

UUS MAAILMAKORD

SISUKORD

- I. Raskused teadmiste hankimisel vabamüürlusest
- II. Vabamüürluse definitsioon, olemus ja ajalooline algus
- III. Vabamüürlaste okultism ja gnostitsism kui satanismi kõrgeim vorm
- IV. Vabamüürluse struktuur, tegevusmeetodid ja sisemine hierarhia
  - V.1. Vabamüürlus ja juudid; B'nai B'rith
  - V.2. Salajased Ülemused. Illuminaadid ja teised lutsiferiaanlik-gnostilised salaordud. Juutide juhtiv roll neis
  - V.3. CFR, Bilderberger Club, Trilateral Commission ja Club of Rome kui ülemaailmne varivalitsus ning "heategevuslikud" maksuvabad fondid
  - V.4. International Bankers ja Rothschildid ehk Raha Võim
  - V.5. Juudid, talmudistlik judaism, kabbala ja sionism; sionismi tõeline eesmärk
- VI.1. Liberalism kui pragmaatilis-ideoloogiline põhialus
- VI.2. Massoonliku ideoloogia ratsionaalsed (filosoofilised) aspektid; suhtumine religiooni
- VI.3. Pettus ja ajalooline lavastus hegeliaanliku dialektika abil kui universaalne meetod
- VII. Vabamüürlaste tegevusest maailmaajaloo kujundamisel
- VIII.1. Eesmärk – Kristuse kiriku hävitamine
- VIII.2. Katoliku Kiriku infiltratsioon ja "5. kolonni" kujundamine
- VIII.3. Väljasirutatud käe taktika, dialoog, ühistegevus "üldinimlike ideaalide" nimel ja totaalne oikumenism
- VIII.4. Kirikusisese infiltratsiooni ja revolutsiooni tulemused
- VIII.5. Milline saab olema Uue Maailmakorra ühtne ülemaailmne religioon?
- IX.1. Inimõigused dekalooži, Evangeeliumi ja Jumala õiguste asemele, Inimese kultus Jumala kultuse asemele
- IX.2. Massidemokraatia ja massiühiskond ehk ohlokraatia triumf
- IX.3. Teoloogiline diagnoos: patu orjus ja Civitas Diaboli
- IX.4. Praktilised sammud teel Kristus-Kuninga kukutamiseks ja Civitas Diaboli rajamiseks
- X.1. Globaliseerumine ja mondialism
- X.2. Sünarhiline ühiskonnakord
- X.3. Teadvuse manipulatsioon riikliku ideologiseeritud haridussüsteemi ja massiteabevahendite abil
- X.4. Totaalse jälgimise ja kontrolli vahendid
- X.5. Uus Maailmakord on totalitaarne riigikapitalism ehk sotsialismi (kommunismi) taastulek teisest uksest
- X.6. Tee uue maailmakorrani ehk Ordo ex chao
- X.7. Raha võim, totaalne ajupesu ja küberinimene ehk post-inimese uus pärisorjus
- XI Lõppsõna

Eessõna asemel

Vabamüürlased on suure enamuse eestlaste jaoks pea täiesti tundmatu nähtus. Kui selle nimetusega seostubki midagi, siis on need arusaamad sedavõrd müütilised ja segased, et sellel teemal tõsiselt rääkida on peaaegu võimatu. Tõsine rääkimine vabamüürlaste olemusest ja eesmärkidest kutsub enamasti esile vaid skeptiliselt kahtlustavaid õlakehitusi, süüdistusi must-valges maailmanägemises ning vandenõude otsimise maanias. Kuid seda parem vabamüürlastele! Olles salaorganisatsioon, tuleb neile üldsuse teadmatus või skeptilisus (“Ah, jälle mingid psühhopaadid, usuhullud ja antisemiidid, kes näevad iga nurga taga Saatanat ja satanistide ning juutide vandenõu, tulevad siin normaalse inimeste rahu rikkuma!”) nende olemuse ja tõeliste eesmärkide suhtes ainult kasuks. Selles suhtes on nad sarnased oma Õpetaja Saatanaga, kes saab samuti kõige rahulikumalt ja häirimatult tegutseda siis, kui inimesed arvavad, et teda pole olemas (pidades Saatanat üheks pimedast keskajast pärinevaks müüdiks).

Vaatame aga nüüd mõtleja analüüsiva pilguga maailma (põhiliselt Lääne tsivilisatsiooni) ajaloole viimase paari aastasaja jooksul: see on pidev revolutsiooniline protsess, jätkuv revolutsioonide rida¹ koos loomuliku ühiskondliku hierarhia ja moraalse korra lagunemisega, üha süveneva kultuurilise ja moraalse allakäiguga ning barbaarsuse pealetungiga tsivilisatsiooni enese südames. Vaatame ka enneolematule kriisile (revolutsioonile) katoliku kirikus pärast Vatikani II Kirikukogu. Küsime endalt: mis on kõigil neil protsessidel ühist? Milleni see kõik välja viib? Kas tegemist on tõesti iseenesliku lagunemisprotsessiga või seisavad selle ülemaailmse kõikehaarava ja järjekindla revolutsiooniprotsessi taga mingid teadlikud organiseeritud jõud (sarnaselt bolševike parteile Veebruari- ja Oktoobrirevolutsioonis, vahest ainult varjatunud)? Vaatame, millised on selle permanentse revolutsiooniprotsessi suunad ja tulemused ning otsime, kas on olemas mingi salaorganisatsioon või salaorganisatsioonide võrk, mis on sellise revolutsiooni nii tsiviilühiskonnas kui ka kirikus juba ammu seadnud oma tegevusprogrammiks. Kui selline organisatsioon tõepoolest eksisteerib, siis tulebki teda pidada revolutsiooniprotsessi salajaseks ärgitajaks ja juhiks. Kui me tahame selle kõikehõlmava revolutsiooni kiuste säilitada korda ja tõeliseid väärtusi, seista vastu kaosele ja hävingule (katoliiklase, kuid ka iga tõsise kristlase jaoks tähendab see: võidelda Kristuse kuningriigi eest), siis peame me teadma, et Kristusel ja kirikul on siin maailmas peale Saatanaga ja tema juhitavate

deemonite nähtamatute vägede organiseeritud vaenlased ka inimeste hulgas. Me peame teadma, millise nimetuse all nad esinevad, millised on nende plaanid ja taktika. Kuid meil pole tarvis teada niivõrd vaenlaste isikunimesid, kuivõrd nende ideid, plaane ja taktikat, sest meil on tegemist esmajoones vaimse sõjaga, s.t võitlusega usu ja uskmatuse, tõe ja vale ehk eksiõpetuste ja utoopiate vahel.

Järgneva põhjal saab selgeks, et need ideed ja ideoloogia(d), mis paari viimase sajandi jooksul toimunud pideva revolutsioonilise protsessi läbi vähemalt Lääne Maailmas kindlalt võidule on pääsenud, mõjutades tänapäeval tervet maailma ning mis pärast Vatikani II Kirikukogu on vallutanud ka suurema osa viimsest neile organiseeritud vastupanu osutanud kindlusest, nimelt katoliku Kirikust, on oma algupärasel kujul pärit vabamüürlaste loožidest (õieti veel kõrgemalt, nimelt illuminaatlik-gnostilistest salaordudest). Vabamüürlased seavad nende endi sõnul üheks oma põhieesmärgiks katoliku kiriku ja katoliku usu reformi seestpoolt, selle kohandamise “kaasaja inimese vajadustele ja meelelaadile”. See on teostunud Vatikani II Kirikukogu järgsete aastakümnete jooksul: katoliku kiriku ja katoliku usu nime all on järk-järgult välja kujunenud uus, “demokraatlik ja inimnäoline kirik” ning uus “inimkeskne, tolerantne ja pluralistlik religioon”. On võimatu adekvaatselt mõista maailmaajaloo sündmusi lahus kiriku ajaloo viimase kahe aastasaja sündmustest ning Vatikani II Kirikukogu järgsest kriisist kirikus. Seda omakorda on võimatu mõista, mõistmata, mis nähtus on vabamüürlus koos illuminaatlusega ja mis on nende eesmärkideks.

Küsimus vabamüürlusest, selle mõjust ja tegevusest aga pole probleem, mis peaks puudutama ainult kristlasi. Juba ligi tosin aastat räägivad erinevad tipp-poliitikud ja riigijuhid üle terve maailma mingist *uuest korrast maailmas* või *uuest maailmakorrast*, ilma lähemalt selgitamata, mida see kord endast kujutama peab. Seda võisime ja võime ühtemoodi kuulda nii George Bush seniori kui ka juuniori, nii Franēois Mitterrand’i kui ka Jacques Chiraci, nii Helmut Kohli kui ka Gerhard Schröderi suust. Selle kooriga on ühinenud nii Mihhail Gorbatšov kui ka Boriss Jeltsin ning isegi Vladimir Putin (kelle isiklikku suhtumist sellesse on tema avaldustest küll raske välja lugeda), ning muidugi kõik “eesrindlikud” Eesti poliitikud. Kas tegemist on mingi massihüpnoosiga? Või mingi uue maailmajagamise paktiga, mis kuskil suurriikide salakohtumisel kokku lepiti ja mida nüüd rahvastele ja riikidele kui möödapääsmatut fakti peale surutakse? Miks keegi ei küsi, mida arvavad inimesed ja rahvad sellest uuest korrast? Võibolla meeldib neile hoopis vana kord?

Uue maailmakorra päritolu ja olemus saab palju selgemaks, kui uurime, millistes ringkondades see mõiste esmakordselt esile kerkis ja kust on pärit selle

uue maailmakorra detailsemad plaanid. Kui me näeme ehtsate allikate põhjal, et esmakordselt räägiti ja kirjutati sellest kõrgetes vabamüürlaste ja illuminaatide ringkondades vähemalt poolteist sajandit tagasi, siis oleme sunnitud vabamüürlust ja sarnaseid jõude tõsiselt võtma.

Küsimus vabamüürlusest ja kõrgematest salaordudest ning uuest maailmakorrast on aga küsimus, mida peaksid endale varem või hiljem esitama mitte ainult katoliiklased või kristlased, vaid kõik inimesed: seda kõige hiljemalt siis, kui nad uut maailmakorda selle tagajärgede ja igale inimesele esitatavate nõudmiste näol vastuvaidlematult enda nahal kogema hakkavad, “imestades, mis ometi juhtunud on”. Siis aga on hakata hilja küsima, kuidas see kõik teoks sai ja kes seda tegi. Siis on see karm tegelikkus, mis puudutab ühtemoodi nii kristlast, paganat, ateisti, materialisti kui ka nihilisti, nõudes kõigilt moraalset valikut: kas allumatust ja vastupanu või orjalikku alistumist ja orjastava süsteemiga kohandumist. Seepärast ei tasu mittekristlasest lugejal seda raamatut pealiskaudselt sirvides, leides sealt loodetud salapoliitika asemel liialt palju religioosset ning teoloogilist temaatikat, enne läbilugemist pettunult nina kirtsutades käest ära panna: ilma vabamüürluse, illuminaatluse, sionismi ja gnostistsismi kui uue maailmakorra ehitajate ühiste juurte religioosseid-teoloogilisi aluseid kasvõi elementaarsel tasemel mõistmata pole võimalik ka mõista, mis maailmaajaloos paaril viimasel sajandil toimunud on, mis seal praegu toimub ja mis tulevikus toimuma hakkab. Tasub tõsiselt käsitleda ka illuminaatide ja vabamüürlaste üksmeelseid tunnistusi selle kohta, et nende ohtlikemaks vaenlaseks on katoliku Kirik ja kristlus üleüldse, mistõttu need kui inimkonna progressi takistavad nähtused tuleb hävitada (võltsida ja ümber kujundada).

Neid, kes pole rahul korrumppeerunud demokraatiaga, monopolistliku kapitalismiga, vabaturumajandusega ning isegi globaliseerumisega, on palju. Läbinägelik ja asjalikult analüüsiv kriitika nende nähtuste puuduste ning negatiivsete tagajärgede suhtes pole sugugi harv nähe, seda tuleb vahetevahel ette isegi Eesti keskajakirjanduses. Kuid paraku puudutab see vaid haiguse nähtavaid sümptomeid ja tagajärgi, ilma selle olemust ja põhjuseid leidmata ja käsitlemata. Isegi konkreetsed poliitilised teod – näiteks Eesti poliitilise eliidi täielik ümbervahetamine uutel parlamendivalimistel – ei tooks kaasa mingit olemuslikku ja püsivat muudatust, kui alles jääks demokraatia fassaadi taga seda marionett-teatrit juhtiv vabamüürlaste ja finantsoligarhia maffiooslik süsteem. Kui korruptiivsest poliitikast tüdinenud rahvas asendab ühtede valimiste tulemusena riigitüüri juures olevad ühtede vabamüürlaste juhitud paremparteid teiste vabamüürlaste juhitud vasakparteidega ning kui osutub, et see vahetus tulemusi ei anna, siis järgmistel valimistel ei muuda oluliselt midagi ka populistlik “plats

puhtaks!” reformpartei, mida vabamüürlaste “5. kolonn” on juba algusest peale infiltreerinud, lõhestanud, oma kavade realiseerimisel takistanud ning kõrvale juhtinud. See võib ainult ajutiselt aeglustada ühiskonna liikumist vabamüürlaste revolutsiooniliste eesmärkide suunas, kuid mitte peatada, veel vähem liikumissuunda ümber pöörata. Olukorras, kus vabamüürlased on kõigis parteides ning nende mäng käib kõrgelt üle parteiliste erimeelsuste, ühendades ühe suure lõppeesmärgi nimel dialektiliselt ka näiliselt vastandlikke nähtusi, ideid ja vaheeesmärke (vt IV.2., p. 4 ja VI.3.), on nii demokraatlikus protsessis osalevate poliitikute kui ka valijate igasugune tegutsemine ilma vabamüürluse olemust, taktikat ja eesmärke kasvõi elementaartasemel tundmata võrreldav vastutuult sülitamisega. Lõpuks ilmneb ikka ja jälle, et ka uue valitsuse teod on samasugused nagu eelmiselgi, ning jälle on mingi saladuslik saatuse vingerpuss (saladuslik anonüümne jõud) paljude valijate ja reformimeelsete poliitikute hea tahte ja reformiplaanid üle kavaldanud ning neil ja valijatel naha üle kõrvade tõmmanud. Kui tõepoolest Eesti rahva ühishüve eest väljas olev poliitik ning valija tahavad midagi muuta, on absoluutselt hädavajalik mõista, et see Eesti ühiskonda vähkkasvajana laastav haigus, mille sümptomeid näevad ja mille üle hädaldavad peaaegu kõik (kaasa arvatud selle teadlikud põhjustajad ise), on pärit vabamüürlaste loožidest, sealt levitatud ja juhitud; hädavajalik on ka mõista, mil viisil ja millistel eesmärkidel vabamüürlus tegutseb. Ilma selle mõistmiseta võibki jääda lõputult “imestama, mis ometi juhtunud on”, miks kõik jälle kord kavatsedule vastupidiselt välja tuli – ning kui keegi juhtunu taga sügavamaid ja varjatud põhjuseid ei näe, siis kasvõi kümme korda järjest, juhtunust midagi õppimata.

Käesoleva teose eesmärk on käsitletava teemaderingi kohta ainult hädavajalike elementaarteadmiste andmine koos esitatud väidete dokumenteerimiseks ja lugejapoolseks järelemõtlemiseks toodud ohtrate tsitaatidega avaliku ja salajase maailmapoliitika prominentidelt ning koos viidetega vastavale kirjandusele nende jaoks, kes tahavad neid probleeme põhjalikumalt uurida. Teadlikult on loobutud igasuguste kontrollimatute hüpoteeside, spekulatsioonide ja isiklike veendumuste esitamisest, lähtutud on ajalooteaduslikust objektiivsusest – seal, kus allikad, nende puudulikkus või ebaselgus annavad võimalusi mitmesugusteks tõlgendusteks või nõuavad autoripoolsest arutluskäigust tehtavaid järeldusi, on seda ka öeldud. Loobutud on kahtlase väärtusega allikate kasutamisest, seda vähemalt põhilise tõendusallikana. Teose suhtelise lühidusega seostub paratamatult ka teatud lünklikkus ning väidete kohatine näiv või ka tegelik vastuolulisus. Viimase puhul tuleb aga rõhutada, et need vastuolud sisalduvad paljuski ka vabamüürluses endas: 1. tema kahepalgeline (väline ehk avalik ning seesmine ehk salajane) doktriin, mis teineteisest oluliselt erinevad ja mistõttu alamate loožide esindajad võivad väita hoopis vastupidiseid

asju kui kõrged pühendatud) iseloomu tõttu, 2. tema salajase iseloomu tõttu (vabamüürlust juhtivate illuministlike ordude olemust ja tegevusplaane ümbritseb raskesti läbipääsetav saladuskate), 3. erinevate loožide ja ordude vahelise ideelise võitluse ning arengu ja muutuste tõttu nende õpetuslikes seisukohtades ning konkreetsetes plaanides.

Teose lõppu on lisatud temaatiliselt süstematiseeritud kirjanduse nimekiri tähtsamates Euroopa keeltes nendest teostest, mis olid autorile raamatu kirjutamisel toeks ja allikaks või mida hinnatakse parimateks käsitlusteks vastavatel teemadel.

1 – Revolutsiooni defineerime siin kui laiasid masse hõlmavat mässu Jumalalt inimesele ja inimühiskonnale seatud loomuliku ja üleloomuliku korra vastu, mille eesmärgiks ja tulemuseks on ühiskondliku ja isikliku elu ümberkorraldamine uutel, inimeste arbitraalselt seatud põhimõtete alusel. Revolutsiooni kui niisuguse enesekirjelduse andis piiskop Jean Gaume: “Ma pole Marat ega Robespierre, või Babeuf või Mazzini või Kossuth. Need inimesed on mu pojad, kuid mitte mina. Need sündmused on minu teod, kuid mitte mina. Need inimesed ja sündmused on mööduvad faktid, mina aga olen pidev seisund. Mina olen vihkamine igasuguse korra vastu, mida pole rajanud inimene ning milles ta poleks kuningas ja jumal samaaegselt. Olen Jumala õigustest mittehoolliva inimese inimõiguste proklamatsioon. Olen inimese ning mitte Jumala tahte rajaneva religioosse ning ühiskondliku riigi vundament. Olen Jumala troonilt tõukamine ja inimese asetamine Tema asemele. Seepärast kannan ma revolutsiooni, see tähendab, hävitamise nime” (Rev J. Gaume, *La Revolution. Recherches historiques*, Lille, 1877, vol. I, lk 18, siin tsiteeritud: abp Marcel Lefebvre, *Oni Godzdetronizowali*, Warszawa, *Te Deum*, 1997, lk 36, alusel). – Revolutsioonide nimetamisega võib alustada reformatsioonist (al 1517), mis kujutas endast maades, mida see mõjutas, senise religioosse-ühiskondliku süsteemi fundamentaalset segipaiskamist ning rajamist senistest radikaalselt erinevatele alustele. Edasi tuleb Prantsuse revolutsioon (1789) kui esimene kõikehõlmav ühiskondlik revolutsioon, sellele järgnevad 1848. ja 1870. aasta revolutsioonid ning Oktoobrirevolutsioon (1917), mis seadis eesmärgiks esimese täielikult ateistliku riigi rajamise. Ka paljudes maades, kus selgelt määratletav verine revolutsioon puudus, viisid suunatud ühiskondlikud protsessid olukorrani, mis kiriku ja religiooni seisukohast üsna vähe erinesid Oktoobrirevolutsiooni tulemustest Venemaal (nt vabamüürlaste juhitud antikatoliiklikud režiimid sajandivahetuse Prantsusmaal, 20. sajandi alguse Portugalis, antikatoliiklik diktatuur Mehhikos jne). Suuremas osas Lääne Maailmast toimus liberalistlike ideede alusel ümberkujundatud sekulaarse ühiskonna (s.t sellise ühiskonna, milles religioon ja kirik ei avaldaks

ühiskondlikule elule mingit mõju) ehitamine rahulikult teel, liberalistliku ideoloogia mõju järk-järgulise kasvamise kaudu inimeste mõtlemises ja ühiskondlikus elus. 1960ndate aastate algusesse võiks tinglikult seada veel ühe, kõikidest kõige sügavamaid tagajärgi omava ja siiamaani kestva revolutsiooni, kultuurrevolutsiooni algusaastad. Selle revolutsiooni eesmärgiks on (tõelise) Jumala ja religiooni väljatõrjumine kultuurist, haridusest ja tervest vaimse elu sfäärist, nende asendamine materialismi ja tarbimiskultusega, lõbustuste, ebajumalate ja pseudoreligioonidega (*Panem et circenses plebi!* – “Leiba ja vaatemänge pööblile!”).

I. Raskused teadmiste hankimisel vabamüürlusest

Vabamüürlus on nähtus, mis on üsna tabamatu ja mille kohta on objektiivset ja usaldusväärset informatsiooni raske hankida. See on seletatav vabamüürluse olemuse ja eesmärkidega, et:

1. tõelised vabamüürlaslikud organisatsioonid on salajased, konspiratiivsed ühendused, seda nii väljapoole, s.t vabamüürlaste hulka mittekuulujate kui ka sissepoole, s.t madalama astme vabamüürlaste suhtes. Iga vabamüürlane tunneb (sedagi sageli ainult varjunime kaudu) enamaltjaolt ainult oma otseseid ülemusi, hierarhia kõrgemad liikmed on talle tundmatud. Üksikliikmeid juhivad nähtamatud ja tundmatud juhid neile põhiasjades tundmatu eesmärgi saavutamise suunas;

2. vabamüürluse tõelised eesmärgid on teadmata mitte ainult üldsusele, vaid ka absoluutsele enamikule liikmetest. Neid varjatakse sümboolsete kujundite ja üldsõnaliste ilukõneliste fraaside taha, selgitades liikmetele, et nende fraaside varjatud mõtteni (mis lõpuks osutuvad alguses esitatutest üsna erinevaks) tuleb neil jõuda järk-järgult, vastavalt edusammudele pühendatuses ning tõusule hierarhias.

Sellegipoolest on võimalik saada vabamüürlaste kohta objektiivset ja usaldusväärset informatsiooni, nimelt:

1. uurides otse vabamüürlastelt endilt pärit konfidentsiaalseid dokumente (nt *Alta Vendita* salajane instruktsioon ja mõned tema liikmete kirjad), mis on

avalikkuse ette sattunud vastu vabamüürlaste tahtmist ning, võrreldes neid ajalooliste ja päevapoliitiliste faktidega²;

2. avalduste ja paljastuste alusel, mille on teinud eksvabamüürlased, kes on otsustanud vabamüürlaste hulgast lahkuda ning avalikustada nende saladused ja olemuse (niipalju, kui nad sellest teavad);

3. uurides vabamüürlaste endi avalikkusele mõeldud kirjutisi ja avaldusi (milles kajastub väline doktriin ja praktiline ideoloogia);

4. uurides ja analüüsides “kuninglikesse salaõpetustesse pühendatud” teoreetikute kirjutatud teoseid, mis mitte alati pole esoteerilised ja salastatud, vaid on sageli mõeldud oma esmaallikate ja neis väljendatud ideede poolest küll esoteerilise, kuid profaanide jaoks vajalikul määral ähmastatud õpetuse laiemaks populariseerimiseks. Seda tehakse esmajoones intelligentsi ja vaimulikkonna desorienteerimiseks, indoktrineerimiseks ja loožidesse värbamiseks. Selle näiteks on jesuiidipreestri ja gnostilise martinistide salaordu liikme *Teilhard de Chardini* teosed, mis on populaarsed nii loožides kui ka modernistliku vaimulikkonna ja kristliku intelligentsi hulgas, samuti kaasajal erakordselt populaarse juudi filosoofi *Martin Buberi* teosed, keda peetakse 20. sajandi väljapaistvaimaks kabalistikks);

5. uurides tuntud poliitikute, ühiskonnategelaste jt mõjukate inimeste (ka siis, kui pole otsest alust kahtlustada neid vabamüürlikus kuuluvuses) kirjutisi, avaldusi ja tegusid ning kõrvutades neid massoonliku ideoloogia ja õpetusega, mis on teada muudest allikatest.

² – Näiteks jäi Stalini kätte Teise Maailmasõja lõpus Saksamaalt üle võetud Hitleri salajane arhiiv, milles leiduvad dokumendid alates 18 saj. keskelt kuni 1939. aastani – loožide istungite protokollid, tsirkulaarid, finantsaruanded jms, mis annavad ülevaatliku kogupildi sellest kuritegelikust salaorganisatsioonist ja tema meetoditest (???? ??атов, *Терновый венец России. Тайная история масонства 1731-2000*, Москва, 1996, lk. 3);

II. Vabamüürluse definitsioon, olemus ja ajalooline algus

II.1. Definitsioon

Arnaud de Lassus esitab oma raamatus järgmise definitsiooni:

vabamüürlus ehk massoneeria (prants. k. *maçonnerie*) on “naturalistliku ja filantroopilise iseloomuga osaliselt salajane rahvusvaheline ühing, mille liikmed tunnevad üksteist ära vastavate märkide ja embleemide alusel”.³

Isa Henryk Czepełkowski esitab oma raamatus veidi pikema ja ammendavama definitsiooni:

“Vabamüürlus on oma põhimõtete poolest naturalistlik, ülemaailmne, salajane, elitaarne, initsiatsiooniriitusi kasutav, hierarhiline ning oma liikmeile käskeandev organisatsioon, mis püüdleb oma liikmete teadvuse ja hinge täielikule valdamisele ning pikemas perspektiivis kogu maailma valitsemisele ja terve inimkonna ümberkujundamisele oma naturalistlike põhimõtete alusel.”⁴

Tähtsamate iseloomulike elementidena tuleks esile tõsta:

- a) ideoloogiat – *naturalismi*⁵ ja *liberalismi*⁶;
- b) *organisatsiooni*, mis on *rahvusvaheline*, *salajane* ja *hierarhiline* ning millel on tervet maailma hõlmavad eesmärgid;
- c) *hierarhilist* ehk *astmeliselt püramidaalset* struktuuri, s.t et vabamüürlus üldnimetusena kujutab endast üksteise kohal asetsevate salaorganisatsioonide keerukat kompleksi;
- d) välist aspekti ja tegevust (mis on sageli filantroopiline);
- e) gnostitsistliku iseloomuga sümboolikat ja okultistlikke riitusi;
- f) avalikkusele ja algajatele mõeldud *välist õpetust*, mis on ebaselge ja üldsõnaline ning *esoteerilist* ehk *salaõpetust*, mida varjatakse sellesse mittepühendatute eest.

II.2. Kaasaegse vabamüürluse ajalooline algus ja selle eelkäijad

Kõik salaühingute ajaloo uurijad on ühel meelel selles, et praegu eksisteeriv vabamüürlus sai oma ametliku alguse Londonis 1717. aastal, mil kahe liberaalse protestantliku pastori eestvedamisel asutati Londoni Suurloož. Mis oli aga enne seda? Kõige tõenäolisem tees, millega nõustuvad ka paljud vabamüürlased ise, on selline, et Londoni Suurloož tekkis keskaegse päritoluga *ehitajate* ehk müüriladujate *korporatsiooni* (mis renessansiajal ületas ehitajate ametikorporatsiooni kitsad piirid, võttes oma liikmete hulka ka mitte-ehitajaid) liitumisel *roosiristlaste okultistlik-agnostitsistliku sektiga*, mis omakorda oli mitmesuguste varasemate *gnostiliste salaõpetuste* pärija (hermetism, manihheism, templirüütlite salaõpetused ja eriti *kabbala*). Esimesed andsid vabamüürlusele tema elitaarse ja hierarhilise organisatsiooni ning poliitilised sidemed, teised gnostilised salaõpetused ja okultistlikud riitused.⁷ Londoni Suurlooži ametlikuks ja avalikult tunnustatud eesmärgiks oli *liberalismi* propageerimine terves maailmas, salastatud eesmärgiks aga Lääne degenereerunud ja võltsitud kristluse (mille all mõeldi eelkõige katolitsismi) asendamine nende arvates tõelise, s.t nende endi esoteerilise ja gnostilise kristlusega.⁸ Need eesmärgid on jäänud samaks siamaani.

Kuid enamik vabamüürluse uurijaid on ühel meelel, et 1717. aastal asutatud kaasaegne vabamüürlus pole mõeldav ega mõistetav ilma eelajaloota. Nimelt on paljudes kultuurides üle terve maailma eksisteerinud mitmesuguseid poliitiliste eesmärkidega salaühinguid ning esoteerilisi õpetusi, mis läbi sajandite ja üle kultuuride on edasi pärandanud oma praktilisi kogemusi, salaõpetusi, sümboolikat ja riitusi. Erinevad ordud ja sektid on tekkinud, tõusnud ja langenud, kuid salaühingute ja salaõpetuste olemus on kandunud üksikute pühendatute kaudu ajaloos üha edasi ning kasvanud nii kurjuse teoorias, praktikas kui ka mõjuvõimsuses. Seda erinevate salaõpetuste ja -sektide omavahelise mõjutamise, põlvnemise ja ristumise keerukat ajalugu on võimalik jälgida ainult üldjoontes ja sedagi enamaltjaolt oletuslikult. Seepärast piirdume järgnevalt juba mainitud William T. Stilli (tema raamatu II-II ptk.) alusel ainult kaasaja vabamüürluse tähtsaimate eelkäijate ja allikate lihtsa loeteluga, üksikasjadesse süvenemata.

Kõrgvabamüürlane-okultist Manley P. Hall väidab, et vabamüürlus ulatub tagasi hukkunud Atlantise tsivilisatsioonini, kuid kuna siamaani pole keegi selle tsivilisatsiooni ajaloolist eksistentsi veenvalt tõestanud, hindame seda väidet müüdiks, mille eesmärk on anda vabamüürlusele soliidne ajalooline algupära.⁹ Kindlalt ulatuvad vabamüürluse ajaloolised juured Vana-Egiptuse päritoluga Osirise ja Isise kultuseni¹⁰ ning selle kultuse preestrite sektini, sealt edasi hilisema hellenistliku Egiptuse esoteerilise õpetuse *hermetismini* (mille nimi pärineb

Hermes Trismegistoselt). *Gnostitsismi* erinevaid voole võib õigusega pidada kõrgvabamüürluse ja illuminaatluse vaimseks emaks, sealt pärineb enamik tema ideid nagu *panteism*, *dualism* ja *universumi Suure Arhitekti* mõiste ning oluline osa sümboolikast ja riitustest.¹¹ Keskne osa vabamüürlaste salaõpetustes on juutide gnostilisel salaõpetusel *kabbala*'l, mis mitmete tunnustatud vabamüürlastest teoreetikute väidete kohaselt on lausa nende õpetuste vundamendiks.¹² Väljastpoolt kabalistlikku traditsiooni pärinevad gnostilised õpetused jõudsid (uuesti) Euroopasse 12.-13. sajandil *katarite* (albigenslaste) hereesia kaudu, üksikute pühendatute abil, kes kannatlikult otsisid endale ustavaid jüngreid, et neid enne oma surma oma saladustesse pühendades kindlustada “varjatud tarkuse” järjepidevus, elades varjusurmas üle kõik ristisõjad ja inkvisitsiooni uurimised. *Templirüütlike Ordu* oli tõenäoliselt üheks olulisematest lülidest Ida gnostiliste õpetuste viimisel Lääne-Euroopasse. Mõned Templiordu hävitamise 14. saj algul üle elanud rüütliid asutasid *roosiristlaste* sekti,¹³ mille omaaegne liige ja vaimne juht oli sir *Francis Bacon* (1561-1626), ühiskonnateoreetilise utopia *Uus Atlantis* autor ning innukas Põhja-Ameerika kui Uue Atlantise koloniseerimise toetaja (see teos polegi nii väga utoopiline, pigem Ameerika Ühendriikide ühiskonnakorra visand, millest üsna palju on tegelikkuseks saanud). Sünarhilise teokraatia ühiskonnateooria (käsitletud alapeatükis X.2.) esmaautorina tuleks mainida ka *Ames Komenskit* (sünd. 1592), roosiristlast ning *Moraavia vendade* (hussiidide ideelised järeltulijad) sekti piiskoppi, kelle tähtsusest annab tunnistust asjaolu, et 1957, rahvusvahelisel Komenski aastal, andis *UNESCO* välja raamatu tema mälestuse ja õpetusliku pärandi austamiseks ning pedagoogikateadlane härra Jean Piaget, *UNESCO* juures tegutseva Rahvusvahelise Haridusprobleemide Büroo juht, ütles tema kohta: “*UNESCO* ning Rahvusvaheliste Haridusprobleemide Büroo on talle kui oma *suurele vaimsele isale* võlgu respekti ja tänu”.¹⁴

Kaasaegse vabamüürluse asutamisest saadik 1717. a. Londonis roosiristlaste ja vabade müürladujate liitumise tulemusena on vabamüürluses toimunud pidev areng, hargnemine, omavaheline põimumine ning üksteise kohale ehituvate ühingute hierarhilise võrgustiku ehitamine, mida on võimatu täpselt jälgida. Kuid nii nagu roosiristlased säilitasid ka pärast vabade müürladujatega ühinemist oma organisatsioonilise iseseisvuse ja ideoloogilise ülimuslikkuse vabamüürluse suhtes, nii tekkis ka edaspidi kas roosiristlaste hargnemise tulemusena või muudest allikatest teisigi illuminaatide ehk “valgustatute” gnostilisi salaordusid, mis etendasid ja etendavad vabamüürluse suhtes siiani ülimuslikku rolli.

II.3. Vabamüürluse olemus

Eelnevast võib jääda mulje, et vabamüürlus on olemuslikult liberalistlik-naturalistlikku ideoloogiat propageeriv ja maailmavalitsemisele pürgiv konspiratiivne poliitiline organisatsioon. Näib, nagu ei kuuluks tõsiasi, et vabamüürlased oma loožide-siseses tegevuses kasutavad teatud kvaasireligioosseid (gnostilisi, okultistlikke ja maagilisi) elemente ja riitusi, nende olemuse juurde, vaid pigem kuulub see organisatsioonile teatud põnevust ja atraktiivsust andva kombestiku juurde, olemuslikuks aga on pragmaatiline võimuideoloogia ja maailmavalitsemise eesmärk.

On piisavat alust väita, et tegelikult on asi vastupidi: et gnostitsism ja okultism on vabamüürluse keskne, inspireeriv ja olemuslik element, millest tulenevad ja mille teenistuses on tema poliitiline ideoloogia ja praktilised eesmärgid.

Aluse selleks väiteks annavad järgmised tõsiasjad:

1. Vabamüürlus on salaorganisatsioon. Salaorganisatsioonide puhul lähevad avalikult deklareeritud ja avalikkusele nähtavad eesmärgid ning organisatsiooni tegelik eesmärk ja olemus, mida hoolikalt varjatakse või maskeeritakse, omavahel enamasti lahku. Esimene teenib teist rohkem või vähem petliku fassaadina. Võib eeldada, et nii on asi ka vabamüürlaste puhul.

2. Igas hierarhiliselt korraldatud salaorganisatsioonis on organisatsiooni tõelistesse eesmärkidesse ja olemusse pühendatud ainult kitsas ringkond juhte. Lihtliikmed, kelle ülesandeks jääb käskude elluviimine, teavad organisatsiooni eesmärkidest ja olemusest ainult niipalju, kui on hädavajalik praktiliste ülesannete elluviimiseks. Vabamüürlaste puhul aga jääb nende gnostitsistlik-okultistlik element avalikkusele demonstreeritava liberalismi ja humanismi varju,¹⁵ osavõtt okultistlikest riitustest on ranges sõltuvuses vabamüürlase pühitsusastmest ning gnostiliste õpetuste suurimatesse saladustesse pühendatakse ainult väheseid valituid. Õieti määrab astme hierarhias salaõpetustesse pühendumise määr, mis omakorda sõltub pühendatava kõlbulikkusest vabamüürlaste salajaste eesmärkide elluviimiseks.¹⁶

3. Et peamiselt kabalistliku päritoluga gnoosis on vabamüürluse olemuseks, kinnitavad ka vabamüürlaste juhtivad ideoloogid ise.¹⁷ Kogu vabamüürluse olemus, pühendusastmetel kõrgemale tõusmise süsteem on rajatud salajase

õpetuse, “varjatud tarkuse”, “tõelise valguse” järk-järgulisele avaldamisele sellele, kes on ülaltpoolt selle vääriliseks arvatud. Miks see nii on, mõistame paremini siis, kui vaatleme lähemalt, milline on vabamüürlaste gnoosis, milliseid okultistlikke praktikaid loožides harrastatakse ning mis on selle kõige eesmärk.

3 – Arnaud de Lassus, *Masoneria – intrygująca tajemniczość* (edaspidi lühidalt: *de Lassus*), lk 9.

4 – Isa Henryk Czepułkowski, *Antykościół w natarciu* (edaspidi lühidalt: *Czepułkowski*), lk 20.

5 – *Naturalism* – filosoofiline või ideoloogiline seisukoht, mis eitab Jumala ilmutust, Jumala üleloomuliku armu vajalikkust, üleloomulikku moraalset korda ning inimese elule Jumala seatud üleloomulikku eesmärki, väites, et kõik inimese elueesmärgid ja moraalne kord on täielikult määratletud tema enda loomusega, saavutatavad tema enda jõududega täielikult siinses maises elus.

6 – *Liberalism* – filosoofiline või ideoloogiline seisukoht, mis absolutiseerib vaba tahtet ja piiramatut valikuvabadust kui kõrgeimat moraalset väärtust iseeneses, jättes arvesse võtmata inimese sõltuvuse objektiivsest Jumala seatud moraalsest korrast, esmajoones talle inimloomusega seatud tingimustest ja piirangutest, kuid ka inimese moraalsest rikutusest pärispatu tagajärjel.

7 – *de Lassus*, lk 9-13 ja 28.

8 – *Sealsamas*, lk 12-14. Esimene vabamüürlaste konstitutsioon, nn Andersoni konstitutsioon aastast 1723, esindab liberaalse protestantismi põhimõtteid: moraali, mis oleks vaba dogmaatilisusest ning “religiooni, millega kõik võivad nõus olla”.

9 – Refereeritult: William T. Still, *Nowy porządek świata* (edaspidi: *William T. Still*), lk 28-29, 43-44 ja edasi. Viitamine Atlantisele omab olulist rolli kõrgvabamüürlaste ja illuminaatide õpetuses ja sümboolikas – Põhja-Ameerikat (Ameerika Ühendriike) käsitletakse kui Uut Atlantist.

10 – Osiris oli Vana-Egiptuse religioonis maa-aluse maailma jumal, surnute valitseja, käsitletud ka kurjade jõudude jumalana. Isis oli tema kaasa, prostituutide jumalanna. (*sealsamas*, lk 29).

11 – Refereeritult: *sealsamas*, lk 45-46. William T. Still toetub salauhingute ja -õpetuste ajaloo ning filosoofia käsitlemisel põhiliselt kahele väljapaistvale

okultismi ja salauhingute uurijale: Edith Starr Millerile ehk Lady Queensborough'ile (*Occult Theocracy*) ja Nesta Websterile (*Secret Societies and Subversive Movements*).

12 – “Gnoosis on vabamüürluse olemus ja juur” ja “Vabamüürlaste levitatavad tõed põhinevad juutide salajasel traditsioonil, mida tuntakse *kabalistliku gnostitsismi* nime all ning mis vabamüürlastele pärandati templirüütlike vahendusel” (Albert Pike, tsit *de Lassus*, lk 15 ja 53). – Vt tagapool märkus 17 ja alapeatükid V.1. ning V.5..

13 – Selle nimi pidavat pärinema templirüütlist Chretien Rosencreuz'ilt, kes tutvus Türgis, Palestiina ja Araabias põhjalikult esoteeriliste õpetustega ja keda loetakse üheks selle salaordu asutajaks (*de Lassus*, lk 11).

14 – P. Virion, *Rząd światowy. Globalizm, Antykościół i Superkościół*, lk 14.

15 – “Gnoosis on vabamüürluse olemus ja juur,” ütleb ameerika vabamüürlane Albert Pike. See doktriin aga jääb varju. Avalikkuse vaatevälja seatakse liberalism. Seega, mis puutub ideedesse ning kavatsetud eesmärkidesse, ilmneb vabamüürlus algusest peale kui liberalismi fassaadi taha hoolikalt peidetud gnostitsism ning seepärast tuleb hoiduda ainuüksi fassaadi vaatlemisest, tähele panemata seda, mis peitub selle taga” (*de Lassus*, lk 15).

16 – *Sealsamas*, lk 55-57; samuti *Czepulkowski*, lk 23.

17 – “Vabamüürlus on juudi institutsioon, mille ajalugu, kraadid, auastmed, loosungid ja õpetused on algusest lõpuni juudi päritoluga” (Isaac M. Wise, USA pearabi ajakirjas *Israelite of America*, 3. VIII 1855, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 28). – “Gnoosis on vabamüürluse olemus ja juur” ja “Vabamüürlaste levitatavad tõed põhinevad juutide salajasel traditsioonil, mida tuntakse *kabalistliku gnostitsismi* nime all **ning mis vabamüürlastele pärandati templirüütlike vahendusel**” (Albert Pike, tsit. *de Lassus*, lk 15 ja 53). Albert Pike (1809-1891) oli ameerika vabamüürlaste obediensi *Scottish Rite of the Southern Jurisdiction* (millest pärinesid paljud Ameerika Ühendriikide presidendid ja kongressi liikmed) üks mõjukamaid liikmeid, kelle raamat *Morals And Dogma* on tunnistanud “vabamüürlasliku filosoofia alustalaks” (nii väidetakse selle obediensi ajakirjas *New Age*, jaan 1950). – **Ühelt pühendatuse astmelt teisele jõudes, hierarhia astmeid mööda üles tõustes võib tähele panna, et see institutsioon muutub üha rohkem ja rohkem kabalistlikuks**” (vabamüürlane Arthur Waite, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 54). *Kabbala* on teatavasti juutide gnostiline, panteistlik ja maagiline õpetus, mis kujunes välja põhiliselt I aastatuhande lõpus pKr ning mis kujutab

endast apostaatias ka ortodoksse judaismi suhtes ning mis oma sügavamas olemuses on selge lutsiferianism või isegi satanism: “Jumal üle kõige on Deemon” kõlab *kabbala* 18. dogma. Erinevates vabamüürluse vooludes leidub mõjutusi veel teistestki gnostilistest traditsioonidest ja õpetustest (manihheism, katarite õpetused, hermetism jm).

III. Vabamüürlaste okultism ja gnostitsism kui satanismi kõrgeim vorm

III.1. Vabamüürlaste okultism

Okultismiks nimetatakse üldiselt “salajaste õpetuste ning nendega seotud praktikate kogumit”.¹⁸ Õpetuse osas on okultismi põhielementideks panteism; spiritism (kontaktid vaimudega); keerukas kolmeosaline maailmasüsteem, milles on oluline osa *vaimudemaaailmal*, maagia (vaimudemaaailma mõjutamine mitmesuguste rituaalsete toimingute abil) ning sageli õpetus reinkarnatsioonist.¹⁹ Kõik need õpetused on vastuolus kristliku ilmutatud usutõega. Okultistlike praktikate eesmärk on saavutada (maagiliste toimingute ja vaimude väljakutsumise abil) kontakt kõrgema vaimudemaaailmaga, saamaks neilt salajasi ja “kõrgeimaid” teadmisi või koguni nende rakendamine maagiliste toimingute abil oma teenistusse. Kuna (heade) vaimude saatmine inimeste ebaterve uudishimu rahuldamiseks pole kooskõlas Jumala tahtega, on kindel, et kõik okultistlike praktikate abil väljakutsutavad vaimud on demonid, kes astuvad inimestega kontakti ainult selleks, et hukutada nende hingi, neid petta ning kasutada oma kurjade eesmärkide elluviimiseks.

Vabamüürlaste sümboolikat ja okultistlikke riitusi siin põhjalikult käsitleda pole mõtet, piisab, kui vaid öelda, et tegemist on järk-järgulise rituaalse pühendamise (initsiatsiooniga) pühendatule üldjuhul tundmatuks jäävate õpetajate käe all ning iga järgmine samm salaõpetuste ja -praktikate sügavusse toob endaga kaasa ka kohustused, sh vaikimiskohustuse, mille rikkumise eest ähvardatakse karistada surmaga.

III.2. Massoonide okultismi eesmärk – Saatan (kuidas nad teda ka ei nimetaks)

Millise vaimudemaaailmaga kõrgvabamüürlased oma salajaste õpetuste ja praktikate abil ühendust võtavad ja milleks, selles suhtes anname sõna piisavalt pühendatud vabamüürlastele ja illuminaatidele endile.

Oswald Wirth (1860-1943), ajakirja *Le Symbolisme* ning samanimelise illuminiistliku looži asutaja, kirjutab oma raamatutes *L'ideal initiatique* ja *Le livre du compagnon* vabamüürlaste initsiatsiooni kohta järgmist:

“Lasta ennast saladustesse pühendada on suure kaaluga otsus, sest see on allkirjaga kinnitatud kohustus. See allkiri, tõsi küll, pole formaalne, nähtav või väline; seda ei anta verre kastetud sule abil, vaid see allkiri kui puhtalt moraalne ning mittemateriaalne seob hinge iseenda ees... Saladustesse pühendatud võtavad vastu reaalsed kohustused õpilase suhtes, keda nad oma kooli võtavad ning selle tõsiasja jõul on õpilane sellest ajast peale lahutamatu seotud oma õpetajatega... Pange tähele, et juhendajad jäävad nähtamatuteks ja tundmatuteks ning ei suru ennast peale... Vastuvõetud kohustused saavad kogu edasise tõelise initsiatsiooni lähtepunktiks. Hoiduge seega koputamast templi uksele, kui te pole otsustanud saada uueks inimeseks... See oleks illusioon ja eksitus, kui te tahaksite saada pühendatud tasuta, tasumata oma *hingega* suure inimehitise, mille plaani joonestas *Universumi Suur Arhitekt*, ehitajate vennalikkude ühendusse astumise eest... Ärge aga nõudke vabamüürlaste suurelt enamusest juurdlemist oma tegevuse üle. Nad tegutsevad instinktiivselt, allutades end saladuslikele traditsioonidele, mis avaldavad sajandite jooksul oma sugestiivset mõju. Neis traditsioonides sisaldub vabamüürlaste õpetus, mis aga pole formuleeritud otse. See õpetus – vabamüürlus – on vabamüürlaste jaoks sama, mis kristlike kirikute jaoks kristlus. Suur Arhitekt nimelt, kahtlemata vähem transtsendentne teoloogide Jumalast, kujutab endast vihjet vaieldamatult eksisteerivale olendile, kuna vabamüürlaste ehitus(tegevus) on teatud hirmsa võimsusega innustava ideaali mõju all. Neist kõrgem jõud innustab vabamüürlasi tegutsema ning koordineerib nende jõupingutusi intelligenti abil, mida neil individuaalselt ei ole. See on see brutaalne tõsiasi, mida annab kinnitada ning mille ees me aupaklikult kummardame. Tõlgendagu seda igaüks endale omaenda äranägemise kohaselt...”²⁰

“Kiusataja madu, kes innustab rebima vilja hea ja kurja tundmise puult, sümboliseerib seda erilist instinkti, mitte enam alalhoidlikku, vaid kõige õilsamat ja samas kõige peenemat instinkti, mille omaduseks on kutsuda indiviidides esile vajadust tõusta olemise astmeid mööda üles. See saladuslik nõelatorge on mootoriks igasugusele progressile ja kõigile saavutustele, mis laiendavad nii üksikindiviidide kui ka gruppide tegevusvälja. See selgitab, miks kuuletumusele, allumatusele ja mässule innustava *mao* olid vanad teokraadid hukka mõistnud, samas kui pühendatute hulgas jäi ta alati ausse”²¹

Oswald Wirthi sõnu kinnitab veelgi selgemalt eelpool mainitud Albert Pike:

“Mida me peame ütleva *pööblile*, on see: me austame Jumalat, kuid see on Jumal, keda austatakse ilma ebauskumusteta. *Teile, Suured Suveräänsed Kindralinspektorid* [33. pühitsusastme nimetus], ütleva seda, mida te peate kordama 32., 31. ja 30. astme vendadele: *massoonlikku religiooni* peame meie, kõik kõrgeima astme pühendatud, hoidma kogu oma *lutsiferiaanliku* doktriini puhtuses. Kui Lucifer poleks Jumal, kas siis Adonai (kristlaste Jumal), kelle teod annavad tunnistust julmusest, sõnamurdlikkusest ja vihkamisest inimese vastu ning barbaarsusest ja põlgusest teaduse vastu – kas siis Adonai ja tema preestrid niisama sihiksid tema pihta laimu ja teotusi? Jah, Lucifer on Jumal ning – kahjuks – ka Adonai on Jumal. Intelligentset Zoroastra tunnistajad ning pärast neid gnostikud, manihheistid ning templirüütliid võtsid ainsa loogilise metafüüsilise kontseptsioonina vastu kahe omavahel igaveses vaenus oleva jumaliku alge süsteemi. Ning ei tohi uskuda, et üks on teisest oma jõu poolest tugevam. Seega tõeline ning puhas *teosoofiline religioon on usk Luciferi*, kes on võrdne Adonaiga.”²²

Natuke lutsiferiaanlikku poeesiat (andes edasi ainult mõtte):²³

“Mis puutub Sinusse, oo Lucifer, täht mis langes taevast,
tark hiilgus, mis paisatud pimedusse,
ingel, kes Sa tõstad kõrgele oma taltsutamatu raevu
ning täidad kõik rinnad mässulauludega,
ainult tänu Sinule sain ma tundma põlgust
Issanda ja tema vihatud vägevuse vastu
ning tundsin – skeptik, pilkaja, peaaegu ateist –
põletava armastuse sõnulsetamatuid naudinguid.
Sa avasid mu ees sügavate joobumuste ookeani
ning keegi ei suutnud kuivatada neid mäslevaid laineid.
Sina õpetasid mind hindama põrgu võluisid!
Tõsi, seal on kannatus – kuid on ka nauding,
sest välja valada saab oma raevu. Oo Lucifer,
mu homme timukas, annan Sulle au, Sind armastan!”

Sekundeerigu eelpool toodule veel järgmine varjamatult satanistlik ood või palve:

“Tahan täna sind kaitsta, oo Saatan, meie vend orjuses, igaveseks ajaks hukka mõistetud, Jumala headuse Suur Vastane, Saatan, inimeste vend... Ma ei pöördu Lääne vana Jumala poole, kes toitub Kristuse verest, vaid Sinu poole, oo Saatan, meie vend, pööran ma oma usaldava pilgu.”²⁴

Avalikkuse ees ning vabamüürluse alg- ja keskastmete tasemel propageeritakse liberalismi ja humanismi, inimese sõltumatust Jumalast ning saatanlikku uhket mässumeelsust Jumala vastu, vahel agnostitsismi või otsese ateismi kujul, sisendades, et “vabastatud inimene” on iseenda ainus peremees ja Jumal, et inimene on loomult hea ning iseeneses piisav oma ülesannete täitmiseks ning et ta ei vaja kellegi üleloomulikku armu, abi ja päästmist. See on rünnak inimest *ainsa tõelise Jumalaga* siduvate kuulekuse ja armastuse sidemete purustamiseks. Vabamüürluse kõrgematel astmetel hakatakse üha rohkem rääkima salapärasest *Universumi Suurest Arhitektist* kui tõelisest Jumalast, kes on (mittepühendatute laiadele massidele) tundmatu, kelle tõeline nimi on väljendamatu ning kes juhib maailma ja inimkonna arengut oma plaani kohaselt. Kui nii, siis *ei saa* (kõrgvabamüürlaste tegeliku salaõpetuse alusel) inimene olla autonoomne, *ei saa* olla iseenda Jumalaks, nagu kuulutatakse profaanidele ja lihtsatele looživendadele, vaid ta peab *alluma* Universumi Suure Arhitekti plaanidele (vt eelpool O. Wirth). Kui side tõelise Jumalaga ehk tolle “türanliku Adonaiga” on kord kuuletumatuse ja mässu kaudu purustatud, asetatakse vabamüürlase silme ette teine, saladuslik ja tundmatu Jumal, kes pidavat olema see tõeliselt tõeline ning kes avaldab end teadmishimulisele vabamüürlasele sammhaaval pühendatute käe all, siis, kui need leiavad kandidaadi olevat piisavalt sobiliku salaõpetuse “puhtaima valguse” vastuvõtmiseks. Nüüd hakatakse “türanlikust Adonaist” ehk kristlaste Jumalast vabastatud inimest (kes ei pidanud vajama ju kellegi üleloomulikku abi), sammhaaval ja ettevaatlikult, et liialt eredast “valgusest” pimestatud inimene äkki ära ei kohkuks ja tagasi ei pörkaks, siduma ühe teise Jumalaga, keda tal pidavat väga vaja olema ning kes nõuab temalt samasugust kuulekust ning oma tahte autonoomiast loobumist kui temalt nõudis kunagi too “türanlik Adonai”:

“Selline on, nagu me teame, kaasaja inimese õnnetu olukord, et ta pole mitte ainult omal jõul võimetu jõudma eesmärgini, vaid ta pole ka võimeline tegema sel teel kasvõi ühtki sammu ilma teise toetava käe abita, tema abita, kes avab talle sissepääsu õigele teele ning toetab teda edasisel eluteel. Samuti on teada, et see vägev käsi on ühtlasi ka teostav, tark ning tegev põhjus, et tema silm näeb kõike, et tema abi toetab kõike ajalises maailmas. Kui nii, kui tema seadused on ülimuslikud ja teisi välistavad, kuidas siis inimene oma nõrkuses ning suurimas vaesuses võib hakkama saada ilma

sellise abita? Seega on hädavajalik, et ta [“vabastatud inimene”] tunnistaks uuesti nii selle esmapõhjuse olemasolu kui ka tema abi hädavajalikkust oma õiguste taastamiseks. Ta peab samuti tunnistama, et kui ainult tema suudab täielikult rahuldada kõik tema soovid teda kimbutavates raskustes, siis on inimese esimeseks ja kõige kasulikumaks kohuseks lahti öelda omaenese nõrgast tahtest ning sellest valesärest, millega ta püüab ilustada oma eksimusi. Ta peab täielikult ning jagamatult andma end selle võimsa põhjuse hoolde, sest tema on praegu ainus teejuht, keda endale valida. Tõesti, tema on ainus ülim võim, mis on võimeline parandama nii kurja, mille tegi teine inimene, kui ka selle kurja, mille inimene tegi iseendale; kuna tema silmad on pidevalt pööratud tema poole nagu ka kõigi nelja ilmakaare poole. Kuid inimene, kellel on samasugune vaimne ja hävimatu olemus nagu temalgi, on tema jaoks hindamatu väärtusega... Ta ei tohiks rohkem kahelda selles, et lähenedes sellele jõule, ei lähene ta mitte üksnes ainsale tõelisele *valgusele*, mille osaliseks võib ta saada ning et ta leiab lepingus temaga mitte ainult kogu teadmise [tunnetuse, *gnoosise*], vaid veel enam, ta leiab temalt ka kogu teadmise iseenda kohta... Miks siis küll ei või ma eest rebida seda katet, mida ma ees hoian? Miks ei või ma nimetada selle head tegeva põhjuse nime, mis on puhas jõud ja täiuslikkus, millele ma tahaks pöörata kogu maailma tähelepanu? Kuid kahjuks, ehkki see väljendamatul olend, loomuse võti, lihtsate südamete armastus ja rõõm, tarkade tõrvik ning isegi pimedate salajane tugi ei lakka toetamast inimesi igal nende sammul, nagu ta ka juhib ning kannab hoolt kogu maailma asjade eest; jah, kahjuks on tema nimi, mis teda kõige paremini väljendab, selline, et piisab ainuüksi selle väljaütlemisest, ning enamik ei taha uskuda tema voorustesse ning ütleks lahti kogu minu õpetusest. Seega tähendaks selle olendi otsene ja selge nimetamine hoopis kaugenemist sellest üllast eesmärgist, milleks on tema austamine. Eelistan seega usaldada oma lugejate teravat mõistust, seda, et hoolimata katetest, mille taha varjasin tõe, on intelligentsed inimesed võimelised seda mõistma ning et tõelised inimesed, jah, isegi rikutud inimesed maitsevad tema tarkust ning ei suuda vastu panna tema külgetõmbejõule.”²⁵

Selle teksti esimene pool võiks olla selles väljendatud ideede poolest pea täielikult kristlik, kui ta poleks mitte suunatud Kristuse antipoodile ja vaenlasele, Luciferile, kui üleloomulik usk poleks seal asendatud gnostilise valguse ja tunnetusega, Püha Vaimu sisendused jumaliku armu läbi Luciferi kiusatuste ja sisendustega ning jumalik ettehooldus Saatana ja tema demonite kogu maailma hõlmava destruktiivse ja orjastava tegevusega. Tuleb meelde Kristuse kiusamise stseen kõrbes (*Mt 4, 1-11*), milles Saatan lubab Kristusele absoluutset võimu terve

maailma üle, kui ainult Kristus teda kui Jumalat kummardaks – mida ta aga tegelikult anda ei saa, sest selleks peaks ta olema sama kõikvõimas kui Jumal, mis aga on võimatu, sest ka Saatan on kõigest loodu ning on ontoloogilisel (olemise) tasandil absoluutselt sõltuv Jumalast. Claude de Saint-Martini tekst demonstreerib suurepäraselt selle teoloogilise tõe paikapidavust, et Saatan ei suuda luua midagi positiivset ja originaalset, vaid pärast Jumala seatud korra hävitamist püüab ta mannetult järele ahvida Jumala tegevust: nimelt luua oma antikirik ja antireligioon, oma teokraatlik ühiskond; bluffida ennast Jumalaks ning lõpuks nõuda inimestelt sedasama religioosset austust, mida inimene saab ja tohib osutada üksnes tõelisele Jumalale, oma Loojale ja Lunastajale. Tõsi küll, seda austust saab ta (esialgu?) nõuda üksnes vähestelt väljavalitutelt, sest masside mälust on üliraske kustutada teadlikkust sellest, kes tegelikult peitub Luciferi nime taga.

Seega osutub vabamüürlaste astmeline initsiatsioonistruktuur koos vabamüürlusest kõrgemale ulatuvate lutsiferiaanlike initsiatsioonidega saatanlikult geniaalseks manipulatsioonisüsteemiks, et võõrutada inimene esmalt tema viimsetest sidemetest tõelise Jumala, religiooni, traditsiooni ja Kirikuga ning allutada ta seejärel samm-sammult Jumala antipoodile, antireligioonile, lutsiferiaanlik-agnostilisele traditsioonile ning antikirikule. Algajale vabamüürlasele selgitatakse, et vabamüürlus on iga (ka kristliku) religiooni suhtes tolerantne organisatsioon, ainult et selle õilsad ideed ulatuvad üle iga religiooni piiratud, üldhumanistlike väärtuste pinnale. Seepärast võib vabamüürlaste hulka astuja olla kas katoliiklane, protestant, budist või ateist, peasi, et ta oma religioosset maailmavaadet ainuõigeks ei peaks *ning tunnistaks vabamüürlaste ühiseid ideaale* (millest ta alguses, tõsi küll, peale mõnede paatolike üldsõnaliste loosungite midagi ei tea, kuid mida ta õpib tundma järk-järgulise saladustesse pühitsemise käigus). Algajatele selgitatakse, et vabamüürlik ideoloogia tunnistab Jumala kui *mõistusliku kõrgeima loova jõu* olemasolu, kusjuures see Jumala-kontseptsioon on täielikult *ratsionalistlik ja deistlik* (s.t eitab Jumala üleloomulikku ilmutust ning Jumala üleloomulikku sekkumist maailma ajaloo käiku, sh imede ja inkarnatsiooni võimalikkust, samuti Jumala ettehooldust ja maailmavalitsemist loomulikul tasandil). Sügavamale vabamüürlaste saladustesse pühendatutele õpetatakse, et selle vabamüürlaste Jumala näol on tegemist *salapärase Universumi Suure Arhitektiga*. Vähestele pühendumise astmetel päris tippu jõudnutele avaldatakse lõpuks, et *Universumi Suur Arhitekt* on Lucifer ning et see Lucifer, ehkki ta pole ainus Jumal, vaid omab konkureerivat *kurja Jumalat* Adonaid ehk Kristuse Jumalat, on siiski ka tõeline Jumal ja nimelt *hea Jumal*, vabaduse ja valguse allikas, keda vabamüürlased kummardavad ja teenivad. Ka kõrgvabamüürlaste loožides harrastatakse maagilisi rituaale ja peetakse *musti missasid*,²⁶ kuid neil

osalemiseks on vaja olla piisavalt pühendatud “lutsiferiaanlikku doktriini kogu tema puhtuses”.

Nii avaldub vabamüürlus, mis avalikkuse ning suure enamuse lihtsate vabamüürlaste ees esitleb end ratsionalistliku, deistliku või Jumala küsimuses lausa ükskõikse agnostilise filosoofiana, oma sügavama olemuse ja inspireeriva ning juhtiva allika poolest – mis on teada ainult kõrgeimate pühitsusastmete omanike kitsale ringkonnale – *intellektuaalse ja praktilise lutsiferianismina*.²⁷

On vaja üksteisest eristada satanismi ja lutsiferianismi. Lutsiferianism erineb satanismist üksnes nüansi, kuid olulise psühholoogilise nüansi poolest, ehkki oma kultuse objekti, olemuse ja tagajärgede poolest on see temaga samane. Satanistlike sektide primitiivne satanism oma varjamatult julmade riituste ja sümboolikaga, agressiivse käitumise, ühemõtteliselt ja varjamatult destruktiivse olemuse ja mõjuga (Saatana kui personaalse kurjuse teadlik teenimine) puudutab peamiselt satanismi ohvriks langenud üksikisikuid – see on praktiline satanism rumala ja kasutu pööbli jaoks. Kõrgvabamüürlaste, s.t Suurte Suveräänsete Kindralinspektorite (vt eespool A. Pike juhendit) ja illuminaatide-gnostikute lutsiferianism seevastu on märksa peenem, sügavam ja ühiskonnaohtlikum. Lutsiferiaanliku doktriini saladustesse pühendatud teenivad Luciferi kui valguse ja tõe toojat, head jumalat – vastandades teda Jahwele kui kurjale Jumalale ja väites, et Saatana ei ole Luciferi tõeline nimi; nad ei nimeta ka Luciferi kunagi kurjuse vaimuks, nagu seda teevad satanistid. Vähesed inimesed on valmis teadlikult ja vabatahtlikult teenima maskeerimata kurjust: enamik inimesi vajab igasuguseid “õilsaid” illusioone ja ettekäändeid oma südametunnistuse rahustamiseks – niikaua, kui see endast veel mingilgi moel märku annab. Pühendunud lutsiferiaanlased peavad satanismi lutsiferianismi kui ainsat tõelist religiooni (!) võltsivaks hereesiaks.²⁸ A. Pike keelas oma juhtimise all olevates loožides isegi Saatana nime kasutamise ükskõik mis asjaoludel. Seepärast nimetame, eristamaks vabamüürlaste õilsate fraaside ja valedega maskeeritud Saatana teenimist satanistlike sektide varjamatust kurjuse teenimisest, kõrgvabamüürlaste okultismi ka *lutsiferianismiks*, kuigi objekt on mõlemal pseudoreligioonil sama. Vabamüürlus ja illuminaatlus kui “härrasrahva” elitaarne satanism seab endale tavalisest satanismist märksa laiemad ja ühiskonnaohtlikumad eesmärgid, nimelt Universumi Suure Arhitekti joonestatud *uue maailmakorra ehk Luciferi impeeriumi* ehitamise terves maailmas. On selge, et Saatana annab talle oma hinge (vt eelpool O. Wirth) pühendanud isikute käsutusse kogu enda ning oma liitlaste jõu ja tarkuse. Tänu sellele ja tänu konspiratiivsete organisatsioonide ülemaailmsele võrgule ning looživendade salajasele ringkäendusele on vabamüürlased saavutanud suure mõju ja võimu ühiskonnas. See mõjuvõim

omakorda muudab vabamüürluse paljude silmis ihaldatud vahendiks kiirel ja lihtsal karjääritegemisel.

III.3. Kokkuvõte

Nagu pühendatute endi tunnistuste alusel nägime, on vabamüürluse olemuseks teoreetiline ja praktiline lutsiferiaanlik salateadus, kusjuures avalikkuse ning ka algajate vabamüürlaste eest on õpetuse olemus ja allikas hoolikalt varjatud ning avaldub järk-järgult alles pühendamise käigus. Kuna enamik vabamüürlasi ei jõua (see tähendab: neid ei lasta) esimestest pühitsusastmetest kaugemale, siis jääb vabamüürluse tegelik lutsiferiaanlik olemus põhiosale vabamüürlastest täiesti tundmatuks, ning nad võivad seda ainult ebamääraselt aimata ja oletada. Nad on ainult manipuleeritavad tööriistad illuminaatide jt kõrgemate gnostiliste salaordude liikmete käes, kes omakorda on tööriistadeks Luciferile ehk Saatanale. Ehkki (avalikkuse ees) deklareeritult areligioosne või religioonideülene, on vabamüürlus oma tegeliku olemuse poolest antireligioon ehk antikristlik Saatana religioon.²⁹

18 – *de Lassus*, lk 44, prantsuse leksikoni *Le Robert* alusel. – Maagia jagamisel heaks ehk valgeks maagiaks ning kurjaks ehk mustaks maagiaks puudub igasugune realistlik alus, sest suveräänset Jumalat ja Tema ingleid ei saa maagia abil kuidagiviisi mõjutada ja seetõttu võib maagia puudutada ainult teisi inimesi või kurje vaimu (deemoneid). Kogu maagia, seda vähemalt inimesest loomult kõrgema vaimudemaailma suhtes, on rajatud illusioonile, nagu võiks inimene vaimu (deemoneid) mõjutada, neid ära kasutada ning neid koguni oma tahtele allutada. Tegelikult on asi risti vastupidi. Sageli ilmuvad deemonid maagiliste toimingute peale küll välja või avaldavad inimesele oma mõju, kuid seda alati omal tahtel, mitte aga maagiliste rituaalide jõul. Maagilised toimingud ainult provotseerivad deemonite ilmumist, demonstreerides neile, et tegemist on inimesega, kes tahab vabatahtlikult saada nende saagiks, nende orjaks. Maagilistel toimingutel iseenesest pole ka mingit otsest mõju inimestele või loomadele, v.a juhul, kui neile lisatakse füüsilisi ja psühholoogilisi mõjutamisvahendeid (näiteks rakendatakse teatud paranormaalseid võimeid) või kui neile lisandub demonliku tegevuse mõju.

19 – *Sealsamas*, lk 44-51.

20 – *L'ideal initiatique*, lk 8, 10, 36 ja 58, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 56-57.

21 – *Le livre du compagnon*, lk 74, tsiteeritud: *sealsamas*, lk 57.

22 – Fragment tema *Instruktsioonist* 23 Kõrgeimale Nõukogule, välja antud 14. juulil 1889, Suure Prantsuse Revolutsiooni 100. aastapäeval – *The Freemason*, 19. I 1935, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 30.

23 – Stanislaus de Guaita, kabalistliku *Roosi ja Risti Ordu* asutaja, *Must Muusa*, 1883, tõlgitud: P. Virion, *Tajemnica nieprawości*, lk 26, alusel.

24 – Prantsuse vabamüürlaste ajakiri *L'Acacia*, oktoober 1924, lk 69, tsiteeritud: *sealsamas*, lk 28-29. – Ehkki satanismi hindab lutsiferiaanlikult “ortodoksne” kõrgvabamüürlus “hereesiaks”, on eriti Itaalia vabamüürlaste ja illuminaatide kõrgloozides satanism pigem reegliks kui erandiks, mida kinnitavad mitmed loozidest pärit satanistlikud tekstid ning paljudes Itaalia kõrgloozides tuntud Giosue Carducci *Hümn Saatanale*.

25 – Illuminaatlik-kabalistlik teoreetik Louis Claude de Saint-Martin, üks martinistide salaordu asutajaid, oma teoses *Eksitustest ja tõest*, Edinburgh, 1782, II osa, lk 228-230, siin tsiteeritud: P. Virion, *Rzqd światowy*, lk 200, alusel.

26 – *Must missa* – satanistlik riitus, mille keskmeks on jumalateotuslikud toimingud tõelise Kristuse pühimaks ihuks konsekreeritud hostia suhtes (mis on kas kirikust varastatud või siis vabamüürlaste ridadesse kuuluva usust taganenud preestri poolt kohapeal konsekreeritud) koos kättemaksu ja vaenu tõotamisega Kristusele ja Tema Kirikule.

27 – “Vähesed neist tahavad minna viimse piirini. Seetõttu **on hädavajalik, et suure revolutsiooni eesmärk jääks neile teadmatuks. Ärge näidake neile kunagi järgmisest sammust rohkem**“ (Itaalia illuminaatide kõrgloozhi *Alta Vendita* juhi ja 19. sajandi Euroopa revolutsioonide niiditõmbaja Giuseppe Mazzini, *Juhend revolutsionäridele*, 1846, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 14). – “Vabamüürlaste loozid kujutavad endast teatud laadi hoiupaika, grupeeringut ning koolituskeskust, mis tuleb läbida, enne kui jõutakse meieni [s.t kõrgemate salauhinguteni]. (...) **Kui viiakse läbi vastav koolitus, saavutatakse valitsemine inimese tahte, mõistuse ja tema vabaduse üle. Talle antakse käske, teda kujundatakse, õpetatakse, teda kasutatakse ära. Uuritakse tema kalduvusi ja harjumusi, õrnu kohti, eelistusi ja kirgi. Kui ta lõpuks saab küpseks ja kõlblikuks meie eesmärkide täitmise jaoks, suunatakse ta salajase rühmituse juurde, mille suhtes vabamüürlased pole ei midagi rohkemat kui halvasti valgustatud eeskoda**” (*Piccolo Tigre* (ühe *Alta Vendita* liikme pseudonüüm) kirjast oma sõbrale ja loozivennale, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 72). – “Vabamüürluse 33. pühitusastmest ülalpool on koht universaalsele õpetusele, mille pühad

raamatud on olemas, kuid mis pole praegu massoneeria valduses” (gnostilise martinistide salaordu kõrge liige Saint-Yvers d’Alveydre, *Mission des Souveraines*, lk 446). – Vrdl ülaltoodud tsitaatidega A. Pike’ilt ja Cl. de Saint Martin’ilt.

28 – Nii väidab tunnustatud ekspert okultismi alal Edith Starr Miller, *Occult Theocracy*, lk 31-32; siin tsiteeritud *William T. Still*, lk 140-141, alusel.

29 – “Saatan ei esine kunagi sellisena, nagu ta tegelikkuses on. Oleks lapsik seda uskuda. Ta mängib alati Valgusinglit, Trööstijat, Tõe Vaimu. See Vale Isa muudab ennast Rahu Apostliks, müstiliseks Teejuhiks, Teaduse Vürstiks. Häda aga neile, kes satanistliku hierarhia astmetel edenedes, astuvad temaga üha tihedamasse kontakti... Eksisteerib teatud antikirik oma kirjade, dogmade ning preestritega; vabamüürlus on üks selle antikiriku aspekte” – kunagine kõrgvabamüürlane J. Marques-Riviere, *La trahison spirituelle de la franc-maçonnerie*, lk 238 ja 242, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 55.

IV. Vabamüürluse struktuur, tegevusmeetodid ja sisemine hierarhia

IV.1. Loozhide sisemine struktuur

1. Vabamüürlaste looži liikmeks saamine (enamasti), igal juhul aga tõus pühitsusastmeid mööda toimub ülaltpoolt teostatava jälgimise, väljavalimise, kutsumise ja initsiatsiooni meetodil. Vabamüürlaste eesmärkidele kasulikku isikut jälgitakse, tema kohta kogutakse andmeid ning jälgitava oletatava sobivuse (väljapaistev ühiskondlik positsioon või tähtis ametikoht, kõrged tutvused, moraalne selgrootus, karjerism jt vajalikud omadused) korral tehakse talle lõpuks kaudne ettepanek astuda ühe õilsate ideaalidega võimsa vennaskonna liikmeks. Veelgi põhjalikum jälgimine ja väljakoolitamine, vastavalt sobivusele ka avanss pühitsusastmetes toimub pärast looži astumist (vt *Piccolo Tigre*, märkuses 27). Pikaajaliseks eesmärgiks on terve ühiskonna eliidi värbamine, selle moraalne rikkumine, indoktrinatsioon ja rakendamine oma eesmärkide teenistusse.

2. Vabamüürlaste seesmine hierarhia põhineb pühitsusastmetel. Neid on 33, kuid kõiki neist ei praktiseerita, nt kaasaja Prantsusmaal on ainult 8 astet. Ka loožid on pühitsusastmete alusel jagatud hierarhiasse. Esimesed kolm astet (õpilane, sell ja meister) moodustavad alama, nn “sinise vabamüürluse”,

millest on võrdlemisi lihtne välja astuda. Sellel tasemel jääb peatuma vabamüürlaste enamik.

3. Nii nagu loožil on väline ja seesmine õpetus, on tal ka väline ja seesmine hierarhia. Loožide administratiivses organisatsioonis ehk välises hierarhias on juhid valitavad (looži meister ja loožide ühenduse suurmeister on välise hierarhia ametid) – seal liigub võim alt üles. Looži seesmist ja salajast hierarhiat nimetatakse *kabeliks* või *templiks* ja see ei kattu välise ehk administratiivse hierarhiaga – teisisõnu, administratiivne võim ja tegelik vaimne autoriteet, kes määrab eesmärgid ja ideoloogia, on omavahel lahutatud. Seesmises ja salajases hierarhias ehk *kabelis*, mis kujutab endast initsiatsioonilist (rituaalset), õpetuslikku ja ideoloogilist autoriteeti, liigub võim ülalt alla – kas kõrgema looži või kõrgemate salaordude liikmete kaudu.

4. Oma uut pühitsusastet ja tõusu kõrgemasse looži hoitakse alamate astmete vabamüürlaste eest üldjuhul saladuses. Üks vabamüürlane võib olla korraga mitme oma astme või madalama astme vabamüürlasi koondava looži liige.

5. Loožid on jagatud hierarhiasse üksteisele ülesehituvate püramiidiastmete põhimõttel. Ideoloogilised põhimõtted, käsud ja eesmärgid liiguvad anonüümselt püramiidi tipust alla, seevastu püramiidi tippu alt üles liigub ainult kasulik informatsioon alumistel astmetel toimuva kohta. Püramiidi tipp teab alusest kõike, püramiidi alus tipust ainult seda, mida tipp heaks arvab allapoole jagada.

6. Mõned intellektuaalses kurjuses andekamad vabamüürlased on peale tavaliste vabamüürlaste loožide ka mitmesuguste gnostiliste salaordude liikmed, kuhu kuulumist nad oma tavaliste loožikaaslaste eest varjama peavad (seda isegi oma looži juhi eest, kui too pole piisavalt pühendatud kõrgematesse, lutsiferiaanlikesse saladustesse). Nemad on ka looži tegelikeks vaimseteks autoriteetideks loožisisese *kabeli* juhtidena, salajaseks sidekanaliks lutsiferiaanlike ordude ja vabamüürlaste loožide vahel, vabamüürluse lutsiferiaanlikeks inspiraatoriteks. Vabamüürlased on neile ordudele ainult käsutäitjateks ja musta töö tegijateks.

IV.2. Loožide tegevusmeetodid

1. Igal alama astme looži koosolekul osaleb alati kasvõi üks kõrgema looži liige, enamasti sel viisil, et looži liikmed ei tea, kes see nende hulgast on. Seevastu mitte keegi alama looži vabamüürlastest ei tea, millest räägitakse ja mida

otsustatakse kõrgema astme loožide koosolekul, kuna neil osalemine on keelatud ning võimatu. Iga piisavalt edasijõudnud vabamüürlase, mitme erineva looži liikme põhiliseks kohuseks on osalemine alama astme loožide, samuti vabamüürluse huviorbiiti kuuluvate infiltreeritavate organisatsioonide koosolekul, ülalpoolt saadud juhiste ja ideede vahendamine allapoole ning neil koosolekul kogutud tähelepanekute ja informatsiooni edastamine oma astme looži koosolekule või juhtidele. Vabamüürlus on seega üksteisele astmeliselt ülesehituvate salajaste ühingute püramiid, milles iga astme liige tunneb oma ning mõnede alamate astmete loožide liikmeid ja nende saladusi, seevastu ei tunne oma loožist ülespoole jäävaid ülemusi ega tea, millest mõeldakse ja mida otsustatakse ülalpool. See asjaolu võimaldab salajaste informaatorite ja salajaste inspiraatorite (salajaste ülemuste) tegevust, kes läkitavad anonüümseid ning enamasti kaudselt, veenvate *sugestioonidena* antud juhiseid püramiidi astmeid mööda ülalt alla.

2. Kui vabamüürlane valitakse kõrgemale astmele (või kõrgemasse looži), siis:

- ta madalamale astmele enam tagasi ei lange;
- tema valib välja kõrgema astme grupp (kas omas loožis või kõrgemal), kes teda kutsub ja saladustesse pühendab. Seevastu administratiivsete ametikohtade täitmine toimub loožisiseste valimiste teel ja pole otseses seoses pühitsusastmega;
- avansi puhul kõrgemasse looži ei tea tema senised loožikaaslased üldjuhul tema uut pühitsusastet ja loožikuuluvust, ehkki ta jätkab nendega tihedate kontaktide hoidmist ning ametlikku osalemist nende koosolekul. Seega muutub ta informaatoriks kõrgema looži jaoks ning juhiste edastajaks alama looži jaoks.

3. Kui kaks või kolm räägitavas eelnevalt omavahel kokku leppinud vabamüürlast osalevad mingi alama looži koosolekul, võivad nad kergesti ning efektiivselt esitada oma koosolekule sugestioone, kuna nende eelnev salajane kokkumäng neis küsimustes jääb teadmata ülejäänutele (jälgede peitmiseks võivad nad mängida ka omavahelisi erimeelsusi ja neid dialektiliselt ettekavatsetud tulemuse suunas juhtida). Juhiseid esitatakse harva otseste käskude ja juhtnõõride kujul, vaid sisendustena, ettepanekutena, lahendustena, isegi vahetult koosoleku käigus tekkinud “hiilgavate ideedena”. Samamoodi osalevad vabamüürlased ka nende poolt infiltreeritavate mittevabamüürlaslike organisatsioonide koosolekul, juhtides otsuseid ja tegevust vabamüürlaste eesmärkide poole, milleks rahulikel (mitterevolutsioonilistel) aegadel on *suunatud ideoloogiline evolutsioon* vabamüürlaste kujundatava, arendatava ja kontrollitava “poliitilise korrektsuse” suunas, ühiskonna ideeline ettevalmistamine järgnevakts revolutsiooniks.³⁰

4. Oma tegevuses väljaspool loože infiltreerivad vabamüürlased kõiki vähegi olulisi organisatsioone, parteisid, ühinguid ja koosolekuid. Piisab paarist-kolmest üksteisega kokkumängivast vabamüürlasest ja pidevalt ning järjekindlalt infiltreeritud grupp muutub aegamööda ise kas vabamüürlasliku ideoloogia kandjaks, vabamüürlaste poolt varjatult suunatuks või siis vähemalt lõhestatuks ja oma eesmärkide realiseerimise suhtes vähem või rohkem töövõimetuks.³¹ “Kui Suure Looži spiiker on giscardistliku linnapea nõunikuks ühes edelaosa suures linnas, tema kantsler aga nõunikuks ühe põhjaosa suure linna sotsialistliku linnapea juures, tuleb eeldada, et see, mis neid mõlemaid ühendab, asub kõrgemal konkreetsetest poliitilistest erimeelsustest.”³² Sel kombel on vabamüürlaste tegevus suunatud pidevalt nii võimulolevate kui ka opositsiooniliste parteide infiltreerimisele ja manipuleerimisele, juhtides mõlemaid lõppkokkuvõttes dialektiliselt ühes suunas.

5. Loožiliikmed koguvad pidevalt informatsiooni nii oma huviorbiiti kuuluvate mittevabamüürlaste (loožikandidaatide, samuti avaliku elu tuntud tegelaste ja oma ohtlike vaenlaste) kui ka omaenda loožikaaslaste kohta. Erilise tähelepanu all on moraalselt kompromiteeriv informatsioon (vt *Piccolo Tigre* märkuses 27). See võimaldab ohtlikke vaenlasi vajaduse korral šantažeerida või moraalselt hävitada, loožiliikmeid aga seada oma ülemustest moraalsesse sõltuvusse, takistades niimoodi väljaastumisi ja reetmisi.

6. Kõikide institutsioonide infiltreerimise praktiline eesmärk on järk-järguline salajase võimu haaramine terves ühiskonnas, kõigi oluliste institutsioonide ning ametite plaanipärane hõivamine vabamüürlaste või vähemalt massoonliku ideoloogia mõju all olevate isikute kätte, eriti aga ühiskonna eliidi värbamine ning korrumpeerimine. Ringkäenduse meetodil tegutsev praktiliste karjeristide salauhing – milline suurepärane väljamõeldis! Vendade ringkäendus kaitseb loožiliikmeid ka nende vastu korruptsioonis ja muudes ametiseisundi kuritarvitustes tõstatatud süüdistuste puhul. Äärmisel juhul võib oma ametis “veidi liialdanud” looživend arvestada oma üleviimisega vähem silmapaistvale ametikohale.

7. Vabamüürlased jagunevad sõltuvalt oma ülesannetest ja taktikast *rahumeelseteks* ja *võitlevateks* rühmadeks. Rahulikel aegadel on *rahumeelsete* rühmade ülesandeks ühiskondliku arvamuse suunatud evolutsioon, ettevalmistustöö ühiskondlikuks murranguks (revolutsiooniks).³³ Kui olukord on revolutsiooniks küps, asuvad tegevusse vabamüürlaste *võitlevad* rühmad, *rahumeelsed* aga sulgevad oma loožid ning lähevad põranda alla, et keegi ei saaks neid süüdistada koostöös revolutsionääridega ning et revolutsiooni

ebaõnnestumise, s.t *võitlevate* rühmade purukslöömise, jälitamise ja vangistamise korral oleks tagatud vabamüürlaste töö rahulik jätkamine. Revolutsioonide ajal hukub vabamüürlaste endi käe läbi ka hulgaliselt teisi vabamüürlasi (nii oli see juba Prantsuse revolutsiooni ajal), kuid hukkunud on enamasti madalamate astmete vabamüürlased, etturid alati varj jäävate suurte ülemuste mängus.³⁴

8. Vabamüürlaste destruktiivne tegevus ühiskonnas põhineb neljal põhimõttel, need on: vabadus, võrdsus, vendlus ja juhtimine (manipuleerimine) varjatud juhtide poolt. *Vabaduse* all mõistetakse vabanemist igasuguse transtsendentse (loomuliku või üleloomuliku) korra, eelkõige aga objektiivse tõe siduvuse alt. *Võrdsuse* all – vabanemist igasuguse loomuliku hierarhia autoriteetide alt (kelle võim pärineb Jumalalt – *Rooml 13, 1*). *Vendluse* all (mis nõuab kohastumist enamuse arvamusega) – kõikide religioossete, filosoofiliste, moraalsete ja poliitiliste tõdede taandamist kõikide aktsepteeritavale ja jagatavale miinimumkonsensusele. Allumise all tundmatutele juhtidele mõistetakse (enamasti mitteteadlikku) juhendumist kõrgemalt poolt seatud ja tundmatule lõppeesmärgile suunatud juhustest. Sellise protsessi tulemuseks on konstrueeritud doktriini (ideoloogia) järk-järguline vastuvõtmine ja levik esmalt loožides ning sealt edasi loožiliikmete poolse kõikehõlmava infiltratsiooni ja avaliku arvamuse suunatud töötlemise kaudu järk-järgult terves ühiskonnas, kuni selle valitsevaks muutumiseni. See on inimeste vaimne orjastamine juhitud (r)evolutsioneeruva “poliitiliselt korrektse maailmavaate” diktatuuri all.

9. Vabamüürlased on asutanud või infiltratsiooni teel järk-järgult üle võtnud ja oma eesmärkide teenistusse rakendanud kümneid ja sadu erinevaid organisatsioone väga erinevatel elualadel, mille humanitaarsetel, kultuurilistel, karitatiivsetel, huvialalistel jms põhieesmärkidel pole pealtnäha midagi ühist vabamüürluse eesmärkidega. Kuid seda parem on liikmeskonnas olevatel vabamüürlastel selliste organisatsioonide põhieesmärkide kattevarjus ning nendega läbipõimitult organisatsiooni liikmeskonna hulgas ka oma humanistlik-liberalistlikku ideoloogiat levitada ning organisatsiooni liikmeid jälgides nende hulgast sobivaid loožikandidaate välja valida. Sellisteks selgeteks vabamüürlaste indoktrinatsiooni- ja värbamisklubideks ühiskondliku eliidi hulgas on filantroopilised organisatsioonid nagu *Rotary Club* ja *Lions Club*, noorsoo hulgas *YMCA* (eesti k. *NMKÜ*). Kirjanike hulgas külvab loožidest pärit intellektuaalse diversiooni seemet *PEN Club*. Tuntumatest loožide tugeva mõju all olevatest ühingutest tasub veel mainida *Esperantistide Klubisid*, *Iisraeli Sõprusühinguid*, *Ku Klux Klani*, *Old Fellows*’it. Kümned ja sajad muud erinevate elu- ja tegevusalade inimesi koondavad ühingud on lihtsalt infiltreeritud ja poliitiliselt korrektsest ideoloogiast läbi imbutunud.

IV.3. Kokkuvõte

Eelpoolkirjeldatud asjaolud võimaldavad ja selgitavad näiliselt võimatu ja seletamatu nähtuse olemasolu: see on salajase võimu nähtus, mis edastab salaja ja anonüümselt oma käske, jälgib, plaanib ja juhib salaja kõike toimuvat ning mis on märkamatuult saavutanud määratu poliitilise mõjuvõimu, olles tegev kõikides Lääne tsivilisatsiooni olulisemates poliitilistes sündmustes rohkem kui kahe viimase sajandi vältel.

30 – IV.1. ja IV.2. p. 1-3: refereeritult *de Lassus*, lk 69-70.

31 – “*Infiltratsioon* – sõna-sõnalt: sissetungimine, sisseimbumine. Luuretegevuses tähendab see salateenistuse agentide sisseimbumist nende huviobjektiks olevasse organisatsiooni või ringkonda. (...) Infiltratsiooni teostamiseks viiakse luureteenistuse töötaja või koostööd tegev agent nõutavale kohale või meelitatakse koostööle juba sellel kohal viibiv isik. (...) Infiltratsioon on olulise hulga agentide abil täieliku kontrolli all ning agentidel on võimalik aktiivselt mõjutada tema edasist tegevust” (*Encyklopedia Szpiegowstwa* (Luureentsüklopeedia), SPAR, Warszawa, 1995, lk 114).

32 – Vabamüürlane Jean-Andre Faucher, *La franc-maçonnerie face aux pouvoirs*, lk 72, ajakirjas *Spectacle du monde* nr 174, sept 1976; tsiteeritud: *de Lassus*, lk 109.

33 – “...suurema osa eelmisest kahest aastasajast oli tema [st vabamüürluse] ainsaks tööks vägivaldse tegevuse tundide ettevalmistamine, seda nimelt pikaajalise propaganda, avaliku arvamuse eksitusse juhtimise ja ühiskonnas *uue vaimse seisundi* loomise abil, kasutades selleks kõikvõimalikke vahendeid, kuid jälgides alati enda varjamise põhimõtet, niisamuti nagu salajane võim end tema [s.t vabamüürluse] suhtes varjab. Massoneerial pole muid tegevusvahendeid ning ta ei saa saavutada oma eesmärke muudmoodi kui ainult pikaajalise ettevalmistusega, mis seisneb oma mõtete oskuslikus esitamises ja vastavate sisenduste tegemises” (kunagine kõrgvabamüürlane Copin-Albancelli, *La drame maçonnique. La conjuration juive contre le monde chrétien*, lk 67; tsiteeritud: *de Lassus*. lk 88).

34 – Vt tagapool (alapeatükis X.6.) toodud C. Rakovski küünilist tunnistust.

V.1. Vabamüürlus ja juudid. *B'nai B'rith*

Eelpool nägime juba, kuivõrd on vabamüürlaste salaõpetused mõjutusi saanud judaismist, eelkõige *kabbala*'st, nii et vabamüürlaste filosoof Albert Pike ei kõhkle väitmast: “Tõed, mida vabamüürlased levitavad, põhinevad juutide salajasel traditsioonil, mida tuntakse *kabalistliku gnostitsismi* nime all ning mis vabamüürlastele pärandati templirüütlite vahendusel”.³⁵ Oma raamatus *Morals And Dogma* kinnitab A. Pike korduvalt, et vabamüürlus on *religioon* (NB!), mis toetub *kabbala*'s sisalduvale juudi salajasele filosoofiale. Talle sekundeerib Arthur Waite: “Ühelt (pühitus)astmelt teisele liikudes võib tähele panna, et hierarhia astmetel kõrgemale tõustes ilmneb see institutsioon (vabamüürlus) *üha rohkem kabalistlikuna*”.³⁶

Teine juutidega seonduv märkimisväärne asjaolu on see, et juudid on *ainus* rahvus, kel muidu programmiselt kosmopoliitilises, s.t rahvusi ja rahvuslikku alahindavas või lausa eitavas vabamüürluses on oma puhtrahvuslik loož (õieti loožide ühendus) – *B'nai B'rith* (tõlkes *Lepingu pojad*), mis asutati New Yorgis 1843. aastal ja millel on üle maailma rohkem kui pool miljonit liiget. Seega tohivad juudid olla üheaegselt nii oma rahvusliku, *B'nai B'rith*'i, kui ka tavaliste, s.t kosmopoliitiliste loožide liikmed. Arvestades koosolekute ja organisatsioonide varjatud suunamise meetodit (vt eelpool, IV.2.), võivad need asjaolud *B'nai B'rith*'ile, s.t juudi rahvusest vabamüürlastele, hõlpsalt kindlustada varjatud ideelise kontrolli ja juhtiva rolli kõikide teiste loožide üle.³⁷

---

³⁵ – *de Lassus*, lk 53, vt ka märkust 17.

³⁶ – *de Lassus*, lk 54. – “Massoneeria on juudi institutsioon, mille ajalugu, reeglid, kohustused, sümbolid ja õpetus on algusest lõpuni juudi päritoluga, välja arvatud mõningad teisejärgulised reeglid ja mõned väljendid töötustes” (*La Francmaçonerie en Hongrie*, Budapest, 1921, siin tsiteeritud: Juan Antonio Cervera, *Pajęczyna władzy*, Wrocław, 1997, lk 71, alusel). – “Esimene asi, mis hämmastab uusi liikmeid loožides, on kõige juudi iseloom. Šoti riituseinitsiatsioonide teine seeria peab oma meistriks valima juudi, kolmas seeria, mis haarab astmeid 23 kuni 33, peab meistriks pühitsema *kabbala* asjatundja.” (Leon Meurin, *Filosofia de la Masoneria*, 1957, lk 30, siin tsiteeritud: J. A. Cervera, *op cit*, lk 70, alusel).

³⁷ – Siinkohal tõrjuvad autorid ennetavalt tagasi kõik primitiivsed süüdistused antisemitismis ja juudivastase vaenu õhutamises. Tõde iseeneses ei saa kunagi olla

mingi rahvuse suhtes vaenulik, iseasi on see, kelle vastu, milleks ja kuidas seda tõe kasutatakse. Autoritel pole mingit kavatsust kutsuda üles juutide organiseeritud dekonspireerimisele, diskrimineerimisele ja tagakiusamisele, veel vähem füüsilisele hävitamisele. Kuid ei saa avaldamata jätta hästipõhjendatud arvamust, et juudi lihtrahva (kes on alati olnud igasuguste antisemiitlike pogrommide põhilisteks ohvriteks, samas kui rikas juudi ülemkiht pääses või ennast lahti ostis) peamised vaenlased on olnud ja on ka praegu mitte antisemiidid, vaid juutide endi talmudistlik-kabalistlik ning *sionistlik* ehk maailmavalitsuslike plaanidega ülemkiht (eriti sionistlikud rabid ja juudi suurpankurid), kes oma finantsiliste ja poliitiliste mahhinatsioonide, avaliku arvamuse manipulatsioonide ning konspiratiivsete maailmavalitsuslike plaanidega on ära teeninud kõigi ausate inimeste õiglase viha ja põlguse. Seda eriti juutide endi poolt, kui nad ainult oma sionistliku ülemkihi varjatud mängust aru saaksid. Nemad rakendavad etturitena oma plaanide teenistusse rahvuskaaslasi, nendega manipuleerides ja mängides, neis kõikide mittejuutide ehk *goj'*de suhtes üleolekutunnet, põlgust ja vihkamist sisendades ning neid vajaduse korral oma plaanide huvides ettekavatsetult tuhandete kaupa ohverdades, et hiljem antisemitismi tondiga šantažeerida rahvaid ja riike. Näiteks võiks tuua kasvõi Teise maailmasõja aegse juutide massilise hävitamise avalikkuse eest varjatud aspektid. Nimelt Teise maailmasõja alguses, enne aastat 1941, oli Hitleri-Saksamaa valitsus nõus oma valitsuspiirides olevatele juutidele välja andma kokku 1 miljon emigratsiooniluba (alaealisi arvestamata). Ka Rumeeniast, Bulgaariast ning Ungarist tulid maailmasõja alguses Hitleri-vastase liidu riikide valitsustele palved juudi põgenike vastuvõtmiseks. Ei Inglismaa, ei Ameerika Ühendriigid ega ka Kanada või Austraalia polnud nõus vastu võtma neist kasvõi tühist osagi, ehkki näiteks Ameerika Ühendriigid oleks aastatel 1941-1945 ainuüksi oma ametlike emigratsioonikvootide raames võinud vastu võtta ligi 210 000 juuti. Ameerika ja Inglismaa *sionistlikud* organisatsioonid tegutsesid tõestatult koguni igasuguste konkreetsete *abiandmisplaanide vastu*, varjates avalikkuse eest ja salastades nende käsutuses olevat juutide massilist hävitamist puudutavat informatsiooni ning torpedeerides kõiki konkreetseid riiklikke abiandmisplaanide ning seadusprojekte. Ameerika Ühendriikide presidendiks oli sel ajal Franklin Delano Roosevelt, rahvuselt juut, 32. astme vabamüürlane, *B'nai B'rith'*i liige, kel oleks pidanud olema piisavalt huvi oma rahvuskaaslaste päästmise vastu. Hoolimata sellest, et ta oli tõestatult juba vähemalt 1942. a. alguseks põhjalikult informeeritud juutide massilisest hävitamisest Hitleri võimu all olevas Euroopas, ei võtnud ta oma ametiaja jooksul ette ühtki konkreetset abinõu Euroopa juutide päästmiseks ning lasi liiva joosta kõik algatused selles küsimuses. Seda tõestab ameerika ajaloolane David S. Wyman oma raamatus *The Abandonment of the Jews. America and the Holocaust 1941-1945* (1984, New York), mis on kiitvaid arvustusi saanud nii Ameerika kui ka Euroopa

tippajakirjanduselt. Ka mõned ausad kaasaja juudi ajaloolased, nagu J. G. Burg ning isegi esimene Iisraeli siseminister dr Grünbaum, on tunnistanud sedasama. Wyman jätab küll vastamata loogiliselt esilekerkivale küsimusele, *miks* jätsid Ameerika ja Inglismaa mõjukad sionistlikud ringkonnad oma rahvuskaaslased Hitleri hooleks, kui pärast teise maailmasõja lõppu suutsid sionistlikud organisatsioonid Iisraeli riigi loomise toetuseks (Palestiinas) paari aastaga efektiivselt mobiliseerida kogu Ameerika ja Inglismaa poliitilise ladviku. Sellele küsimusele jätvavad vastamata ka autorid, jättes vastuse tegemise taibuka lugeja hooleks.

V.2. Salajased Ülemused. Illuminaadid ja teised lutsiferiaanlik-gnostilised salaordud. Juutide juhtiv roll neis

Maailmas on kümneid tuhandeid erinevaid vabamüürlaste loože, kuid kõigil on oma põhiollemuses ühed ja samad ideed ning eesmärgid. Samuti on nad oma eesmärkide realiseerimisel – nii üksikutes maades kui ka ülemaailmselt – tegutsenud pika aja vältel erakordselt järjekindlalt, püsivalt ja edukalt. Väljapaistva prantsuse vabamüürluse-uuriija Leon de Poncins'i arvates “osutuks see kõik raskesti mõistetavaks ja seletatavaks, kui me ei võtaks eelduseks salajase rahvusvahelise inspireeriva keskuse olemasolu. Igal juhul võib öelda ainult niipalju, et kui selline keskus eksisteerib, siis asetseb see üle vabamüürluse, mis on tema käes vaid vahendiks”.³⁸

Kui vabamüürlust defineerida kui erinevate salaorganisatsioonide hierarhilist püramiidi (IV.1., p. 5 ja IV.2. p. 1), siis ei pruugi ühe rahvusvahelise superlooži või gnostilise salaordu käsitlemises *vabamüürluse koostisosana* ja sama superlooži või ordu käsitlemises (mujal või mõne teise autori poolt) *üle vabamüürluse seisvana* olla mingit olemuslikku vastuolu. Nimelt võib üks rahvusvaheline superloož või illuminaatlik salaordu koosneda kõrgeimate pühitusastmete vabamüürlastest, alamate loožide (tegelikest) juhtidest ja etendada viimaste suhtes suunavat ja juhtivat rolli, millest enamikul vabamüürlastest aimugi pole või mida nad ainult oletada võivad. Seega, kas nimetada vabamüürlaste rahvusvahelist lutsiferiaanlikult valgustatutest koosnevat juhtivat kihti üldistavalt *kõrgvabamüürlasteks*, või paigutada see koondnimetuste *illuminaadid*, *Salajane Keskus* või *Salajased Ülemused* all üle vabamüürluse, pole asja olemuse ehk püramidaalse võimustusüsteemi mõistmisel niivõrd oluline – küsimus on ainult selles, *kuhu* ühes terviklikus ja hierarhiliselt organiseeritud süsteemis see tinglik piir või piirid tõmmata. Autorid kalduvad arvama, et lutsiferiaanliku hierarhia tippu ja selle omavahelisi alluvussuhteid täpselt ja usaldusväärselt tuvastada polegi võimalik (v.a juhul, kui hierarhia tipust otsustab keegi lutsiferiaanlikus vandenõus osalemise

lõpetada ja terve süsteemi paljastada). Seepärast on järgmine loetelu mõeldud pigem viidetena kõige tõenäolisemate kahtlusaluste ringile.

Kust siis otsida neid lihtvabamüürilasi juhtivaid, Luciferi poolt valgustatud *Salajasi Ülemusi*?

V.2.1. Illuminaadid, karbonaarid ja marksistlikud revolutsionäärid

Enamik salaühingute uurijaid viitab esmajärjekorras 1776. a. Bayeris Albert Weisshaupti asutatud *illuminaatide* ehk valgustatute salaordule ja selle tänapäevastele ideelistele või organisatsioonilistele järglastele. Illuminaatide iseärasuseks on range hierarhiline, jesuiitide ordult kopeeritud süsteem, absoluutne kuulekus ning üksikasjalikult väljatöötatud teooria ühiskonna ideoloogilisest manipuleerimisest ning vandenõude ja revolutsioonide pikaajalisest järjekindlast organiseerimisest, vaimseks aluseks oli kabalistliku päritoluga lutsiferiaanlik gnostitsim (ordu algusaastatel käis võitlus varjamatu satanismi ja lutsiferianismi pooldajate vahel, lõpuks jäid peale viimased), ideoloogiaks utoopiline kommunism. 1782. a. otsustati Wilhelmsbadis illuminaatide ordu ja vabamüürilaste liitumine (tegelikkuses võtsid illuminaadid vabamüürilaste juhtimise üle viimaste organisatsioonilise iseseisvuse säilitamisega). Ehkki 1785. a. riigivastase tegevuse pärast Bayeri ja hiljem Preisi võimude poolt keelatud, jälitatud ning Weisshaupti enda levitatud ametliku versiooni kohaselt laiali läinud, ei lõpetanud see salaordu (või tema teisi nimesid kandvad ideelised järglased) siiski oma tegevust. Juba 1780ndate algul asutati esimesed illuminaatide loožid Ameerikas. Teine illuminaatide suur keskus tekkis Peterburis, kolmas Pariisis. Suure Prantsuse Revolutsiooni organiseerimine ning käik on justkui Weisshaupti teostest praktikasse kopeeritud ning selle juhtimisel osalesid jakobiinide klubidesse sisseimbunud saksa päritolu illuminaadid ning kabalistlik illuminaat Martinez de Pasqualis (Portugalist pärit juut, kes koos prantsuse krahvi de Saint-Martiniga oli *Martinistliku Ordu* asutajaks).

19. sajandi teisest veerandist kandus illuminaatluse keskus Euroopas Itaaliasse. *Karbonaarideks* nimetatud Itaalia illuminaatide kõrglooži *Alta Vendita* aktiivne ja efektiivne, ka väljapoole Itaaliat laienev tegevus langes 19. sajandisse. Karbonaaride juhiks oli *Giuseppe Mazzini* (tema järglaseks *Adriano Lemmi*) ja üheks liikmetest itaalia ühendaja *Giuseppe Garibaldi*, väljaspool Itaaliat aga teiste seas ka kauaaegne Inglismaa peaminister *lord Palmerston* ning Ungari revolutsionäär *Lajos Kossuth*. *Alta Vendita* oli hierarhiliselt üksteisele ülesehitatud illuminaatlike loožide ehk *venta*'de tipp. See Itaalia illuminaatide ordu oli 19. sajandi algusest kuni selle keskpaigani juhtivaks ja suunavaks jõuks kogu Euroopa

revolutsioonilises liikumises, olles võitlevate vabamüürlaste (vt IV.2., p. 7) revolutsiooniliseks staabiks. 1970ndatel aastatel poliitiliste skandaalidega ja mõrvadega kuulsaks saanud Itaalia kõrgloož P-2 on karbonaaride ideeline ja tõenäoliselt ka organisatsiooniline järglane, mille sidemed ja tegevus, nagu karbonaaridelgi, ei piirdunud üksnes Itaaliaga, vaid haaras ka teisi Euroopa riike.

Ka marksism oma revolutsiooniteooria ja -praktikaga pole midagi muud kui Weisshaupti ja Mazzini ideede edasiarendus. On tõendeid selle kohta, et *Kommunistliku manifesti* aluseks olid illuminaatlikud programmideed, mille redigeerimise usaldasid Weisshaupti illuminaatide järglasorganisatsioonid *Õiglaste Liiga* ja *Kommunistlik Liiga* Karl Marxile ja Friedrich Engelsile. Enamik marksiste-kommuniste (nagu K. Marx, kes oli veendunud satanist ning seega “ortodoksse” illuminiismi suhtes hereetik, samuti Fr. Engels, Trotski, Lenin) olid peale oma kuuluvuse kommunistlikusse parteisse ka mitmesuguste illuminaatlike salaühingute liikmed. Veebruari- ja Oktoobrirevolutsioon ning selle tulemus, Nõukogude Liit, polnud midagi muud kui rahvusvaheliste sidemetega vene-juudi illuminaatide kätetöö Venemaa kui ohtliku ja rahvusvahelisele juudi finantsoligarhiale seni allumatu (vt V.4., Venemaa vastuseis keskpanga ideele) jõu hävitamiseks ja ajutise vahendina uue maailmakorra plaanide elluviimiseks.³⁹ Seepärast pole põhjust imestada, et maailmasõdade-vahelisel ajajärgul toetasid Saksamaa, Inglismaa ja Ameerika suurpankurid ja -töösturid Nõukogude Venemaad tonnide kullaga.⁴⁰

V.2.2. Lutsiferiaanlik-gnostilised ja satanistlikud salaordud

Teiseks uue maailmakorra vandenõu juhtimiskeskuseks on illuminaatidele sarnased rahvusvahelised lutsiferiaanlik-gnostilised või isegi otseselt satanistlikud salaordud.

Olulisemad, vanemad ja mõjukamad nendest on kahtlemata *roosiristlased*⁴¹ oma mitmesuguste harudega. Endiste roosiristlaste asutatud on ka paljud uuemad salaordud. Teistest ordudest olgu mainitud mitmesugused martinistide ordu harud (mille asutajad olid roosiristlased), O. Wirthi asutatud *Le Symbolisme*, *Stella Matutina* (sic! see on tiitel, mida katoliiklased omistavad p. Neitsi Maarjale, gnostikud aga tähistavad selle nimetusega üht teistsugust “valgusetoojat”), *Hermetic Brotherhood of Light*, *Masters of Wisdom*, *Mizraimi Ordu*, *Memphise Ordu*, *Hermes Trismegistose Okultistlik Ordu*, *Universaalne Gnostiline Kirik*, *Vene Brahmanistlik Ordu*; samuti otseselt satanistlikud *Druiidide Rahvuslik Ordu*, *Ordo Templi Orientis*⁴² ja *Hermetic Order of the Golden Dawn* (nende ordude hereetilisest satanismist hoolimata käsitlevad lutsiferiaanlased neid võrdväärsete

partneritena – ju siis pole Luciferi eristamine Saatanast neile siiski niivõrd oluline küsimus) ning veel paljud muud. Kõik need rahvusvahelised salaordud (mis on, nagu vabamüürlasedki, pühitsusastmete alusel hierarhiliselt korraldatud) ühendavad rahvusvahelise lutsiferiaanliku hierarhia tippe. Ka mitmesuguste *teosoofiliste* (ehk nn intellektuaalse maagiaga tegelevate – tuntumatest juhtidest Helene Blavatsky ja *New Age*'i eelkäijad Annie Besant ning Alice Ann Bailey) ning *antroposoofiliste* (esoteerilis-gnostilise inimeseõpetusega tegelevate, tuntumaist juhtidest Rudolf Steiner) ühingute juhid kuuluvad lutsiferiaanliku maailmahierarhia tippu.

1870. a. saavutasid toleaeagne Ameerika vabamüürluse liider Albert Pike ning *Alta Vendita* juht, Euroopa revolutsioonide salajane niiditõmbaja Giuseppe Mazzini kokkuleppe Ameerika ja Euroopa kõrgvabamüürluse juhte ühendava ülemaailmse superlooži või ordu, *Uue ning Reformeeritud Palladistliku Riituse* loomiseks. *Palladistide* liikmeskond pidi olema väga väikesearvuline ning selle põhimõtted ja tegevus range saladuskatte all.43

Kõrgemate illuminaatlike ordude süsteem on oma läbipõimumise ja osalise kattumise tõttu keeruline jälgida ka sellepärast, et osa neist ordudest pole mitte ainult iseseisvad ordud, vaid ka vabamüürluse 33. astmest kõrgemate gnostiliste pühitsusastmete ja okultse kultuse süsteemid (nn *riitused*) ehk erinevate illuminaatlike ordude liikmetele nendes riitustes initsiatsiooni jagavad hierarhiad. Asjatundjate andmetel eksisteerib kaasajal peale puhtalt kabalistliku initsiatsiooni veel kolm erinevat vabamüürlusest kõrgemat, lutsiferiaanlik-gnostilist riitust:

- a) *Misraimi-Memphise riitus*, mis väidetakse olevat kõige vanem, sest ulatuvat tagasi Vana-Egiptuse päritoluga *hermetismini*, millele on hiljem lisatud *kabalismi* sugemeid;
- b) *roosiristlaste ja martinistide riitus*, mis kujundab endast *judaistlik-kabalistlikult* moonutatud ja ümbertõlgendatud kristlikku gnostitsismi;44
- c) *svedenborgiaanlaste riitus*, mille asutajaiks olid Rootsi kristlik-gnostilise müstiku E. Swedenborgi õpilased ning mis kujutab endast samuti *kabalismi* alusel moonutatud ja ümbertõlgendatud *kristlikku gnoosist*.45

1934. aastal asutati Brüsselis *FIDOSI (Initsiatsiooniliste Ordude ja Ühingute Ülemaailmne Föderatsioon)*, mis koondab enamikku ülalnimetatud salaordudest ja -ühingutest.46

Et koondada kõik vabamüürlusest kõrgemad salaordud ühe nimetuse alla, nimetame neid edaspidi üldistavalt illuminaatideks, mõeldes sellega mitte kitsalt Weisshaupti illuminaate ja nende järglasi, vaid kõiki lutsiferiaanlikul pühendusel (*valgustusel* ehk illuminatsioonil) põhinevaid, tavalisest vabamüürlusest kõrgemaid lutsiferiaanlik-gnostilisi sekke.

Eelpool mainitud salaordud on omavahel liikmeskonna poolest niivõrd tihedalt läbi põimitud ning niivõrd keerulistes suhetes, peale selle veel pidevas arengus, nii et vabamüürlusest kõrgemate lutsiferiaanlike salaordude täpset hierarhiat on võimatu paika panna. Illustreerigu seda loožide ja salaordude omavahelist sidet *Victor Blanchard*'i, kunagise martinistide ordu meistri, suure maagi Papus' ehk Gerard Encausse õpilase ja ametijärglase ordukuuluvuste ja aunimetuste loetelu: *Martinistliku ja Sünarhistliku Ordu* kõrgeim suurmeister, *kabbala* doktor, *Hermeetiliste Teaduste Kolleegiumi* liige, kabalistliku *Roosi ja Risti Ordu* suurmeister, 33. (kõrgeim) pühitsusaste vabamüürlaste *šoti riituses*, 90. pühitsusaste *Mizraim*'i riituses ja 97. pühitsusaste *Memphise* riituses.⁴⁷ Sarnaselt temale on enamikul illuminaatlike ordude liikmetel lisaks oma ordu initsiatsioonidele ka vabamüürlaste kõrgemad (30.-33.) pühitsusastmed (vt A. Pike, III.2.). Nad osalevad edasi mõnede vabamüürlaste kõrgemate loožide ja suurloožide töös, olles niimoodi vahelülideks päritolult lutsiferiaanlike ideede ja eesmärkide viimisel loožidesse.

Eelpool mainitud illuminaatlikud ordud ühendavad pigem lutsiferiaanlikke teoreetikuid (v.a illuminaadid kitsamas mõttes ja karbonaarid, mille puhul revolutsiooniteooria on ühendatud -praktikaga), kes tegelevad uue maailmakorra plaanide, selle ideoloogia ja religiooni väljamõtlemisega. Peale nende aga eksisteerib üle maailma ka mitmeid rahvuslikke või rahvusvahelisi salaühinguid, mis koondavad väljapaistvaid poliitikuid, pankureid ja tööstusjuhte ning avaliku elu tegelasi ja mis tegelevad uue maailmakorra plaanide praktilise realiseerimisega erinevate riikide valitsustes, pankades, rahvusvahelistes korporatsioonides ja organisatsioonides. Neis ühingutes on gnostitsism ja okultism tahaplaanile jäänud ning peamiseks on saanud praktiline ideoloogia ja salapoliitika meetodid (mis ei välista muidugi nende liikmete samaaegset kuulumist mõnesse gnostilisse salauhingusse, kust nad oma tegevuseks inspiratsiooni saavad, või siis lutsiferiaanlike riituste harrastamist "sisemise ringi" kokkutulekutel). Mõned neist on juba oma missiooni ja eksistentsi lõpetanud, mõned on ümber nimetatud, mõned tegutsevad siiamani. Sellistest tasub nimetada *Rhodes Scholars*'it,⁴⁸ *British Israel Society*'t,⁴⁹ *Fabian Society*'t⁵⁰ ja *Pilgrim Society*'t ning maailmaajaloo kujundamisel üht mõjukaimat, siiamani tegutsevat *The Order Skull and Bones*'i.⁵¹

Illuminaatide mõju all olevate rahvusvaheliste organisatsioonide meetodite ja tegevusalade hulgas on ka selliseid, mis on otseselt kuritegelikud või on seotud rahvusvahelise kuritegevusega. Üheks selliseks on *300 Komitee*, mis kujutab endast aastal 1776, samaaegselt illuminaatliku liikumisega loodud ülemaailmset salaorganisatsiooni, mille eesmärk oli ja on praegugi võidelda rahvusvahelise vabamüürlusega tihedalt seotud (vt VII.2.) *Briti Krooni*⁵² huvide eest kogu maailmas ja eriti USA-s. Meetodiks on legaalsete võimustruktuuride esindajate igakülgne kaasahaaramine illegaalsesse ja nende riikide põhihuvidele mittevastavasse korporatiivsesse tegevusse. See tähendab raha abil tehtud ettepanekuid, millest on võimatu keelduda. *Komitee* on tihedalt seotud ka Suurbritannia välisluurega *MI-6*, paljude suurpankadega, teadusasutustega ja Euroopa kroonitud peadega. Peale Teist maailmasõda on *komitee* liikmed olnud seotud poliitiliste mõrvade, narkokaubanduse ning psühhotroonilise relva väljatöötamisega.⁵³

-----
38 – L. de Poncins, *La franc-maçonnerie contre le France*, lk 78-79, tsit: *de Lassus*, lk 77.

39 – “Kommunism on vahend, mis teenib rahvusriikide hävitamise, ühe ülemaailmse valitsuse, ühe ülemaailmse poliitika ja ühe ülemaailmse rahaühiku sisseseadmist” (Murray Butler, *British-Israel World Federationi* esindaja 1937, tsiteeritud: Pierre Virion, *Le Nouvel Ordre du Monde*, Ed. Tequi, Paris, 1974, lk 59).

40 – Lõigud, mis käsitlevad illuminaatide ja rahvusvaheliste suurpankurite (eriti Rotschildide ja tema liitlaste) osa revolutsioonides, sh Oktoobrirevolutsioonis, põhinevad peamiselt William T. Stillil, kes toob tõenduseks hulgaliselt esmastest allikatest (nimelt valitsus- ja pangandusringkondadest) pärit konfidentsiaalset materjali. Täiesti usaldusväärseks allikaks on kindlasti ka rahvusvahelise kuulsusega teoloogi ja filosoofi isa Denis Fahey raamatud *The Mystical Body of Christ and The Reorganization of Society*, lk 296-330 ja *The Rulers of Russia*; samuti E. Franke-Gricksch'i poolt välja antud kogumik *Der namenslose Krieg*. Seevastu Joh. Rothkranz'i triloogia *Die kommende "Diktatur der Humanität"* 2. osa *Die Welthersscher der Finsternis in der Aktion*, eriti lk 37-38, ehkki sisaldab hulgaliselt huvitavat informatsiooni ja olulisi allikaid ning on kirjutatud suure eruditsiooniga, pole iseseisva ja esmase allikana mitte kõigis faktilistes küsimustes usaldusväärne (nt juute ja vabamüürlaslikku kuuluvust puudutavas, milles autorile võib ilmselt õigusega ette heita, et kahtlustab iga pimeda nurga taga seismas

vähemalt ühte juuti ning arvab, et iga valitsusliige peab automaatselt olema vabamüürlane). Tõsi küll, olemuslikes küsimustes nõustub temaga enamik tõsiseid uurijaid. Hoolimata sellest, et vabamüürlaste ja illuminaatide osa kohta Nõukogude Venemaa ajaloo ringleb (eriti vene keeles) palju ebausaldusväärset ja fantastilist materjali, ei anna see veel alust nende küsimuste kergekäeliseks klassifitseerimiseks poliitiliste müütide või psühhopaatilise fantaasia viljade hulka. Vene autorite teostest on selles suhtes usaldusväärseks ja tõsiseks allikaks Oleg Platonovi teosed (vt valitud kirjanduse nimekirja). – Küsimusele, miks üldse olid suurkapitalistid ja -pankurid huvitatud kapitalismiga kui oma surmavaenlasega võitleva kommunistliku Nõukogude impeeriumi toetamisest, anname selgituse tagapool.

41 – Kriitiliste uurijate arvates asutatud tõenäoliselt 14. sajandil mõnede ellujäänud templirüütlike (Chretien Rosencreuz'i) poolt või veel hiljem. Roosiristlased jäid iseseisvalt eksisteerima ka pärast kaasaegse vabamüürluse asutamist 1717. a. Londonis ja nende mõju on kindlasti tajutav ka ajalooliselt hilisemate illuminaatide ning martinistide juures. Tänapäeval eksisteerib mitu roosiristlaste haru. Roosiristlaste sümbol, ristile paigutatud roos tähendab Iisraeli rahvast, kes kannatab maailma lunastamiseks (Iisrael kui kollektiivne Messias). Roosiristlaste õpetus kujutab endast *kabbala* alusel moonutatud gnostilist kristlust. – Teiste uurijate arvates ning roosiristlaste enda “ametliku” ajaloo kohaselt pärineb nende organisatsioon ja õpetuslik traditsioon katkematult, ehkki küll mitmeid institutsioonilisi ja õpetuslikke muutusi läbi teinuna, otse Vana-Egiptuse esoteeriliselt sektilt, mida helleniseerununa nimetatakse *hermetismiks*. Roosiristlaste õpetuslik traditsioon olevat hiljem kandunud ka Indiasse, Tiibetisse ning araabiamaadesse. Roosiristlaste ülemaailmseks keskuseks (sisemiseks loožiks, valitute templiks) olevat *Suur Valge Loož* (vt X.2.2., *Ühiskondlike arhetüüpide skeem*, tabel 93!), mille peakorter olevat kuni Hiina okupatsioonini asunud Tiibetis (!). Mida sellest tõeks ja mida legendiks pidada, on raske hinnata, kuid paljude eesti poolharitlaste iidoli *Dalai-Laama* üliosav tegutsemine globalismi, massoonliku humanismi, religioonidevahelise dialoogi ja *New Age*'i religioosse sünkretismi propageerimisel viitab sellele, et roosiristlaste väide ei pruugi sugugi nii fantastiline olla.

42 – Asutatud templirüütlike esoteerilise traditsiooni jätkajana 19. sajandil, sellesse kuulus ka tuntud satanist *Aleister Crowley*, kes lõpetas elu vaimuhaigena. *O.T.O.* on ordu nimi saksa keelt rääkivates maades, anglosaksi haru nimi on seevastu *Mysteria Mystica Maxima (M.M.M.)*.

43 – A. Pike: “Selle (palladismi) kohta ei tohi teha ühtegi märkust või vihjet loožide kogunemistel ning teiste riituste sisemistes kabelites (...), sest uue institutsiooni saladuse võib ainult suurima ettevaatlikkusega avaldada käputäiele väljavalitutele kõrgete tavaliste pühitsusastmete omanikest. (...) **Palladism on põhimõtteliselt lutsiferiaanlik riitus. Tema religiooniks on manihheistlik neognostitsism, mis õpetab, et jumalus on dualistlik ning et Lucifer on Adonaiga võrdne. Kogu vabamüürlaste maailm sai organiseeritud Charlestonis, Palladiumi pühas linnas**” (E. Starr Miller, *Occult Theocracy*, lk 217, siin tsiteeritud *William T. Stilli*, lk 142, alusel).

44 – Roosiristlaste sümbol – roos ristil – tähendab terve maailma lunastuseks kannatavat messianistlikku Iisraeli rahvast.

45 – Svedenborgiaanlased (nagu ka roosiristlased ja martinistid) väidavad, et nad tunnistavad püha kolmainsuse dogmat. Tegelikuses tunnistavad nad kolmel erineval kujul ilmnevat ühte Jumalat (modalismi hereesia uus variant). Jumal-Isa on Jumal iseeneses ehk Maailma Vaim, Jumal-Poeg on panteistlikult (terve loodud maailmana, eriliselt aga inimkonnana) mõistetud Kristus, Püha Vaim aga on Jumal oma loovas tegevuses. See üks Jumal on seega panteistlik ja samastub maailmaga, mille ta on omaenese olemusest “sünnitanud” emanatsiooni käigus.

46 – Andrzej Zwoliński, *To już było*, Wyd *Gotów*, Kraków, 1997, lk 44-45.

47 – P. Virion, *Rząd światowy*, lk 192.

48 – Nimetus tuleb Inglismaa Lõuna-Aafrika koloonia peaministri (aastatel 1890-96) Cecil Rhodese nimest.

49 – Peale täielikult judaiseeritud protestantismi propageerimise on selle ühingu eesmärkideks ülemaailmse valitsuse idee, sotsialistlike ja sionistlike ideede propageerimine mittejuutide hulgas.

50 – Utoopiliste sotsialistide ühendus, asutajateks G. B. Shaw ja Eleonora Aveling Marx (Karl Marxi noorim tütar). Hilisematest liikmetest tasub mainida H. G. Wellsi ja lord Beveridge'i, Inglismaa Teise maailmasõja järgset peaministrit. FS tegutses Inglismaal sotsialistlikuna ja Ameerika Ühendriikides kommunistlikuna. Ehkki tal polnud olulist mõju USA ametlikule poliitikale, tulenes tema mõjust näiteks USA sõjaline ja majanduslik abi Stalini režiimile (nn *lend-lease*) ning pärast sõjajärgne kahepalgeline poliitika kommunistlike režiimide suhtes.

51 – *Skull and Bones* on Manhattani *Wall Streeti* ja *Broadway 120* suurpankureid ning *USA establishment*'i koondav salaordu (asutatud arvatavasti juba 1850ndatel aastatel Ameerika illuminaatide järglasena), eesmärgiks uus maailmakord ja ülemaailmne impeerium *USA* juhtimisel. Sinna kuuluvad suurpankurid nagu Rockefellerid, Morganid, Warbourgid, lutsiferiaanlikud intellektualistid nagu Zb. Brzeziński (omal ajal ka H. Kissinger), tipp- poliitikute muuhulgas ka George Bush senior ning George Bush junior. *Skull and Bones* nime identsus Hitleri gestaapolaste mütse kaunistanud surnupealuu ja kontidega pole mitte juhuslik. *Totenkopf und Knochen* oli 1830. a. Weisshaupti õpilaste poolt asutatud Saksa salaordu, mis moodustas SS-i sisemise “pühendatute ringi”. Ordusse *Totenkopf und Knochen* kuulus 100 aastat hiljem ka Adolf Hitler (kes oli peale selle ka natsionalistlikult meeletatud saksa vabamüürlaste looži *Thule* liige, enne kui ta vabamüürlased keelas ja loožid laiali saatis).

52 – Siinkohal tuleb selgitada, mida mõistetakse *Briti Krooni* all. Vastupidiselt absoluutse enamiku arvamusele, kes seonduvad selle nimetusega automaatselt Briti kuningakoda ja seega Ühendatud Kuningriiki kui riiki, pole *Briti Kroonil* praktiliselt mingit tegemist Inglise kuningakojaga. Vastupidiselt, *Briti Krooni* näol on täiesti reaalses mõttes tegemist Inglise kuningakojast täiesti sõltumatu, kuigi selle kuningriigi pealinna territooriumil asuva riigi valitsusega. Mis sellest, et seda riiki pole kantud ühelegi maakaardile ega temast pole lugeda üheski poliitilises entsüklopeedias. See riik on lahutamatu seotud *City*'ks nimetatud Londoni äri- ja panganduskeskusega. Seal asuvad Rothschildide kontrollitav *Bank of England*, *Lloyd's of London*, Londoni aktsiabörs, ning juhtivate kaubanduskontsernide bürood. Sellepärast hüütakse seda väikest territooriumi Londoni kesklinnas ka “maailma kalleimaks ruutmiiliks”. *Briti Krooniks (Crown)* nimetatakse *London City*'s resideeruva seltskonna 12 kuni 14-liikmelist esinduskogu, keda juhib nn *Lord Mayor*. *Briti Krooni* kolooniateks ehk kroonikolooniateks (India, Egiptus, Kesk-Aafrika, Singapur, Hongkong jt) nimetati *City*'le, mitte aga Inglise kuningale alluvaid kolooniaid, mille elanikel polnud Briti kodakondsust ja kus kehtisid ainult Krooni esindajate kehtestatud seadused ja sellised olid Briti impeeriumi kolooniate seas rahvaarvu poolest enamuses. Kui Inglise kuningas (või kuninganna) tahab külastada *City*'t, peab ta *City* sümbolises väravas, nn *Temple Bar*'is, ootama kuni saabub *Lord Mayor*, paluma talt luba astuda *City* territooriumile ning laskma tal ennast juhatada. Kuid *Lord Mayor* on täielik suverään mitte ainult *City*'s, vaid ta on koos *Briti Krooniga* ka Inglismaa tegelikult valitsejaks: “Peaminister kui hõivatud poliitik ei pea midagi teadma kõrgfinantside saladustest ning *Chancellor of the Exchequer* (rahandusminister) peab neid tundma ainult siis, kui ta esitab eelarve. Mõlemad nõustavad rahandusministeeriumi ametnikud. Need kuuluvad *City*'t. (...) *City* teab, mida on vaja teha. Ta annab seda teada rahandusministrile ja

rahandusminister peaministrile. Olgu talle Jumal armuline, kui ta *City*'t ei kuula.” (Aubrey Menen, *London Time-Life*, 1976, lk 18, siin tsiteeritud: Des Griffin, *Die Absteiger*, lk 62, alusel). – Kuskil pole kaasaegset maailma valitsevate võimude tegelik vahet selgem kui Londonis: kuningas on Briti impeeriumi haldaja, *City* juhtkond aga on tema “kroon”.

53 – Allikas: John Colemani raamatu *The Committee of 300* 1998. a. Venemaal välja antud tõlge.

V.3. CFR, Bilderberger Club, Trilateral Commission ja Club of Rome kui ülemaailmne varivalitsus ning “heategevuslikud” maksuvabad fondid

Ülevaade ülemaailmse lutsiferiaanliku maffia tipust pole kindlasti põhjalik ilma mõningate mõjukate rahvusvaheliste poolsalajaste institutsioonide või klubide⁵⁴ ja suurte “heategevuslike” fondide mainimiseta.

Sellistest institutsioonidest või klubidest olgu mainitud esmajoones *Council of Foreign Relations (CFR)*, *Bilderberger Group* ja tipp-illuminaatide Zb. Brzeziński ning H. Kissingeri algatusel asutatud *Trilateral Commission*, nende eelkäijatest aga *Round Table Society*.

Round Table Society oli inglise multimiljonäri ja koloniaalpoliitiku Cecil Rhodese initsiatiivil aastal 1891 asutatud Inglise koloniaalimpeeriumi *establishment*'i koondav poolsalajane klubi. Klubi töö ja liikmeskond oli organiseeritud kontsentriliste ringide alusel, ühingu kõikidesse eesmärkidesse ja plaanidesse olid pühendatud ainult 4-5 juhtivat liiget. Selle ühingu esmaseks ülesandeks oli, nagu *300 Komiteelgi*, Briti Krooni ülemvõimu laiendamine tervele maailmale, hiljem aga, seoses Briti impeeriumi langusega ja USA kasvamisega maailmavõimuks, seati eesmärgiks anglosaksi maade ja rahvaste hegemoonia maailmas. *Round Table Society* saavutas suure mõju Inglismaa kõrgemates õppeasutustes ja riiklikes institutsioonides, asutas oma organisatsiooni osakonnad kõikides anglosaksi maades ning organiseeris oma eesmärkide propageerimiseks ja elluviimiseks miljardeid rahvusvahelistelt suurpankadelt ja tööstuskontsernidelt. *Round Table Society* poliitilised eesmärgid võib kokku võtta kahe sõnaga: maailmavalitsus Ameerika Ühendriikide ja Inglismaa (*anglo-american establishment*'i) juhtimisel ning sotsialism. *Round Table Society* initsiatiivil rajati mitmeid globaalses maailmapoliitikas siia maani juhtivat rolli mängivaid poolsalajasi institutsioone, näiteks aastal 1923 *Royal Institute for International Affairs* (CFR-i vaste Inglismaal) ning 1921 CFR Ameerika Ühendriikides. Ka

Bilderbergeri Klubi ja Trilateraalse Komisjoni asutamine on taandatavad *Round Table Society*'st pärinevatele ideedele ja initsiatiivile.

Council of Foreign Relations pole iseenesest küll rahvusvaheline organisatsioon, vaid *USA establishment*'i⁵⁵ ja mõningaid prominentseid välismaiseid nõunikke (sh Mihhail Gorbatsšov!) koondav poliitiliste ja majandussuhete nõukogu, mille kohta võib liialdamata öelda, et see on *USA tegelik valitsus* (ehkki veel *Skull and Bones*'i ja *Wall Street*'i arvesse võttes mitte see *kõige tegelikum valitsus*). Kuid arvestades *CFR*-i rahvusvahelisi sidemeid ja mõju *USA* hegemooniataotluste taustal, võib teda õigusega pidada maailma faktilise varivalitsuse oluliseks osaks. Enne Teist maailmasõda, president Roosevelti ajal, toimus *CFR*-i tihe läbipõimumine Riigidepartemanguga, *FSB*-ga ning *CIA*-ga (s.t nende asutuste infiltreerimine ja ülevõtmine *CFR*-I poolt) ning nii on see jäänud siiani. Mitte ühtki *USA* tähtsaimate ametkondade ministrit, eelkõige rahandus- ja välisministrit ning haridusministrit, ei määrata ilma eelnevalt *CFR*-iga konsulteerimata, kui mitte tema otsesel soovitusel. Asjatundjad väidavad, et juhul kui *USA* president pole täiel määral *CFR*-i mees, siis on traditsiooniliselt asepresident *CFR*-i täielikuks usaldusmeheks presidendi taga.

Bilderbergeri ja *Trilaterali* puhul on tegemist rahvusvaheliste klubidega, mille liikmeskond on hoolikalt valitud sarnast vabamüürlaslikku ideoloogiat ja sarnaseid maailmavalitsuslikke huvisid jagava ülemaailmse pangandus-, tööstus-, poliitilise ning ideoloogilis-kultuurilise ladviku hulgast.

1954. aastal Hollandis Oosterbeckis, *De Bilderbergi* hotellis Poola päritoluga juudi Josef Retingeri⁵⁶ algatusel asutatud *Bilderberger Club* tegeleb põhiliselt Euroopa Liidu laiendamise ja ühtseks Euroopa kontinentaalimpeeriumiks kujundamisega ning regionaalsete majandusküsimustega, *Trilateral Commission* aga uue maailmakorra globaalpoliitiliste ja -majanduslike küsimustega, olles omamoodi eelkäijaks tulevasele ülemaailmsele valitsusele. Mida nende klubide ülihangete turvameetmete varjus toimuvatel ning ajakirjanduse eest varjatud kohtumistel räägitakse, võib vaid aimata. Kuid seostades neid kohtumisi ning neil osalevaid isikuid maailmas hiljem toimuvate sündmustega – näiteks *Bilderberger Clubi* kohtumised on regulaarselt toimunud paar kuud enne Euroopa Liidu järjekordseid tippkohtumisi – võib arvata, et nende klubide istungitel langetatakse rahvusvahelise tähtsusega poliitilis-majanduslikke otsuseid, mida hiljem realiseerivad eri riikide valitsused kui otsuste poliitilised täideviijad (vt sünarhivist kolmikvõimu ja avaliku võimu suhtes varjatud autoriteedi süsteemi, X.2.2.).⁵⁷

Et anda ettekujutust nende kahe klubi eesmärkidest ja ideoloogiast, olgu järgnevalt refereeritud mõningad andmed ja faktid *Trilateraalse Komisjoni* kohta (mis puutub ideoloogiasse ja eesmärkidesse, siis need kehtivad samamoodi ka *Bilderbergi Klubi* suhtes):58

- *Trilateraalne Komisjon* asutati 1972 a. David Rockefelleri (*Chase Manhattan Bank*'i direktorite nõukogu eesistuja ja *CFR*-i president aastast 1970), Zbigniew Brzeziński ja Henry Kissingeri eestvedamisel.
- Komisjon koosneb 200st *komissarist*, kes erinevalt *Bilderbergi Klubist* (kus on teatud arv pidevaid liikmeid, aga suurem osa on vahetuvad liikmed) on kõik alalised. Nendeks komissarideks on väljapaistvad pankurid, tööstusjuhid, intellektualistid, kirjanikud ja ajakirjanikud, ametnikud, poliitikud ja ametiühingutegelased. Esimeseks eesistujaks (al 1972) oli Zbigniew Brzeziński.
- Nagu *CFR*-il ja tema rahvusvahelisel käepikendusel *Bilderbergeri Klubil*, on *Komisjoni* ideoloogiline eesmärk uue maailmakorra realiseerimine sotsialistliku ehk riigikapitalistliku⁵⁹ plaaniühiskonna (sks k. *Plangesellschaft*) raames, mis on jagatud kas kolmeks või viieks regionaalseks föderatsiooniks. Neid omakorda juhivad tsentralistlikult rahvusvahelised ning (pseudo)teaduslikud korporatsioonid.
- Praktilistest programmilistest vahe-eesmärkidest (1970ndatel aastatel), mis puudutasid tervet maailma, olgu mainitud riikide valitsuste ja presidentide rolli tugevdamine parlamentide arvel, trüki- ja sõnavabaduse piiramine, tsentraalselt juhitud riiklik koolisüsteem ühtsete (ideologiseeritud) õppeprogrammidega, homoseksuaalide võrdõiguslikkus, sündide piiramisele sihitud demograafiline poliitika, maksude tõstmine (mis hävitaks alam- ja keskklassi säästus), tööjõu vaba liikumine (mille tagajärjeks on massiline immigratsioon ja multirahvuslikud ning multikultuurilised segaühiskonnad), vabaturumajanduse sisseseadmine terves maailmas jne.

Paljude asjatundjate arvates etendavad need klubid koos *IMF*-i ja *WTO*-ga praktiliselt juba praegu efektiivselt tegutseva ülemaailmse varivalitsuse rolli. Ehkki ka ÜRO ja tema eelkäija Rahvaste Liiga idee pärineb vabamüürlaste (illuminaatide) loožidest ning siiani on see organisatsioon rahvusvahelise kõrgvabamüürluse, illuminaatide ja finantsoligarhia tugeva kontrolli all, ei sobi too oma liiga kohmaka ja lõdva struktuuri ning ideoloogilise ühtsuse puudumise tõttu

täitma maailmavalitsuse rolli. Ta on saamatu ning määratud asendamiseks tõelise maailmavalitsusega, kui aeg selleks küpseks tehakse.60

Peale eelpool nimetatute tuleb laiemale avalikkusele mainida ka *Rooma Klubi*, mis on avalikkusele tuntud kui globaalprobleemide taustal maailma tuleviku pärast muretsevate “prohvetlike tarkade” klubi. See on suurpankurite ja -töösturite rahade toel tegutsev professionaalne hästi kinnimakstud tellimustööteadlaste uurimisgrupp, mis tegeleb tulevikku, s.t uut maailmakorda puudutavate globaalse haardeulatusega teoreetiliste, majanduslike, demograafiliste, ökoloogiliste, sotsioloogiliste jms mudelite lahendamise ja väljatöötamisega.61

Need organisatsioonid ja klubid pole kahtlemata mingi tegelik maailmavalitsus (seda võib kindlalt väita tagapool käsitletava avaliku võimu ja tegeliku salajase autoriteedi lahutamise sünarhistliku idee valgusel) ning ei koosne ilmselt isegi mitte enamuses illuminaatidest. Kuid illuminaatidest juhtide ja vabamüürlastest käsutäitjate osaval suunamisel ning võimu- ja rahaahnuse toel on nad siiski illuminaatide väljatöötatud mondialistliku poliitika kuulekad tööriistad ja nende ideoloogia levitamise edukad vahendid.

Ülalpool mainitud organisatsioonidele on toeks mitmed kas ÜRO juures või iseseisvalt tegutsevad, iseenesest avalikud, kuid illuminaatide ja rahvusvahelise finantsoligarhia tugeva kontrolli all olevad rahvusvahelised organisatsioonid. Neist olulisimana olgu nimetatud Rahvusvaheline Valuutafond (*IMF*) koos Maailmapangaga, mille praktiliseks eesmärgiks on rahvusriikide majanduslik uuskoloniseerimine välislaenude ja investeringute abil. Need välislaenud ja investeringud seatakse sõltuvusse teatud tingimuste täitmisest, mis on kasulikud rahvusvahelistele suurpankadele ja kontsernidele, et need saaksid ekstreemliberaalse majanduspoliitika tulemusena eelnevalt laostatud ja kõigile tuultele (s.t majandusröövlitele) avatud rahvusliku majanduse odavalt üles osta. *IMF*-i nõutud rahandus- ja majanduspoliitika pikaajaline järgimine on laostanud kümneid rahvuslikke majandusi (viimati Argentiina), seades need *International Bankers'* ite võlaorjusesse.62

Maailma Kaubandusorganisatsioon (*WTO*) on vabakaubandust (ehk suurte röövkalade piiramatut vabadust väikeste allaneelamiseks) tunnustavate (või tunnustama sunnitud) riikide ühendus ühtse globaalse majandussüsteemi ülesehitamiseks, mida valitsevad rahvusvahelised monopolid. Kuna kaasaegse majandussüsteemi mootoriks on pangad, siis tuleb ka selles organisatsioonis näha ei midagi muud kui *IMF*-i ja selle kaudu *International Bankers'* ite majanduspoliitika tööriista.

Peale selle mängivad uue maailmakorra vaimsete (ideoloogiliste) tellingute püstitamisel olulist rolli mitmesugused ÜRO allasutustena tegutsevad rahvusvahelised organisatsioonid nagu *UNESCO*, *UNICEF* jt või ÜRO juures tegutsevad mitteametlikud (*non-governmental*) organisatsioonid nagu *Amnesty International*, *International Planned Parenthood Federation (IPPF)* jms. Neil kõigil on õilsate loosungite ja filantroopiliste tegude kattevarjus oma spetsiifiline roll uue maailmakorra aluste ettevalmistamisel ning “poliitiliselt korrektsete” hoiakute ja vaadete propageerimisel ning kaitsmisel.⁶³

Mondialistlikus poliitikas ettenähtud uue maailmakorra ideoloogilise ühtsuse liinil asetseb ka Ülemaailmse Kirikute Nõukogu ja massoonide “5. kolonni” poolt vallutatud katoliku Kiriku ühistegevus, mida nimetatakse oikumeeniliseks liikumiseks ja religioonidevaheliseks dialoogiks ja mida me käsitleme üksikasjalisemalt tagapool (alapeatükkides VIII.3. ja VIII.4.).

Mitmesugused maksuvabad “heategevuslikud” fondid nagu *Carnegie Endowment for International Peace*,⁶⁴ *Rockefeller Foundation*, *Fordi Fond*, uusimast *Sorose Fond* jt tegelevad raskete rahadega toetatud ajupesu organiseerimisega, korraldades uue maailmakorra plaanidega seotud rahvusvahelisi konverentse ja seminare, jagades ideoloogiliselt korrektseteks õpinguteks stipendiume ja rahastades poliitiliselt korrektsete riigiametnike koolitamist.⁶⁵ Samuti tegelevad nad poliitilise *lobby*’ga ning suurejoonelise, kaudse, kuid väga efektiivse korrupsiooniga, ostes ära ja koolitades välja *Salajaste Ülemuste* plaanidele kuulekateks, poliitiliselt korrektseteks lakeideks kõikide uue maailmakorra ideokraatidele vähegi huvipakkuvate riikide poliitikuid ja muude elualade eliiti. Selliste fondide (eriti *Rockefelleri Fondi* ja *Sorose Fondi*) rahadega on edukalt ära ostetud ning liberalismi, globalismi ja eurousku pööratud ka Eesti eliit.

⁵⁴ – Poolsalajased on need organisatsioonid sellepärast, et avalikkusele on teada küll nende olemasolu, mõned nende väljapaistvamatest liikmetest (asjast huvitatutel pole põhimõtteliselt võimatu hankida ka peaaegu terve liikmeskonna nimekirja), kuid nende tegevust, eesmärke, kohtumisi ja neil kohtumistel vastuvõetud otsuseid ümbritseb saladuskate, millest ei tungi läbi ka midu ”kõiketeadev” ajakirjandus.

⁵⁵ – “(Ameerika Ühendriikide) *Establishment*, niisamuti nagu see on Prantsusmaal ja Inglismaal, ei oma midagi ühist mingi konkreetse ametliku ühinguga või mingi konkreetse poliitilise parteiga. See on pigem rühm inimesi, kes efektiivselt kontrollib seadusandlikku, täidesaatvat ja kohtuvõimu, majandust, kultuurielu,

teadus- ja haridustegevust ning kellel on suur mõju isegi erinevates usuühingutes, seda peamiselt “heategevuslike fondide” kaudu, mis sellise sildi taha varjavad oma tõeliseid eesmärke. Isegi mitte kümnendikku Rockefelleri, Carnegie’ või Fordi fondide rahadest pole kulutatud asjatult, kasu toomata *establishment*’i püüdlustele” (P. Virion, *Rząd światowy*, lk 71). *Establishment* on lihtsalt nimetus USA sünarhnilisele oligarhiale.

56 – Saladuslik kuju telgitaguses maailmapoliitikas. Tegemist oli Poola päritoluga juudiga, kel puudus piisav sotsiaalne positsioon ja varandus, et kuuluda selle maailma kõige vägevamate hulka, kuid kes sellest hoolimata sõitis 1950ndatest kuni 1960. aastani mööda tervet maailma ringi, kohtudes riigipeadega, suurpankuritega, kultuuri- ja religioonitegelastega ja osaledes igal *Bilderbergi Klubi* istungil (mille sekretär ta oli kuni oma surmani 1960. aastal). Ta oli ka *300 Komitee* liige. Tema looži- või ordukuuluvusest pole teada midagi kindlat – võib-olla oli ta hoopis isikliku erimissiooniga sionistlik tipp-okultist. Sellest hoolimata on ta kindel viide sellele, et *Salajased Ülemused* ei ole pärit mitte ainult juudi suurpankurite, vaid ka juudi intellektuaalide ringkonnast (vt V.5. alguses).

57 – “Internatsionalistid ei taha midagi vähemat kui üht ülemaailmset erakätes oleva rahandusliku võimu süsteemi, mis juhiks nii iga eraldiseisva riigi poliitilist süsteemi kui ka maailmamajandust tervikuna. Seda süsteemi juhitaks feodaalses stiilis koordineeritult tegutsevate maailma keskpankade salakokkulepete alusel, mis on kooskõlastatud tihti asetleidvatel tippkohtumistel ja -konverentsidel” (C. Quigley, *Tragedy and Hope*, lk 324). Ehkki siin puudutab tsitaat ainult panku, kehtib see ka muude elualade illuminaatliku maailmaladviku kohta.

58 – *Politisches Lexikon von C.O.D.E., Nr. 1-2*, Verlag CODE, Vaduz, siin tsiteeritud: Des Griffin, op cit, lk 313-314, alusel. – Eesti ajakirjanduse andmeil on *Trilateraalse Komisjoni* liige ka Eesti Välisministeeriumi nõunik Harri Tiido (*Eesti Päevalehe* kultuurilisa, 31.XII 1999, art nr 874 ja *Kes on kes?*, *Eesti 2000*, Ekspresskataloogide AS, 2000, lk. 206).

59 – Mõiste *riigikapitalism* puhul tuleb mõista, et riik ei valva ega käsuta kapitaliste, kes ühiskonna ühise hüve kasuks hoolsasti tööd teevad, vaid hoopis vastupidi. Kapitalistid käsutavad ja kasutavad riiki ja riigiaparaati kui oma büroametnikke, kes nende heaks ja ühise hüve kahjuks hoolsasti tööd teevad. Ühesõnaga, riik on muudetud sisuliselt käputäie suurpankurite ja riigikapitalistide eraomandiks. Riigikapitalismi samastamine sotsialismiga viitab ainult sellele, et sotsialistlik kord (s.t eraomanduse puudumine ja proletaarne riigiorjus) kehtib ülejäänud 99% rahva suhtes, kes ei saa riiki lugeda oma eraomanduseks.

60 – “Kas mitte vabamüürlaste seast ei pärine säde, mis põhjustas *Rahvaste Liiga*, Rahvusvahelise Töübüroo ja kõikide nende rahvusvaheliste institutsioonide esilekerkimise, mis moodustavad veel ebaselge, kuid tegusa plaani Euroopa Ühendriikidele, võibolla isegi terve maailma ühendriikidele?” (*Grand Orient*’i 1932.a. konvendi dokumendid, lk 111, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 83). – “Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni *charta* revideerimine peab näima loogiline neile, kes täna annavad endale aru sellest, et suveräänsuse mõiste pole mitte ainult aegunud, vaid lausa nonsenss ning et ainsaks eksisteerivaks vaatenurgaks on föderalism” (Lord Beveridge, ÜRO *charta* muutmise teemal peetud konverentsil, 26. II 1955, tsit.: *Czepulkowski*, lk 82-83).

61 – Nagu väidab J. A. Cervero (poola k. *Pajęczyna władzy*), oli mondialistide esialgne plaan hoida *Rooma Klubi* olemasolu ja tegevust avalikkuse eest range saladuse all ning talle oli määratud tähtsaim roll uue maailmakorra teoreetilisel ettevalmistamisel. Kuid informatsiooni lekke tõttu avalikkuse ette tuli plaane ning klubi tööde iseloomu muuta avalikkusele veidi vastuvõetavamaks. – Kõik selle klubi maailma saatuse pärast “muretsevad” raportid ja üllitised viivad välja sarnase lõpplahenduseni, nagu seda sõnastab *Rooma Klubi* liige, Nobeli majanduspreemia laureaat Jan Tinbergen: “Inimkonna probleeme ei suuda enam lahendada rahvusriikide valitsused. Me vajame kogu maailma valitsust. Parim viis selle saavutamiseks on kasutada ÜRO-d selle allorganisatsioonide tugevdamise kaudu. Teatavatel juhtudel tähendaks see viimaste muutumist nõuandvatest üksustest täidesaatvateks maailmaministriumideks” (tsiteeritud: Vello Leito, *Eesti & geopoliitika*, Tallinn, 2001, lk 11-12, alusel). – 1980. a. Ameerika ajakirjas *Fusion* ilmunud intervjuus avalikustas *Rooma Klubi* liige Howard Odum osa mondialistide tulevikuplaanidest, väites muuseas, et hädavajalikuks osutub Ameerika Ühendriikide rahvaarvu vähendamine lähema 50 aasta jooksul 2/3 võrra (kuidas seda on kavas saavutada, ta ei täpsustanud) Ta ütles, et tulevikus ei ole praktiliselt mingit tööpuudust, kuna paljusid praegu masinate abil tehtavaid töid hakatakse tegema käsitsi ning inimesed leiavad rakenduse (orjadena?) põhiliselt põllumajanduses ning et nende plaanide realiseerimiseks tuleb peale ülemaailmse valitsuse sisse seada ka ülemaailmne kontrollsüsteem (tsiteeritud: Des Griffin, *Die Absteiger*, lk 479, alusel). – *Rooma Klubi* töödes on Eestist osalenud ka Ülo Vooglaid. – Arvame, et ei maksa kahelda enamiku *Rooma Klubi* mudelite aluseks olevate statistiliste andmete ja analüüside tõepärasuses. Küll aga maksab kahelda tema poolt nn globaalprobleemide lahendamiseks pakutavates väljapääsudes. Tuleb arvestada, et tegemist on tellimustöödega, millele on lahendused ülaltpoolt juba ette antud – nimelt ülemaailmne valitsus, maailma rahvaarvu radikaalne vähendamine, totaalne kontroll jne. *Rooma Klubi* pakutavad “lahendused” ise

tekitavad märksa suurema globaalprobleemi, nimelt terve inimkonna orjuse totalitaarse süsteemi all.

62 – Venemaa majanduse ja panganduse krahh Jeltsini valitsemisaja lõpul (1997-1998) oli eelnevalt Boliivia majanduse laostanud ja suurpankurite võlaorjusesse juhtinud ning sedasama (kuid suhteliselt edutult) Poolaga teha proovinud majandusnõunik *Jeffrey Sachs* poolt dikteeritud *IMF*-i meelse poliitika otsene tulemus. Reaktsioonina sellele krahhile toimus Venemaal veretu riigipööre, mille tulemusena tegi Putin 1998. aastal *IMF*-i meelsele poliitikale järsu lõpu ja otsustas hakata ajama iseseisvat, rahvuslikest huvidest lähtuvat majanduspoliitikat, mis tõi endaga kaasa Venemaa majanduse seni kestva tõusutendentsi.

63 – *UNESCO* kahepalgelistest tegevusest kultuuri- ja hariduspoliitika vallas räägime tagapool (alapeatükis X.3.). *UNICEF*-i tegevus seisneb lisaks kahtlemata positiivsetele ettevõtmistele laste tõeliste õiguste kaitsmisel ka selles, et rõhutada laste õigusi nende kohustuste ja vanemate õiguste arvel, destabiliseerida ja relativiseerida perekonna õigusi laste kasvatamisel, muuta vastavate seaduste vastuvõtmise kaudu lapsed (teatud aspektides) õiguslikult sõltumatuks oma vanematest ning seada nad üha rohkem lastekaitsepolitsei (s.t riigi) kontrolli alla. Seda kõike õilsate eesmärkide nimel – et vältida laste seksuaalset kuritarvitamist, kodust vägivalda jms (suurepärane, kui totaalse kontrolli kehtestamiseks on võimalik leida tõeliselt eksisteerivaid põhjusi-ettekäändeid – kurjus parasiteerib ju alati headuse varemotel). – *Amnesty International* tegeleb lisaks informatsiooni kogumisele inimõiguste tõelise rikkumise kohta diktatuurimaades ka homoseksualistide, terroristide ja igasuguste käitumishälvikute väidetavate õiguste eest võitlemisega, kuna selliste tegevuste ja suunitluste keelamine olevat *Amnesty* tegevuse aluseks oleva *political correctness*'i kaanonite kohaselt inimõiguste rikkumine. – *Planned Parenthood* ja terve hulk teisi analoogilisi organisatsioone organiseerivad rahvusvahelist abordi-lobby, perekonnastase poliitika riiklikku toetamist, eostamisvastaste vahendite propageerimist, organiseeritud steriliseerimist, seksuaalsele kombelõtvusele ja alternatiivsetele seksuaalkalduvustele õhutatavat seksuaalkasvatust jne. *Planned Parenthood*'i poolt ÜRO rahvastikukomisjoni toetusel Peruu, Boliivias, Bangladeshis ja paljudes teistes arengumaades läbiviidud kampaaniate käigus näiteks jagati teismelistele koolilastele troopiliste haiguste vastase vaktsineerimise sildi all hoopis viljatust põhjustavaid hormoonpreparaate. See kõik on osa ÜRO rahvastikukontrolli poliitikast, mida viiakse läbi *Rooma Klubi* soovitude alusel. Selle eesmärk on maailma rahvaarvu vähendamine ja kontrolli saavutamine inimeste perekonna- ja eraelu üle.

64 – Oma õilsast rahuarmastavast nimest hoolimata asus 1908. a. asutatud *Carnegie Fond* kohe peale asutamist tegelema poliitilise sõja-lobby'ga, et tõugata Ameerika Ühendriigid (esimesse) maailmasõtta ja täitis oma ülesande, nagu teame, suhteliselt edukalt. See demonstreerib ilmekalt, et selle maailma vägevate lubatav rahu pole midagi muud kui valmistumine kas järgmiseks sõjaks või siis sõja jätkamine teiste vahenditega.

65 – Näiteks finantseerivad Rockefelleri ja Carnegie Fondid Rockefelleri algatusel asutatud *Avaliku Administratsiooni Instituuti* ehk teise nimega *1313 (Thirteen-Thirteen)*, kust tuleb enamik USA riigiametnikke. Selle ideoloogilise ajupesu ülikooli vasteks Prantsusmaal on *L'Ecole Nationale d'Administration – ENA*.

V.4. International Bankers ja Rothschildid ehk Raha Võim

*Need vähesed, olemata isegi omanikud, täidavad sellist rolli, nagu nad seda oleks, ning hoiavad enda käes tervet majanduse valdkonda selle määrani, et mitte keegi ei saa nende tahte vastaselt isegi hingata.*66

Juudi sünonüümiks paljude eurooplaste jaoks on kujunenud rahahädas inimestele laenatud raha eest kõrgeid protsente väljapigistav kasuahne liigkasuvõtja.67 Liigkasuvõtja ongi kaasaja pankuri eelkäija, sest liigkasuvõtmine ehk laenamine protsentidega (vahekasuga) on ka kaasaja pankade põhitegevus – seega on kaasaegne pank tüüpiline juudi tsivilisatsiooni institutsioon (seda väidet annab ka ajalooliselt ja statistiliselt tõestada).

Liigkasuvõtmine aga on tegevus, mis on vastuolus iga moraalselt terve inimese südametunnistuse ja moraalse hinnanguga – isegi kui ta ise on sunnitud sellist teenust kasutama, on see talle vaid hädaväljapääsuks, ise laenaks ta aga teistele ilma protsentideta. Väärtusi loob inimese töö, mitte raha ise. Seetõttu pole kellelgi mingit õigust palja raha laenamise eest küsida teiselt inimeselt tema töö väärtust. Raha pole ka kaup, vaid ainult kaupade valmistamiseks, hankimiseks, transportimiseks jms tehtud töö ja kulutuste väärtust mõõtev vahetusvahend. Sellepärast on vahekasuks nimetatava tasu võtmine lihtlabase raha laenamise eest vastuolus nii tervel mõistusel põhineva loomuseadusega68 kui ka Jumala ilmutatud moraaliseadusega ning seda selgelt ja ühemõtteliselt juba *Vanas Testamendis* (vt 3. Ms 25, 36-37, 5. Ms 23, 20, Ps 14, 1.5 jne), kuid interpretatsioonimeistrid juudi kirjatundjad tõlgendavad keeldu kehtivat ainult teiste juutide, mitte aga *goj*'de (ehk kõigi mittejuutide) suhtes.

Enamik eneseteadlikke, õpetatud või isehakanud majandusspetsialiste kargaks autoritele kohe kümnete argumentidega kallale, “tõestades” sellise

seisukoha tagurlikkust ja majanduslikku arengut pidurdavat iseloomu. Loomulikult pidurdab see põhimõte *teatud kindlat laadi* majanduse arengut. Loomulik ja arusaadav on ka pankurite, börsispekulantide ning isegi töösturite pahameel selle teesi suhtes: oksa, millel nad ise istuvad, tuleb ju saagimise eest kaitsta. Et enamik neist (kes juba praegu on *kaudses* võlaorjuses) lähemas või hilisemas tulevikus otseselt tajutavasse võlaorjusesse satuvad, seda kogevad nad hiljem – raha ja sellega seotud võimu ei saa paljudega jagada, muidu kaotaks see oma väärtuse ja ahvatluse. Seevastu liigkasuvõtmise kaitsmisest isiklikku kasu mittesaavate⁶⁹ inimeste pahameel liigkasuvõtmise kriitika suhtes demonstreerib ainult nende ignorantust, manipuleeritust ning totaalset rikutust ebamoraalse majandussüsteemi loomuvastaste aluste poolt (või vähemalt harjumist nendega). Rumal ori kiidab ikka oma piitsa ja ahelaid! Jääb üle ainult soovida, et ori märkaks oma ahelaid vähemalt siis, kui tema võlaorjus liigkasuvõtlilikust pangandussüsteemist nii rängaks muutub, et ta enam tasuta hingatagi ei saa.

Rääkides liigkasuvõtmisest ja pangandusest, jõuame lõpuks uue maailmakorra ehitamise organisaatorite ja rahastajateni, nimelt rahvusvahelise suurpanganduse (ja nende finantseeritava suurtööstuse) absoluutse tipuni koondnimetusega *International Bankers*. Selleks on esmajoones *Rothschildide* suguvõsa koos oma liitlastega või pigem oma huvide esindajatega ning *Rockefellerid*.

Johannes Rothkranz väidab ning tõestab, tuginedes rahvusvahelise pangandusmaailma endiste *insider*'ite paljastustele ning mõnedes *insider*'ite autobiograafilistes raamatutes tehtud avameelsetele tunnistustele, et ka John D. Rockefeller võlgnes oma karjääri Rothschildide rahadele ning et Rockefellerite perekond on siiani sõltuvuses Rothschildidest, olles lihtsalt üks nende esindajatest Ameerikas – see tähendab, üldsegi mitte iseseisev ehk Rothschildidega ülemvõimu pärast maailmas võitlev magnaatide suguvõsa, nagu maailma üldsus arvab. Seega taanduks kogu raha võim kaasaegses maailmas lõppkokkuvõttes tegelikult ainult ühele rahamagnaatide suguvõsale, nimelt Rothschildidele. Ehkki see tees tundub “normaalsele inimesele” uskumatuna – kogu maailm ühe suguvõsa varjatud, kuid sellegipoolest reaalse võimu all! –, tundub see sellegipoolest väga tõenäoline olevat ja selle väite tõestuseks on võimalik tuua ka kindlat tõestusmaterjali, millele me järgnevalt põgusalt viitame.⁷⁰

Rotschildide suguvõsa võlgnes oma tõusu Mainzi-äärsest Frankfurtist pärit juudi pankurile *Meyer Amschel Rothschildile* (1744-1812). Too tegi edukat äri Saksa vürstidega, rahastades nende sõdasid (toetades vahepeal oma poegade kaudu salaja ka nende vastaseid, et sõda võrdsem oleks ja seega äri paremini käiks ning et

vürstidel oleks põhjust tulla tema juurde jälle lisa küsima). 1807. aastal tegi Hesseni kuurvürst temast oma peapankuri. Juba 1798. aastal lahkus üks tema poegadest *Nathan* Rothschild kena kapitaliga Londonisse iseseisvat äri ajama, hiljem lahkus James Rothschild äri ajama Pariisi ning Carl Rothschild Napolisse. Salomon Rothschild jäi esialgu Frankfurti isa asemele, kust ta hiljem Viini ümber asus. 27. septembril 1810 sõlmiti Frankfurtis poegade ja isa vahel leping, millega asutati *Meyer Amschel Rothschild & Söhne*, esimene rahvusvaheline panganduskartell, tulevase rahandusimpeeriumi alus. On loomulik, et perekonnaäri huvid ja juudi vendade solidaarsus kaalusid üles riigikodaniku lojaalsuse (“Rahal pole kodakondsust!” ja “korralikul” juudil samuti mitte – täpsemalt, tema kodakondsuseks on ühine juudi asi maailmas ehk sionismi huvid) ning omavahel võitlevate *goj*’dest vürstide, kuningate ja riikide huvid, keda erinevad vennad rahastasid ja omavahel sõdima õhutasid. See omavahel koordineeritud tegevus edenes suurepäraselt kõikide vendade jaoks, kes peamiselt sõdadest tehtava äriiga saavutasid 19. sajandi teiseks veerandiks monopoli Euroopas antavate suurte laenude osas.

Vendade järgmine ühisplaan oli õhutada juhtivaid Euroopa riike ja Ameerika Ühendriike asutama *riiklikke keskpanku*. Riiklikke niivõrd, kuivõrd riigilt pärineks nimetus *riiklik*, pangale tagatud ainuõigused, privileegid ning toetus ja ametisse nimetatud pangajuht. Seevastu panga osanikud ehk omanikud oleksid erapankurid. Sellise keskpanga põhiülesandeks oleks rahaemissioon⁷¹ ja keskne kontroll kogu krediitpoliitika üle. Selline (eraomanduses olev) keskpank annaks riigi nimel välja raha (raha müntimine oli siamaani ainult valitsejate ainuõiguseks!) ja laenaks seda siis riigile, võttes riigi nimel trükitud raha riigile laenamise eest riigilt protsente – absurdne olukord! Sellest asjaolust tulenevad ka riikide *sisevõlad* (kellele?). Kui riigi keskpank oleks *tõeliselt riiklik* keskpank ja teostaks mõistlikku ja kontrollitavat rahaemissiooni, ei saaks riik omaenda keskpangale midagi võlgu olla.⁷²

Milline on keskpankade põhiline ülesanne ja kelle huvides nad töötavad, selle kohta anname sõna J. Rothkranzile:

“Kuna keskpankade ülesanne ilmselgelt pole – vastupidiselt muljele, mida püüavad nendest pidevalt jätta poliitikud ja massiteabevahendid – ühe rahavääringu stabiilsuse kindlustamine kui kasumit mittetoov tegevus, vaid tõeliseks ülesandeks on ainult ja ainuüksi *võimalikult soodsate intressimäärade kindlustamine äripankadele*, siis pole miskit lähemal kui lõppjärelendus, et need, kes *de facto* keskpankasid kontrollivad ja juhivad, on äripangad. (...) Siin rahuldume Gary Alleni kinnitusega: ”Üks võlausaldaja on võimeline nõudma valitsejatelt

monopoolseid privileege. Rahahädas valitsused annavad monopoolseid õigusi riiklikus panganduses, maavarade, nafta ja gaasi üle ning transpordisüsteemis. Rahvusvaheliste finantsistide kõige palavamalt igatsetum monopol on täielik kontroll ühe rahva kapitali üle. Lõpuks võtsid need rahvusvahelised pankurid eraviisiliste ühenduste näol tõepoolest erinevate Euroopa riikide keskpangad enda omandusse. Inglismaa, Prantsusmaa ja Saksamaa keskpangad pole mitte vastavate valitsuste omanduses, nagu seda arvab enamik inimesi, vaid on eraomanduses olevad monopolid, mis on oma monopoliõigused saanud riigi käest””.⁷³

Riiklike keskpankade juhid-direktorid, keda on parlamendid ametisse kinnitanud, on ainult fassaadifiguurid, keskpanga tegelike omanike palgatud kõrgametnikud, nagu kinnitab kunagine rahandus- ja poliitikamaailma *insider* Caroll Quigley:

“Pole mingit alust uskuda, et maailma juhtivate riikide keskpankade juhid on ise tegelikud võimukandjad maailma rahandussüsteemis. Pigem on nad ainult valitsevate Investment-pankurite tehnikud ja agendid, kes on nad kõrgesse ametisse tõstnud ning kes on võimelised laskma neil jälle langeda. Tegelik rahanduslik võim maailmas on nende *Investment*-pankurite käes (nimetatud ka rahvusvahelisteks või suurpankuriteks – *International Bankers*), kes jäävad enamasti teiste pankadega ühinemata erapankade kulisside taha. See võim kujundas välja rahvusvahelise koostöö ning rahvusriikide üle domineerimise süsteemi, mis on eraviisilisem, võimukam ning salajasem kui nende agentide võim keskpankades””.⁷⁴

Massiteabevahendite kaudu seebistatakse masse ja neile lastakse seletada, et keskpanga juhid peavadki olema poliitikutest sõltumatud professionaalsed rahandusametnikud, kelle parlament kinnitab küll ametisse, kuid keda parlamendis istuvad *omakasupüüdlilikud* poliitikud tõeliselt mõjutada ja kontrollida ei tohi. Võib järeldada, et keskpanga direktor on siis ainus erapooletu, omakasupüüdmatu ja aus ametnik muidu poliitikute erahuvidest totaalselt korrumpeerunud süsteemis, ning ka keskpanga osanikest pankurid on täiesti *omakasupüüdmatult* ainult rahva ühise hüve eest väljas? Seda võib lastele unejutuks rääkida. Kui olemas on pump, mis lubab lahkesti enda kasuks pumbata, siis on kindel, et need, kes pumba juures istuvad, seda ka vastavalt kasutavad – see on kindlam kui Murphy seadus.

Esimene keskpank, mis aastate 1815 ja 1820 vahel järk-järgult Rothschildide valdusse langes, oli *Bank of England*. See 1694. a. asutatud riiklik keskpank oli küll juba asutamisest saadik juudi erapankurite käes, ning oli esimene pank, mis

Euroopas hakkas välja andma seaduslikult tagatud maksujõuga paberist rahatähti (vt märkus 71). Selle panga omanike ja nendega seotud juudi suurkaupmeeste ülieduka tegevuse tulemuseks on ka eespool (vt märkus 52) mainitud *City* ja Inglise kuningakoja veidrad suhted. Inglismaa keskpanga oma kontrolli alla võtmisega kontrollisid Rotschildid kaudselt ka tervet tolleaegset rahvusvahelist rahandussüsteemi, mis baseerus naelsterlingil – formaalselt kuni 1944. a. peetud Bretton Woods'i konverentsini, millel otsustati üleminek USA dollarile. Selle kohta, kuivõrd riiklik ja riigi kontrolli all oli (ja on praegu) *Bank of England* kui ühendatud kuningriigi riiklik keskpank, annavad tunnistust lord Gladstone, selleaegse varanduskantsleri (rahandusministri) ja hilisema peaministri sõnad 1852. a., millega ta kommenteerib 1844. a. parlamendis ettevõetud ja läbikukkunud katsed piirata keskpanga rahaemissiooniõigusi, seades need parlamendi kontrolli alla: “Kaalukeeleks kogu asja juures osutus see, et valitsusel endal polnud mingit substantiaalset võimu finantsküsimumustes, vaid ta pidi tunnistama raha võimu endast tugevamaks ning tema ees vastutamatuks”. Ka Reginald McKenna (rahandusminister aastatel 1915-1916) tunnistas 1924. a.: “Ma kardan, et normaalne kodanik ei ole rõõmus, kui ta kuuleb, et pangad võivad raha luua ja et nad seda ka teevad... Ning need, kes kontrollivad rahva krediiti, juhivad ka valitsuse poliitikat ning hoiavad rahva saatust täielikult oma kätes”.⁷⁵

Järgmiseks Rothschildide edukaks sammuks oli riikliku keskpanga asutamine Prantsusmaal, Pariisis resideeriva James Rothschildi⁷⁶ ja tema poegade mõjutusel. See sai teoks aastal 1844. Ka Prantsusmaal teenisid Rothschildid oma varanduse peamiselt Prantsusmaa sõdade finantseerimise ja 1870. a. kaotusele järgnevate sõjareparatsioonide tasumise (s.t riigile laenamise) pealt intressidena miljardeid franke.

Tänu Rothschildide ja Bismarcki ammustele sidemetele õnnestus 1875. a. Rotschildide kontrollitav keskpank (*Deutsche Reichsbank*) asutada ka ühinenud Saksamaal. Kasutades Belgia kuninga Leopold I kroonilist sõltuvust suurpankurite suguvõsa laenudest, asutati 1850. a. *Banque Nationale de Belgique*. Sarnaselt asutati keskpangad erinevatel aegadel ka Hollandis, Rootsis ja teistes Lääne-Euroopa maades. Seevastu korduvad katsed mõjutada Venemaad keskpanga asutamiseks ei andnud mingeid tulemusi. See oli ka üks põhjustest, miks Venemaa tõmbas enda peale Rothschildide ja teiste rahvusvaheliste suurpankurite viha, kes maksid allumatule riigile kätte 1905. ja 1917. a. revolutsioonides, tehes Nõukogude impeeriumist oma kuuleka tööriista.⁷⁷

Järgmiseks sammuks oli Ameerika Ühendriikide kui tulevase maailmavõimu rahandussüsteemi kontrolli alla võtmine. Ehkki Rothschildid olid oma esindajate

(üks hilisematest esindajatest oli nende abiga Ameerika tööstus- ja rahandusilma suurkujuks upitatud John Davidson Rockefeller, kellele 96% ulatuses Ameerika raudteevõrku kontrollinud Rothschildid andsid soodustuse nafta vedamiseks raudteel, mis tegi Rockefelleri *Standard Oil*'ist mõistagi Ameerikas konkurentsitu naftamonopoli) kaudu Ameerikas kohal juba 18. ja 19. sajandi vahetusel, ei läinud keskpanga asutamine Ameerikas niisama lihtsalt, sest kongressis ja senatis oli keskpanga ideele tugev opositsioon, mis lükkas mitmed sellekohased ettepanekud tagasi. Aastatel 1791-1832 Ameerika Ühendriikides küll juba eksisteeris piiratud õigustega keskpang, kuid selle tegevus oli rahvamajandusele ja riigile niivõrd kahjulik, et president Andrew Jackson pani 1832. a. selle panga patendi pikendamise otsusele veto ning pank tuli likvideerida.⁷⁸

Aastatel 1907-1910 organiseerisid Rothschildide kontrollitavate pankade juhid Ameerikas finantskriisi koos massiivse avaliku arvamuse töötlemise ja poliitilise *lobby*'ga, mille eesmärgiks oli veenda avalikkust ja poliitikuid, et selle finantskriisi peapõhjuseks oli nimelt keskpanga puudumine. 1910. a. toimus rahvusvaheliste suurpankurite kohtumine Jekylli saarel (Georgia osariigis), kus otsustati Ameerika Ühendriikide keskpanga loomine. 1913. a. detsembris võttis USA Kongress vastu otsuse luua *Federal Reserve System*'i nime kandev keskpang.⁷⁹ Selle otsuse tagajärgede kohta Ameerika Ühendriikide jaoks ütles kongresmen Wright Patman: "Tänastes Ameerika Ühendriikides on tegelikult kaks valitsust... Meil on seadusjärgselt ametisse määratud valitsus... Peale selle on meil sõltumatu, kontrollimatu ja koordineerimisele allumatu valitsus *Federal Reserve System*'i kujul, mis teostab konstitutsiooni kohaselt hoopiski kongressile reserveeritud rahanduslikku võimu".⁸⁰

Federal Reserve System on 17 kaubandusliku erapanga ühendus. Kõiki neid panku kontrollib *Bank of England* ja seega Rothschildide perekond. Seega on Ameerika Ühendriikide ja tänapäeval ka terve dollarile toetuv maailma rahandussüsteem lõppkokkuvõttes sisuliselt ühe suguvõsa eravalduses. *Federal Reserve System*'i asutamise otsus, mis oli ainult üks olulisemaid lüüsid ammu enne seda alustatud pikas ahelas, pani aluse "ülemaailmsele superriigile, mida valitsevad kogu maailma orjastamise eesmärgil koostööd tegevad rahvusvahelised pankurid ja töösturid".⁸¹

Et koordineerida rahvusvahelist pangandust, rahade liikumist riikide ja kontinentide vahel ning vendade Rothschildide ülemaailmset ühistegevust, asutati 1929. a. Rahvusvaheline Tasaarvelduspank. Praegune Maailmapank (mis pole siiski õnneks veel tõeline keskpang, kuna ei trüki veel raha, vaid ainult laenab seda) koos *IMF*-ga asetsevad sellel samal liinil. Hoopis konkreetsem ja tagajärgede

poolest hukatuslikum projekt aga on Euroopa Keskpanga loomine ning ühtsele eurorahale üleminek. Siis saab Euroopa riikide ja rahvaste (niipalju, kui neist Euroopa Ühendriikides veel järele jääb) võlaorjusest märksa konkreetsem ja märgatavam reaalsus kui seni.82

Peale maailmapanganduse ülevõtmise tegutsesid Rothschildid edukalt ka olulisemate tööstusharude (nafta, teemandid, sõjatööstus, transpordisüsteemid, energeetika) kontrolli alla saamisega. Rockefellerite ülestöötamist Ameerika naftamonopolistiks Rotschildide raudteemonopoli toetusel sai juba mainitud. Kuid näiteks ka Lõuna-Aafrika teemandikaevandused ehitati üles Lõuna-Aafrika koloonia peaministri Cecil Rhodese poliitilisel ja Rothschildide rahalisel toetusel. See teemandimonopol kannab nimetust *De Beers Consolidated Mines* ning kuulub ametlikult *Oppenheimerite* perekonnale, kes peale selle kontrollib ka Lõuna-Aafrika börsi ning mõistagi keskpanka. Asjaolust, et selle teemandimonopoli (mis on tänapäeval oma tegevust laiendanud ka väljapoole Lõuna-Aafrikat) nimetusest ega selle ametliku omaniku nimest pole leida ühtegi viidet Rothschildidele, ei maksa end petta. Nii nagu Oppenheimer alustas ja töötas end üles Rothschildide rahadega, nii on ta nende impeeriumi regionaalse esindaja ja haldajana ka edaspidi neist sõltuv.83

Nagu keskpankade ja pankade nii ka tervete tööstusharude ja rahvusriikide majandussüsteemide enda kontrolli alla võtmisel kasutavad Rothschildid ja tema agendid *aktsiaseltside keti* ning paljudest sellistest kettidest koosneva *aktsiaseltside võrgu* meetodit. See võimaldab väheste kulutustega kontrollida ja juhtida kümneid ettevõtteid, valitseda terveid tööstusharusid ja turge. Keti alguses (või lõpus, oleneb kustpoolt vaadata) on enamasti üks Rothschildide kontrolli all olev *Investment*-pank, kellele kuulub aktsiate kontrollpakk teatud tööstusettevõttes (muus firmas, pangas jms). See ettevõtte on omakorda peaosanik ühes teises temaga tooraine või osade tarnimise kaudu sõltuvas ettevõttes, too omakorda kolmandas jne. Esimene lüli kontrollib kogu ketti (mitte küll otseselt, kuid sellest hoolimata realselt, eriti kui tegemist on pangaga), dikteerib tingimused ja kasseerib kõikidelt lülidelt ka korraliku kasumi. Ning selleks, et hoida oma kontrolli all esimest lüli (panka) ja selle kaudu kogu ketti, ei pruugi mõne Rothschildi-venna isiklik või tema agendi osalus pangas olla sugugi vähemalt 51%, vaid teiste (väike)osanike paljususe ja nõrkuse tõttu piisab, kui selleks on 20-30%. Minimaalsete kulutustega maksimaalne tulemus! Selliseid kette võib üks pank rajada kümneid ja sadu, kusjuures see pank ise on omakorda ainult üheks vahelülis sarnases pankade ketis, mille ots lõpeb mõnes juba ka formaalselt ühele Rothschildidest kuuluvas erapangas.84 Kuna tegemist on perekonnaettevõtetega, siis pole neil kohustust esitada oma tulusid avalikkuse ees. Sellise jälgedesegamise tõttu pole

Rothschildide tegelikue tulude ja varanduse suhtes võimalik saada ligilähedaseltki objektiivsed andmed.

Teiseks Rothschildide meetodiks on varjujäämine ja tegutsemine mitte otse, vaid kaudselt, oma esindajate ja agentide kaudu (seda eeskätt ettevõtete ja pankade ülevõtmisel). Agendid enamasti ei avalda, et tegutsevad Rothschildide huvides; nad jätavad pigem mulje tegutsemisest omaenda nimel, mängides avalikkuse eksitusseajamiseks ka erimeelsusi ja konkurentsi nii omavahel kui isegi Rothschildidega, nagu on olnud näiteks Rockefellerite puhul. Niimoodi ei tule isegi absoluutne enamus hästiinformeeritud ja maailmapoliitika tagamaadest ühteist aimavatest isikutest selle pealegi, kes lõppkokkuvõttes ikkagi on sihikindlalt riike ja majandusi ruineerivate tegude taga, ei tule selle peale, et tegemist pole mitte erinevate magnaatide ja gruppide juhusliku, omavahel koordineerimata võimu- ja kasumivõitlusega (mis loomulikult, teatud piirides, samuti toimub), vaid *ühhest ainsast keskusest* sihikindlalt koordineeritava võimu- ja kasumipoliitikaga. See marionett-teatri taktika võimaldab neil ükskõik kui suurte röövellike aktsioonide, näiteks ettekavatsetud majanduskriiside ja börsikrahhide puhul veeretada vastutus kas “objektiivsete majandusolude sunni” (mis on omaenda sihikindla rahanduspoliitikaga sunniviisiliseks aetud), anonüümse röövelliku kapitalistliku süsteemi või vahetevahel ka mõne õnnetu konkreetse patuoina kaela, ise aga avalikkuse pahameele eest alati varju jäädes.

Kuidas üldse tekivad *majanduskriisid*? Ega nad ei tekigi, neid pigem tekitatakse:

“Majanduskriise kutsuvad vajaduse korral esile suurinvesteeringid suurte rahasummade ringlusest kõrvaldamise kaudu. Seeläbi võetakse riigilt suured kapitalid ning riik on sunnitud majandusele vajalikku kapitali laenama kodanikelt, eelkõige aga nendelt samadelt suurinvesteeringatelt. Just sellesama raha tõmbasid nad just selsamal eesmärgil majandusest tagasi ning pakuvad nüüd seda – loomulikult protsentidega! – uuesti riigile, kellelt nad selle eelnevalt ära olid võtnud”.⁸⁵

Kaasaegsed keskpangad (ja nende omanikud) on seega vastutavad kõikide vääringute pideva inflatsiooni,⁸⁶ astronoomilistesse suurustesse paisuvate riigivõlgade, “tsükliliselt tekkivate” konjunktuurilanguste ja majanduskriiside eest, mida nad oma haardes oleva majandussüsteemi jätkuvaks lüpsmiseks ette kavatsesid ning läbi viivad ja mille puhul poliitikud ja valitsused ainult haletsusväärset statistirolli etendavad, tekitades kooskõlas raha juhitavate massiteabevahenditega vajaliku tiheda retoorilise uduseina, mis peidab lojaalse

kodaniku pilgu eest toimuva näitemängu lava taga askeldavaid tegelikke peategelasi.

Kas arvestades eelpool toodut, võib väita, et Rothschildide suguvõsa ongi rahvusvaheliste pankurite ja antikristliku-lutsiferiaanliku võimupüramiidi maapealseks tipuks, millest ülalpool on ainult Lucifer (Saatan)? Tundub, et nemad lihtsalt juhivad, finantseerivad ja tellivad (ostavad) sionistidelt, illuminaatidelt ja vabamüürlastelt ning nende kaudu valitsustelt ja parlamentidelt oma maailmavallutusliku ja -valitsusliku poliitika teostamist.⁸⁷

Nii on suurpankurid, kes nagu teisedki kodanikud ja ühiskonnaliikmed peaksid alluma riigivõimule ja töötama ühiskonna ühishüve (*bonum commune*) heaks, oma sajanditepikkuse riike ja rahvuslikke majandussüsteeme vähkkasvajana vallutava tegevuse tulemusena lõppkokkuvõttes sisuliselt *erastanud* ka riigid, muutes need oma huvide tööriistadeks, kasutades ära raha- ja tarbimiskeskse kapitalistliku majandussüsteemi ning massidemokraatia võimalusi (mis omakorda on saanud välja kujuneda tänu ühiskonna taganemisele tõelisest religioonist ja selle religiooni põhimõtete kohaselt Jumala seatud moraalse korraga kooskõlas olevast ühiskonnakorrast). Oma mõjuvõimu tunnistavad mõned asjaosalistest ka ise:

“Välised valitsusvormid on väikese tähtsusega. Neid kasutatakse selleks, milleks maskeerunu kasutab riietust – nimelt oma tegeliku isiku peitmiseks. On olemas üks võim trooni taga, mis on suurem kui troon ja mis troonile ning parlamendile ütleb: “Sa pead sõtta astuma või sa ei pea sõtta astuma, sa pead seadused ja põhiseaduse jõus hoidma või mõlemad meie soovide kohaselt tühistama. Tema korjab tegelikult makse ning seda ilma igasuguse vastutusega kellegi teise kui osanike ees. Lugeja võib ilma vaevata ära arvata selle võimu olemuse, sest see tõuseb kaasajal lavale ühtmoodi nii Ameerikas kui ka Inglismaal. See on pangandussüsteem...”⁸⁸

Seega osutuks lutsiferiaanlastest-illuminaatidest ja vabamüürlastest moodustatud hierarhiline salaorganisatsioonide süsteem vahendiks riikide ja rahvaste, praktiliselt kogu tsiviliseeritud maailma heitmiseks rahvusvaheliste suurpankurite (kes on pärit peamiselt sionistlike juutide hulgast, ehkki nendega on liitunud ka mammona nimel oma rahvuse ja rahvuslikud huvid reetnud raha- ja tööstusmagnaate teistest rahvustest) võlaorjusesse,⁸⁹ antikristliku, materialistliku ja totalitaarse raha diktatuuri alla:

“Demokraatia on uusaegsetele finantsistidele andnud võimu, millist pole siiani omanud isegi mitte absolutistlikud valitsejad. Tänu raharinglusele

eksisteerib väikese rühma inimeste absoluutne ülemvõim terve tööstuse, kaubanduse ja teeninduse, seega inimeste elu ja surma üle. Ülemvõimu kasutatakse halastamatult tervete rahvaste ning nende valitsejate ja ministrite suhtes. Tööstusriikide rahvad on niivõrd suurtes sisevõlgades, et kogu nende tööstus on võlausaldajate kätes nagu pankrotistunud ettevõtte. Shylock [ahne juudi liigkasuvõtja Shakespeare'i näidendist *Veneetsia kaupmees* – I. Õ] hoiab oma haardes töolist, käsitöölist, põllumeest, preestrit, teadlast, leiutajat; kõik nad on tsentraliseeritud finantsvõimu kontrolli all.”⁹⁰

Sellise erakätes oleva pangandussüsteemi eesmärk on varandusliku ebavõrdsuse suurendamine terve maailmamajanduse monopoliseerimise ja pangavõlgnevusse seadmise kaudu, kõikide rikkuste koondamine üha kitsama grupi inimeste kätte, kes käsitleksid riike kui oma erafirmasid ja valitsusi kui oma bürooametnikke, kes lõpuks võiksid valitseda ülejäänud rahvamasse kui oma pärisorje.

Isegi kui J. Rothkranzi toodud veenvad tõestused Rothschildide perekonna ainuvalitsuse kohta ei peaks tõele vastama, jääb ikkagi vaieldamatuks fakt, et rõhuv enamik *International Bankers*'ite hulgast on juudi rahvusest. Samasugune fakt on, et nad on (peale nende lutsiferiaanlik-illuminaatliku okultismi) *sionistid* ja toetavad rahvusvahelist *sionistlikku liikumist*.⁹¹

Seega jälle: selle lihtsa vaieldamatu fakti läbi, et absoluutne enamik *International Bankers*'itest on juudi rahvusest, ei saa me ka siinkohal mööda juudi küsimusest. Kuid see juudi küsimus, nimelt juutide maailmavalitsemise küsimus, pole tegelikult üldsegi mitte juutide, vaid täpsemalt hoopis *sionismi* küsimus. *Sionismi* küsimus aga taandub veel omakorda küsimusele ühe religiooni ja rahva kunagise missiooni väärastumisest nende kunagiste ja praeguste juhtide süül.

66 – Paavst Pius XI ringkirjast *Quadragesimo anno* (1931).

67 – Täpsem ja selgem mõiste kui liigkasu on *vahekasu*, sest amoraalne pole mitte ainult *liigse* tasu, vaid igasuguse tasu ehk *vahekasu* eest palja raha laenamine. – Ajaloolis-majanduslikuks selgituseks niipalju, et see väide ei tähenda igasuguse panganduse hukkamõistmist. Kui pangad teevad raha hoiustamiseks ja arveldusoperatsioonideks kulutusi, siis tuleb see *teenustasuna* loomulikult kliendil maksta ning sellistel alustel on mittejuutide juhitud pangad tegutsenud ka kristlikus Euroopas. Kuid teenustasu pole intress ehk vahekasu.

68 – Platon kirjutab *Politeia*'s, et liigkasuvõtja tegevus on õigusega vihatud, kuna too “saab oma teenistuse rahast endast, mitte aga asjadest, mille müügiks raha on

sisse seatud. Raha ülesandeks on ainult hõlbustada asjade vahetamist. Laenutasu (protsent) aga põhjustab raha paljunemist justkui iseendast... Seepärast on seda laadi teenistus kõige loomuvastasem” (siin tõlgitud saksa keelest J. Rothkranz’i *Der Vertrag von Maastricht*, 1. Bd, lk 244 alusel, kes omakorda viitab teisele vahendavale allikale, toomata tsitaadi täpset kohta originaalis). – Sedasama kinnitab ka p. Thomas Aquinost: “Raha on ... Filosoofi [Aristoteles] kohaselt (tema eetika viiendas raamatus ja riigiõpetuse esimeses raamatus) leiutatud vahetustoimingute hõlbustamiseks. Seega seisneb raha tõeline ning peamine kasutamine tema väljaandmises vahetatavate asjade eest. Seepärast on lubamatu võtta palja raha laenamise ja selle kasutamise eest tasu, mida nimetatakse vahekasuks. Seepärast, nii nagu inimene peab tagastama iga asja, mille ta on ebaõiglaselt omandanud, peab ta tagastama ka vahekasuna omandatud raha” (tsiteeritud: J. Rothkranz, *sealsamas*, lk 244-245, samuti ilma täpsete viideteta originaalile).

69 – Absoluutne enamik inimesi ei saa vahekasuvõtmisest üldisel, s.t pangandussüsteemi tasemel mingit kasu, vaid saavad sellest otsest *kahju*. Kõige üldisemalt ja otsesemalt näiteks pankade kasumite kindlustamiseks *tekitatavast* inflatsioonist, mis kergitab hindu ja lahjendab inimeste pangaarveid.

70 – Kindlasti on võimalik, et Rockefellerid nende kogutud vara ja loodud sidemete najal teatud aja jooksul iseseisvusid, otsustades hakata oma kunagiste tööandjatega konkureerima; selle väite tõenduseks on võimalik leida ka mitmeid fakte. Kuid ei tohi unustada, et avalikkusele puru silma ajamiseks võib omavahelisi konflikte ka mängida ning ajakirjanduse ees suureks puhuda (mängimine ning jälgede segiajamine on nendes ringkondades pigem reeglilik kui erandiks). Mitmetel põhjustel (nt Rockefellerite mittejuudi päritolu ja veel üks märksa olulisem asjaolu, mille tähelepanelik lugeja järgnevast vahest ise avastab) ei hinda autorid tegelikku konflikti ja konkurentsi Rothschildide ja Rockefellerite vahel tõenäoliseks ning lähtuvad edasises Rothkranzi teesist.

71 – “Emissioonipankade kolmas põhitegevusala on *pangatähtede* väljaandmine. Seeläbi loovad pangad (emissioonipangad) ilma intressideta vajaliku kapitali, et teha laiahaardelisi äritehinguid, selle asemel, et oodata, kuni hoiustajad vajalikul määral raha toovad. Pangatähed on lihtsad pangapoolsed maksutootused” (*Herder’s Konversations-Lexikon*, Freiburg/Breisgau, 1902-1910, Bd I, Art “Banken”, Sp. 1036). – “Sõja ajal (1797-1821) vabastas riik panga [jutt on Inglismaa keskpangast, *Bank of England*] kohustusest maksta pangatähti välja *sularahas*” (*Herder’s Konversations-Lexikon*, Sp. 1039 jj), mis lubas pangal üle tema tegelike kullavarude väärtuse lasta ringlusse suvalisel määral *paberraha*,

millega Inglise riik inflatsioonilisel viisil oma sõjakulutused kattis ning seeläbi panga ees üha sügavamini võlgadesse sattus” (J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 324).

72 – “Miks on nii paljud riigid võlgades? Kellele on nad võlgu? Valitsuste taga peab olema üks valitsus või võim, kelle käest peaaegu kõik valitsused laenu võtavad ning seega võlgadesse satuvad. Kui iga valitsus annaks tõesti välja omaenda vääringut, seda mõistlikult reguleeriks ning selle tegevuse erakätest kaugel hoiaks, siis poleks riikidel mingit põhjust olla suurtes võlgades. Tõepoolest, ühegi sellise riigi jaoks ei eksisteeriks ühtegi põhjust olla võlgades” (Gilles Butler OFM in: *The Seraph*, sept 1989, 12, siin tsiteeritud: J. Rothkranz, *sealsamas*, 1. Bd, lk 215, alusel).

73 – J. Rothkranz, *sealsamas*, 2. Bd, lk 399.

74 – Carroll Quigley oma raamatus *Tragedy And Hope*, lk 327. – Temaga nõustub Paul Warbourg, Hamburgist pärit Rothschildi Ameerika-agent, USA keskpanga *Federal Reserve System*’i rajamisel (nähtavat) juhtrolli mänginud suurpankur ja hilisem Ameerika senaator: **“Vastupidiselt laialt levinud arusaamale pole Euroopa riikide keskpangad reeglina valitsuse omanduses. Bank of England tegutseb eraviisilise pangana... Selle juhtimine on täielikult ärimeeste käes ning see ei anna valitsusele mingit kontrolli võimalust... Peale selle peab valitsus rahvusliku poliitika küsimustes usaldama end nende keskorganite hea tahte ja lojaalse koostöö hooleks”** (tsiteeritud: J. Rothkranz, *sealsamas*, 2. Bd, lk 399).

75 – Nii esimene kui ka teine tsitaat pärineb C. Quigley, *op cit*, lk 325.

76 – “Tema pank, *Rothschild Frères*, ületas mäekõrguselt kõiki oma rivaale. Tema kapitali hinnati rohkem kui 600 miljoni kuldfrangini, see teeb pea 150 miljonit rohkem kui kõikide teiste Prantsuse finantsistide kapital kokku... Ta sai Prantsusmaa riigikassa peamiseks võlausaldajaks” (J. Rothkranz, *sealsamas*, 2. Bd lk 374-375)

77 – *Sealsamas*, 2. Bd, lk 374-378 ja 400-412.

78 – *William T. Still*, lk 168-169. – President Jackson ütles selle keskpanga taga seisnud suurpankurite kohta: “Olete rästikute ja varaste pesa. Ma kavatsen teid koos juurtega välja tõmmata ja igavese Jumala nimel, seda ma ka teen” ja “Paljud meie rikkad ... palusid meid, et me kongressi aktidega teeksime nad veelgi rikkamaks. Kui me püüaks täita nende soove ..., tõukaks me ühed huvid võitlusse teiste huvide vastu ja ühed inimesed võitlusse teiste vastu, mis põhjustaks meie

ühendriikide vundamenti ähvardava kohutava segaduse” ning süüdistas neid poliitikute äraostmises ja proovis allutada valitsust enda huvidele (*sealsamas*). – Mis suurpankuritel Jacksoni ajal luhta läks, see õnnestus neil täielikult hiljem, 20. sajandi alguses.

79 – J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 378-400. – Vastavast kirjandusest: vt ka *William T. Still*, lk 167-172 ja Des Griffin, *Die Absteiger*, lk 381-441; Gary Allen, *The Rockefeller File*; A. Sutton, *Federal Reserve System Conspiracy*; Sheldon Emery, *Billions for the Bankers, Debts for the People*; Eustace Mullins, *The Secrets of the Federal Reserve*.

80 – Tsiteeritud: *William T. Still*, lk 172.

81 – Nii väljendus Louis McFaden, USA Kongressi panganduse ja rahanduskomisjoni liige aastatel 1930-1931 (tsiteeritud: *sealsamas*, lk 172).

82 – “Euroopa ühisraha juhib rahvaid loobuma oma suveräänsusest finants- ja palgapoliitikas nagu ka rahanduses. Liikmesriikide autonoomsuse säilitamine ühtse maksupoliitika korral on lihtsalt illusioon” (Hans Tietmeyer, Saksa Riigipanga president, 1991, tsiteeritud: *Euroopa Liit – skeptiku vaatenurk*, Ühendus *Eurodesintegraator*, Tallinn, 2001). – “Peale valuutaliidu moodustamist algas Euroopa integratsiooniprotsessis uus peatükk, milles rahvusriigi praegusel kujul pole enam kohta” (Romano Prodi, detsember 2001, tsiteeritud: *Nowa Myśl Polska*, nr 4-5/2002).

83 – J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 380-387.

84 – Seda süsteemi kirjeldab J. Rothkranz, *sealsamas*, 2. Bd, lk 422-423.

85 – Johannes Kleinhappl, *Christliche Wirtschaftsethik*, lk 350, siin tsiteeritud; J. Rothkranz, *op cit*, 1. Bd, lk 309-310, alusel.

86 – Mis on inflatsiooni põhjuseks? Ajalehtedest võib lugeda ja poliitikute suust kuulda, et põhjuseks on tõusev palga-hinna spiraal. Kui aga ringluses on konstantne hulk raha ning tööviljakus jääb enam-vähem samaks, kust saab see tõus tekkida? Palkade ja hindade tõus on hoopis ringluses oleva rahahulga suurenemise tagajärg. Uut raha aga laseb ringlusesse *keskpank*, et täita sellega riigieelarve defitsiiti (et seda raha keskpankalt, s.t tema omanikelt, riigile laenatakse ja mitte niisama, sellele sai juba eelpool viitatud) või et võimaldada uusi laene ning kõrgeimaid intressimäärasid teistele krediitpankadele (mis on enamasti samades kätes kui keskpankki). Poolest liitrist piimast ei piisa mitte kuidagi liitriise anuma

täitmiseks, ükskõik kuidas seda piima ka anumas ei loksutataks. Kui aga poolele liitrile piimale pidevalt vett juurde lisada, siis saab anum küll varsti täis (J. Rothkranz, *sealsamas*, 1. Bd lk 226-229, alusel).

87 – “Raha on universaalne vahend kõige jaoks, edu instrument, võimu sümbol, *võim iseeneses*” (Guy de Rothschild, oma raamatus *Geld ist nicht alles*, Hamburg, 1984, lk 9, siin tsiteeritud: J. Rothkranz, *op cit*, lk 476, alusel). Kuid lugejad, pange tähele raamatu pealkirja: isegi raha võimu ülistav Rothschild ütleb, et *raha pole veel kõik!* Mis on siis see, mis rahale lisanduma peaks, et oleks *kõik*?

88 – Clinton Roosevelt, üks Rothschildide varasemaid agente Ameerika Ühendriikides, oma raamatus *The Science of Government*, New York, 1841, siin tsiteeritud: J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 378-379. – Juba 19. sajandi keskel kirjutab Inglismaa kunagine peaminister Benjamin Disraeli, kes oli pidev külaline Rothschildide Londoni peakorteris, oma ilukirjanduslikus, kuid majanduslik-poliitiliselt äärmiselt huvitavas ja õpetlikus raamatus *Coningsby*: “Te näete seega, mu kallis Coningsby, et maailma valitsevad hoopis teised isikud, kui on need, keda peavad juhtideks need inimesed, kes ei saa vaadata kulisside taha” (siin tsiteeritud: J. Rothkranz, *sealsamas*, 1. Bd, lk 24).

89 – Et selle võlaorjuse puhul on tegemist nii mõneski riigis juba täiesti konkreetse, igat inimest puudutava tegelikkusega, näitab Kasahstani näide. Kasahstani elektrijaamad on tänaseks ligi 80% ulatuses erastatud, enamaltjaolt USA firmadele. 2000. aasta jooksul, väidetavate investeerimis- ja moderniseerimiskulude katmiseks, tõsteti elektrihinnad nii tööstus- kui ka eratarbijale ligi kahekordseks, ette kuulutatakse jätkuvat hinnatõusu. Ettevõtted pankrotistuvad, paljud eratarbijad ei suuda enam elektrivõlgu tasuda. Elektrivõlgade sissenõudmiseks arestitakse juba ka eraisikute pangaarveid ja vara (pankrotistunud ettevõtete varadest rääkimata). Kas Narva Soojuselektrijaama erastamisel *NRG Energy*’le on Eestil paremat lootust? Kaudselt ja maskeeritult, kuid seetõttu mitte vähem reaalsest võlaorjusest – astronoomiliste riigivõlgade ja sellest tulenevate kõrgete maksude, madalate palkade ning kõrge inflatsiooni näol või siis kurikavalate pikaajaliste pangalaenude ja liisingute süsteemi abil – ei maksa rääkidagi. Skeem tervete rahvaste võlaorjusesse juhtimiseks on tuntud: geniaalse juudi peaministri, pankuri ja finantspoliitiku Joosepi näitel (*I. Moos 47, 13-26*) on sellesama rahva pankurid ja finantspoliitikud seda skeemi erinevates kohtades kümneid ja sadu kordi korranud.

90 – Dr F. Soddy, Nobeli preemia laureaat, *A Statement of the World*, 1938, siin tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 82, järgi.

91 – Kõik Rothschildid ning enamik nende agente nagu Warbourg'id, Schiff, Lehmanid jt toetasid ja toetavad rahvusvahelist sionistlikku liikumist ja selle eesmärgi. Kõige ilmekamalt avaldus see annetustes ja tagastamatus rahalises toetuses (NB! juudi pankurite puhul väga haruldane erand – tegemist peab olema mingi nende eluliselt tähtsa huviga!) juudi asunikele Palestiinas (enne Iisraeli riigi väljakuulutamist 1948. a.), pärast 1948. aastat aga pidevates annetustes Iisraeli riiklikele programmidele ning Ülemaailmsele Sionistlikule Kongressile (faktid: J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 490-500).

V.5. Juudid, talmudistlik judaism, kabbala ja sionism; sionismi tõeline eesmärk

Sissejuhatuseks sellesse alateemasse olgu toodud järelemõtlemist vääriv tsitaat eestlastelegi hästi tuntud poliitikult, riigitegelaselt ning filosoofilt, Pan-Euroopa liikumise asutajalt ja juhilt, kõrgvabamüürlaselt ning roosiristlaselt krahv Richard Coudenhove-Kalergilt:

“Kapitalismi ning kommunismi vaheline võitlus ajalooareenil võidetud vereaadli pärandi pärast on kodusõda selles võitluses võiduka vaimuaadli liikmete vahel. *Mõlema partei kindralstaap on värvatud Euroopa vaimse juhtrassi – juutide – hulgast.* Kapitalismi, ajakirjanduse ning kirjanduse, nii korrumppeerunud kui ka terve vaimuaadli põhikandjad on juudid. Nende vaimne üleolek määrab nad olema tuleviku aadli üheks põhiteguriks.”⁹²

Coudenhove-Kalergile kui juudi rahvuse välisele tunnistajale sekundeerib ühe asjassepühendatud juudi, *B'nai B'rith*'i kõrge liikme tunnistus:

“Enamik inimesi arvab, et sionistliku liikumise eesmärk on juudi emigrantidele kodumaa loomine Palestiinas. – Üldsegi mitte. Sionismi tõeline eesmärk on totaalse ülemaailmse kontrolli sisseseadmise ühe ülemaailmse valitsuse kaudu.”⁹³

Ei maksa arvata, et juutide maailmavalitsemise plaan on ainult ebarealistlik tuleviku-utoopia (või vähemalt tulevikuplaan, mis pole siiani veel teostunud):

“20. sajandiga on alanud juudi ajastu: me valitseme ning maailm peab seda teadma... Juudi rassi üleolek ning õigus valitsemisele põhineb lihtsal tõsiasjal, et me seda valitsemist tegelikkuses juba teostame. Võidetud kummarduvad just nimelt möödapääsmatu ees”⁹⁴

See kategooriliselt öeldud väide juutide maailmavalitsemise kui juba teostunud, kuid tulevikus veelgi ilmsemaks saava fakti kohta tuleb *sionistliku juudi*

suust ja on suurepäraselt kooskõlas eelpool toodud analoogiliste väidetega juudi rahvusest ja sionistlike *International Bankers'*ite juba teostunud ning tulevikus veelgi konkreetsemat kuju võtva maailmavalitsemisega. Esmapilgul paistab, et siin mõeldakse ühte ja sama objekti: see tähendab, et maailma valitsevad juudid on sionistlikud juudi suurpankurid, kes kasutavad sionismi, juudi kabalistlikku gnostitsismi ja talmudistlikku judaismi, illuminaatlust ja vabamüürlust ära oma raha võimu huvides.

Kui aga kasvõi kõik juudid hakkaksid pankuriteks, saaks ainult väike osa neist suurpankuriteks ja veel väiksem osa võiks hakata maailma valitsema. Isegi kui Rothschildide juhitas uus maailmakorras saaks ülemaailmse impeeriumi pealinnaks tõepoolest Jeruusalemm⁹⁵ ja juutidele kindlustataks ainuüksi nende rahvuse alusel ühiskonnas mingi püsiv eelispositsioon, oleks nende enamik ikkagi samasuguseks totalitaarse võimu, manipulatsiooni, võlaorjuse ja kui vaja, siis ka vägivalda objektiks juudi eliidi käes nagu ka kõik *goj*'d. Juudi rahva kui armsa ja kasuliku võimuvahendiga kavatsevad sionistid ilmselt ka edaspidi teha sarnaseid manipulatsioone ja tuua vajalikke ohvreid, nagu tehti kunagi Hitleri-Saksamaad võimalikult vägevale *Holocaust*'ile tõugates, et hiljem sellele kui absoluutsele kurjale viidates saaks rahvaid ja riike antisemitismi tondiga šantažeerida, neilt kahjutasuks miljardeid välja pressida ning peale selle veel omasid *Holocausti*-religiooni lõa otsas hoida (vt märkus 37).

Kuid lahendus ei ole tegelikult nii lihtne kui uue maailmakorra rajamise vandenõu taandamine lihtlabasele raha- ja võimuihale ning selle seostamine juutidega ja sionismiga ainult sel *puhtjuhuslikul* põhjusel, nagu oleks just nimelt juutidel eriline kalduvus ja anne finantsmahhinatsioonideks ning vandenõude sepiitsemiseks, mistõttu 90% rahvusvahelistest suurpankuritest on *juhuslikult* juudid. Selle lihtsustatud, puhtpragmatilise, materialistliku ja darvinistliku lahenduse vastu räägivad mitmed asjaolud:

1. Kõrgvabamüürluse ja illuminaatluse kui uue maailmakorra plaanide algatajate keskmes pole tõestatud mitte pragmaatiline võimuideoloogia, vaid lutsiferiaanlik gnostitsism ning see gnostitsism on peamiselt kabalistliku ehk juudi päritoluga, mis lubas Isaac M. Wise'il, USA pearabil, rahulolevalt väita, et "vabamüürlus on juudi institutsioon, mille ajalugu, kraadid, auastmed, loosungid ja õpetused on algusest lõpuni juudi päritoluga" (teisi tunnistusi nägime eelpool piisavalt). Too gnostitsism aga ei pärine mitte juudi pankurilt, vaid kabalistlikelt rabidelt ja juudi filosoofidelt ning neis salateadustes on juhtivaks jõuks edasi nemad.

2. Illuminaatlike salaühingute ja vabamüürluse idee, struktuur ning plaanid subversiivseks revolutsiooniliseks tegevuseks ja totalitaarse uue maailmakorra ülesehitamiseks olid olemas ammu enne seda, kui Rothschildid oma raha maailmimpeeriumi olid üles ehitanud. Meil puuduvad ka usaldusväärsed viited selle kohta, nagu oleks nende plaanide väljatöötamise algatavaks ning rahastavaks pooleks olnud suurpankurid. Pigem viitab kõik vastupidisele initsiatiivile, s.t sellele, et illuminaatlik intellektuaalne maffia töötas kõigepealt välja revolutsiooniteooria koos uue maailmakorra üldplaanidega ja alles siis innustas plaanide elluviimiseks vajalikke rahastajaid.⁹⁶

3. Rothschildid ning teised arvestatavad juudi suurpankurid on truuks jäänud ortodokssele juutlusele ja kuulekad selle juhtidele rabidele (ehkki paljude religioosne innukus on 20. sajandiks oluliselt jahtunud). Veel ustavamad aga on nad sionismile kui sekulariseerunud judaismi ideoloogiale. Juudi suurpankurite annetustele sionistlike eesmärkide realiseerimiseks sai juba viidatud. Rothkranz toob oma raamatus mitmeid näiteid ka selle kohta, kuidas sisuliselt riike juhtivad Rothschildid, Warbourg'id jt juudi suurpankurid lasevad kohaliku judaistliku kogukonna juhtidel, s.t rabidel ennast juhendada ja korrale kutsuda ning alluvad neile isegi siis, kui see, mida neilt nõuti, oli vastuolus nende isiklike huvidega.⁹⁷ Kui uue maailmakorra loovaks jõuks oleks tõepoolest ainult juudi suurpankurite puhas raha- ja võimuiha, siis oleks nad endalt ammu heitnud sellised religioossed köidikud. Kõik aga viitab sellele, et nemad kui juudi raha kehastus lasevad ennast kuulekalt juhtida juudi vaimul ehk talmudistlikul ja kabalistlikul judaismil, ning selles vallas on juhtideks hoopis teised isikud, nimelt rabid või kabalistlikud juudi filosoofid.

4. 18. ja 19. sajandil juba mitmeid revolutsioone, riigipöördeid ja rahvusvahelisi aktsioone edukalt läbi viinud ning dirigeerinud rahvusvaheline illuminaatlus paistis vähemalt kuni 1860-1870ndate aastateni Rothschildide suguvõsa mitte eriti tõsiselt võtvat ja teda oma tähtsatesse plaanidesse üldsegi mitte pühendavat, mis Rothschildidele mitmeid ebameeldivaid ja isegi eluohtlikke üllatusi valmistas. Näiteks 1848. aasta revolutsioonid Prantsusmaal ning Viinis tulid Rothschildidele täieliku ootamatusena, nii et nad pidid päästma oma elu põgenemisega, revolutsioonilised massid rüüstasid nende lossid ja panid need põlema. Simon Rothschild ei pöördunud pärast seda elamust enam kunagi Viini tagasi. Oma juhtide ja käsuandjatega niimoodi ei käituta! Hiljemalt 1870ndaks aastaks aga näis illuminaatlike ordude rahvusvaheline tipp olevat

teinud ühisotsuse mängida rahamaailmas ainuüksi Rothschildide kaardi peale, teha neist oma peapankurid ning pühendada nad oma kõige salajasematesse plaanidesse, sest juba 1870. a. Pariisi Kommuuni ajal, mil Pariis oli nädalaid märatsevate revolutsionääride käes, ei juhtunud Rothschildide lossi ja pangahoonetega “imekombel” mitte kõigevähimatki.98

5. Kõige olulisema vastuargumendina selle lihtsa lahenduse vastu räägib see, et uue maailmakorra põhilistes teadaolevates üksikasjalistes plaanides, *Ühiskondlike arhetüüpide skeemis*, on kõrgeim, salajane, kuid tegelik võim ette nähtud *Suurele Valgele Loožile* (vt X.2.2.). See aga on ilmselgelt lutsiferiaanlik-gnostiline, pseudoreligioosne institutsioon ja mitte mingi suurpankurite nõukogu. Isegi kui selle liikmeteks oleksid ka mõned väljapaistvamad intellektualistidest suurpankurid (keegi Rothschildidest ja mõni Jacques Attali taoline), ei saaks nad seal mängida juhtivat rolli, sest see pole nende eriala, nende kompetents. Terve sünarhiline ühiskonnasüsteem on üles ehitatud gnostilise pseudoreligiooni (ja seega ka selle pseudoreligiooni preestrite hierarhia) domineerimisele poliitika ning majanduse üle. Praegune majandusvõim – suurpankurid ja -töösturid – näivad olevat selle plaaniga nõustunud ning töötavad selle heaks, olles rahuldunud tulevases süsteemis neile kindlustatud absoluutse valitsemisega materiaalses (majanduse) vallas.

Lisame siia veel viiendaks tõendiks *Martinistliku Ordu* suurmeistri maag Pampus' enda tunnistuse:99

“Igal ühiskondlikul grupil nagu ka igal inimesel on oma nähtavad ning nähtamatud organid. Ajal, mil valitsevad jõusolevad seadused, töötatakse kuskil salaja välja uusi seadusi, nii nagu must päike liigub varjus, samas kui valge päike valgustab tänast päeva.

Iga riigi rahvusliku poliitika kõrval eksisteerivad rahvusvahelise poliitika vähe tuntud institutsioonid, mille liikmeteks pole mitte elukutselised poliitikud ega sõnarikkad suursaadikud, vaid koos paari suure rahandustegelasega ka teatud hulk tagasihoidlikke ja tundmatuid inimesi, kes oma ühiskondliku tegevuse laiahaardeliste kontseptsioonidega ületavad enesekindlaid poliitikuid, kes arvavad, et kui nad on saanud efemeerseteks ministriteks, siis valitsevad ka maailma...

Igal ajastul eksisteerisid (...) inimesed, kes kavatsesid läbi viia teatud ühiskondlikke reforme, ilma et nad oleks pidanud end selleks siduma nähtavate

ühiskondlike institutsioonidega. Need inimesed... tegutsesid ühiskondliku organisatsiooni käsitleva igivana teaduse ettekirjutuste kohaselt, mis on pärit iidse Egiptuse templitest ja mida on austusega meie päevini hoitud teatud hermeetilisteks nimetatud keskustes.”

See viide puudutab üsna ilmselt nii Papus’ enda *Martinistlikku Ordu* kui ka teisi sarnaseid lutsiferiaanlikke ajustruste (*Hermetic Brotherhood of Light*, *Memphise Ordu*, *Siioni Ordu* jt), ehkki seal sisaldub vihje ka nende koostööle mõnede rahandustegelastega (*International Bankers*). Kes aga on nende ordude liikmed ja tegelikud juhid, seda me peale harvade erandite ei tea.

Need asjaolud, millele võib lisada veel mõned muud põhjused ja kujukad faktid,¹⁰⁰ viitavad sellele, et ka Luciferi maapealse hierarhia puhul juhib vaimne võim raha võimu, dikteerides talle, milleks ja kuidas seda kasutada. Materialistliku ideoloogia teesid “Olemine dikteerib mõtlemise” ja “Baas kujundab pealisehitise”, mis pidid kehtima ühte viisi nii sotsialistliku korra kui ka konsumistliku kapitalismi puhul, on ainult loosung pööbli lollitamiseks, et juhtida tähelepanu põhjuste asemel tagajärgedele. Loomulikult on raha igasugusele oligarhiale oluline nii võimule tulemiseks, selle säilitamiseks kui ka selle nautimiseks (s.t hästi elamiseks), kuid lõppkokkuvõttes taandub kogu maise võimu küsimus ikkagi vaimu võimule – kas Jumala tahte alluva vaimu või siis Jumala võimu suhtes mässulise kurja vaimu võimule (sellest üksikasjalikumalt tagapool, rääkides sünarhilisest teokraatiast). Raha pole tõepoolest kõik, nagu tunnistas ka Guy de Rothschild ise (vt märkus 87), sest selleks, et rahaga esmalt ikkagi ainult *potentsiaalselt* seotud võim ka tegelikult rahaga ühendada ning seda tegusalt võimu saavutamiseks ja laiendamiseks kasutama hakata, on vaja erakorralist ja pidevat intellektuaalset tööd. Veel enam on seda vaja selleks, et organiseerida revolutsioone ja hakata plaanipäraselt muutma ühiskondlikku korda. Sellega ei tegele uue maailmakorra ehitamise puhul aga mitte Rothschildid ega teised suurpankurid, vaid kurja intellektuaalse võimu esindajad, nimelt Luciferi illumineeritud kabalistlikud gnostikud. Tõenäoliselt kontrollivad Rothschildid tõepoolest konkurentsitult kogu uue maailmakorra ehitamise ehk sionismi eesmärkide teenistuses olevat *raha*; seevastu seda, *millised* on eesmärgid ning *mille* jaoks, *kellele*, *millal* ja *kui palju* seda raha välja anda, otsustavad ikkagi teised, kes püsivad varjus. Kes täpselt, ei tea ka Rothkranz ning vaevalt ka keegi teine neist, kes meile seda ütleva võiks tulla; need aga, kes teavad, ei tule seda ütleva. Kaasaja maailmas võivad olla sellisteks *Salajasteks Ülemusteks* mõned Josef Retingeri (vt märkus 56) taolised juudi intellektuaalid (näiteks Jacques Attali), kes vaid näiliselt Rothschildidele alluvad; need võivad olla ka mõned kabalistlikud rabid ja nende hulgast pigem sellised, kes meelsasti avalikkuse ette ei

trügi; need võivad olla ka mõlemad koostöös suurpankuritega sellisel viisil, nagu väitis maag Pappus.

Et Rothschildid ja teised juudi suurpankurid alluvad rabbidele ja teenivad ustavalt sionistlikke eesmärke, siis võib järeldada, et tervet sionismi, illuminaatluse, vabamüürluse ning juudi suurpanganduse kompleksi juhib pigem juudi religioosne ja intellektuaalne eliit kui juudi suurpankurid. See on mõistetav ainult *talmudistlik-judaistliku messianismi* ning lutsiferiaanliku iseloomuga *kabalistliku gnostitsismi* kui sionistliku ideoloogia vundamendi taustal. See messianism aga on vanatestamentliku juudi religiooni ehk *mosaismi* vääristumise ja moonutamise tulemus.

Vana Testamendi prohvetite kaudu Jumalalt juudi rahvale antud tõotused lubasid sõnaselgelt Messiaskuningat kui *isikut*, kelle *õiglane* messianistlik valitsemine ei pidanud piirduma mitte ainult Iisraeliga, vaid pidi laienema tervele maailmale, kõigile paganarahvastele ning seda *võrdsel alusel* juutidega, nii et Iisraeli *maisest* ja *poliitilisest* ülemvõimust terve maailma riikide ja rahvaste üle pole Vanas Testamendis sõnagi (*Js 9, 1-6; 42, 1-7; 49, 1-23; Sk 9, 9-10*).¹⁰¹ Kogu vanatestamentlik messianistlik ootus oli suunatud üksikisikut ja alles üksikisiku kaudu ühiskonda ja rahvast puudutavatele vaimsetele ja moraalsele väärtustele, pääsemisele ja vabastamisele patust, moraalsest kurjusest ning surmast kui selle tagajärjest, mitte aga mingi üksiku rahva puhtalt siinpoolsele materiaalsele heaolule ning poliitilisele ülemvõimule maailmas.

Seevastu talmudistliku judaismi alusel väljaarenenud sionistliku messianismi idee kohaselt kindlustab Jumal pääsemise ja messianistliku Jumala riigi pigem juudi rahvale kollektiivselt võetuna kui juudi rahvusest üksikisikutele; see teostub siinses maailmas eksisteerivas maises paradiisis (messianistlikus kuningriigis), mitte aga teispoolses Jumala riigis; see teostub juudi rahva eksklusiivse maailmavalitsemise, mitte aga kõiki rahvaid võrdsetel alustel ühendava Jumala kuningriigi kujul. Kaasaegses judaismis ja sionismis on väga levinud selline messianismi tõlgendus, mille kohaselt juutide kauaoodatud Messias on juba tulnud ja selleks pole ei midagi muud kui Iisraeli riigis taasühinenud juudi rahvas ise. Need aga, kes veel ootavad isikulist Messiaskuningat, ootavad seda maailmaimpeeriumit juhtiva Iisraeli kuningana. Sionism on seega lihtsalt messianistliku Iisraeli riigi kui religioosse idee praktiliseks poliitiliseks väljenduseks. On piisavalt alust arvata, et tegelikkuses on see idee edasi religioosne ning üldsegi mitte nii sekulariseerunud, kui väliselt paistab.¹⁰² Rothschildid teenivad ustavalt juutide messianistliku riigi, kogu maailma valitsema kutsutud Iisraeli ülesehitamist ja kui nad seda ei teeks, ei saaks nad loota ka oma

mõjukate rahvuskaaslaste, eeskätt rahva vaimsete juhtide rabide ning nende kontrollitava sionismi, illuminaatluse ja loožide toetusele. Tegelikuses on meil juutide kõrgeima sionistliku eliidi näol siamaani tegemist Jeesuse-aegsete ülempreestrite, variseride ja kirjatundjate järglastega, *Süneedrioni* ehk Vanemate Nõukogu tänapäevase variandiga (millesse Kristuse-aegsete rikaste juudi ülikute asemel on liikmeks võetud mõned suurpankurid), mida juba apostel Johannes nimetas *Saatana sünagoogiks* (*Ilm 2,9*).

Järgnevalt puudub meil vajadus viidata allikana sellisele kontroversioonilisele ja ebaselge päritoluga dokumendile nagu *Siioni tarkade protokollid*, sest selles väljendatud sionismi programmi võttis lühidalt ja selgelt kokku rabi Baruch-Levy täiesti kindlalt autentses kirjas Karl Marxile:

“Juudi rahvas tervikuna ongi Messias. Ta hakkab valitsema terve maailma üle, ühendab rahvad ja inimrassid, likvideerib piirid, kukutab monarhiad ning loob ühe ülemaailmse vabariigi, mis annab kodanikuõigused kõikidele juutidele. Selles inimkonna uues korralduses saavad võimu maailma üle Iisraeli pojad. Sellesama rassi, sellesama traditsioonilise kasvatuse pojad saavad juhtivaks jõuks ilma igasuguse opositsioonita. Juutidest juhid surutakse peale esmajoones tööliste massidele. Sel kombel läheb koos proletariaadi võiduga valitsemine ühendatud rahvaste üle selles (ülemaailmses) vabariigis kergelt juutide kätte. Juudi rassi valitsus likvideerib eraomanduse ning hakkab haldama avalikke varasid. Niimoodi saavad tõeks *Talmudi* töötused selle kohta, et saabub Messiase ajastu ning juudid saavad enda kätte maailma kõikide rahvaste rikkused”.¹⁰³

Sionism kui väärastunud idee messianistlikust Jumala riigist (milles Messiaaks on sisuliselt Iisraeli riik ja juudi rahvas ise) ning kaasaegse talmudistliku judaismi tegelikuks esoteeriliseks keskmeks olev kabalistlik gnostitsism on väikesearvulise juudi rahvusest kuritegeliku grupi totalitaarne ideoloogia, ja sellisena kahjulik ka juudi rahva suurele enamusele, kellel oma juhtide tegelikust õpetusest ja eesmärkidest ehk *seemisest doktriinist* aimugi pole.¹⁰⁴ Keda orjapidaja on orjade järelevaatajaks seadnud, on tegelikuses haletsusväärsemgi kui ori. Veel haletsusväärsem aga on rahvas, kes peab end ainsaks Jumala väljavalitud rahvaks, aga keda tegelikult juhivad ja manipuleerivad lutsiferiaanlased. Juudi rahva märksa suuremad vaenlased kui tõelised antisemiidid on sionistid koos sünagoogi esoteerilis-gnostilise (kabalistliku) tipuga, sest:

1. just nende rahanduslikud, poliitilised ja ideoloogilised intriigid ning manipulatsioonid põhjustavad suurema osa vaenust juutide vastu, mis aga ei

taba enamasti üldse neid, keda see õigluse kohaselt tabama peaks, vaid mitte milleski süüdi olevat juudi lihtrahvast;

2. oma antikristliku, lutsiferiaanlik-gnostilise ja materialistliku ideoloogia levitamisega maailmas ning rabinistlikul traditsioonil Talmudil põhinevate radikaalselt rassistlike moraalipõhimõtete¹⁰⁵ juutidele õpetamisega takistavad nad juudi rahva pöördumist oma ainsa tõelise Päästja ja Messiaskuninga, Jeesuse Kristuse poole, seega nende taassamist tõeliseks Jumala rahvaks;

3. *Talmudil* põhineva ja religioosselt motiveeritud üleoleku, põlguse ja vihkamise kasvatamisega kõikide mittejuutide ehk *goj*'de suhtes tekitavad nad ka vastureaktsiooni ja vihkamist (antisemitismi) ning takistavad juudi rahva saamist normaalseks, teiste rahvastega sõbralikes suhetes elavaks rahvaks;

4. ka sionistliku eliidi suhtumine oma rahva pööblisse on üleolev, halvustav, ärakasutav ning julm, meenutades kuritegelike grupeeringute (maffia) meetodeid oma grupi ühtsuse ja distsipliini hoidmiseks ning opositsionäärade, grupist lahkujate või grupi reeturite karistamiseks (vt *Jh 9, 22-23*.³⁴ ja *12, 10-11*).

Juut on kahetähenduslik mõiste. Esmajoones ja olemuslikult tähendab see kuulumist Jumala väljavalitud rahva hulka ümberlõikamise märgi ja religiooni alusel. Alles seejärel ja selle alusel tähendab see etnilist kuulumust, kuid sealjuures tuleb märkida, et Vana Testamendi Jumala rahvas on välja valitud ainult ühe ethnose hulgast ning judaismi pöördunud ja ümberlõigatud mittejuudi rahvusest isikud jäävad ortodokssete juutide silmis alati teise sordi juutideks. Seevastu mõnda teise usku (eriti aga ristiusku) pöördunud juudi rahvusest isikut ei käsitleta enam juudina ei religioosses ega etnilises mõttes, kuna ta ei kuulu enam Jumala väljavalitud rahva hulka. Kui nii, siis juutide endi arusaama kohaselt saab tõelisteks juutideks *täielikus* (s.t etnilises ja religioosses) mõttes nimetada ainult neid, kes tõepoolest kuuluvad Jumala valitud rahva hulka, etniline kuulumus on küll juutluse vundamendiks, kuid siiski teisejärguline.¹⁰⁶

Kuidas aga saavad tegelikkuses olla Jumala rahvaks need, kes ei tunnista Jumala saadetud Messiat ning kes siiaani võitlevad Tema rajatud Kiriku kui uue ja laiendatud Jumala rahva vastu? Kuidas saab üldse olla Jumala rahvas see, kelle praegune religioon on kahepalgeline ja amoraalne, lubades mittejuutide suhtes valetamist, petmist, varastamist, ebaõiglust, isegi nende karistamatut tapmist,

pidamata neid üldsegi inimesteks – kuidas kõik need põhimõtted on kooskõlas tõelise Jumala absoluutse pühadusega? Kas pole see mitte kindel tõestus sellest, et need amoraalsed põhimõtted peavad pärinema hoopis ühelt teiselt vaimselt olendilt (vt *Jh 5, 45-47* ja *8, 44*)? Kuidas saavad olla Jumala rahvaks need, kelle religioon ei põhine mitte niivõrd Jumala ilmutusel (nimelt Vana Testamendi kirjadel), kuivõrd sellega otseses vastuolus ja selle mõtet pahupidi pööravatel pseudoõpetlaste traditsioonidel? Juudid *ei ole* enam Jumala väljavalitud rahvas, sest Jeesuse Kristuse kui kõikide inimeste ainsa Päästja ja juutide Messiaskuninga tagasilükkamise kaudu on nad omalt poolt tühistanud Vana Testamendi lepingu ning on muutunud, seda vähemalt objektiivselt, Jumala ning tõelise Jumala rahva vaenlasteks, Saatana sünagoogiks.¹⁰⁷ Just nimelt sellepärast ütleb apostel Johannes – kes on tõeline juut nii etniliselt kui ka tõelise Jumala rahva hulka ehk Kirikusse kuulumise poolest – ülempreestrite, kirjatundjate ja variseride juhtimisel Kristuse Kirikut tagakiusavate juutide kohta: “Nad ütlevad end olevat juudid ega ole seda mitte, vaid on *Saatana sünagoog*” (*Ilm 2, 9*). Tagasitee tõelise Jumala rahva hulka, nimelt selle ühe osana, mitte aga eksklusiivse Jumala rahvana, on juutidele küll avatud (ja Pühakirja alusel juutide pöördumine maailma-ajaloo lõpul ka tegelikult toimub), kuid ainult Jeesuse Kristuse vastuvõtmise ja Tema Kirikuga liitumise kaudu. Nii on alati ja üksmeelselt õpetanud apostlid, kirikuisad, kirikukogud ja paavstid – selline on kiriku selge õpetus juutide osa kohta üleloomulikus maailmaajaloos, mida ei saa tühistada ka peale Vatikani II Kirikukogu katoliku Kiriku okupeerinud vabamüürlaste filosemiitlik *lobby* ning paavst Johannes Paulus II arvukad privaatteoloogi tasemel tehtud, apostelliku ja kiriku dogmaatilise traditsiooniga selges vastuolus olevad ning seetõttu põhimõtteliselt *mitte-eksimatud* avaldused juudi küsimuse kohta.

Juutide ülemkiht – ülempreestrid, kirjatundjad ja variserid – lükates manipuleeritud rahva toetusel (*Mk 15, 10-12; Mt 27, 25; Lk 23, 18-25*) tagasi ja mõistes surma Jeesuse kui Messia, kuna Ta ei vastanud nende poliitilistele ootustele ja huvidele, murdis seeläbi Jumalaga sõlmitud lepingu (Vana Testamendi) ja sai süüdlaseks selles, et juudid lakkasid olemast Jumala rahvas. Nende järglased taganesid ajapikku ka omaenda traditsioonilisest religioonist ning kujundasid teravas vastuolus ristiusuga välja puhtinimliku päritoluga (kui mitte Saatana inspireeritud) *judaismi*, mis tunduvalt erineb Kristuse-eelsest vanatestamentlikust ja jumaliku päritoluga *mosaismist*.

Judaismis on keskse tähtsusega peamiselt III-IV sajandil pKr teravas poleemikas kristlusega väljakujunenud rabinistlik traditsioon *Talmud*. See kujutab endast religioosse seaduse koodeksit *Mishna*'t koos Kristuse-järgsete rabide *Gemara*'ks nimetatud kommentaaridega. *Mishna* omakorda on päritolult küll

Kristuse-eelne, kuid alles I-II sajandil pKr kirja pandud (kirjatundjate ja variseride) käsuõpetus, mis koosneb rabide kommentaaridest ja lisandustest Moosese käsuseadusele ehk *Tora*'le. Kogu *Talmud* on niisiis *Mishna* ja *Gemara* ja *Tora*, kusjuures *Mishna* on tähtsam kui *Tora*, *Gemara* aga tähtsam kui *Mishna*. Nii et suuremalt osalt on *Talmudi* puhul tegemist Moosese käsuseaduse *Tora* (mis ainsana omab jumalikku päritolu) kommentaaride kommentaaridega, seega täiesti inimliku traditsiooniga. Jumala ilmutus Vana Testamendi Pühakirjas, sh ka Moosese käsuseaduses *Tora*'s, on judaismis jäänud täiesti tahaplaanile ning seda tõlgendatakse (pehmelt väljendudes) moonutatult hilisema, *Talmudis* sisalduva rabinistliku traditsiooni alusel.108

Kuidas saab kõike seda arvesse võttes judaism pretendeerida jumalikule päritolule, kui kõik jumalik on lastud läbi kahe kommentaari inimliku filtri ning on selle filtreerimise käigus omandanud kommenteeritavale kardinaalselt vastupidiseid tähendusi?

Kuid *Talmud* pole judaismi arengus veel lõpp-punktiks. Hiljem, s.t VIII-XIII sajandil, lisandus talmudistlikule traditsioonile veel gnostiline, maagiline ja panteistlik *kabbala*, millel on oluline mõju kaasaegse judaismi kõrgeimates esoteerilistes kihtides, eriti rabide ja juudi filosoofide seas, kes hindavad seda veel kõrgemaks tarkuse allikaks kui *Talmudit*. *Kabbala* 18. aluspõhimõtte kõlab järgmiselt: "Jumal üle kõige on Deemon". Lutsiferiaanlike illuminaatide õpetused hea jumala Luciferi kui kurja Adonai hea vastaspooluse kohta (vt A. Pike, III.2.) pärinevad ei kuskilt mujalt kui *kabbala*'st. Üleüldse pühendab *Kabbala* deemonitele suurt tähelepanu, õpetades, et neid saab maagiliste võtete kaudu enda teenistusse rakendada.

Seega on kaasaegne judaism oma esoteerilis-gnostilistes vooludes, eriti *kabbala*'s ja mõnevõrra varjatumalt *chassidismis*, muutunud maagiliseks, panteistlikuks ning sügavamal (pühendatute) tasandil lausa lutsiferiaanlikuks õpetuseks ja praktikaks. Judaism on välja kujunenud ja defineerib end opositsioonis ja teravas vaenus Jeesuse Kristusega, pürgib Kristuse Kiriku hävitamisele ja on seega olemuslikult ja programmiselt antikristlik ning ilmselt paljude oma juhtide tasandil ka teadlikult lutsiferiaanlik religioon. Samamoodi kehtib kõik eelpool öeldu judaismist sekulariseerumise ja politiseerumise käigus väljakasvanud messianistliku ideoloogia – *sionismi* – kui aga seda üldse eraldi ja judaismist sõltumatuks vooluks pidada tohib, sest paljud juhtivad sionistid on ju ortodokssed rabid. Seetõttu pole midagi imestada, et juutide ülemkiht, võtnud mosaismist üle ainult selle välised vormid ja juutide maailmavalitsuslikeks ambitsioonideks moondunud Jumala valitud rahva idee, peab juba kaks tuhat aastat

lakkamatut sõda Kristusega ning Kristuse Kirikuga, kasutades, nii nagu Kristuse ajalgi, etturitena oma rahvuskasulasi, kes juhtide tõelistest plaanidest ja huvidest midagi ei tea (vt märkused 37 ja 104).

Nii läheneb maailmaajalugu sionistlike vandenõulaste juhtimisel ülemaailmse antikristlik-lutsiferiaanliku impeeriumi moodustamisele – kuni juhtide petetud, manipuleeritud, külmalt ohvriks toodud ning edaspidigi ohvriks toodav juudi lihtrahvas juhtide silmakirjalikkuse ning alatuse ja ilmselt ka satanismi ükskord läbi näeb ja maailma-ajastu lõpul massiliselt ristiisku pöördub (*Rm 11, 25-26* ja *Mt 23, 38-39*). Jumala tõotus, et maailma-ajastu lõpul ka juudi rahvas Kristuse kui oma Messias-Kuninga poole pöördub ja seeläbi uuesti Jumala rahvaks saab, on täiesti selge ja kindel. Iga selline vastureaktsioon sionismi ja judaismi messianistlikele plaanidele, mis on sihitud *terve* juudi rahva kui vaenlase vastu on seepärast rumal, viljatu, õigest sihtmärgist mööda sihtiv, amoraalne ning vastuolus Jumala tahtega. Ainult see on tõeline *antisemitismi* hoiak. Vägivaldseks muutumine toob endaga kaasa ka Jumala karistuse (nt Hitleri-Saksamaa puhul). Seevastu õige, moraalne, otse tõelist vaenlast tabav ning teoloogiliselt põhjendatud hoiak juudi küsimuses on *antisionism*, *antitalmudism* ja *antijudaism*. Nagu nimigi ütleb, on selle puhul tegemist hoiakuga kindla ideoloogia kui niisuguse, mitte aga seda ideoloogiat kandva rahva vastu. Selle juures tuleb alati juhendada kristlikust põhimõttest: “Vihka pattu ja valet, kuid armasta patust ja eksinut”. Veel õigem ja ka viljakam käitumine terve maailma ja kõikide rahvaste hüve silmas pidades on palve; õige on kaasa aidata, et juudi rahvas pöörduks oma Lunastaja ja Päästja Jeesus Kristuse poole, sest ilma selleta pole maailmal pääsu sionismi vandenõust.

92 – Richard Coudenhove-Kalergi, *Praktischer Idealismus*, Wien – Lepizig, 1925, lk 32j. ja 49j. (sama raamat ilmunud ka tiitli all *Adel*). Krahv Coudenhove-Kalergi, austria ja jaapani aadlike poeg, oli uue ajastu vaimuaadlile seisusekohases abielus juuditariga.

93 – *The Washington Observer*, 15.12.1969, tsiteerides antisionistlikult meelestatud *B'nai B'rith*'i kõrge tegelase *Saul E. Jofese* tunnistust kohtuprotsessil, mille too algatas oma sionistlike loožikaaslaste vastu nende poolt tema vastu teostatud laimukampaania pärast.

94 – Tsitaat Isaac Blumcheni 1934. a. Austrias väljaantud raamatust *Das Recht der überlegenen Rasse*, mida omakorda tsiteeris seesama ülalpool mainitud aus antisionistlik juudi ajaloolane J.G. Burg oma raamatus *Sündenböcke. Grossangriffe des Zionismus auf Papst Pius XII und auf die deutschen Regierungen*, 3. Aufl, München 1980, lk 576. – Seda juutide maailmavalitsemise aktuaalset tegelikkust

võib iga arukas ja mõtlemisjulge inimene tähele panna ka suvalisest ajalehest, lugedes näiteks sellest, kuidas Saksamaa valitsus Holocausti-ärimeeste järjekordse šantaaži peale Iisraelile või Ülemaailmsele Sionistlikule Kongressile järjekordsed miljardid üle kannab; kuidas kõikide poliitiliselt korrektsete riikide poliitiliselt veel korrektsemad valitsustegelased mõne Simon Wiesenthali, Elie Wieseli või Ephraim Zuroffi ees lipitsevad, et täita kõik nende soovid ja anda Iisraelile välja kõik oletatavad ja tegelikud sõjakurjategijad ja represseerida antisemiitidena kõik sionistide vaenlased; kuidas suurriik Ameerika Ühendriigid annab Iisraelile igal aastal miljardeid tagastamatut finantsabi ning toetab kõiges Iisraeli poliitikat; kuidas sionistlik *lobby* võib antisemitismis süüdistatuna kohtu alla anda ükskõik kelle, kes kirjutab kriitiliselt ja objektiivselt judaismist ja sionismist, nii et antisemitismi ametlikuks definitsiooniks on muutunud kõige laiemalt tõlgendatav “mõtlemine ja käitumine, mis ei meeldi sionistidele”; ning kuidas Eesti banaanivabariigi parlament võttis vastu otsuse tähistada koolides Holocausti-religiooni püha.

95 – Range sionist David Ben Gurion, taastatud Iisraeli riigi esimene president, tegi 1962. a. oma intervjuus Ameerika juudi ajakirjale *Look* “prohvetliku” avalduse, milles avas sionismi tõelised tulevikueesmärgid: “Enam ei saa mingeid sõdu olema... Jeruusalemmas ehitavad Ühendatud Rahvad (tõelised Ühendatud Rahvad) ühe prohvetite templi, et teenida kõikide kontinentide maailmaliitu. Siin saab olema inimkonna kõrgeima kohtu asupaik, kus lahendatakse ja otsustatakse ühendatud kontinentide kõik vastuolud.” (siin tsiteeritud: J. Rothkranz, *JA zu Europa heisst NEIN zu Maastricht!*, Durach, 1994, lk 25, alusel).

96 – Roosiristlaste, esimeste inglise vabamüürlaste, illuminaatide, *Alta Vendita* ja martinistide juhtide hulgast pole teada ühtegi arvestava kaliibriga suurpankurit, ehkki mõned neist olid küll nimetatud ühingute liikmete hulgas. Neil ühingutel olid küll sidemed suurpankuritega, kuid niipalju kui seda annab jälgida, lähtus selliste suhete initsiatiiv alati kurjuse teoreetikute, mitte aga rahavõimu poolelt.

97 – J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 487-500. – Näiteks Guy de Rotschild oli oma teise abielu tõttu mitte-juuditarist naisega (mittejuudi naisest sündinud lapsi ei saa juudi seaduste kohaselt käsitleda juutidena) sunnitud tagasi astuma Prantsusmaa juudi kogukonna vanema kohalt.

98 – J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 480-485.

99 – Maag Papus ehk Gerard Encausse aastal 1914, tsiteeritud: P. Virion, *Rzqd światowy*, lk 80-81.

100 – Huvitav tõik järelemõtlemiseks *telgitagustest ülisalajastest tegelikest valitsejatest* ühes hoopis teises (kas ikka teises?) süsteemis. Nikita Hrustšov lobises NSV Liidu Ülemnõukogu istungil 8. veebruaril 1955. a. kogemata välja ühe detaili, mis ilmselgelt polnud määratud sellele profaansele publikule: “Seltsimehed rahvasaadikud! NLKP Keskkomitee ning *Vanemate Nõukogu* ülesandel tahaks ma kui NSV Liidu Ministrite Nõukogu esimees seada üles seltsimees Nikolai Aleksandrovitš Bulganini kandidatuuri”. Isegi loožide kontrollitud Londoni *Daily Express*’i järgmise päeva numbrist võis lugeda kommentaari: “Sellise nimega nõukogu olemasolu NSV Liidus pole siia maani veel kunagi ja kuskil mainitud!” (J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 514).

101 – Mitte väike osa Vana Testamendi messianistlikke tekste, mis käsitlevad Iisraeli, Jeruusalemma ja Siioni autoriteeti kõikide paganarahvaste suhtes (et Israelist tuleb valgus paganatele, ning Jeruusalemmas on pühima Jumala kõrgeim tempel ja Siionist väljub kogu maailma valitseja Messiaskuningas) – annab moraalselt rikutud inimestele piisava aluse tõlgendada neid tõotusi nii, nagu peaks tulevane Iisraeli messiaskuningas Iisraelile ja juudi rahvale kindlustama maailmaimpeeriumi juhtimise. Eelkõige kipuvad tõotusi selliselt tõlgendama need inimesed, kes on orienteeritud ainuüksi maisele võimule ja aule ning käsitlevad Jumalat tüüpilise erapooliku *hõimupuuslikuna*, kes peab ainuüksi nende hõimule kindlustama maise heaolu ja õnne, purustades kõik nende vaenlased ja heites nad nende võimu alla.

102 – “Judaism pole mitte üksikisiku, vaid terve kogukonna religioon, teiste sõnadega öeldes: judaism pole selle sõna ranges ja täpses mõttes üldsegi mitte religioon ..., vaid pigem riiklik seadus. Kuid neid materiaalseid ja sotsiaalseid eesmärke on omakorda läbistanud metafüüsilised mõtted ja neid on korrastatud dogmaatiliste ideede alusel ning viimastega läbi põimitud... Sellest vaatenurgast lähtudes oleme sunnitud tunnistama, et judaism ikkagi on religioon. Just nimelt selline kahepooluselisus kujundab judaismi olemuse” (Kurt Wilhelm (Hrsg.), *Jüdischer Glaube*, Birsfelden- Basel, 1961, lk 366, siin tsiteeritud; J. Rothkranz, *op cit*, 2. Bd, lk 490 alusel). – Võib lisada, et juudi tsivilisatsioonis, niisamuti nagu islami tsivilisatsiooniski, on religioosne kogukond ja riik, religioosne ja riiklik seadus, religioosne ja poliitiline võim lahutamatud ning iga religioosne idee on automaatselt poliitiline ja riiklik. Tõsi küll, kaasaja Iisraelis on religioosse ja poliitilise eluvaldkonna vahendajaks sionismi ideoloogia, kuid eelpool toodu taustal on eksituslik näha sionismis midagi muud kui religioosse idee praktilist poliitilist väljendust.

103 – Jules Tallandier, *Les origines secretes du Bolschevisme*, Paris, 1930, lk 33-34, siin tsiteeritud: J. A. Cervero, *Pajęczyna władzy*, Wrocław, 1997, lk 116-117, alusel.

104 – “Mitte kõik juudid ei osale sionistlike loožide saladustes. Niisamuti nagu salajased vabamüürlaslikud ühingud on *goj'sid* petnud ja ära kasutanud, nii on ka juute petnud ja ära kasutanud juudi salaühingud, mis on läbi imbunud teoreetilisest ja praktilisest *kabbala'st*.” (P. Virion, *Rząd światowy*, lk 193).

105 – Mõned näited Talmudi ehk rabinistliku traditsiooni moraalist: “*Goj*’de hauad ei tee ebapuhtaks, kuna (*Hes. 34, 31*) on kirjutatud: “Teie olete mu lambad, mu karjamaa kari, te inimesed!” Teid nimetatakse inimesteks, *goj'sid* aga ei nimetata inimesteks, vaid pudulojusteks (kariloomadeks)” (Talmud, *Baba mecja 114 B*). – “*Goj*’ maja tuleb pidada pudulojuste talliks ja seepärast võib tassida [*sabbat*’i ajal asju] majast õue ja õuest majja. Kui aga sellel õuel elab kasvõi üks juut, on asjade tassimine keelatud, sest õue tuleb käsitleda kui temale kuuluvat” (Talmud, *Tos. Erubin, 8.1.*, sarnaselt *Gemara Erubin, 62*). – “Abielu mittejuudiga või orjaga on kehtetu” (*Jabamot, 45 b*). – “Mittejuudi omand on nagu isandata hüve: kes esimesena (juutidest) selle juurde satub, sellele kuulub see esmaõiguse alusel” (religioosse õiguse koodeks *Szulchan Aruch*, osa *Choschen hamischpath, § 156.5*). – “*Goj*’le kuulunud kaotatud ese on lubatud (s.t et seda ei pea tagasi andma), sest rabi Hama ben Gorja ütles rabide nimel: “Kust tuleb see, et *goj*’le kuulunud kaotatud ese on lubatud? – Sest kirjutatud on: *iga sinu venna kaotatud asja pead sa vennale tagasi andma (5. Ms 22, 3)*, kuid mitte *goj*’le...” (Talmud, *Baba kama 113 b*). – “Kui keegi on ettekavatsetult tapnud, siis on selge, et talt tuleb elu võtta. Rabi ütles: välja arvatud siis, kui keegi kavatses tappa looma, kuid tappis inimese või kui kavatses tappa *goj*’, tappis aga iisraellase.” (*Makot 7 b*). – Talmudistliku moraalil mõtteväänamise kohta sobib suurepäraselt kommentaariks: “Rabi Mejeri aegadel polnud kedagi, kes oleks olnud temaga võrdne: ... ta selgitas nimelt, et ebapuhas on puhas ning tõestas selle, samuti, et puhas on ebapuhas ja tõestas ka selle.”

106 – Kaasaja Iisraelis ja sionistlikus liikumises on väga mõjuka positsiooni hõivanud kunagiste *kasaaride* järglased. Kasaarid olid 7.-8. sajandil tervenisti judaismi pöördunud türgi rahvaste hulka kuuluv rändhõim, kes hiljem asusid Kesk- ja Ida-Euroopa aladele (Tšehhimaale, Poolasse, Ukrainasse, Venemaale) ning moodustasid suurema ja mõjukama osa *aškenazi*’dest ehk Ida-Euroopa päritoludega juutidest. Kuid kasaaride järglased on mitte-etniliste juutide hulgas ainsaks erandiks.

107 – Sellega ei kavatse me väita, nagu oleksid kõik tõsijudaistlikud või mittekristlastest juudid automaatselt satanistid või lutsiferiaanlased. Kuid seetõttu, et neid kui juudi kogukonna ustavaid liikmeid juhib lutsiferiaanlik religioosne eliit, on nad *objektiivselt* Saatana sünagoogi tööriistaks, nii oli Jeesuse Kristuse eluajal (vt *Mt 27, 1. 20-26* parall) ning on samuti kaasajal. Tuleb alati eristada asjade objektiivset seisu inimeste subjektiivsest teadlikkusest ning sellest tulenevast isiklikust vastutusest ja süüdivusest. Isegi enamik vabamüürlasi ei tea lõpuni, millega on neil oma looži puhul tegemist, kuid sellest hoolimata (ja enamik just nimelt sellepärast!) teenivad nad objektiivselt ikkagi Saatanat. Iga veendunud lutsiferiaanliku illuminaadi kohta on sadu õilsatest, kuid mõttetühjadest loosungitest haaratud sentimentaalseid naiive; realiteedikaugeid, kuid enda silmis geniaalseid poolharitlasi; alati abivalmis kasulikke idioote; võimu- ja rahaahneid karjariate; selgrootuid oportuniste ja lihtsalt abivalmis seiklushimulisi lolle. Tol esimesel tuleb neile teistele ette sööta vaid paar õilsat loosungit koos vihjega karjääri- ja rikastumisperspektiividele ning juba lendavadki nad karjakaupa abivalmilt kasvõi iseendale määratud poomisnööri tooma. Imetlusväärseks näiteks kasulike idiootide ennastohverdavast tegevusest neile endile kahjulike võõraste huvide kaitsmisel on mittejuudi rahvusest (eriti haritlaskonna hulgast pärit) filosemiitide enamasti omakasupüüdmatu kaasaaitamine avaliku arvamuse filosemiitlikule ja sionistlikule manipulatsioonile ning vastavate poliitiliselt korrektsete pseudodogmade ja tabude ning nn. “Holocausti-religiooni” uurutamisele.

108 – “Talmudi kujunemisest alates lakkas piibel olemast juutide südame raamat ning nende vaimse elu tähtsaimaks allikaks ja peale kultusliku elu peaaegu et ainsaks ühiskondliku tegevuse inspireerijaks muutus *Talmud*” (juudi kirjandusteadlase J. Wajnbergi sulest pärit alapeatükk *Literatura żydowska* kogumikus *Wielka Literatura Powszechna*, I, Warszawa, 1930, siin tsiteeritud: Ks dr Stanisław Trzeciak, *Talmud o gojach*, Wydawn. *Ostoja*, Krzeszowice, 2000, lk 9, alusel). Seda õpetab ka *Talmud* ise: “Mu poeg, pane rohkem tähele kirjatundjate kui *Tora* sõnu” (*Erubbin*, 21 b) ja “Pühakiri on võrreldav veega, *Mishna* veiniga, *Gemara* maitsestatud veiniga” (*Soferim*, XV, 7, 13b). – Tegelikult algas rabinistlik-talmudistliku ehk puhtinimliku traditsiooni domineerimine Vana Testamendi jumalik-ilmutusliku päritoluga traditsiooni üle juba paar sajandit enne Kristust. Just nimelt selles kontekstis tuleb mõista kõiki Kristuse etteheiteid variseridele ja kirjatundjatele, eriti aga süüdistusi selles, et need hülgasid Moosese seaduse, seades esikohale omaenese inimlikud pärimused, väänates Jumala sõna ja käitudes nende endi tahte ning mitte Jumala seaduse kohaselt (*Mt 15, 1-9; Jh 5, 45-47; Mt 23, 4-5 ja 13-22; Mk 7, 1-13*).

VI.1. Liberalism kui pragmaatilis-ideoloogiline põhialus

Rääkides *liberalismist* kui vabamüürlaste, illuminaatide ja sionismi ideoloogiast, tuleb silmas pidada, et see pole mitte vabamüürluse olemus, vaid pigem nende lutsiferiaanluse praktiline aspekt, vahend (paljude väidete osas pealegi ajutine) nende maailmavalitsuslike plaanide ehk *uue maailmakorra* elluviimisel. Kui see saab ükskord ellu viidud, pole vabadusest enam juttugi.¹⁰⁹ Vajaduse korral võivad vabamüürlased kasutada – ja on tegelikkuses ka kasutanud – oma kavatsuste elluviimiseks teisi ideoloogiaid, millel on liberalismiga üsna vähe ühist (vahest ainult nende destruktiivsus Jumala loomuliku ja üleloomuliku korra suhtes ning vaen katoliku religiooni ja Kiriku vastu). Näiteks marksismi ja kommunismi väljakujundamisel, nagu ka kommunistliku Oktoobrirevolutsiooni läbiviimisel, mängisid otsustavat osa peamiselt juudi päritoluga illuminaadid juudi pankurite ja suurtöösturite rahade toetusel (vt märkust 40 ja VII.5.). Ka vabamüürlaste liberalism kui nende ideoloogiline põhirelv ise on ajaloo jooksul põhjalikke muutusi läbi teinud.

¹⁰⁹ – Liberalistlik ideoloogia, käsitus absoluutsest vabadusest ning inimesest kui autonoomsest olendist, iseenda jumalast, kes ise enda jaoks otsustab, mis on hea ja mis on kuri, on küniline vahend inimestelt nende tegeliku vabaduse röövimiseks ning nende heitmiseks Saatana kiusatuste, iseenda nõrkuste, kirgede ja pattude ning selle maailma vägevate, ideologiseeritud riigi, avaliku arvamuse ja poliitilise korrektsuse orjusse. Jumala looduna ei saa inimene olla Jumala sarnaselt absoluutselt vaba ja autonoomne, sest ta sõltub iga hetk ontoloogiliselt (s.t terves oma olemises) täielikult Jumalast ja tema poolt maailmale seatud korrast. Inimene allub esmalt paratamatult Jumala loomisakti läbi tema loomusesse seatud, nii isiklikus kui ka ühiskondlikus käitumises väljenduvatele vajadustele, kalduvustele ja seaduspärasustele, allub samuti inimloomusest tulenevale moraalsele korrale (loomuseadusele), peale selle allub ta ka Jumala kui maailma valitseja, inimeste Lunastaja, maailma-ajaloo lõpuleviija ja Kohtuniku poolt väliselt seatud (ilmutatud) moraalseadustele. Alles seejärel ja teiseselt allub ta riigi ja Kiriku kehtestatud positiivsetele seadustele, mis on esimesest tuletatud. Tõsi küll, Jumal on inimesele andnud vaba tahte ning Ta tahab, et erinevalt taimedest ja loomadest täidaks inimene talle loomisaktis seatud ning ilmutuse kaudu avaldatud eesmärgi vabatahtlikult ning jõuaks nii oma elu lõpp-eesmärgini – igavese eluni Jumalas; see toimub isiklikult vastu võetud otsuste alusel, seda eesmärki jumaliku korraga kooskõlas oleva elu kaudu teadlikult välja teenides. Teha seda teadlikult, vabatahtlikult ja armastusest ongi ainus tõeline vabadus. Kes tõstab mässu objektiivse jumaliku korra (nii moraalse kui ka ontoloogilise) vastu, ei pääse Jumala seatud korrast ei välja ega vabaks, vaid peab sellele alluma vastu tahtmist

sunniviisilise karistuse all, mitte aga enam vabatahtlikult moraalselt hüvet valides. Kes neist seaduspärasustest teda tabavate karistuste, õnnetuste, vastumeelsuste, südametunnistuse piinade ja rahuldamatuse läbi aru ei saa, sellele ilmneb liberalismi lubatava absoluutse vabaduse petlikkus ja reetlikkus vaidlustamatu tõsiasjana liberalismi viimases ning lõplikus tagajärjes ja tasus, nimelt põrgus, kus pole mingit vabadust, vaid igavese karistuse rõhuv absoluutne paratamatus. Need pühendatud, kellele liberalism on ainult ajutine vahend objektiivse moraalse korra hävitamisel, teavad, et pärast liberalismi tehtud laastamistööd kristliku ühiskonnakorra ja moraali varemetele ehitatavas uues maailmakorras pole ette nähtud mingit vabadust ega inimõigusi peale vabaduse ja õiguse mõelda ja teha seda, mida “valgustatud targad” (illuminaadid) pööblimassidele massiteabevahendite kaudu ette kirjutavad: “...see pole enam mingi küsimus, kas ülemaailmne valitsus saab olema või mitte. Küsimus on ainult selles, mil viisil see saab moodustatud ... ning selles, kas see saab olema **totalitaarne**, healoomuline või kaasotsustamist võimaldav (ning seda just nimelt võimaluste selles järjekorras” (dr Saul H. Mendlovitz, CFR-i liige, õigusteaduste professor Ritgersi Ülikoolis, tsiteeritud Des Griffin, *op cit*, lk 463).

VI.2. Massoonliku ideoloogia ratsionaalsed (filosoofilised) aspektid; suhtumine religiooni

1. Vabamüürlaste ideoloogia filosoofiliseks vundamendiks on tunnetuslik ja eetiline *subjektivism* ning *relativism*. Selle kohaselt ei eksisteeri maailmas mingit universaalset, inimestest sõltumatut, objektiivset ja muutumatut tõe ning mingit objektiivset, inimese tahtest sõltumatut moraalselt korda. Vastupidi, tõe ja moraal sõltuvad inimestest, nimelt ühiskondlik-poliitilistest, sotsioloogilistest ja kultuurilistest oludest, muutudes ja arenedes koos nendega ikka paremuse suunas – *progressism* ja *futurooloogiline optimism* on vabamüürlaste ideoloogia ja maailmavaate oluline osa. Arengu suuna määravad muidugi “valgustatud targad”, kelle plaanid ainsana relativeerimise alla ei kuulu, igatahes mitte valgustamata “pööbli” poolt. Kui ei eksisteeri mingeid kindlaid ja muutumatuid väärtusi, kui kõik väärtused on suhtelised ja muutuvad, on meil tegemist *dogmaks tõstetud relativismiga*.¹¹⁰

2. *Liberalism* kui *negatiivne arusaam vabadusest* (vabadus igasugustest piirangutest ehk vabadus mõelda, öelda ja teha, mis iganes pähe tuleb) on tihedas seoses relativismiga.¹¹¹ Et anda ideoloogiale väarikat nime ja laiadele massidele atraktiivset kuju, nimetavad vabamüürlased seda *mõtte- ja*

südametunnistuse vabaduseks ning on selle kuulutanud üheks põhiliseks inimõiguseks (*Inimõiguste deklaratsioon*, art 7).

3. Religiooni vallas propageerivad vabamüürlased *kõikide religioonide võrdsust* (kuna pole mingit absoluutset tõde, pole ka mingit Jumala ilmutatud üleloomulikku religioosset tõde ja ükski religioon pole tõesem kui teised) ning sellest tulenevat *religioonivabadust*.¹¹²

4. Kuna jumalik ilmutus ja usk kui inimese vastus sellele on olemuslikult üleloomulikud (inimloomuse enese võimalusi ületavad) nähtused ja seotud inimese tõstmisega loomulikust korrast üleloomulikku ehk armu korda, siis on vabamüürlased igasuguse loomulikku korda ületava ja täiustava Jumalapoole “vahelesegamise” idee vastu. Seda hoiakut võib iseloomustada mõistetega *ratsionalism* (siin tähendab: ainult *puhas mõistus!*; jumaliku ilmutuse ja üleloomuliku usu kui tunnetusvahendi põhimõtteline eitamine¹¹³) ja *naturalism* (imede, pühitseva armu ning inimese üleloomuliku lõppeesmärgi eitamine¹¹⁴).

5. Vabamüürlaste filosoofiliste ning religioossete vaadete aluseks on mitmesugused uus- ning kaasaegsetes filosoofilistes vooludes (kantism, eksistentsialism, strukturalism, psühhoanalüüs, mütoloogilis-sümbolistlik religioonifilosoofia jt) väljenduvad seisukohad, mille ühisosadeks on *agnostitsism*, *subjektivism*, *immanentism* ning alateadvuse, tunnete, fantaasia ja tahte seadmine kõrgemale mõistusest või sellega võrdsele tasemele. Mõistus kuulutatakse nende teenriks või keeldutakse talle omistamast teiste võimete suhtes kõrgemat ja juhtivat rolli. Selline antropoloogia on radikaalselt vastupidine klassikalisele antiik- ja kristliku kultuuri antropoloogiale, mille kohaselt inimese kõrgeim jõud on mõistus, mis tahte abil peab valitsema fantaasia, kirgede, tunnete ja alateadvuse üle ning neid juhtima. Uus antropoloogia on inimhinge sisekorra, vaimse elu ja moraali, kuid ka ühiskondliku korra tasemel radikaalselt revolutsiooniliste tagajärgedega, õigustades ja põhjendades subjektivismi, voluntarismi, egoismi ning kõikide loomalike tungide ja kirgede vallapäästmist inimeses. *Modernismi* kaudu on sellised vaated leidnud sissepääsu ka teoloogiasse ning katoliku Kirikusse, olles Vatikani II Kirikukogu järgse revolutsiooni põhiliseks intellektuaalseks teguriks.

6. Religioossete veendumuste kohta õpetavad vabamüürlased, et kõik usutõed ja –vormelid on ainult *sümbolid*, mille eesmärgiks on avada inimese teadvus ja stimuleerida seda religioosseteks läbielamisteks, tundmusteks,

mõteteks, Jumala tunnetamiseks iseendas. Religioossed ideed tulenevad inimese alateadvusest, religioosetest läbielamistest, eksistentsiaalsetest vajadustest, mille mõistus nende üle reflekteerides sümboliseeritult mõistetavateks dogmadeks sõnastab (uute “vajaduste” ilmnemisel sõnastatakse nad muidugi ümber). Seega asetub vabamüürlaste arvates religioon seesmise elamuse, kogemuse ja valgustusena tervenisti inimeste sisemaailma, olles ei midagi rohkemat kui teadvuse funktsioon. Jumal poleks siis tegelikkuses midagi muud kui inimese idee, mis tähendab, et igal inimesel oleks oma väike mugav jumalake, mis on tema kujutluste ja vajaduste kohane.¹¹⁵ Esitage enesele küsimuse: kas selline idee või ebajumal suudab kedagi realselt päästa – päästa reaalsest kurjast, päästa surmast? Religioon muutub sellises vaadete süsteemis lihtsalt enesepeetuse vormiks.

7. Mis puudutab avalikkuse ning vabamüürluse madalamate astmete ees demonstreeritavat suhtumist Jumalasse, siis on vabamüürluses välja kujunenud kaks põhisuunda: üks *deistlik* (Jumal on, kuid ei sega end maailma asjadesse vahele) ja teine kas *agnostiline* (kas Jumal on või ei ole, seda pole võimalik kindlalt teada) või otseselt *ateistlik* (Jumal on kahjulik idee primitiivsete ja valgustamata inimeste peades). Piisavalt pühendatute suhtumist Jumalasse me juba nägime III.2. all, eriti O. Wirth'i, A. Pike'i ja Cl. de Saint-Martini selgitustes.

8. Kõrgemate pühendusastmete tasandil muutub vabamüürlaste ähmane ja vastuoluline Jumala-idee üha rohkem *panteistlikuks*, vastuolulisust kaotamata, pigem seda juurde võttes. Jumalat samastatakse maailmakõiksusega, kosmosega, eriti aga inimkonnaga, kes “valgustatute” juhtimisel toimuva ühiskondlik-ajaloolise progressi käigus jõuab üha selgema Jumala äratundmiseni iseendas, kuni täieliku samastumiseni Jumalaga. Nende pseudoteoloogiliste ideede väljendamisel kasutab paljude illuminaatlike salaordude gnostitsism palju kristlikust teoloogiast laenatud mõisteid, kaasa arvatud *Kristus*, *lunastus*, *kolmainsus*, *Püha Vaim*, *ortodokssus* jne, andes neile moonutatud või tõelisele ristil vastupidise tähenduse.¹¹⁶

9. Pankristusliku või kristuseeritud inimkonna panteistlikust samastamisest Jumalaga tuleneb otsese järelalusena religiooselt motiveeritud, tsentraliseeritud kultuuri- ja haridussüsteemi kaudu teostatav *totalitaarne kollektivism* ning *teokraatlik etatism* (s.t inimese täielik allutamine riigile, riigiorjus). Inimesel on selles süsteemis väärtus ja olemisõigustus ainult

niivõrd, kuivõrd ta on osa ühtset pankristlikku *planetaarset teadvust* (ehk ideoloogilist homogeensust) omavast pankristlikust inimkonnast.117

10. Seoses sellega pakub vabamüürlus alternatiividena iga üksikinimese sügavaimat reaalsust – pattu ja surma – puudutavale kristlikule lunastusele, päästmisele ning igavesele elule välja ainult *ühiskondlikku lunastust* ning *maapealset paradiisi* heaoluühiskonna ja ülemaailmsete politseijõudude abil kindlustatava üleüldise maailmarahu näol.118 Mis juhtub inimese hingega pärast surma, selle küsimusega vabamüürlaste lunastusõpetus ei tegele. Selline lunastus on poolik, armetu ja illusoorne.

11. Vabamüürlaste kui tüüpiliste gnostikute jaoks rajaneb inimese isiklik täiustumine ning väidetav *jumalikustumine* ainult *gnoosise* omandamisel. *Gnoosise* all mõistetakse *tarkust* (*sophia* – sellest teosoofia, antroposoofia), varjatud salateadmisi või teadust laias mõttes (teadus haarab nii tõelist kui ka esoteerilis-okultistlikke teadusi, millest kõrgeim on nn *teurgia* ehk intellektuaalne maagia – vt X.2.2., *Ühiskondlike arhetüüpide skeem*, tabel 53).119 Moraalsele täiustumisele ehk vooruste omandamisele, milles seisneb tõeline täiuslikkus ehk pühadus kui sarnasus püha Jumalaga, ei pöörata ei loožides ega kõrgemates salaordudes mingit tähelepanu – pigem vastupidi, need on igasuguse amoraalsuse kooliks. Teadmine ilma voorusteta muudab inimese uhkeks, ülbeks, üleolevaks, küüniliseks, võimuahneks ja oma eesmärkide saavutamisel vahendeid valimatuks (vt Fukuyama, märkustes 126 ja 134 ning Brzeziński tsitaadid alapeatükkides X.4. ja X.6.) Inimene vajab lunastust ja pääsemist enda moraalsest kurjusest ehk patust, sest iga inimene vastutab esmalt iseene eest. Kuid patt on ka kõigi ühiskondlike hädade, esmajoones ebaõigluse ja sõdade põhiallikaks, ainus realistlik tee ühiskondlike hädade leevendamiseni või likvideerimiseni on võit üksikinimese patu üle. Vabamüürlaste gnostitsism ja ühiskonna välisele parandamisele suunatud utopiad neile probleemidele mingit lahendust anda ei suuda, ei üksikisiku ega ühiskonna tasandil – pigem vastupidi. Illuminaatlike prominentide nagu Brzeziński, Attali ja Fukuyama avalduste alusel võime juba praegu ette kujutada, kuidas uues maailmakorras politseivägivalla abil kindlustatud välise rahu sildi all hakkab vohama ebaõiglus ja rõhumine.

12. Vabamüürlaste ideoloogias on keskse propagandistliku tähtsusega *inimese (inimkonna) kultuse* tasemele tõstetud paatoslik *humanism*: “Vabamüürlaste jaoks leiab progress aset siis, kui inimesest, kes praegu on allutatud Jumalale ja neile, kes nimetavad end tema maapealseteks

esindajateks, kujuneb välja vabastatud moraaliga inimene ehk vabamõtleja... Sel moel realiseerime progressi viimase sõna: see on inimene, kes on iseenda preester ja kuningas, kes tunnistab ainult iseenda tahet ja südametunnistust."¹²⁰ Kõnekas on ka kunagise *Grand Orient*' suurmeistri Jacques Mitterand'i tunnistus: "Kui Luciferi patuks on Jumala asemel inimese asetamine altarile, siis humanistid teevad seda pattu alates renessansist. Seesama oli ka üks vabamüürlastele esitatud põhisüüdistustest, kui paavst Klemens XII nad 1738. aastal esimest korda hukka mõistis."¹²¹

13. Vabamüürlaslik humanism kujutab endast ühelt poolt *pärispatu eitamist*, s.t väitmist, et inimese loomus on hea, rikkumata, oma eesmärkide saavutamiseks iseeneses piisav ja ei vaja oma elu lõppeesmärgi saavutamiseks (ja oma rikutuse ravimiseks) mingit üleloomulikku abi Jumala armu näol – väites, et mingit üleloomulikku eesmärki inimesel polegi. Teiselt poolt kujutab see aga patu, eriliselt aga *pärispatu kui Jumalavastase mässu idealiseerimist* koos selle kuulutamiseiga igasuguse progressi mootoriks ja inimkonna ideaaliks (vt O. Wirth, III.2.). Vastuolu? Loomulikult vastuolu, kuid mitte ainus vabamüürlaste ideoloogias.¹²² Olgu vabamüürlaste tegelik suhtumine pärispattu ja pattu milline tahes, aga nende liberalism ja pattu eitav või lausa idealiseeriv optimistlik humanism on pisikese inimese eneseuhkust ja ülbust inimese kultuse paatoslike loosungitega ülesergutav praktilise satanismi programm laiadele massidele.

14. Vabamüürlaste jaoks on progressi vaenlasteks igasugused *traditsioonid*, olgu need siis rahvuslik-kultuurilised või supranatsionaalsed, religioossed või mittereligioossed, üleloomuliku või loomuliku päritoluga.¹²³ Vaenlasteks ei ole ainult juudi rahvuslik-religioosne traditsioon ja mitmesugused gnostilis-esoteerilised traditsioonid. See on ka arusaadav, sest traditsioonid takistavad ühiskonna ümberkujundamist kunstlike teooriate ja utopiate või siis lihtsalt võõraste traditsioonide alusel, andes inimestele vaimse kindluse, iseseisvuse, rahvuslik-kultuurilise ja ajaloolise eneseteadvuse ning püsivad moraalsed põhimõtted (seda isegi siis, kui need on osaliselt valed ja ebamoraalsed, nagu islamis), olles niiviisi takistuseks ja piduriks igasugustele revolutsioonidele ning ideoloogilisele manipulatsioonile. Et muuta inimesed manipuleeritavaks ja vastuvõtlikuks *oma* ideoloogiale ning traditsioonidele, tuleb vabamüürlastel esmalt kõik vaenulikud traditsioonid hävitada ning lükata ühiskond loožidest juhitava *permanentse revolutsiooni* ning kultuurilise, religioosse ja moraalse kaose seisundisse.¹²⁴

15. Kuna traditsioonid on enamalt jaolt seotud mingi kindla *rahvusega*, väljendudes rahvuskultuuris ja kujundades seda, siis on vabamüürlus ka programmiliselt *antinatsionalistlik* ja *kosmopoliitiline* – erandiga ühe kindla rahvuse jaoks. Seepärast on üheks oluliseks uut maailmakorda ettevalmistavaks eesmärgiks ka *religioosse sünkretismi* ning *multietniliste* ja *multikultuuriliste* ühiskondade propageerimine ning väljakujundamine massilise migratsiooni käivitamise ja soodustamise teel, et kujundada “uuele aadelrahvale” valitsemiseks ja plastiliinina vormimiseks ülemaailmne religioonita, kultuurita, rahvusetu, ajaloota ja eneseteadvuseta amorfne multi-kulti inimmass.125

16. Vabamüürlaslik ideoloogia propageerib *rünnakut kõige loomuliku vastu ning loomuliku asendamist kunstlikuga või loomuvastaseks ümberkujundatuga*. See suunitlus ulatub toidust (geneetiliselt manipuleeritud või sünteetilised ning keemiliste lisanditega toiduained, *fast food*’i rämpstoit), inimese seksuaalsusele suunatud rünnakutest (homoseksuaalsuse propageerimine, katseklaasi-viljastamine, soomuutmise operatsioonid) ning geneetilistest manipulatsioonidest (inimese meditsiinilis-geneetiline “parandamine” ja kavatsused inimest kloonida) kuni vaimse tasandini (inimese reaalsusetaju hävitamine filosoofilise subjektivismi, relativismi ja agnostitsismi ning kaasaegse massikultuuri, massiteabevahendite ning arvutimängude kaudu tekitatava *virtuaalse reaalsuse* kaudu). Tegelikult võõrandunud, füüsiliselt, intellektuaalselt ja moraalselt nõrgestatud; geneetiliste ja biotehnoloogiliste manipulatsioonidega väärastatud inimloomus pole siis enam võimeline arvestatavaks vastupanuks riigiaparaadi toetusel rakendatavale ideoloogilisele manipulatsioonile, psüühilisele ja füüsilisele vägivallale.126

17. Vabamüürlaste jaoks on moraali ainsaks allikaks inimene ise ja tema südametunnistus. Iga inimene otsustab ise oma südametunnistuses, mis on *tema jaoks* hea ja mis on kuri: “Inimene on iga asja ja iga tunnetuse algpunktiks. Ta on iseenda allikas ning sihtpunkt. Ainult tema ise võib igal hetkel “siin ja praegu” öelda, mis on talle täna hea.”127 Sellel radikaalsel moraalsel immanentismil, subjektivismil ja relativismil rajaneb ka vabamüürlaste nõue südametunnistuse vabaduse kui põhilise inimõiguse tagamiseks. Mitte mingi väline sund – ei Jumal, religioossed kujutelmad, Kirik ega ka riik või ühiskondlik arvamus – ei tohi piirata südametunnistust ega suruda inimesele peale moraali, mis pole otsast lõpuni *tema enda oma*. Vabamüürlased ja illuminaadid jätavad muidugi ütlemata, et see moraal, mis on *iga inimese enda oma*, on välja töötatud hoopis nende loožides ja

salauhingutes ning seda propageeritakse päevast-päeva ajalehtedes, televisioonis, raadios, raamatutes, internetis jne. Ka siin näeme taktikat: kõigepealt vale abil vabaduse nimel plats konkurentidest puhtaks, et pärast ise seda suurema hoolega vabadust rünnata. Loomulikult tuleb siis terve ühiskondlik elu, seadusandlus, haridus ja kasvatus selle südametunnistuse vabaduse ning teiste inimõiguste alusel ümber korraldada. Seda laadi vabastatud moraali kirjeldatakse hulga kõrgelennuliste sõnade abil: vabadus, võrdsus, vendlus, solidaarsus, progress, südametunnistuse vabastamine jne. Praktikast väljendub “vabastatud moraalsus” sellistes tsivilisatsiooni “progressiivsetes saavutustes” nagu abordi- ja eutanaasiavabadus;¹²⁸ rasestumisvastaste vahendite¹²⁹ kasutamine ning seksuaalne kõikelukubavus; perekonna kui püsiinstitutsiooni kadumine ja selle asendumine (ühe- või kahesoolise) vaba kooselu partnerlusega;¹³⁰ vabakasvatus koos laste õiguse deklaratsiooniga, mis võtab vanematelt praktiliselt ära lastekasvatamise õigused ning annab lapsed riigi kontrolli alla;¹³¹ ilmalik riiklik koolisüsteem koos riiklike ideologiseeritud kooliprogrammidega¹³² jne. Kogu seda kurjuse ja vale vohamist kaitsvateks “valvekoorteks” on totaalse vabaduse ja tolerantsi loosungid.

Nagu juba deklaratiivsetestki põhimõtetest näha, on vabamüürlaste põhimõtteks põhimõtteline moraalitus.¹³³ Mis on aga sellise moraalituse organiseeritud ja sihikindla propageerimise eesmärk? Kas ainult iseene perverse mõtlemise ja käitumise õigustamine, seades ebanormaalse ja haiglase normiks? Mitte ainult. Esmaseks eesmärgiks on võim: absoluutse võimu saavutamine masside üle. Liberalismi kui piiramatu vabaduse juurutamisega vabastatakse inimesed kõigest moraalse korra, religiooni, kultuuri ja ajaloo sidemetest, et lõpuks lõplikult ja absoluutselt “vaba”, s.t igasuguste vaimsete ja moraalsete pidepunktideta, totalitaarse riigi suhtes mitte ainult fõösiliselt, vaid ka vaimselt kaitsetu inimene saaks ideaalseks manipulatsiooni ja eksploatatsiooni objektiks, muutudes üheks lambaks *Salajaste Ülemuste* poolt valvekoorte abil juhitud (vt Chamfort, märkuses 188) suures lambakarjas. Inimene muutuks lihtsalt oma loomuse poolest orjaks; orjaks mitte niivõrd välise sunni survel, kuivõrd iseene pattude ja pahede, ignorantsuse, rumaluse, tahtejõuetuse, eesmärgituse, oportunisti ja konformismi märksa tugevamate seesmiste köidikute mõjul.¹³⁴

¹¹⁰ – “Pidagem alati meeles, et vabamüürlus on algusest peale igasuguse absolutismi vaenlane. Pidagem meeles, et tõde pole kunagi saavutatav ja taevas ega maa peal pole midagi nii absoluutset, mis oleks väärt kõigi vahendite andmist selle teenistusse ... Kõik on suhteline, kõik eesmärgid on ajutised ja mööduvad, iga võim võib olla seatud kahtluse alla.” (Michel Baroin, looži *Grand Orient* kunagine

suurmeister, Prantsuse Raadio saates 4. veebruaril 1979, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 32). Kui tõde ja moraal on muutuvad ja arenevad, siis peab ometi olema keegi, kes seda arengut väljendab, suunab ning uusi “tõdesid” välja kuulutab. Need on muidugi vabamüürlased kui ainsad valgustatud pead, kes ainsana tunnevad ajaloo progressiivset arenguteed helge tuleviku suunas. – “Vabamüürlase kutsumus on üldinimlik kutsumus... Teie ülesandeks, 1983. aasta vabamüürlased, on tavainimene kõigepealt defineerida, seejärel ta konstrueerida... Selleks eesmärgiks tuleb olla vaba, tuleb olla inimene. Aga olla inimene, tähendab mitte omada kindlust. Eelmise päeva tõde suri juba, homse päeva tõde tuleb alles ehitada...” (Georges Marcou, Prantsuse Suure Looži suurmeister, selle obedientsi liikmetele adresseeritud konfidentsiaalses ringkirjas (1983), tsiteeritud: *de Lassus*, lk 31). – Ühesõnaga: vabamüürlased on utoopilise *uue ja parema ühiskonna* ning *tuleviku inimese* konstruktorid, kes küll täna veel täpselt ei tea, milleni nad ülehommene välja jõuavad, kuid kes sellegipoolest arvavad olevat endal ainuõiguse teha katsetusi rahvastega, riikidega ning terve maailmaga.

111 – “Vabadus – usk. Seesama südamest tulev püüdlus, vahest seesama entusiasm, kuid milline määratu erinevus! Ühelt poolt inimene, kes tõuseb püsti ja seisab kindlalt, kes on tugev, kes otsib; teiselt poolt teadvus, mis alandab ennast, unustab enda, allutab end dogma alla, loobub igasugusest ajutisest ja mööduvast väitest, olgu tõesest või väärast, loobub üldse inimlikust mõtlemisest. Vaba on ainult see, kes otsib ja juurdleb, kes kahtleb ja mõtleb järele... Inimene, kes usub, pole enam vaba... Religiooni ideaal on lihtinimese usk, lapse usk, ignorandi usk. Uue maailma ideaal on inimene, kes otsib tõde, hüve ja tunnetust täieliku südametunnistuse- ja mõttevabaduse tingimustes, inimene, kes murrab igasugused kartused ja alluvuse...” (Jammy Schmidt looži *Grand Orient* konvendil 1925. a., tsiteeritud: J. Marques-Riviere, *La trahison spirituelle de la franc-maçonnerie*, lk 170 ja *de Lassus*, lk 32-33). – Kui nii, siis miks vabaduseapostlite endi loožides valitseb range hierarhia ja pimedada kuulekuse põhimõtte eesmärkide suhtes, mille päritolu, autor ja täielik ulatus on tundmata? Miks nad tahavad oma arusaamist südametunnistusest ja mõttevabadusest ning oma vaateid kui ainuõigeid tervele ühiskonnale *peale sundida*?

112 – Religioonivabadus oleks õigustatud ainult siis, kui maailmas *poleks* Jumala enda ilmutatud ja rajatud religiooni, või kui Jumala üleloomulik ilmutus poleks üleüldse võimalik. Sellisel juhul saaks inimene Jumalat tunnetada ainult iseenda mõistuse ja tahte jõupingutustele tuginedes ning erinevad religioonid selliste inimese Jumala-otsingute väljendusena oleksid omavahel olemuslikult võrdsed (v.a religioonid, mis kiidavad heaks *loomuliku* kõlblusseaduse vastaseid tegusid, nt inimohvleid). Sellisel juhul oleks religioonivabadus loomuliku kõlblusseaduse

piires õigustatud. Kui aga üleloomulik jumalik ilmutus on *põhimõtteliselt* võimalik, siis on too religioon, mis on Jumala ilmutatud, kõikidest teistest inimliku päritoluga religioonidest *olemuse poolest* kõrgem, olles ainus tõeline ja tõene ning Jumalale meelepärane religioon, mis on võimeline inimest Jumalaga lepitama, siduma ja ühendama. Sellest tuleneb kõikide inimeste absoluutne moraalne kohustus sellise religiooni vastuvõtmiseks. Sellisel juhul oleksid kõik teised religioonid, kuivõrd osutuvad konkurentideks, eksitajateks ja takistuseks ainsa tõelise religiooni vastuvõtmisele, mitte ainult puudulikud, vaid lausa *valed* religioonid. Nende suhtes ei saa kehtida mingi religioonivabadus, vaid ainult *religioosne tolerant*, sedagi ainult loomulikku kõlblusseadust tunnistavate religioonide suhtes (nt inkade, asteekide ja teisi inimohreid nõudvate religioonide suhtes on tolerant võimalu).

113 – Samas vaimudemaailma olemasolu ja spiritismi (madalamatel astmetel) ning illuminaatlikku “valgustust” ja Luciferi ning teiste deemonite ilmutust (kõrgeimatel illuminaatlikel astmetel) ei eitata.

114 – Seevastu *Universumi Suure Arhitekti* üleloomulikku mõju ja “abi” ei eitata – vt Oswald Wirth ja Claude de Saint-Martin, tsiteeritud III.2.

115 – “Me suundume lõpuks religioosse individualismi poole, mille mõte on selles, et iga usklik loob endale ise oma isiklikud uskumused” (O. Wirth, *Le Symbolisme*, veebr 1929).

116 – Valik roosiristlaste ja martinistide pseudoteoloogiast: “Homse päeva elavas religioonis moodustavad Looja ja loodu lahutamatu ühtsuse, teostub kosmiline kommunioon, ühtsus saab universaalseks seaduseks” (martinistlike ringkondade ajakiri *L’Initiation*, IV/1964, lk 219). – ”“Kui Kristus-Inimene on inimeseks saanud Jumala sõnana Jumala ainusündinud Poeg, siis on ta samas ka kogu universum, aga erilisel moel terve inimkond või pigem teel olevate inimkondade arvutu rida.” (usust taganenud ja roosiristlaste hulka astunud endine katoliku preester Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 528). – “Kristuseks on põhimõtteliselt terve inimkond, jumalik inimkond, eostatud Elu Isa poolt ühe ja sama, ikka veel kestva sisemise akti tulemusena, mille käigus Ta pidevalt sünnitab oma ainsat Poega. Pojas ei sisaldu mitte ainult arengupotentsiaaliga universaalne inimkond, vaid ka tema täiendus – loov tegevus tervikuna” (*sealsamas*, lk 518). – Martinistide, roosiristlaste ja mõnede teiste gnostikute pseudoteoloogilised ja pseudomüstilised teosed kubisevad sellistest justkui kristlikest väljenditest nagu *Pan-Kristus, universaalne Kristus, kosmiline Kristus, Kristus-Vaim, kristogenees, kristuseeritud inimkond* jne. Ilus ja ülev, et haarata sentimentaalseid

pseudomüstikuid, keda huvitavad nende endi religioossed elamused ja “kõrge vaimsus”, kuid mitte mingil juhul tõde. Tegelikult on selline gnostiliste pseudomüstikute Kristus puhas idee, väljamõeldis, sümbol, mille alla võib suvaliselt painutada kõike – see on inimeste loodud ebajumal, mis ei suuda kedagi reaalselt päästa. Panteismi puhul muutub mõtteks ka Kristuse mõiste. Kui kõiksus on Kristus, siis pole enam midagi Kristus, siis pole enam lunastust, päästmist ning Kristust kui Päästjat ja Lunastajat vajagi, sest inimkond lunastab end ise. Sarnaseid panteistlikke jaburdusi teaduse ja teoloogia sildi all õpetab ka katoliiklike poolintelligentide ja modernistlike preestrite iidol, martinist ja jesuiit ühes isikus Teilhard de Chardin. See kristlike gnostikute inimkonna enesepäästmise panteistlik doktriin on kooskõlas judaismi ja sionismi väärastunud messianismiga, mille kohaselt oodatud Messias pole isik, vaid pigem hoopis Iisraeli rahvas või Iisraeli riik ise (vt rabi Baruch-Levy kiri Karl Marxile, V.5.). Neid kahte messianismi kokku pannes võib väita, et nii nagu kirik on Kristuse *Müstiline Ihu* ja Jeesus Kristus tema Pea (*Kol 1, 18. 24*), sarnaselt peab lutsiferiaanlaste juhtimisel kristuseeritav inimkond olema Pan-Kristuse *müstiliseks ihuks*, Iisrael ja sionism aga selle pankristusliku inimkonna peaks.

117 – “Tuleb luua uus religioon, uus moraal, uus ühiskond. Usume, et integratsioon mängib tulevases maailmas tähtsat rolli, olles planetaarse teadvuse väljenduseks, nii nagu eraldumine sellest oleks märk egotsentrilisest elustiilist, mis on meile vastuvõetamatu” (martinistlike ringkondade ajakiri *L’Initiation*, IV/1964, lk 219). – “Tõelises sünarhistlikult mõistetud demokraatias ei saa mitte ükski indiviid leida end väljaspool kultuurilise põhiüksusena mõeldud rahvusriiki” (*Sünarhiline pakt*, art 489, tsiteeritud: P. Virion, *Rząd światowy*, lk 159). – “Väljaspool teaduste hierarhilist korda ja kooskõlastatud hariduslik-valgustuslikku süsteemi pole võimalik oodata midagi muud kui sektantlust ning poliitilisi erimeelsusi, milles ei ole mingit ortodoksest õpetusest tulenevat tõde, katolitsismi realismi ega autoriteeti, kuna neis pole ühiskondliku religiooni loovat jõudu” (Saint-Yves d’Alveydre, *Mission des Souverains*, lk 433-434).

118 - “Taevas ei ole üleval, vaid siin – maa peal. Inimesed Jumala abiga teostavad taeva... Mitte keegi, kel on terve mõistus, ei räägi enam taevast ning mitte keegi, tõsiselt rääkides, ei soovi minna taevasse. Taevas pole midagi otsida. Küsige Gagarinilt. Jumal on maa peal, ... Ta paigutas selle, mis on igavene sellesse, mis on maine ja mööduv...” (modernistlik preester Louis Evely, siin tsiteeritud P. Virion, *Tajemnica nieprawości*, lk 120, alusel).

119 – “Usk kaob uue võimu ees, mis peab kõike valgustama” (L’abbe Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 21) ja “Seda liikumist pole võimalik peatada: teadus on maailma kuninganna, sest ta ise on inimkonnas Jumal” (*sealsamas*, lk 79).

120 – Senaator Goblet d’Aviello, Belgia *Grand Orient*’i liige, oma kõnes looži *Amis philanthropiques* kokkutulekul Brüsselis 5. augustil 1877, tsiteeritud: L. de Poncins, *Christianisme et franc-maçonnerie*, lk 120 ja *de Lassus*, lk 37. – Südametunnistuse vabadust ja paljusid muid vabadusi lubati konstitutsiooniliselt muide ka Nõukogude Liidus.

121 – Jacques Mitterand, *La politique des franc-maçons*, lk 162. – Lisaks sellele: “Maailma Suur Arhitekt on ka inimene, kes samm-sammult avastab kosmose seadused, alistab loodusjõud ja allutab need oma eesmärkidele. See on inimene, kes mõtleb välja leiutisi, muudab maailma, kelle mõistus ei tunne piire. See on inimene, kes avastab Jumala iseendas, kuna ta on võimeline välja mõtlema sellise idee...” (Suure Prantsuse Looži Föderaalnõukogu raport, Suure Prantsuse Looži ametlik bulletin nr 20, 1923, tsiteeritud: J. Marques-Riviere, *La trahison spirituelle de la franc-maçonnerie*, lk 213 ja *de Lassus*, lk 36). – “Inimene – see kõlab uhkelt!” – seda oleme me ühe meile kogemuste najal hästi tuttava ideoloogia paatosliku loosungina juba kuulnud, mis tõestab veelkord nende ideoloogiate omavahelist sugulust ja päritolu ühest ja samast esmaallikast.

122 – Näiline vastuolu tuleneb vabamüürlastele paljudes küsimustes omasest ideoloogilisest kahepalgelisusest, nende välise ja sisemise doktriini kardinaalsest erinevusest. Avalikkusele mõeldud optimistlik-humanistlik ideoloogia eitab pärispattu ning väidab, et inimese loomus on hea ja rikkumata; seevastu lutsiferiaanliku pühenduse osaliseks saanutele määratud esoteerilises õpetuses on pärispatu reaalsusel tähtis roll kui Jumala “türanliku” valitsemise vastu mässu algatamise “looval ja progressiivsel aktil”.

123– “Meie ajastu mõtte ja ajaloolise missiooni võib kokku võtta järgmiselt: ülesandeks on kultuurinimese ümberkujundamine ning seni valitsenud ühiskondliku süsteemi asemele uue rajamine. (...) Igasugune ümber- ning uuestikorraldamine seisneb kahes: vana korra hävitamises ning uue korra ülesehitamises. (...) Seega seisneb meie ajastu esimene ülesanne hävitamises: kõik ühiskondlikud kihistused ja vormid, mis moodustasid vana süsteemi, tuleb hävitada, üksikinimesed tuleb välja rebida nende päritud ja harjumuspärasest miljööst; ühtegi traditsiooni ei tohi enam pühaks pidada; igipõlisus kehtigu siitpeale ainult haiguse sümptoomina; lööksõnaks olgu: mis oli, peab kaduma” (Nahum Goldmann, Sionistliku Maailmakongressi esimees, *Der Geist des*

Militarismus, Stuttgart – Berlin, 1915 (Reprint: Bremen, 1985), lk 37). – “Me usume, et traditsioonilised, dogmaatilised ja autoritaarsed religioonid, mis asetavad ilmutuse, Jumala, jumalakultuse ja usu üle inimlike vajaduste ja kogemuste, tulevad inimkonnale ainult kahjuks” (loožidest pärit USA hariduspoliitika programmdokument *Humanist Manifesto II*, 1973).

124 – Ameerika Ühendriikide algatatud sõda väidetava islami terrorismiga Afganistanis on sõda viimase põhimõtteliselt traditsioonilise, religioosse ning uue maailmakorra kavade suhtes jäigalt paindumatu tsivilisatsiooniga kaasaja maailmas (selgituseks: autorid ei pea bin Ladenit ja radikaalseid islamiste kangelasteks ja maailma päästjateks ega väida, et nad pole terroristid. Autorid väidavad ainult, et suurvõim, kes neid ründas, on kümme korda rohkem terroristlik ja märksa suurema õigusega ära teeninud nimetuse *kurjuse impeerium*). See on hoiatus- ja pretsedentmudel kõikide religioosete ja rahvuslike traditsionalistide kui fundamentalistide, usufanaatikute, potentsiaalsete terroristide ja inimkonna vaenlaste hävitamiseks tulevikus ka omaenda ühiskonnas. Et see on kavas, võib Ameerika valitsuse ja ajakirjanduse vihjetest Ameerika kristlike fundamentalistide kui konstitutsioonilisele korrale vaenuliku elemendi suhtes ette aimata. Ükskõik kes *World Trade Center*'i purustamise taga ka tegelikult oli, tuleb tähelepanu pöörata esmajoones sellele, milliste sammude astumiseks seda terroriakti ära kasutatakse ja milliseid lahendusi terrorismivaba ühiskonna ja maailmarahu kindlustamiseks tulevikus välja pakutakse.

125 – “Kauge tuleviku inimene saab olema segavereline... Suurlinnas kohtuvad rahvad, rassid ja seisused. Reeglipäraselt on linnainimene segu erinevatest sotsiaalsetest ja rahvuslikest elementidest... Temas tõusevad esile tema esivanemate vastuolulised iseloomujooned, eelarvamused, kompleksid, suundumused ning maailmavaated... Tagajärjeks on, et sageli on segaverelistes iseloomunõrkus, pidurdamatus ja enesevalitsemise puudumine, tahtenõrkus, tasakaalutus, aukartuse puudus ning truudusetus ühenduses objektiivsusega, mitmekülgsusega, vaimse ärksusega, eelarvamustevabadusega ning maailmavaateline avarusega” (krahv Richard Coudenhove-Kalergi, *Praktischer Idealismus*, 1925, tsiteeritud: J. Rothkranz, *JA zu Europa heisst NEIN zu Maastricht!*, lk 9, alusel). See on suurepärase materjal valitsemiseks uue ajastu aadelrahvusele, kes muidugi mõista ainsana teiste rahvustega ei segune. – “Natsionalism, agressiivne kogu oma olemuselt, on vihkamise ideoloogia ning kahjuks tüüpiline Euroopa haigus. Natsionalism segab Euroopa inimesi eurooplasteks saamast. Üheks euroopa rahvuseks kokkukasvamise, ühe ülemaailmse seaduse all – see peab olema praeguste rahvuste eesmärk. Homme Euroopa on kujutatav ainult multirahvuselise ja multikultuurilise

ühiskonstruktsioonina” (Rahvusvahelise *PEN-Klubi* president György Konrad, tsiteeritud: *sealsamas*, lk 11). Tõsi küll, oma tänast vaenlast natsionalismi toetasid vabamüürlased ise kõigi vahenditega 19. sajandil Euroopas ja 20. sajandi esimesel poolel terves maailmas – et rahvusriikide tekkimise läbi hävitada Euroopas paljurahvuselised monarhiad ning erinevaid rahvaid ühendava kristliku universalismi viimased jäänused ning et tekitada pingekoldeid, mida hiljem annaks vahelesegamiseks ära kasutada. See oli esimene etapp. Nüüd aga, teisel etapil, võideldakse sellesama natsionalismiga kui takistusega teel paljurahvuselisele Euroopa impeeriumi poole. On siin üldse mingi loogika? On küll, nimelt hegellik teesi-antiteesi-sünteesi dialektika koos “jaga ja valitse!” põhimõttega.

126 – “Pole välistatud, et XX sajandi ühiskonnainseneride vahendid – psühhoanalüüsist ja laste kollektiivsest kasvatamisest (sotsialisatsioonist) alates ning agitatsiooni, propaganda ja koonduslaagritega lõpetades – olid lihtsalt liialt primitiivsed, et muuta inimliku käitumise loomulikkude alust. Biotehnoloogias ja bioloogilistes teadustes toimuv revolutsioon on avatud iseloomuga – see võib anda meile vahendid saavutamaks seda, mis ei õnnestunud mineviku ühiskonnainseneridel, nimelt *inimloomuse muutmist*. Siis lõpeb inimkonna ajalugu definitiivselt, sest me jätame siis hüvasti sellise inimliigiga, nagu me teda täna tunneme. Siis algab uus ajalugu, post-inimese ajalugu.” (Francis Fukuyama vestluses Nathan Gardelsiga, Poola suurimas päevalehes *Gazeta Wyborcza*, 20.-21. V 2001; sama tekst ilmus tervikuna ka 1999. aasta juunis *Los Angeles Times*’is). – Täname avameelsuse eest! Kas Fukuyama vaateid tunnevad ka need Eesti poolharitlased ja tõusikud, kellele too lutsiferiaanlik intellektuaal on uue ajastu suureks prohvetiks. Või loodavad nad kõik samuti uue maailmakorra intellektuaalse eliidi hulka pääseda?

127 – Michel Baroin, looži *Grand-Orient* eks-suurmeister *Radio France* saates 4. veebr 1979, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 38.

128 – “Palun mind uskuda, kui ma kinnitan, et tänu viimasel ajal meie [vabamüürlaste] saavutatud kokkulepetele, mis olid suunatud kivistunud konservatiivsete pimedusejõudude vastu, võisime [parlamendis] läbi suruda meie aborti ning perekonnaplaneerimist puudutavad tekstid” (Fred Zeller, looži *Grand Orient*’ eks-suurmeister, *Nouvel Observateur*, 24. mai 1976, lk 101, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 62). – “Lahendused, mida pakub traditsiooniline moraal, ei saa (...) meid enam kauem rahuldada. Need põhinevad elu sakraliseerimise põhimõttel, mis iseeneses on eelarvamuslik ning oma praktilises teostuses fetišistlik.” (Pierre Simon, Suure Prantsuse Looži eks-suurmeister, rasestumisvastaste vahendite ning abordivabaduse fanaatiline eestvõitleja oma propagandistlikus raamatus *De la vie*

avant toute chose, ed. Mazarine, 1979, lk 233, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 128). – Viimase lühikese mõtteavalduse üle tasub põhjalikumalt järele mõelda, sest see pole mingi puht-teoreetiline väide, vaid praktilistes järeldustes väga viljakas ja radikaalselt revolutsiooniline põhimõte, mis lõhub mitte ainult ilmutatud ja üleloomulikult motiveeritud moraali, vaid ka loomuõiguse põhimõtted. Kirjutatud omal ajal abordivabadust läbisuruva seaduse põhjenduseks, kasutatakse sama väidet nüüd juba ka eutanaasia (s.t raskelt kannatavate inimeste kiiremale ja valutule surmale kaasaaitamine nende endi või nende omaste nõusolekul) ning sealt samm edasi, eugeenika (s.t tugevalt alaarenenute ja muude “väheväärtuslike” sünnieelne abortimine või sünnijärgne valutu likvideerimine) lubatavuse põhjenduseks. Hollandis on pretsedendid juba *sündinud* laste karistamatust tapmisest arsti ning lastevanemate nõusolekul, juhul, kui “lapsel on vähe šansse täisväärtusliku elu elamiseks”, ehkki (veel) jõusolevate seaduste kohaselt on sel juhul tegemist mõrvaga. Üsna ilmselt ei saa ka eutanaasia ja eugeenika olla selle revolutsioonilise põhimõtte järk-järgulise rakendamise piiriks. Väheväärtuslikeks isenditeks võidakse tulevikus kuulutada ka poliitiliselt mittekorrektset kodanikud ja igasugused totalitaarsele süsteemile allumatud inimesed – ühesõnaga inimloomakarja süstemaatiline riiklikult läbiviidav eugeeniline selektsioon.

129 – “Konflikt antikontseptsiooni (rasestumisvastaste vahendite) ning minevikku kuuluvate ühiskondlik-religioosete väärtuste vahel on möödapääsmatu. (...) Rasestumisvastaste vahendite kasutamise vabadus lükkas ümber traditsiooniliste fatalismide müüri. Selle kadumine avab ruumi uue moraali ülesehitamiseks.” (Pierre Simon, *De la vie...*, lk 145 ja 194, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 128).

130 – “Vabamüürlaste püüdlused on sageli ideede avangardis. Selliste hulka kuuluvad sündide piiramine, rasestumisvastased vahendid, abort.” (ajakiri *Le Point*, 11. juuni 1978, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 40). – “Ühiskonna reorganiseerimine töö-fetišismi kriitika põhjal toob endaga paratamatult kaasa tööaja märgatava lühenemise. Kuna seksuaalim ja erotism nõuavad rohkelt vaba aega, tuleb seda aega võimaldada igäihele. Õnn on tulevikus ilma Marxi ning Jeesuseta. Abielu on ühiskondliku mugavuse küsimus, peaasi, et see ei domineeriks seksuaalse elu üle. Abikaasa-lapsevanema asemele astub armuke.” (Pierre Simon, *De la vie avant toute chose*, lk 243, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 40). – “Aeg-ajalt uuendatava lepingulise abielu vorm (Margaret Meadi ettepanek) vastab paremini kaasaja ühiskondlik-majanduslikele tingimustele” (ajakiri *Humanisme*, juuni 1987, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 129). – “Perekondlikus rakukeses toimuvad muutused peavad endaga kaasa tooma selle institutsiooni seni liiga jäikade raamide lõdvenemise, kohendamaks seda paremini kaasaja aktuaalsete imperatiividega. Wikler (abielu loomulikud õigused) arvab, et õiguslikust vaatepunktist peaks

praegune abielu kui definitiivne leping asenduma ajas piiratud ning näiteks iga viie või kümne aasta tagant uuendatava lepinguga” (*Humanisme*, juuli 1987, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 128).

131 – Mitmetes “eesrindlikes” Lääne-Euroopa maades nagu Holland, Taani ja Rootsi on võimalik (ning see juhtub üha sagedamini ka tegelikult), et lapsed kaebavad oma vanemad kohtusse kehalise karistamise, taskuraha mitteandmise või selle kasutamise kontrollimise või psüühilise vägivalla ja muu säärase laialt määratletud lastevanemate poolse “laste vabaduste ning õiguste piiramise” eest.

132 – “Kooliprogrammid tuleb puhastada igasugusest Jumala-ideest” (Looži *Grand Orient*’ konvent 1896, loožisisene bülletään, lk 203; tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 27). – “Koolis sisendatav moraal on tulevikus täielikult ilmalik, sõltumatu igasugusest dogmast, kõikidest religioossetest ning metafüüsilistest väidetest. Transtsendentse korra küsimused peavad jääma eraasjaks. Kool pole selleks, et seda õpetada... Kool peab apelleerima mõistusele, austama lapse vabadust... Ei tohi olla mingit laadi välist sundust, tegude ainsaks kohtunikuks olgu südametunnistus. Ainult tema kas kiidab teod heaks või mõistab need hukka: moraal olgu ilma sanktsioonideta ning ilma kohustusteta.” (Suure Looži konvendi deklaratsioon 1925, tsiteeritud: J. Marques-Riviere, *La trahison spirituelle de la franc-maçonnerie*, lk 161 ja *de Lassus*, lk 39). – “Prantsuse *Grand Orient*’i vabamüürlased tuletavad meelde, et õpetuse ja kasvatus osas tuleb pöörduda tagasi riikliku koolisüsteemi juurde, mis oleks vaba igasugusest dogmast ja religioossetest mõjust... Tagasipöördumine peab olema täienduseks ilmaliku riikliku koolisüsteemi uuendamisele, mis ainsana on võimeline kujundama homse ühiskonna vaba kodanikku, jättes igaühele õiguse täiendavaks õpetuseks oma äranägemise kohaselt vastavalt tema isiklikele uskumustele ning tunnetele” (*Grand Orient*’ Suure Nõukogu deklaratsioon, *Le Monde*, 21. aprill 1982, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 132). – “Avalik riiklik koolisüsteem sai Prantsusmaal loodud tema dekristianiseerimiseks. See kavatsus ja eesmärk on ajalooline fakt. Sajandi eest eksisteeris ainult projekt, kavand, mille teostamine algas Jules Ferry jõudmisega võimule. Plaan on nüüd ellu viidud ning ihaldatud eesmärk saavutatud: Prantsusmaa on dekristianiseeritud.” (Jean Madiran, *Une domination étrangere*, Prantsuse katoliiklik ajakiri *Itinéraires*, aprill 1982, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 136).

133 – “Tertullianusel oli õigus, kui ta kirjutas, et märtrite veri on kristlaste seemneks. Ärgem siis loogem märtreid, vaid levitagem masside hulgas kombelõtvust. Inimesed joogu rikutust kõigi viie meelega, joobugu nad sellest maani. Maa, millele külvas Aretinus [kreeka k. *areté* – voores], võtab meelsasti vastu ka rõvedaid õpetusi. Muutkem inimeste südamed alatuks ja katoliiklasi

rohkem ei tule! Parimaks relvaks kiriku vastu on moraalne rikutus. Seega – tööle, kuni voiduka lopuni!” (kõrge kraadiga karbonaari Vindice kiri oma sõbrale Nubiusele, 9. aug 1838, tsiteeritud: Ks bp Jerzy F. Dillon, *Masoneria zdemaskowana*, Wyd *Ostoja*, Krzeszowice, 2001, lk 100-101). – “Meie peamine eesmärk on mehe eraldamine perekonnast ning tema moraalne rikkumine. Mehe loomuses on kalduvus hiilida kõrvale oma argipäevastest muredest ja otsida meelelahutusi ning keelatud naudinguid. (...) Tõmmake ta kaasa, hoidke teda neis, äratage temas vastumeelsus igapäevaste kohustuste vastu. Tõmmates ta sedaviisi kõrvale oma naise ja laste juurest ning lastes tal tunnetada kogu perekonnaeluga seotud kohustuste raskust, äratage temas soov muuta oma eluviisi. Inimene sünnib mässajana. Õhutage seda kalduvust, et see põlema hakkaks, kuid ainult teatud määran, et ei juhtuks plahvatust (...) Kui te olete tema hinge valanud põlguse perekonnaga ning religiooniga seotud kohustuste vastu (üks kaasneb harilikult teisega), esitage talle justkui tahtmatult ja möödaminnes nõuane astuda vabamüürlaste looži. Tavalise kodaniku ja väikekodanlase tühisus, mis õhutab astuma vabamüürlaste hulka, on niivõrd üleüldine ja universaalne, et ma sageli imestan inimeste rumaluse üle. (...) Keegi meie sõpradest ütles: “Tahtes välja juurida katoliiklased, tuleb kõrvaldada naised”. Teatud mõttes on see lause õige. Kuna aga naised ühiskonnast kõrvaldada ei anna, tuleb nad moraalselt rikkuda... Eesmärk on seda ilusam, et tegemist on meile sarnaste inimeste võrgutamise. Ärme hoidume selle eest seepärast, et see võib tabada osaliselt ka meid ennast. Kindlaim pistoda Kiriku südame tabamiseks on moraalne rikutus.” (Piccolo Tigre, Itaalia karbonaarideide kõrglooži *Alta Vendita* liige, kirjas oma sõbrale varjunime all Vendice, a. 1819, tsiteeritud: *Historia masonerii*, Warszawa, 1904, lk 327-328 ja ks bp Jerzy F. Dillon, *op cit*, lk 60).

134 – Sihikindlalt barbariseeritud massid tuleb lõpuks nende endi barbaarsuse käest “päästa”: “...ainus väljapääs selle ohu vältimisel, mis võib välja kasvada teadusel rajanevate tehnoloogiate üleüldisest kättesaadavusest, on uute eliitide väljakujunemine, kes peavad hakkama kodustama inimmasse sarnaselt koduloomadele” (Francis Fukuyama, *Gazeta Wyborcza*, 20.-21. V 2001).

VI.3. Pettus ja ajalooline lavastus hegeliaanliku dialektika abil kui universaalne meetod

Nagu eelpool toodud ideoloogiliste eesmärkide ja ajaloolis-poliitiliste näidete varal nägime, on paljud vabamüürlaste deklareeritavad ja realiseeritavad eesmärgid puhas pettus, kattevari deklareeritavale hoopis vastupidise eesmärgi

teostamisel. See viitab veel ühele uue maailmakorra ehitajate pikaajalisele, s.t pikki ajaloolisi perioode hõlmavale *taktikalis-metoodilisele vahendile*: nimelt Hegeli dialektilise loogika (teesi-antiteesi-sünteesi) kui meetodi kasutamisele ajaloo protsesside suunamisel ja juhtimisel ettekavatsetud suunas. Massidele mängitakse üks põnev ajalooline teatrietendus, mille lavastajad ning lõppvaatus, kaasa arvatud see, et tegemist oli lavastusega, jäävad saladuseks kuni eesriide langemiseni, enamikule aga ka pärast seda.

Kõigepealt lüüakse ühiskond revolutsiooniga loomulikust seisundist välja, ühte äärmusesse, ning tekitatakse kaos. Seejärel (aastakümnete või isegi sajandi pärast) esitatakse teine äärmus väljapääsuna esimese äärmuse tekitatud kaosest. Pärast teise äärmuse tekitatud veel hullemat kaost hakatakse inimestele sisendama vajadust pöörduda tagasi loomuliku hierarhilise korra ja traditsioonide kui ainsa päästerõnga juurde (kuid see kord ja traditsioon, mis lahendusena välja tuuakse, on pahupidi pööratud, miinusmärgiga, s.t saatanlik). Kogu protsess, ehkki seda on realiseerinud sajandite jooksul erinevad ja näiliselt vastandlikud jõud, toimub tegelikult ühe ja sama kõrgeima, vastuolusid omavahel dialektiliselt ühendava ideelise jõu diktaadi ja plaanide kohaselt – see on otsene viide mitte niivõrd inimeste hulgast pärit *Salajastele Ülemustele*, vaid pigem neid inspireerivale *Universumi Suurele Arhitektile*. Need plaanid on põhiosas valmis aastakümneid ja sajandeid enne nende tegelikku teostamist, nagu näitavad A. Pike'i kiri G. Mazzinile, *Alta Vendita* salajane instruktsioon võitluseks Kirikuga, *Ühiskondlike arhetüüpide skeem* ja *Sünarhistlik pakt*, millega me tagapool põgusalt tutvume. Tänapäeval tegelevad nende plaanide, s.t. psühholoogilise sõja ja avaliku arvamuse suunatud ning järjekindla manipuleerimise programmide väljatöötamisega, kümned suured valitsusringkondadega seotud instituudid ja uurimisgrupid, eriti *NATO*-ga seotud *Tavistocki Instituut* (vt *300 Komitee* ja *Rooma Klubiga* seondud V.2.2. ja V.2.3 all).

VII. Vabamüürlaste tegevusest maailmaajaloo kujundamisel

Vabamüürlased ja illuminaadid on alates Suurest Prantsuse Revolutsioonist olnud tegevad kõikide suuremate revolutsioonide organiseerimisel, juhtimisel ja nende viljade – s.t uute, edaspidi juba nende kontrolli all olevate võimuhete – jagamisel nii Euroopas kui ka Põhja-, Lõuna- ja Kesk-Ameerikas. Prantsusmaa, Ameerika Ühendriikide, Inglismaa, kuid ka Mehhiko ja paljude teiste vähemtähtsamate riikide parlamendid, valitsused ja ametlik poliitika on alates eelmise sajandi lõpust olnud vahetpidamata vabamüürlaste juhitud. Vabamüürlased on välja andnud seadusi ja seadnud ametisse valitsusi sõltumata

võimulolevatest parteidest, organiseerinud riigipöördeid, sõdasid ja revolutsioone. Järgnevalt toome illustratsiooniks ainult mõned faktid ja tsitaadid.

VII.1. Prantsusmaa

“Bastille”i langemise järel langes vabamüürlusele osaks kõrgeim au annetada inimkonnale suurima hoolega väljatöötatud harta (...) 25. augustil võttis Konstituant, mille liikmetest üle 300 olid massoonid, lõpuks pea sõna-sõnalt vastu kõik, mis oli olnud kauakestva töö objektiks loožides, nimelt surematu *inimõiguste deklaratsiooni* teksti.“135

“Jakobiinide rühmitus, Prantsuse revolutsiooni tegelik teostaja, oli ainult vabamüürlaste looži n.ö väline kuju. Mida tegid jakobiinid viie surematu aasta jooksul, 1789. kuni 1794., seda võime korrata ja peame kordama, kui hädaoht uuesti tuleb.”136

Vabamüürlaste avaliku ja nähtava mõjuvõimu tipp Prantsusmaal langes aastatele 1870137 kuni 1940, mil enamik valitsusliikmeid, peaministreid ning presidente olid vabamüürlased. Ka pärastsõjaaegne Prantsusmaa pole vähem vabamüürlaste mõju all, pigem rohkemgi, kuid nüüd on nende tegevus vähem silmapaistev ja avalik. Charles de Gaulle oli kõrgvabamüürlane, niisamuti nagu François Mitterrand, kelle vend Jacques Mitterrand oli *Grand Orient*’i suurmeister.138

VII.2. Inglismaa

Inglismaal on alates eelmise sajandi algusest mitteformaalne, kuid see-eest ülimalt tegus liit kuningadünastia, anglikaani kiriku ning vabamüürluse vahel. *Sunday Express*’i (23. III 1980) alusel on terve kuninglik perekond tihedates sidemetes vabamüürlusega ja enamik loožide suurmeistritest pärineb kuningliku perekonna liikmete hulgast. Inglismaa kuningaperekonda kuuluv Kenti hertsog on traditsiooniliselt ülemaailmse vabamüürluse (sümboolne) pea. Inglismaa vabamüürluse võrk on väga tihe ja on võrreldav ainult Ameerika Ühendriikide omaga (1990ndate aastate algul oli Inglismaal üle 800 tuhande vabamüürlase 56 miljoni elaniku kohta). Seetõttu võib õigusega väita, et teatud organisatsioonid ja institutsioonid (nt politsei ja kohtusüsteem) pole mitte ainult vabamüürlaste infiltreeritavad ja suunatavad, vaid neist lausa läbi imbunud ja nende juhtimise all.139

VII.3. Mehhiko

Vabamüürlaste edukas infiltratsioon läbinisti katoliikliku Mehhiko ülemkihtides ning tähtsamates institutsioonides (politsei, ohvitserkond, kohtud, parteid, ülikoolid) võimaldas neil korraldada 1877. aastal riigipöörde keiser Maximiliani kukutamiseks, järgnenud positsioonide tugevdamine ühiskonnas võimaldas neil valla päästa aastail 1910-1920 kestnud revolutsiooni, mis lõppes küll (USA surve) mittemarksistliku diktatuuri kehtestamisega. Katoliiklikus Mehhikos kehtestati rahva suure enamiku tahte vastaselt ateistlik-sekularistlik riik. 1938. aastast kuni 1990ndate aastate alguseni valitses Mehhikos katkematult vabamüürluse otsene poliitiline emanatsioon *Institutsioonilise Revolutsiooni Partei* (miks demokraatia maailmapolitsei USA ei muretsenud demokraatia ja poliitiliste vabaduste tagamise eest oma naaberriigis?). Kirikult võeti avalik-õiguslik staatus, keelati religioossed ordud ning vaimulikurüü kandmine avalikes kohtades, religiooni õpetamise koolides, aeg-ajalt korraldati katoliiklaste massipogromme. Näiteks aastatel 1926-1929 provotseeriti (lavastati) fanaatilisel ateistliku presidendi Elias Plutarco Callese, sotsialisti ja vabamüürlase, “Jumala isikliku vaenlase” initsiatiivil välja antud antikatoiklike seaduste restriktiivse elluviimisega katoliiklik valitsusvastane mäss, mida taheti kasutada ettekäändena katoliku Kiriku lõplikuks likvideerimiseks. Katoliiklaste verisele jälitamisele järgneva kristlaste (*cristeros*) tõelise ülestõusu käigus tapeti 3 aasta jooksul USA rahalisel ja poliitilisel toetusel ligi 90 tuhat katoliiklast. Ehkki pärast 1940ndaid aastaid ning eriti peale Vatikani II Kirikukogule järgnenud revolutsiooni katoliku Kirikus Mehhiko massoonlik-antikatoikliku diktatuuri kurss kiriku ja katoliiklaste suhtes märgatavalt leebus, on Mehhiko siamaani jäänud ateistlikuks riigiks, mida valitseb vabamüürlaslik maffia vastu katoliikliku rahva enamuse tahet. Alles 1991.-1992. aasta konstitutsiooniparandustega taastas Mehhiko (Vatikani II Kirikukogu järgse revolutsiooni käigus eelnevalt kahjutuks tehtud) katoliku Kiriku avalik-õigusliku staatuse.¹⁴⁰

VII.4. Ameerika Ühendriigid

Enamik Ameerika Ühendriikide asutajatest olid vabamüürlased, samuti paljud presidendid, alates esimesest, G. Washingtonist, ja lõpetades viimastega, G. Bush seniori, B. Clintoni ja G. Bush juunioriga (G. Bush juunior kuulub, nagu ta isagi, illuminaatlikusse orduisse *Skull and Bones*). Kuuluvusest vabamüürlaste hulka ei tehta Ameerikas ka erilist saladust: Ameerika Ühendriikide asutajate loožikuuluvus on avalikkusele nähtavalt kirjas *George Washington National Memorial*'is, Washingtonile pühendatud graniitpühamus. Georges Virabeau toob kirjutises *Mais qui gouverne l'Amérique?* ära andmed, et näiteks Reagani-aegse

(kes ise ei kuulunud küll vabamüürlaste hulka, kuid oli sellegipoolest tihedates vastastikku kasulikes sidemetes USA oligarhidega *CFR*-ist – vt V.3.) senati 100-st liikmest olid 23 ja esindajatekoja 435 liikmest 66 vabamüürlased. Traditsiooniliselt on vabamüürlased olnud tugevalt esindatud USA Ülemkohtu liikmete hulgas, kindlustades konstitutsioonilise ja pretsedendilise tähtsusega õiguslike küsimuste lahendamise vajalikul viisil. Kokku loendatakse USA-s ligi 2,6 miljonit klassikalist vabamüürlast, arvestamata mitmesuguste paramassoonlyike organisatsioonide nagu *YMCA*, *Rotary*, *Lions*, *Old Fellows* ja *Ku Klux Klan* ning mitmesuguste gnostiliste ja lutsiferiaanlike ordude liikmeid. See võimaldab vabamüürlasel H. L. Baumil õigusega väita Ameerika Ühendriikide kohta: “See rahvas elab vabamüürluse ideaalidest (...) Paljud tema praegustest juhtidest on samuti vabamüürlaste Reegli liikmed ja juhid. Nad teavad hästi, et meie Ameerika demokraatia, mis rõhutab üksikisiku õigusi ja võõrandamatuid vabadusi, pole midagi muud kui vabamüürlus valitsuses”.¹⁴¹

VII.5. Venemaa ja Nõukogude Liit

Hoolimata sellest, et sellekohased andmed on ajaloolastel veel paljuski hästi läbi töötamata ning kontrollimata, võib juba praegu täie kindlusega väita, et Venemaal revolutsiooni korraldanud bolševistlik-kommunistlik partei polnud midagi muud kui (enamuses juudi päritoluga) Venemaa illuminaatide sünnitus (vt V.2. koos märkusega 40 ning X.5.). Selle eesmärgiks oli hävitada Venemaal illuminaatide ja sionistide plaanidele allumatu monarhia koos kristliku ühiskonnakorraga ning saades enda kontrolli alla Venemaa rikkused, teha sellest oma plaanide elluviimise kuulekas tööriist (vt X.6. A. Pike'i ja Mazzini kirjavahetust kolme maailmasõja plaanidest ning Venemaa osa kohta selles).¹⁴²

Ameerika suurpankurite ja -töösturite abi¹⁴³ Nõukogude Venemaa revolutsioonijärgseks ülesehitamiseks poleks olnud mõeldav, kui Stalini-Venemaa ja selle juhid ei oleks piisavalt hästi vastanud rahvusvahelise finantsoligarhia ja illuminaatide salaplaanidele. Sellest küllaltki laialt teadaolevast tõsiasiast ei saa muidugi teha veel otseseid järeldusi Stalini ning Nõukogude kommunistliku nomenklatuura samastamiseks Venemaa illuminaatidega. Kuid järeldusi aitavad toetada ka mõned sõltumatute uurijate avastatud materjalid Venemaa kommunistliku ladviku ja rahvusvahelise vabamüürluse salasidemete kohta, mida analüüsib põhjalikult Joh. Rothkranz oma triloogia *Die kommende Diktatur der Humanität* 1. ja 2. osas. Sellele viitab kõnekalt ka fakt, et juba aastal 1989 ootas Mihhail Gorbatšovi alaline liikmekoht *Trilateral Commission*'is ehk ülemaailmses varivalitsuses.¹⁴⁴ Võib ju pikemalt mõtlemata väita, et see oli talle ainult sümboolne preemia “tubli töö” eest Nõukogude Liidu lammutamisel. Kuid kes

vähegi teab, kuidas, keda ja millistel alustel (eriti alalisi ning juhtkonda kuuluvaid liikmeid) sellesse institutsiooni välja valitakse ja kutsutakse, ei saa sellest faktist järeldada muud, kui et Gorbatsšov pidi juba *kaua aega* enne nende organisatsioonide liikmeks kutsumist olema *põhjalikult* pühendatud kõikidesse ülemaailmse illuminaatliku oligarhia salajastesse plaanidesse ja saladustesse, ning olema mitte ainult nendest teadlik, vaid nendega ka *ühel nõul*. See aga eeldab pikaajalisi ja põhjalikke kontakte *Salajaste Ülemustega* juba enne laguneva (s.t ettekavatsetult lagundatava, kuna tema aeg ja ajalooline missioon sai täis) Nõukogude Liidu viimaseks juhiks saamist ja tema ilmset kuulumist mõnesse illuminaatlikusse salaordusse. Mispärast pidi aga tema olema Nõukogude nomenklatuurast ainus, kel olid pidevad kontaktid *Salajaste Ülemustega*? Kui ta oleks tõesti olnud ainus selline, siis kuidas oleks küll üks selline välismaiste juudi ja ameerika pursuide agent ilma kommunistliku nomenklatuura toetuseta saanud tõusta Nõukogude Liidu etteotsa ja selle lammutada? Kas mitte need asjaolud ei anna alust põhjalikuks järelemõtlemiseks, et ümber hinnata või vähemalt tugevasti parandada üldlevinud arusaamu Nõukogude Liidu lagunemise põhjustest ning Nõukogude Liidu ja Ameerika Ühendriikide vahelistest suhetest külma sõja päevil?

Samas ei pruugi me Nõukogude Liidu ja perestroika vastavust ülemaailmse illuminaatliku ja pangandusoligarhia plaanidele järeldada ainult kaudselt. Selle kohta eksisteerivad ka ühemõttelised otsesed tõendid. 1919. a. Budapestis ütles juudi pankur Otto Kahn ühel juudi ringkondadele peetud koosolekul: “Teie ütlete, et marksism on meie jaoks püha ja puutumatu kapitalismi vihaseim vaenlane. Kuid see on vaid vastaspoolus, mis lubab meil olla pooluseid ühendavaks teljeks. Mõlemal poolusel on sealjuures üks ja sama eesmärk, nimelt maailma uuendamine: ülevaltpoolt kontrolli saavutamise rikkuse üle ning altpoolt revolutsiooni kaudu”.¹⁴⁵ 1992. a. alguses Prantsuse sotsialistlikule ajakirjale *Liberation* antud intervjuus ütles Mihhail Gorbatsšov: “... et me nii Idas kui ka Läänes liigume vastu ühele uuele tsivilisatsioonivormile. See on nii, nagu liiguks erinevad jõud maailma erinevatest osadest ühe ühise eesmärgi poole, mis pole *sotsialistlikule ideaalile* sugugi mitte vähe sarnane”.¹⁴⁶

VII.6. Eesti

Vabamüürlaste tegevuse kohta Eestis on teada vähe kindlat ja usaldusväärset. Teada on ainult mõned ebamäärased faktid, nimelt niipalju, et Eestis tegutsevad paramassoonlikud organisatsioonid *Lions*, *Rotary* ja *YMCA* kui vabamüürlaste värbamis- ja mõjugrupid. Teada on ka mõnede nais- ja meesloožide nimed (*Eesti Suurloož* ning loožid *Kalev*, *Fööniks* ja naisloož *Linda*).

Mitmesugustel andmetel kuulub loožidesse suur osa Eesti poliitilisest, majanduslikust ja haritlaskonna ladvikust, nt Tunne ja Mari-Ann Kelam, Siim Kallas, Mart Laar, Lennart Meri, Teaduste Akadeemia president Arno Kõörna, Hansapanga direktor Hannes Tamjärv jne. Arvatavasti üks tähtsaimaid isikuid Eesti ühiskonna illumineeritud eliidi hulgas on Välisministeeriumi nõunik *Harri Tiido*, kes Eesti ajakirjanduse andmeil on 1993. aastast *Trilateraalse Komisjoni* liige.¹⁴⁷ Vabamüürlusest Eestis pole palju teada, kuid kõikjal võib tähele panna nähtusi ja tendentse, mis kõike eelpool toodut arvestades saavad olla seletatavad ainult vabamüürlaste põhjaliku ja järjekindla tegevusega ühiskonna kõrgeimates kihtides ning kõikides ühiskondliku elu valdkondades. Eesti poliitiline, majanduslik ja suuremas osas ka kultuurielu eliit on põhjalikult korrumpeerunud, euro-oligarhia poolt ära ostetud, ideoloogiliselt manipuleeritud, muudetud mondialistide ja euro-oligarhia kuulekateks lakeideks ning Eesti riigi, rahva ja rahvuskultuuri vaenlasteks. See saab seletatav olla ainult vabamüürluse eduka tööga, on ju nende taktikaks ühiskonna eliidi värbamine ning korrumpeerimine (vt IV.1., p. 6 ja 8). See on neil Eestis lühikese ajaga hästi õnnestunud: Eesti riik pole enam juhitav Eestist ega Eesti huvides, sest riigikogu ja valitsus, sõltumata poliitiliste jõudude paigutusest, võtavad ühtemoodi vastu rahvuslikke huve hukutavaid, rahvusriiki, rahvuslikku majandussüsteemi, põllumajandust, maaelu ja rahvuskultuuri hävitavaid otsuseid. Seevastu Eesti ajakirjanduse ja avalikkuse vaikimisele vabamüürlaste olemuse ja eesmärkide suhtes saame anda ainult ühe tabava selgituse, mis on ainus loogiline selgitus viimasel ajal paljudiskuteeritavale Eesti ühiskonna kriisile: “Kogu ajakirjanduse absoluutne huvipuudus salajaste organisatsioonide ja nende tegevuse vastu on sedavõrd silmatorkav, olles niivõrd karjuvas vastuolus samaaegse avalikustamis- ja sensatsioonimaaniaga kõikides teistes valdkondades, et kogu meie “vaba” ajakirjanduse täiusliku kontrollimise kohta loožide poolt pole vaja enam mingeid muid lisatõendeid”.¹⁴⁸

¹³⁵ – M. Bonnet *Grand Orient*'i konvendil 1904, tsit.: L de Poncins, *La franc-maçonnerie d'après ses documents secrets*, ed. DPF, lk 99, siin *de Lassus*, lk 17, alusel.

¹³⁶ – J. Bon, kunagine Seine'i departemangu parlamendisaadik *Grand Orient*'i konvendil 1920, tsiteeritud: Marques-Riviere, *La trahison spirituelle de la franc-maçonnerie*, lk 95, siin *de Lassus*, lk 18, alusel.

¹³⁷ – Nii Prantsuse Kommuuni ettevalmistamisel kui ka selle verisel mahasurumisel olid juhtivateks jõududeks vabamüürlased – ning selles pole, arvestades vabamüürlaste tegevusmeetodeid (vt IV.2. ja VI.3.), mingit vastuolu ega kooskõlastamatust! (*de Lassus*, lk 20-21). Lavastuse tulemuseks oli Prantsusmaa

iseendi käest “päästnud” vabamüürlaste positsioonide märgatav tugevnemine sõjaväes, politseis ja riigiorganites, mis võimaldas loožidel järgnevatel aastakümnetel järjekindlalt ellu viia oma plaane Prantsuse ühiskonna, riigi ja haridussüsteemi täielikuks ümberkujundamiseks.

138 – *de Lassus*, lk 21-22 ja mujal. Kindral de Gaulle oli P. Virioni (raamatus *Bientot une gouvernement...*) andmete põhjal tihedates sidemetes illuminaatliku martinistide orduga, ehkki Virion kaldub arvama, et ise ta sellesse otseselt ei kuulunud, ta oli tihedalt seotud ka Rothschildide pangandusgrupiga.

139 – *de Lassus*, lk 23-24.

140 – Poola katoliikliku ajakirja *Fronda* (nr 15/16, aasta 1999) andmete põhjal.

141 – *Scottish Rite of the Southern Jurisdiction* ametlikus ajakirjas *New Age*, juuli 1950, lk 419-420, tsit.: *de Lassus*, lk 25-26. – Õigusega tuleb muidugi rõhutada ka seda, et nagu Prantsusmaal, nii on ka USA-s vastukaaluks vabamüürlaste ideoloogilisele manipulatsioonile ja nende juhitud ametlikule poliitikale välja kujunenud teadlik ning suhteliselt mõjuvõimas antimassoonlik opositsioon.

142 – "Me peame muutma Venemaa kõrbeks, mis on asustatud valgete neegritega, kellele me anname niisuguse türannia mida ei ole olnud kunagi isegi kõige kohutavamate despootide ajal. See türannia ei tule paremalt, vaid vasakult. See ei ole valge, vaid punane, sest me valame niisuguseid verejõgesid millel ees kahvatuvad kõikide kapitalistlike sõdade kaotused ja ohvid. Suurimad ookeanitagused pankurid töötavad meiega kõige tihedamas kontaktis. Kui me võidame revolutsiooni, siis me lõhume Venemaa, tema hua rusudel tugevdame sionismi võimu ja saame niisuguseks jõuks, mille ees kogu maailm laskub põlvili. Me näitame, mis on niisugune tõeline võim. Terrori ja veresaunaga viime vene intelligentsi täieliku hävinguni, idiotismini ja loomalikku seisundisse... Aga seni meie noored nahkjopedes – selliste tegude meistrite pojad Odessast, Orsast, Gomelist ja Vinnitsast – kui suurepäraselt ja vaimustatult vihkavad nad kõike venelikku. Missuguse mõnuga hakkavad nad füüsiliselt hävitama Vene intelligentsi – ohvitsere, insenere, õpetajaid, vaimulikke, kindraleid, agronoome, akadeemikuid ja kirjanikke!" (Leiba Bronsteini (Lev Trotski) mälestustest). – Nelja aastaga mõrvati 18 miljonit inimest... (*Молодая Гвардия*, nr. 6 1991, lk. 55).

143 – Kuulus “punane” tööstur, miljardär Armand Hammer (Ameerika juut, *B'nai B'rith*'i ja kolme tavalise looži liige), kes pidevalt Moskva ja Ameerika vahet lendas, tegi seda ainult teiste, temast veel suuremate tööstus- ja finantshaide, nimelt Rockefellerite ning Rotschildide gruppi kuuluvate Paul Warbourg'i,

Morganite, Schiffi ja Cohn & Loeb panga esindajana (Joh. Rothkranz'i triloogia *Die kommende "Diktatur der Humanität"* 2. osa *Die Weltherrscher der Finsternis in der Aktion*, lk 210 jj., samuti Des Griffin, *Die Absteiger*). Roosevelti ja Trumani-aegse Ameerika juhtkonna heakskiidul antud sõjalis-tehnilise abi suurusest Stalini-aegsele Nõukogude Liidule kirjutab oma raamatus William T. Still ning Gary Allen raamatus *Insider*. Nad tõestavad, et presidendid Roosevelt ja Truman jagasid Nõukogude Liiduga vennalikult aatomipommi valmistamise saladust ning et ettekavatsetult ja tahtlikult lasid nad Nõukogude Liidul Teise maailmasõja lõpptulemusena vallutada pool Euroopat. Jalta pakt polnud milleski parem MRP paktist.

144 – Олег Платонов, *Почему упадёт Америка?*, Краснодар, 2001, lk 193. Sama autori andmetel (raamatus *Терновый венец России. Тайная история масонства 1731-2000*) võtab M. Gorbatsšov sageli külalisena osa CRF-i ehk Ameerika Ühendriikide varivalitsuse istungitest, mille alaline nõunik (!) ta on, peale selle on ta *Bilderberger Group*'i nõunik, mitmesuguste ÜRO allorganisatsioonide nagu UNESCO liige või nõunik ning paari muu rahvusvaheliste foorumi ja fondi esimees. Gorbi on kaasaja poliitikas endiselt kõva tegija, palju kõvem kui NSV Liidu viimase presidendina.

145 – Tsiteeritud: Joh. Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht*, I Bd, lk 282, alusel.

146 – Tsiteeritud: J. Rothkranz, *sealsamas*, I Bd, lk 176, alusel.

147 – *Eesti Päevalehe* kultuurilisa, 31.XII 1999, art nr 874, samuti *Kes on kes?*, *Eesti 2000*, Ekspresskataloogide AS, 2000, lk. 206.

148 – Joh. Rothkranz, *Die kommende Diktatur...*, 1. Bd, lk 63.

VIII.1. Eesmärk – Kristuse kiriku hävitamine

Juba eelnevastki peaks olema küllalt selge, et vabamüürluse põhivaenlaseks ja vastaseks on kristlus, mida tahetakse hävitada. See kehtib esmajoones just katoliku usu ja katoliku Kiriku kui ainsa Jeesuse Kristuse asutatud tõelise religiooni ja Kiriku kohta. Seda vabamüürlaste üht põhieesmärki kinnitavad kõrgvabamüürlastest ja illuminaatidest prominentide arvukad avaldused ja veel arvukamad kiriku- ja usuvaenulikud teod.148 Ehkki ainuüksi oma tekkimise ja olemasolu fakti kaudu on katoliku usust ja Kirikust lahknunud erinevad hereesid ja kristlikud sektid vabamüürlusele katoliku usu ja Kiriku vastu suunatud relvana vähem või rohkem kasulikud ning nende vastu võitlemine või nende infiltreerimine

massoonide jaoks teisejärguline eesmärk,¹⁴⁹ on nende *suhteline* rahulejätmine (võrreldes katoliku Kirikuga) vaid *ajutine* taktikaline võte. Lõppkokkuvõttes on ju uue maailmakorra lepitamatud ideoloogilised vaenlased kõik religioossetest traditsioonidest mööndusteta kinnihoidvad ning oma religiooni kompromissitult ja tõsiselt, s.t absoluutselt võtavad grupid (mittekristlikest religioonidest kehtib see eriti islami puhul), mida tähistatakse koondnimetusega *religioosne fundamentalism* ja mis kuulutatakse inimkonna arengu vaenlasteks. See on arusaadav, sest ükskõik mis laadi “religioosset fundamentalisti” ei saa manipuleerida üks teine, nimelt liberalistlik-humanistlik fundamentalism.

Katoliku Kirikule olid vabamüürlaste, illuminaatide ning sionismi plaanid ning taktika Kiriku hävitamiseks ja maailma valitsemiseks ammu teada. Kiriku Õpetusamet ja üksikud läbinägelikud piiskopid ning preestrid ei väsinud neid plaane avalikustamast, oma liikmeid ning kogu maailma avalikkust nendest informeerimast, nende eest hoiatamast ning selle kurjuse vastu võitlemiseks vahendeid ja positiivseid lahendusi pakkumast.¹⁵⁰ Kõik hoiatused langesid enamasti kurtidele, ükskõiksetele või skeptilistele kõrvadele, kutsudes esile “valgustatud 20. sajandi inimeste” põlgliku ja üleoleva naeru “tagurlike, haiglastest vandenõuteooriatest haaratud fanaatiliste pimedusejüngrite” aadressil, seda ka üha arvukamate “progressiivsete katoliiklaste” hulgas. Vabaduse, vendluse ja võrdsuse kõmisevad loosungid olid ja on massidele ahvatlevamad kui karm ja nõudlik tõde, mis nõuab inimestelt iseseisvat mõtlemist, sõltumatust avalikust arvamusest ning konkreetseid ja julgeid otsuseid, mis ei lähe vastuvolu mitte ainult inimloomuse pahede, mugavuse ja laiskusega, vaid ka enamuse arvamusega. Nüüd toimub – nii Kirikus kui ka terves ühiskonnas – see, mida Kiriku Õpetusamet ning hästi informeeritud ja revolutsiooniprotsessi tulevaste tagajärgede suhtes läbinägelikud katoliku õpetlased on juba alates 19. sajandi esimesest poolest ette hoiatanud. Kui Kiriku hoiatused on osutunud järk-järgult tõeks ning kui vabamüürlus ise peab Kirikut oma ohtlikemaks põhivaenlaseks, siis on ka selge, et öelnud ja efektiivseid vahendeid kurjuse vastu võitlemiseks ei tule otsida mujalt kui katoliku Kirikult, kes on need ammu enne kriisi ilmsiks saamist välja pakkunud.

Vabamüürluse võitlustaktikas katoliku Kiriku vastu võib eristada kolme põhihoiakut:

- a) riiklik diskrimineerimine ja jälitamine kuni verise tagakiusamiseni, mida kasutatakse enamasti siis, kui Kirik on tugev ja seesmiselt ühtne;¹⁵¹

b) Kiriku salajane institutsiooniline ja ideoloogiline infiltratsioon, “5. kolonni” loomine Kirikus – sellega on vabamüürlased tegelnud vahetpidamata oma asutamisest saadik, kuid reaalseid vilju on tegevus kandnud alles 20. sajandil, eriti Vatikani II Kirikukogu ajal ja pärast seda. See on lubanud neil nüüd üle minna uuele taktikale –

c) väljasirutatud käe ja osalise koostöö meetodile, mille käigus vabamüürlaste “5. kolonn” Kiriku sees ning “head” ja kiriku suhtes “dialoogivalmid” vabamüürlased väljaspool Kirikut peavad omavahel “Kiriku dialoogi vabamüürlusega” ning teevad koostööd ühistel humanistlikel eesmärkidel, ülemaailmse rahu ja inimkonna hüvangu jms õilsate utoopiate heaks. Protsessi eesmärk on katoliku usu võltsimine ja ümberkujundamine liberaalse humanismi ideede alusel ning Kiriku muutmine üheks uut maailmakorda toetavaks humanitaarorganisatsiooniks.

Kuna veriste tagakiusamiste ning poliitilise diskrimineerimise all on katoliku Kirik tihti kannatanud ning selles suhtes pole vabamüürlased seni välja mõelnud midagi olemuslikult uut, siis seda meetodit me siin lähemalt ei käsitle. Hoopis olulisem on tunda salajase infiltratsiooni ja “5. kolonni” kujundamise ning kolmandat, dialoogi meetodit.

148 – “Meie lõppeesmärgiks on see sama, mis oli ka Voltaire’i ja Prantsuse revolutsiooni eesmärgiks, nimelt katoliikluse ning isegi terve kristliku mõtte hävitamine, mis Rooma varemotel allesjäänuna võib anda hiljem aluse kristluse taassünniks” (Itaalia illuminaatide looži *Alta Vendita* salajane instruksioon võitluseks Kirikuga, siin tõlgitud: ks bp Jerzy Dillon, *Masoneria zdemaskowana*, Wyd *Ostoja*, Krzeszowice, 2001, lk 86, alusel). – “On absoluutselt hädavajalik dekatoliseerida maailm. (...) Revolutsioon Kirikus peab olema permanentne. Osa sellest revolutsioonist on ka troonide ja dünastiate kukutamine. (...) Punugem vandenõusid ainult Rooma vastu. Sel eesmärgil kasutagem ära iga sündmus, haarakem kinni igast võimalusest. Kuid eriliselt oluline on, et me väldiks üliinnukust. Tõeline ja külm, läbikaalutletud, sügav vihkamine on väärt rohkem kui kõik kunstlikud tulekahjud ja tribüünidelt alla hõigatud deklaratsioonid.” (*Alta Vendita* liikme *Piccolo Tigre* kiri oma sõbrale ja loožikaaslasele *Vindice*’le aastast 1819, tsiteeritud: *sealsamas*, lk 97).

149 – “Mis puutub protestantlikke kirikuid, siis nendega pole probleeme, neid pole samuti massoneeria ja sünagoogi vahel. Raskused on ainult rooma-katoliku Kirikuga” (Yves Marsaudon, *Le Temple*, IX-X, 1946, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 27). – “Mis puutub protestantismi, mis .... on ilma elustava ja tegudele innustava

distipliinita ning jagunenud killustunud nõrkadeks konfessionaalseteks gruppideks, siis pole põhjust omistada talle suuremat tähendust. Ainult katoliikluse tugev ja ühtne organisatsioon kujutab endast veel aktiivset elementi, mis on võimeline pidurdama inimest tema teel inimkonna emantsipatsiooni poole... Teades vastuvõetud dogmat paavsti ja katoliku Kiriku eksimatusest, ei saa vabamüürlane mitte mingil juhul olla selle pooldaja. Selline Kirik on väljakutseks mitte ainult massoonidele, vaid tervele tsiviliseeritud ühiskonnale” (illuminaat Conrardi avaldus Leipzigi, Bauhütte’s 1874. a. peetud konverentsil, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 61). – Need avaldused ei tähenda muidugi seda, nagu vabamüürlus ei infiltreeriks protestantlikke Kirikuid. Vabamüürluse sünni juures 18. sajandi algul seisid just nimelt ratsionalistlikud protestandid ning anglikaani kirik. Skandinaavia riigikirikud on juba sajandeid olnud vabamüürlastest läbi imbunud. Pigem tähendab see seda, et protestantlike kirikute infiltreerimine ja nende ümberkujundamine vajalikus suunas on vabamüürlastele märksa lihtsam ja probleemitum ülesanne kui katoliku Kiriku puhul. Näiteks Kirikute Maailmanõukogu on evidentselt massoonliku päritoluga liba-oikumenismi, humanismi, liberalismi, marksismi ja krüptojudaismi ideedest mõjutatud religioonide “ÜRO”, vundament uue maailmakorra jaoks ehitatavale gnostilisele superkirikule.

150 – Kiriku Õpetusamet on alates kaasaegse vabamüürluse asutamisest 1717. a. välja andnud kümneid nii vabamüürlaste ideid kriitiliselt analüüsivaid ja hukkamõistvaid kui ka massoonide ühiskondlik-poliitilise tegevusega seonduvaid küsimusi käsitlevaid ringkirju, katoliiklikud autorid on kirjutanud neist probleemidest kümneid põhjalikke raamatuid. Asi pole piirdunud ainult kirjutamise ja manitsemisega, vaid on tehtud ka konkreetse poliitilisi samme kristlikel alustel rajaneva ühiskonnakorra restaureerimiseks ja kindlustamiseks, nt Portugalis ja Hispaanias. Kõik sammud on paraku olnud pikaajalises plaanis edutud, sest majanduslikku ja poliitilist restauratsiooni pole toetanud tõelisteks ja püsivateks muudatusteks hädavajalik religioosne, moraalne ja kultuuriline taassünd. Nii on vabamüürlastel laiade rahvamasside ükskõiksuse, teadmatuse ja ideoloogilisele manipulatsioonile vastuvõtlikkuse tõttu õnnestunud lõpuks ikkagi revanš saavutada.

151 – Suurematest uusaegsetest katoliiklaste veristest tagakiusamistest ning antikatoliiklikest diktatuuridest olgu mainitud Prantsuse revolutsiooni ajal toimunu (eriti Vandeé maakonna katoliiklike talupoegade ülestõusu mahasurumine, mille käigus “vabaduse”, “võrdsuse” ja “vendluse” toojad tapsid inimtühjaks terveid külasid ja linnu, kokku 500 000 inimest – miks humanistid sellest genotsiidist ja Holocaustist ei räägi, vaid selle asemel Prantsuse revolutsiooni ülistavad?),

Hispaania kodusõja ajal toimunu (1935-36), sündmused Mehhikos (verine jälitamine 1920-1930, pärast seda kuni siamaani antikatouliklik režiim) ning antikatouliklik režiim Prantsusmaal aastatel 1876-1914.

VIII.2. Katoliku Kiriku infiltratsioon ja “5. kolonni” kujundamine

Meetodit on üksikasjalikult kirjeldatud Itaalia illuminaatide kõrglooži *Alta Vendita* salajasest instruksioonis (tekst on dateeritud aastasse 1819), mis sattus õnneliku juhuse kaudu paavst Leo XIII valdusse. Uurimused on kinnitanud selle teksti ehtsust. Veel enam aga kinnitavad selle teksti ehtsust ajaloolised faktid, eriti aga Vatikani II Kirikukogu ajal ja pärast seda katoliku Kirikus toimunu.

Laseme nüüd vabamüürlastel endil oma eesmärgid ja taktika Kiriku suhtes välja öelda:

Motoks kõigile kaasaegsetele juudastele Kirikus, kes moodustavad seal Luciferi “5. kolonni”:

“Selle asemel, et Kirikust jalga lasta, nagu tegi see hull Luther, jääb ta Kirikusse, et reformida seda seestpoolt.”¹⁵²

Nüüd aga tsiteerime juba antikatoulikliku vandenõu programmdokumenti, *Alta Vendita* instruksiooni ennast:

“Paavst, ükskõik milline ta ka poleks, ei astu salaühingutesse. Pigem peavad salaühingud ise tungima Kirikusse, et hävitada see koos paavstiga. Töö, mille me ette võtame, ei ole töö üheks päevaks. Võibolla ei piisa selleks isegi mitte ühest sajandist. Üks või teine sõdur meie ridadest võib langeda, kuid võitlus jätkub. Me ei looda võita paavste meie üritusele, teha neist meie põhimõtete pooldajaid ja meie ideede levitajaid. See oleks mõttetu unistus, ükskõik millises suunas ka ei areneks sündmused. Isegi kui kardinalid ja prelaadid kas omal tahtel või äkitselt osaliselt tunneksid meie saladusi, poleks see meile veel põhjus, et toetada nende viimist Peetruse troonile. Selline avanss hukutaks meid. Ainuüksi ambitsioonid juhiksid neid taganemisele ja reetmisele, nad pühitseksid meid oma võimu nimel. See, mille poole me peaksime püüdlema ja mida ootama nagu juudid Messiast, on paavst meie tellimuse kohaselt. Aleksander VI¹⁵³ koos kõigi oma isiklike vigadega ei sobinuks meile, sest ta ei eksinud kunagi religioossetes küsimustes. Seevastu Clemens XIV vastanuks meie nõudmistele täiesti. Ganganelli¹⁵⁴ loovutas end seotud käte ja jalgadega Bourbonide ministritele, kes ta ära olid hirmutanud. Ateistidele, kes kiitsid tema tolerantsi, oli ta suureks paavstiks. Kui võimalik, peame leidma temale sarnase kandidaadi. (...) Meie oma saab olema

Kristuse asemiku väike sõrm, mis teenib meie vandenõud ja see on meie risticõja jaoks rohkem väärt kui olid Innocentiuste, Urbanuste ja p. Bernardite risticõjad kogu kristlusele.

Seega tuleb meil endale kindlustada paavst, kes on kujundatud meie vajaduste kohaselt. Et seda saavutada, tuleb aga esmalt kujundada selle paavsti jaoks sobiv põlvkond, põlvkond, mis oleks selle kuningriigi vääriline, millest me unistame. Jätke vanemad ning keskealsed. Minge noorte ning kui võimalik, siis juba laste juurde. (...) Kui te kindlustate meie positsioonid kolledžites, gümnaasiumides, ülikoolides ja vaimulikes seminarides, kui te võidate professorite ja üliõpilaste usalduse, püüdke, et need, kes erilise innuga kaitsevad vaimulikkonda, hindaksid kõrgelt teie esinemisi ja ideesid ning kohtuksid teiega meelsasti...

Selline reputatsioon juhib meie õpetused noorema vaimulikkonna ringkondadesse ning kloostritesse. Paari aastakümne jooksul võtab seesama noor vaimulikkond üle kõik tähtsad ametikohad. Ta hakkab juhtima, seadusi välja andma, administreerima, kohut mõistma, nõukogusid moodustama, lõpuks kutsutakse ta valima paavsti. Tulevane paavst, kes on samasugune nagu enamik tema põlvkonnakaaslast, on eksimatult vähemal või rohkemal määral läbi imunud meie humanistlikest ja liberaalsetest põhimõtetest, mis me praegu ringlusesse laseme. (...) Kui te tahate rajada valitute kuningriiki Paabeli hoora troonile, siis marssigu vaimulikkond teie lippude all õndsas veendumuses, et ta marsib ikka veel apostellike võtmetega kaunistatud lipu all. Kui te tahate, et kaoks viimne jälg türannidest ja rõhujatest, siis visake välja võrgud, samamoodi nagu seda tegi Simon Bar Jona [p. Peetruse kodanikunimi]. Visake need võrgud sakristiate, seminaride ja kloostrite sügavusse... Kui te teete seda kiirustamata, töötame teile imepärasema saagi kui talle. (...) Siis te püüate välja revolutsiooni tiaaras ja punases mantlis, mis marsib risti ja ristilipu all, revolutsiooni, millele on vaja lisada vaid üksainus sädemek, et panna tuli kõigi nelja ilmakaare alla.”¹⁵⁵

Katoliku Kirik tuleb nõrgestada ja alistada *moraalse korrupsiooni* abil, pöörates põhitähelepanu just vaimulikkonnale:

“Ei katoliiklus ega monarhia karda teravat pistoda, kuid need kaks ühiskondliku korra vundamenti võivad kukkuda moraalse korrupsiooni tagajärjel. Seega ärge kunagi väsigem korrumpeerimast. Tertullianusel oli õigus, öeldes, et märtrite veri on kristlaste seemneks. Ärge siis loogem märtreid, vaid levitagem masside hulgas kombelõtvust. Joogu nad rikutust kõigi viie meelega, joobugu nad sellest maani. (...) Muutkem südamed alatuks ja katoliiklasi ei ole rohkem! Hoia

preestrit kaugel tööst, altarist, voorusest. Otsi võimalusi, millega hõivata tema mõtted ja aeg. Põhjusta, et ta muutuks laisaks, et ta armastaks hästi süüa, et ta innustuks patriootilisest tegevusest. Ta muutub ambitsioonikaks, intrigandiks, häbematuks. Sel kombel täidad sa tuhat korda paremini oma ülesande kui oma pistoda mingi armetu kuju ribidesse vajutades. (...) Me võtsime ette massilise moraalse korrumppeerimise ürituse, inimeste korrupsiooni vaimulikkonna poolt ja vaimulikkonna korrupsiooni meie poolt, korrupsiooni, mis võimaldab meil ükskord asetada Kirik hauda.”156

Liberalismi ja humanismi pseudodogmade ning gnostiliste doktriinide vasturääkivused, petlikkuse ja vastuolu objektiivset maailmakorda tunnetava terve mõistusega paljastab katoliku dogmaatika, mis ilmutatud usutõdede seletamisel toetub realistlikule filosoofiale kui tervemõistuslikule loomulikule vundamendile. See terve vundament tuleb seega asendada esmalt kaasaegsete filosoofiliste voolude subjektivismiga, immanentismiga ja relativismiga ning hegeliaanliku (r)evolutsioonilise arengudialektikaga (vt VI.2., p. 1-5), et kujundada seejärel välja katoliku usku võltsiv ja moonutav *modernistlik teoloogia*:

“Rooma kirik alistatakse põhiliselt tänu *õpetuslikule kaosele vaimulikkonna hulgas*, mis omakorda viib lõpuks langusele elust irdunud roomaliku mõtlemisviisi ning tema viimase, ajast maha jäänud integristliku bastioni. Rooma lagunemine on, au Jumalale, lõpujärgus tänu vaimulike noore põlvkonna survele...”157

Infiltratsiooni ja kirikusisese “5. kolonni” kujundamise tulemusena ning Kiriku sisemise ümberkujundamise olulise vahendina nägid ja plaanisid vabamüürlased ligi sajand enne toimumist ette ühte “5. kolonni” suunamisel toimuvat *revolutsioonilist oikumeenilist kirikukogu*:

“Olen veendunud, et pühade liturgiliste riituste reeglid, tseremoniaal, rituaal ja Rooma kiriku kirjad saavad varsti muudetud tulevasel oikumeenilisel kirikukogul, mis annab neile tagasi kuldse apostelliku ajastu auväärse lihtsuse ja harmoniseerib nad inimeste teadvuse uue seisundiga ning kaasaja tsivilisatsiooni mõttelaadiga”.158

Ning mida teeb “5. kolonn” peale revolutsioonilise Vatikani II Kirikukogu edukat läbiviimist:

“See kõik oli alles algus. Täna on meil vaja viia ellu kirikukogu dokumentidesse kirjutatu, pärast seda aga teha selliseid järeldusi, mida neis dokumentides ja dekreetides ei leidu. Teoloogid peavad olema Kiriku avangardiks

ja selles mõttes peavad nad kristlikule rahvale mitte järgnema, vaid neid edestama.”¹⁵⁹

152 – Vabamüürlase Paul Vulliaud’ tunnistus Versailles’i diötseesi Morigny kogudusepreestri isa Melinge’i kohta, kes pseudonüümi dr Alta nime all tegutses aastakümneid massoonlike ideede levitamisel Kirikus (tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 64).

153 – Kodanikunimega Rodrigo de Borgia (paavstina 1492-1503), oma ebamoraalse eluviisi poolest kurikuulus renessansiaja paavst.

154 – Ganganelli oli Euroopa riikide valitsuste survele jesuiitide ordu laiali saatnud paavst Clemens XIV kodanikunimi.

155 – Itaalia illuminaatide kõrglooži *Alta Vendita* salajasest instruktsioonist võitluseks Kirikuga (siin tsiteeritud: ks bp Jerzy Dillon, *Masoneria zdemaskowana*, Wyd *Ostoja*, Krzeszowice, 2001, lk 86-93, alusel). – Kas paavst Johannes Paulus II oma avatuse, tolerantsi, oikumenismi ja religioonidevahelise dialoogiga (mis haarab teiste seas ka vabamüürlasi), talmudistlikule ja sionistliklule judaismile ideaalselt sobivate seisukohtadega juutide küsimuses, selle maailma vägevatele meelepärase humanismiga ja ilma Kristuseta ehitatava utoopilise maailmarahu ideega, samuti Kirikule (s.t surnutele, kes ei saa ennast enam kaitsta – mitte kunagi aga iseendale ja kaasaegsetele kirikujuhtidele) kõigi võimalike ja võimatute vigade eest tuha pähe raputamise ning andekspalumise maaniaga polegi mitte see ideaalne “paavst vabamüürlaste tellimuse kohaselt”? Kas vabamüürlased pole mitte oma revolutsiooni toetuseks saanud märksa rohkem kui paavsti väikese sõrme – nimelt terve tema parema käe?

156 – *Alta Vendita* liikme *Vindice*’i kiri oma loožikaaslasele *Nubius*’ele (tsiteeritud: *sealsamas*, lk 100-101).

157 – Vend J. Breyer, *Arcanes solaires*, Editions de la Colombe, 1959. Tsiteeritud: P. Virion, *Bientot une ...*, lk 182. ja *Czepulkowski*, lk 68.

158 – *Eelmise sajandi lõpul* usust taganenud ja vabamüürlaste teenistusse asunud preester Roca (*l’abbé Roca*) oma raamatus *Credo de l’abbé Gabriel*, tsiteeritud: P. Virion, *Bientot une ...*, lk 33 ja *Czepulkowski*, lk 66.

159 – Hans Küng, üks supermodernistlikke teolooge, Vatikani II Kirikukogul mõjurikka teoloogilise konsultandina osalenu oma intervjuus ajalehele *Le Figaro*, 7. III 1967, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 64. – Pange tähele H. Küngi kui

eeskujuliku vabamüürlase mõttekäigu rakendust ka poliitika, s.t demokraatliku poliitilise protsessi suhtes: poliitikud, kes demokraatlikus süsteemis peaksid väljendama ja teostama justkui rahva tahet, peavad rahvale mitte järgnema, vaid neid edestama – s.t selgitama valijate rumalale lambakarjale, mida need nüüd tahtma peavad (vt Chamfort demokraatiast, märkuses 188).

VIII.3. Väljasirutatud käe taktika, dialoog, ühistegevus “üldinimlike ideaalide” nimel ja totaalne oikumenism

Kõigepealt sirutab lambanahka pugunud vabamüürlane käe katoliku Kiriku poole, öeldes, et neid ühendav hoolitsus üldinimlike väärtuste eest peab olema olulisem kui see, mis neid lahutab, nimelt kitsad religioossed erimeelsused (s.t tõde Jumala ning inimese elueesmärgi suhtes):

“Ning seepärast: kas on veel vaja, et sel üleval ajastul, mil elame, võitleksid olemasolevad religioonid üksteise vastu sarkasmi, laimu ja ekskommunikatsioonide abil? Vabamüürlus kuulutab inimese ülistamist, Kirik Jumala ülistamist. Rivalisatsioon? – Ei, koostöö, kõigest hoolimata. Vabamõtleja, kes ei liialda oma kohustuste imperatiiviga ning usklik, kes ei lange pimesi oma kultuse nõuete alla, kohtuvad vaimus ülalpool oma vaadete erinevusi.”160

Väidetakse, et nii vabamüürlus oma teesiga *vaimse elemendi primaadist* kui ka katoliku Kirik hoolitsevad ühiste vaimsete väärtuste eest, ning et neil on koguni ühised vaenlased, nimelt need, kes ei tunnista vaimse elemendi primaati inimühiskonnas:

“Kogu eripärasuse juures on vabamüürlus valmis koos katoliku Kirikuga osalema ühiste eetiliste eesmärkidega ettevõtmistel, et leida lahendusi tänapäeva inimest rõhuvatele suurtele hädadele ja õnnetustele, pidades silmas, et mõlemad tegutsevad ühes ja samas keskkonnas transtsendentaalsete vaimsete ja moraalsete väärtuste kaitseks.”161

“Massoneeria väljendab palavat soovi kostööks katoliku Kirikuga ohtlike revolutsiooniliste jõudude vastu, kelleks kaasajal on radikaalsed, anarhistlikud, nihilistlikud ja bolševistlikud rühmitused.”162

Sonitakse kõikide religioonide ja vaimsete õpetuste ühtsusest mingil kõrgemal ja üldisemal tasandil:

“Selle raamatu lugeja pole kindlasti üllatunud meie tingimusteta toetuse üle, mida me avaldame kõikidele püüdlustele, mille eesmärgiks on oikumenism

kristluse raames. (...) Meie jaoks on need püüdlused vaid esimene samm teel oikumenismile, mis meie arvates peab olema totaalne.”163

“Et eksisteerida edasi ja aidata inimkonda (...), peavad religioonid kiiresti leidma vormelid ühinemiseks... Religioonid peavad tunnistama ja selgitama, et nende jumalused on omavahel sarnased, et nad on vaid ühe peamise põhimõtte erinevad väljendusvormid, kohandatud ja muudetud vastavalt eri rasside ja ajastute vajadustele (mis on tõsi ja mis aitab vältida paljusid konflikte)... Need alkeemilised pulmad, mille teostumiseni viib meid Tarkade plaan, on hädavajalikud.”164

Paavstile ja piiskoppidele sisendatakse, et Kirik peab heaks kiitma demokraatia ning kõik muud kaasaegse tsivilisatsiooni “saavutused”, põhimõtted ja korra, alluma loožidest dikteeritud maailmaajaloo suunale kui ajaloolisele paratamatusele, muidu...:

“Paavsti ülesanne piirdub sellega, et tunnustada ning kiita Kristuse Vaimu ehk Kristus-Vaimu tegevust terves ühiskonnas, ning tänu *isikliku ilmeksimatuse*165 privileegile kuulutab ta kanooniliselt *urbi et orbi* [Rooma linnale ja kogu maailmale], et kaasaja tsivilisatsioon on ühiskondliku lunastuse püha evangeeliumi tõeline tütar... Usun, et kaasaja demokraatia on katoliku Kiriku seaduslik tütar, tütar, mis on sündinud Jeesuse Kristuse ühendusest selle Kirikuga... Usun, et rahvaste ühiskondlik lunastus teostub uues ühiskonnas demokraatia üleüldise võidu läbi... Kaasaja ühiskond on 1789. aasta laps... Kuid ta on samuti Kristuse ning Kiriku laps... Tänu millele? Tänu Kristuse Vaimule, mis on saanud kõikide tsiviliseeritud rahvaste ühiseks vaimuks.”166

“Nii kaua, kuni ei vabaneta mööduvatest vormidest, mis kuuluvad surevasse ja taaselustumiseks võimetusse minevikku, pole kadunud aegadest pärit paavstlusel midagi öelda kätte jõudvale uuele ajastule, mis pealegi ei kavatse teda üldse kuulata.”167

“Kui kristlus tahab jääda püsima ning ennast kaitsta, on selleks ainult üks võimalik tee – ühtsus”.168

Kaasaegse oikumenismi ideoloogia juhtideed ja sellele kohandatud modernistlik eklesioloogia (teoloogiline õpetus Kirikust) pärinevad algupärasel ja puhtal kujul otse illuminaatide loožidest:

“Kõik kirikud, mis tekkisid kristluse rüpes alates IX sajandist ühisest apostellikust tüvest üksteisele järgnevate hargnemiste kaudu [ning mida nimetatakse seepärast sektideks ladinakeelse sõna *sectio* – lõhe, haru – kohaselt –

autorite märkus], osalevad suures katoliku Kirikus ning moodustavad tema ihu, mis koosneb erinevatest liikmetest (“paljud liikmed, kuid üks ihu”, ütleb p. Paulus¹⁶⁹). Arvan, et kõikide nende kirikute vahel, kaasa arvatud meie poolt ultramontanistlikuks nimetatud kirik [katoliku Kirik – autorid], on olemas ühendavad sugulussidemed, või paremini väljendudes, kristluse ühine vundament, mille alusel on kerge kohtuda ning millel toimub ka üleüldine ühinemine, et tõeks saaks Issanda ettekuulutus: “*Ja siis on üks tara ja üks karjane*” (Jh 10, 16)”¹⁷⁰

Illuminaatide unistuseks on, et nende vajadustele vastav paavst allutaks end koos katoliku Kirikust alles jäänuga gnostikute juhitud suurele sünkretistlik-oikumeenilisele superkirikule ja maailmaimpeeriumile ning annaks neile oma õnnistuse. Kui see plaan õnnestuma ei peaks (või ka juhul, kui see õnnestuma peaks, siis kindluse mõttes), tuleb inimkonna progressile ja Luciferile ohverdada lõpuks ka paavst:

“Kuulutades iseenda langust, kuulutab Rooma paavstlus *urbi et orbi* [Rooma linnale ja maailmale], et lõpetades vabatahtlikult oma missiooni ja juhtimise ülesande, läheb ta oma senisel kujul laiali, et võimaldada vaba ruum uue pontifikaadi, uue kiriku ja uue preesterkonna kõrgemale tegevusele, mille ta seab ise kanooniliselt sisse, enne kui teeb oma viimse hingetõmbe.”¹⁷¹

“Uus kord tuleneb loogiliselt vana korra varemest... Paavstlus kui selline on määratud kadumisele. Jumaliku sünarhia ülempreester ei saa olla sarnane praegusele paavstile... Vana paavstlus ütleb meeeldi lahti oma ametist tuleviku pontifikaadi kasuks. Vana preesterkond ütleb lahti oma ametist tuleviku preestrite kasuks, kelleks saavad need praegused preestrid, kes on pöördunud [s.t usust taganenud] ning planeedi teaduslikuks reorganiseerimiseks evangeeliumi valgusel ümber kujundatud.”¹⁷²

“Paavstlus kui selline kaob. Jumaliku sünarhia ülempreester ei saa olla praeguse paavsti sarnane... Ning see uus kirik, ehkki ei tohi kindlasti säilitada midagi vana kiriku skolastilisest distsipliinist ja kivistunud vormidest, saab sellest hoolimata Roomast *konsekratsiooni (pühitsuse) ja kanoonilise jurisdiktsiooni.*”¹⁷³

Isegi juhul, kui paavst osutaks vastupanu Saatana antikiriku lõpuleviidud ehitise õnnistamisele ning Kristusele truuks jääv väike osa katoliku Kirikust (koos selle maailma vürstiga oikumeenilise dialoogi pidamisest lõpuks ometi pöördunud paavstiga) jääks sünkretistlik-oikumeenilisse superkirikusse lülitamata, tõmmataks suur enamik nõrgestatud, usu kaotanud ja maailmaga konformseks muudetud katoliku Kirikust sellesse superkirikusse üle. Too libakirik saaks siis end

maailmale esitleda tõelise katoliku kirikuna, lutsiferiaanlikele plaanidele kuuletumatut tõelist katoliku Kirikut käsitletaks aga viimase inimkonna kauaoodatud ühtsusele vaenuliku ja ohtliku sektina, kuhu kuuluvad skismaatikud ja fundamentalistid, kes tuleb koonduslaagritesse saata.

160 – Kõrgvabamüürlane Albert Lantoine oma *Avalikus kirjas paavstile*, 1937, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 105.

161 – Giuliano di Bernardo, Itaalia suurlooži *Grande Oriente* suurmeister, intervjuus konservatiivsele katoliiklikule ajakirjale *30 Giorni*, 7-8/1991, tsiteeritud: *de Lassus*, lk 105.

162 – Vend Kurt Reichl 1926. a. Aachenis jesuiitide ja vabamüürlaste vahel toimunud Kiriku ja massoneeria liginemisele pühendatud konverentsil. – Need ühised vaenlased on paraku eelnevalt vabamüürlaste endi tekitatud, niisamuti nagu paljud muud tsivilisatsioonile ohtlikud probleemid, millega vabamüürlased pärast nende tekitamist võitlema ja mida võidukalt “lahendada” asuvad.

163 – Suure Prantsuse Looži eks-suurmeister Charles Riandey eessõnas kõrgvabamüürlasest Kiriku suure “sõbra” Yves Marsaudoni raamatule *L'Oecumenisme vu par un franc-maçon de la Tradition*, Paris, 1964, lk 14, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 63.

164 – J. Breyer, ajakiri *Arcanes solaires*, tsiteeritud: P. Virion, *Bientot une...*, lk 181 ja *de Lassus*, lk 69. – Martinistide teoretiku Saint-Yves d'Alveydre'i teostes kirjeldatud *universaalne kirik* kujutab endast kõikide omavahel võrdseks kuulutatud religioonide sünkretistlikku ühendust, milles juhtiva ja inspireeriva rolli näeb ta ette *kabbala'le*. Oma elu lõpul nägi ta erilise rolli ette hinduismile. Tema plaanide kohaselt pidid selles universaalkirikus ühinema: 1. *evangeelne kirik* oma evangeeliumi ning autoriteetidega: paavsti, piiskoppide ja kirikukoguga, 2. *mosaistlik kirik* oma pühade raamatutega ning kõrgeima autoriteediga, Jeruusalemma *gaon'iga*, 3. *veddistlik kirik* oma kõrgeima autoriteediga, *Agartha* loožiga, millest räägitakse, et seda inspireerivad vahetult (millised?) inglid. “Uus kirik, uus usk, uus kultus – see on massoneeria kavatsetud oikumenism” (Pierre Virion, *Misterium nieprawości*, lk 18-19).

165 – Paavsti katedraalse dogmaatilise õpetuse eksimatus pole mitte tema isikule, vaid tema *ametile* kuuluv privileeg ja sedagi ainult täpselt määratletud tingimustel. Seepärast on õigem eestikeelse vastena mõistele *infallibilis* kasutada mõistet *eksimatu* ning mitte *ilmeksimatu* (viimane võib sugereerida valesti, nagu oleks paavst *isiklikult* alati, igas olukorras ja igas asjas eksimatu). Arvan, et preester

Roca, kes tunneb väga hästi teoloogiat, ei kasuta mõistet *paavsti isiklik ilmeksimatus* mitte niisama, vaid selle tagamõttega, et loožide vajadustele vastav paavst (vt *Alta Vendita* instruksioon) kuulutaks oma isikliku teoloogia tasemel õpetusi, mis pole kooskõlas Kiriku traditsioonilise õpetusega, vaid on modernistlike teoloogide vahendusel pärit pigem loožidest, modernistlik-gnostiline “5. kolonn” Kirikus ning neid toetav ajakirjandus aga serveeriks neid uusi õpetusi seejärel Kiriku autoritatiivse õpetuse pähe kui Püha Vaimu vastust meie ajastu probleemidele, millele seega olevat garanteeritud *praktiline eksimatus*. Selle paavsti praktilise ilmeksimatuse pseudodogma ja absoluutse (pimeda) kuulekuse sofismi alusel katoliiklaste kirikukogujärgne eksitamine toimubki.

166 – Apostaatpreester Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 111 jj..

167 – Roca, *Socialiste chretien*, tsiteeritud: P. Virion, *Tajemnica nieprawości*, lk 144, alusel.

168 – Yves Marsaudon, *Oecumenisme vu par un Franc-Maçon*, lk 61, tsiteeritud: P. Virion, *sealsamas*, lk 146, alusel.

169 – Paljude liikmete all mõistab p. Paulus *usklikke*, Kiriku liikmeid *ühes Kirikus kui terviklikus Kristuse Müstilises Ihus* (nagu kirjakoha kontekstist tagapool nähtub), mitte aga erinevaid kirikuid mingis kirikute liidus (mida veel olemas pole), nagu teeb apostaat Roca. Jagatud ja tükeldatud ihu saab olla ainult surnud ihu (või ka: ihust eraldatud liige on surnud, samas kui ihu ise elab edasi), elav ihu peab olema tingimata üks tervik. Kuid ka Saatan armastas Jeesus Kristusele Pühakirja seletada (*Mt 4, 1-11*).

170 – L’abbe Roca, *Le Christ, le Pape et le Democratie*, tsiteeritud: P. Virion, *sealsamas*, lk 127, alusel. – Mis on Kirik dogmaatilis-teoloogilise definitsiooni kohaselt? Kõigi Kristusesse uskuvate inimeste ühendus, *usklike* ühendus ühtse juhtimise all. Kes usub Kristusesse? See, kes usub – vahet tegemata ja midagi välja jätmata – *kõike*, mida Jeesus Kristus õpetas ja tegi; see, kes võtab vastu vahet tegemata, midagi välja jätmata, midagi moonutamata *kõik*, mis Jeesus Kristus käskis ja sisse seadis – eeskätt Tema enda asutatud Kiriku. Kes Jumala ilmutusest, püha usu pärandist midagi kõrvale heidab, see ei usu enam Kristusesse, vaid iseendasse, pidades *omaenda* mõistust kohtunikuks Jumala üle, kes on Tõde, Tarkus ja Kõikteadmine ise. Sellise inimese usk on hoopis puhtinimlik veendumus; ta on usklik ja kristlane ainult puhtinimlikel ja loomulikel alustel, mis Jumala ees midagi ei maksa. Heites terviklikust Kiriku usust midagi teadlikult (süüdivalt) kõrvale, teeb Kiriku liige surmapattu usu vooruse vastu hereesia läbi, kaotades

koos usuga Püha Vaimu osaduse ja pühitseva armu seisundi ning eraldades end seeläbi vaimselt ja tõeliselt Kirikust kui *usklike* ühendusest, seda isegi siis, kui ta *väliselt* edasi katoliiklaseks jääma peaks. Ta on sellisel juhul ei midagi rohkemat kui surnud võõrkeha Kristuse *Müstilises Ihus*. Katoliku Kiriku kui Kristuse *Müstilise Ihu* teeb tõeliseks elavaks ja terviklikuks ihuks Püha Vaim, Püha Vaimu tegevusest aga on esmane ja fundamentaalne üleloomulik usk, mis toob endaga kaasa ka teised üleloomulikud voorused ja Püha Vaimu annid; seevastu üleloomuliku usu kaotamisega kaotatakse ka kõik muu. Tõelise Kristuse Kiriku ühtsus saab seega teostuda ainult ühtse ja tervikliku katoliku usu alusel ning ühtse juhtimise all; seepärast on tõeline oikumenism ainult see, mis taotleb kristlaste ühinemist sellisel ja mitte mingil muul viisil. Mis puudutab kõigi kristlaste ühist vundamenti, millest räägib apostaat Roca, siis on see olemas küll kristlaste vahel (igal juhul pühitseva armu seisundis olevate kristlaste vahel), kuid ühist vundamenti pole mitte mingil juhul vabamüürlaste ja illuminaatidega, isegi kui nad nimetavad end gnostilisteks kristlasteks, sest nende Jumalal ja nende Kristusel pole midagi ühist tõelise Jumala ja reaalse Jeesuse Kristusega.

171 – L’abbe Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 457.

172 – *Sealsamas*, lk 462-464.

173 – L’abbe Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 452 ja 466. – Saatanlikku loogikat tundes võib see peale superkirikule antava paavsti heakskiidu ja õnnistuse lootmise (mis on siiski ebareaalne) üsna ilmselt tähendada seda, et uue gnostilise superkiriku preestrid ja ülempreestrid, kes on pärit apostaatilise katoliku vaimulikkonna hulgast, säilitaksid superkirikusse üle tulles oma katoliku Kirikust pärit pühitsuse, et konsekreerida Kristuse pühimat Ihu ja Verd *mustade missade* tarvis, mille käigus teotatakse tõeliselt kohalolevat Jeesust Kristust. Seda teevad mitmed end lutsiferiaanlaste teenistusse andnud apostaatpreestrid ja -piiskopid juba praegu. See oleks jätkuks Jeesuse Kristuse kannatustele, mida Tal tuli taluda juudi ülempreestrite Annase ja Kaifase ning nende sõdurite poolt enne Tema ristilöömist.

VIII.4. Kirikusisese infiltratsiooni ja revolutsiooni tulemused

VIII.1.-2. toodud tunnistuste kohased kavatsused Kiriku suhtes on Vatikani II Kirikukogust alates muutunud tegelikkuseks pea kõikides valdkondades. Seda mitte ainult vabamüürlasest peapiiskop Annibale Bugnini¹⁷⁴ juhtimisel teostatud liturgiareformi, vaid ka kirikukogujärgses Kirikus valitseva täieliku õpetusliku ja distsiplinaarse kaose tõttu. Viimane on muidugi “5. kolonni” tubli töö tulemus. Illustreerigu aktuaalset olukorda kirikus vaid mõningad tsitaadid asjaosalistelt.

Yves Marsaudon Vatikani II Kirikukogu ja kirikukogujärgse oikumenismi kohta:

“Katoliiklased... ei tohi unustada, et kõik teed viivad Jumalani ning nad peavad tunnistama, et see vabamõtlejate julge idee, mida võib õigusega nimetada *revolutsiooniks* – mis pärineb meie vabamüürlaste loožidest – on nüüd püha Peetruse kuplite kohale end toredasti laiali laotanud”.¹⁷⁵

Paavst Paulus VI alandlik lipitsemine massoonliku humanismi ja inimesekultuse ees:

“Kirikukogule kogunenud Kirik... tegeles tugevalt inimesega, sellise inimesega, nagu ta ennast meie ajastu tegelikkuses endale ette kujutab: elusa inimesega, täielikult iseendaga tegeleva inimesega, inimesega, kes mitte ainult ei tee iseennast kõige teda huvitava keskpunktiks, vaid kes julgeb ka väita, et ta on iseendas igasuguse tegelikkuse põhjuseks, eesmärgiks ja aluspõhimõtteks. Laitsistlik ning profaanne humanism on lõpuks ilmunud oma hirmuärataval kujul ning esitanud kirikukogule teatud määral väljakutse. Inimesekssaanud Jumala religioon on kohtunud ennast jumalaks teinud inimese religiooniga (sest ka too on üks religioon). Mis on juhtunud? Kas kokkupõrge, võitlus, anateem? See oleks võinud juhtuda, kuid ei juhtunud. ... Inimese vajaduste (mis on seda suuremad, mida suurem saab olema Maa poeg) avastamine on hõivanud kogu meie kirikukogu tähelepanu. Teie, kaasaegsed humanistid, tunnistage, et meile kuulub see teene ning tunnustage meie uut humanismi: ka meil, jah, meil veel rohkemgi kui kellelgi teisel, ka meil on inimese kultus.”¹⁷⁶

Paavst Johannes Paulus II utopiad inimeste ülemaailmsest vendlusest ja rahvaste vahelisest rahust ilma Kristuseta harmoniseeruvad suurepäraselt massoonliku humanismi ja globalismi (mondialismi) ideedega:

“Uue aastatuhande algul saab elavamaks lootus, et inimesed hakkavad omavahelistes suhetes üha enam tõeliselt juhinduma üleüldise vendluse ideaalist. Kui see ideaal ei muutu kõikide inimeste ühiste püüdluste eesmärgiks, ei õnnestu kindlustada kestvut rahu. On palju märke, mis võimaldavad järeldada, et see veendumus juurdub üha sügavamale inimeste teadvusesse. Inimõiguste suured *charta*’d kuulutavad üleüldise vendluse väärtust; selle tähelepandavaimaks märgiks on tähtsaimad rahvusvahelised institutsioonid, eriti Ühinenud Rahvaste Organisatsioon; selle austamist nõuab ka – enam kui minevikus – globalisatsiooni protsess, mis üha tihedamate sidemetega ühendab majanduslikud süsteemid, kultuurid ja ühiskonnad (...) Erinevate religioonide tunnistajate avatus üksteise

suhtes võib tuua palju kasu ülemaailmsele rahule ning teenida inimkonna ühist hüvet”.¹⁷⁷

Paavst Johannes Paulus II, tervitades juudi vabamüürlaste looži *B'nai B'rith* esindajaid neile antud audientsil:

“...Me oleme seega palutud ühinema siiras tänupalves Jumalale. 133. psalmi avavärss on siin väga asjakohane: *Quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum* (“Vaata, kui hea ja armas on see, kui vennad üheskoos elavad”) ... See on kohtumine vendade vahel, dialoog piibli esimese ja teise osa vahel... Ning nii nagu mõlemad piibli osad, ehkki omavahel ühendatud, on teineteisest erinevad, nii on ka juudi rahva ning katoliku Kirikuga. Teineteisetundmine laseb meil veel paremini mõista, milline sügav mure kogu inimkonna pärast meid ühendab, näiteks võitlus nälja, vaesuse ja diskrimineerimise vastu kõikjal, kus ükskõik kes sellest puudutatud on, kuid samuti abi põgenikele... Vaimulik side võimaldab meil väärikalt vastata sellele suurele väljakutsele, mis on suunatud kõikidele, kes usuvad, et Jumal armastab kõiki oma võrdkujuna loodud inimesi. Ma näen seda ühekorraga nii juba olemasoleva tegelikkusena kui ka tõotusena sellest jätkuvast ja süvenevast dialoogist katoliku Kiriku ja judaismi vahel ning suhetest, mis on teie organisatsiooni ja Juutidega Peetavate Religioosete Suhete Komisjoni ning lokaalsete kirikute mitmesuguste institutsioonide vahel... Ma tänan teid veel kord teie külaskäigu ning teie toetuse eest dialoogile ja eesmärkidele, mida see järgib. Täname Jumalat, meie ühist Isa.”¹⁷⁸

Samasugust naiivoptimistlikku (kas ikka naiivset?) humanistlikku ilukõnet võiks tsiteerida ka paavst Johannes Paulus II tervituskõnest *Trilateraalsele Komisjonile* (vt V.3.) 18. aprillil 1983 antud audientsil. Juba ainuüksi sellise audientsi võimaldamine on skandaalne, sest ülemaailmse Kiriku peana on paavst kohustatud teadma, mis laadi ja milliseid eesmärke järgiva organisatsiooniga on tegemist.

¹⁷⁴ – Liturgiareformi nõukogu esimehe peapiiskop Annibale Bugnini kuuluvus vabamüürlaste hulka sai teatavaks 1975. a. juhuslikult ühe Rooma kuurias töötava preestri kätte sattunud konfidentsiaalse kirja kaudu, mille too preester esitas peapiiskop Bugninit seni tingimusteta usaldanud paavst Paulus VI-le, öeldes, et kui peapiiskoppi ei karistata, avaldab ta selle kirja ajakirjanduses. Kirjas sisalduvad tõendid pidid olema mõjuvad, sest nõutud karistus järgnes, ehkki seisnes küll ainult selles, et Bugnini saadeti apostellikuks nuntsiuseks, s.t *Vatikani ametlikuks esindajaks* Iraaki. Sel ajal oli jõus veel vana *Kirikuõiguse koodeks*, mis vabamüürlaste hulka kuuluvuse eest nõudis sõnaselgelt ekskommunikatsiooni

karistust. Põhjalikumalt kirjutati Bugnini vabamüüraslikust kuuluvusest koos vastavate tõendite refereerimisega rahvusvahelise konservatiivse katoliikliku ajakirja *30 Days (30 Giorni)* inglisekeelne väljaanne) 1992. a. 6. numbris. 1976. a. mitmes Itaalia ajalehes avaldatud nimekiri loožidesse kuuluvatest Vatikani kõrgetest tegelastest (kardinalidest, piiskoppidest, prelaatidest) sisaldas kokku 124 nime, sealhulgas ka peapiiskop Bugnini ning riigisekretär kardinal Villot' nime, kes oli kirikukogujärgse Kiriku hierarhias 1970ndatel aastatel paavsti järel tähtsuselt teine ametiisik (nimekirja ehtsust ja paikapidavust on siiski raske kontrollida). Enamik neist kõrgetest kirikutegelastest olid loožidesse värvatud vahetult Vatikani II Kirikukogule eelnenud aastatel. Mitmete teiste allikate kohaselt tegutseb ainuüksi Vatikanis neli kõrglooži, mitmed Vatikani kõrged tegelased olevat ka varjamatult lutsiferiaanliku salaordu *Hermetic Brotherhood of Light* liikmed.

175 – Yves Marsaudon, *L'oecumenisme vu par un franc-maçon de tradition*, Paris, 1964, tsiteeritud: John Vennari, *Die ständige Anweisung der Alta Vendita*, lk 37, alusel.

176 – Katkend paavst Paulus VI lõpukõnest Vatikani II Kirikukogu lõpetamisel 7. detsembril 1965.

177 – Paavst Johannes Paulus II läkitus 34. Ülemaailmsel Rahu Päeval, 1. jaanuaril 2001. Läkitus ei erine enam pea millegi poolest paatoslikust humanistlikust ilukõnest *Rotary Club*'i või mõne teise krüptomassoonliku organisatsiooni või isegi vabamüürlaste alama looži üritustel. Sõnagi ei lausu paavst sellest, et ainsaks tõelise rahu andjaks on Jeesus Kristus ning et Kristuse rahul siin patu valitsuse all olevas maailmas on vähe ühist sellega, mida maailm rahu all mõistab ja ootab (vt *Jh 14, 27; 15, 18-22* ja *Mt 24, 6-14*).

178 – Tervituskõne juudi vabamüürlaste looži *B'nai B'rith* esindajatele nendele antud audientsil 22. märtsil 1984 (siin tõlgitud Daniel le Roux, *Petrus, liebst du mich?*, lk 112-113, alusel, mis omakorda viitab *Documentation Catholique*'le nr 1874, lk 509-510). – Vt V.2.2. *B'nai B'rith*'ist, sionismist ja judaismist. – Talmudistliku moraali valgusel on selge, et ortodokssed ja sionistlikud juudid, kes ei pea *goj*'sid üldse inimesteks, ei tunne *goj*'dega mingit ühist muret *goj*'de nälja, vaesuse ja diskrimineerimise pärast (näiteks talmudistliku moraali kohaselt ei tohi surmaohus olevat *goj*'d aidata, v.a juhul, kui mitteaitamine on juudile endale kahjulik – *Talmud*, traktaat *Awoda Zara*, 26b).

VIII.5. Milline saab olema Uue Maailmakorra ühtne ülemaailmne religioon?

Kõige tõenäolisemana tundub, et uue maailmakorra plaanide kohaselt ei keelata ega hävitata katoliku Kirikut ega kristlust üldsegi mitte otseselt (Luciferi jüngrid teavad, et otsese verise jälitamisega ei saa Kirikut hävitada), vaid kavas on kujundada see “5. kolonni” abil seesmiselt ümber ja sulatada ühtse sünkretistliku superkiriku süsteemi, mille salajaseks inspireerivaks keskmeks on lutsiferiaanlik gnostitsism.¹⁷⁹ Kuna katoliku Kirik Kristuse *Müstilise Ihuna* saab tõelisena ja elavana eksisteerida ainult seal, kus ta toimib Kristuse seatud muutumatute põhimõtete ja institutsioonide alusel, siis on nende põhimõtete ja institutsioonide muutmine, võltsimine ja asendamine inimlikku ning isegi lutsiferiaanlikku päritolu põhimõtete ja institutsioonidega võrdväärne Kiriku hävitamisega: struktuurid, nimi, ametid, mõned välised vormid jäävad, kuid Kiriku olemus ja Püha Vaim on neist lahkunud. Kristuse töötuse (*Mt 16, 18*) kohaselt ei õnnestu see Saatana plaan kunagi Saatana lõpliku võiduni, kuid võimalik ning selle töötusega mitte vastuolus olev on Kiriku ajutine okupeerimine tema sisevaenlaste, Luciferi “5. kolonni” abil ning anti-kiriku ehitamine tõelise Kiriku sisse kuni selle peaaegu täieliku ülevõtmiseni, nii et Kiriku vallutanud kuulutavad tõelised katoliiklased väljaspool Kirikut olevateks skismaatikuteks.¹⁸⁰

Superkiriku kaudu religiooselt, ideoloogiliselt ja kultuuriliselt ühendatud uuest maailmast on kadumisele määratud kõik religioossed grupid, kes Jeesust Kristust ja Tema evangeeliumi tõsiselt, see tähendab, absoluutse tõena võtavad. Kristlane võib olla, kuid ainult modernistlik, relativistlik, oikumenistlik ja sünkretistlik – gnostilise superkiriku seatud kaanonite kohaselt.¹⁸¹ Vähesed uuele superoikumeenilisele maailmareligioonile järjekindlalt ja põhimõtteliselt allumatud traditsionalistid on ohtlike “fundamentalistidena” määratud kas ühiskonnast väljatõukamisele ja väljasuremisele või otsesele füüsilisele hävitamisele.

Rooma impeeriumis piisas kristlaste ühiskondlikuks ja riiklikuks aktsepteerimiseks nende poolt “tähtsusetu” suitsutusohvri toomisest imperaatori kuju või mõne muu ebajumalakuju ees. Seeläbi taheti lülitada ristiusk ühe võrdväärse ja seega *absoluutset ja universaalset iseloomu mitteomava* religioonina teiste religioonide ja kultuste pluralistlikku panteoni (oikumenismi antiikne variant!). Sarnast väikest oikumeenilist “suitsutusohvrit” nõutakse katoliiklastelt ning laiemalt võttes kõigilt kristlastelt ka tänapäeval. Öeldakse tolerantselt ja vastutulelikult: olge eraelus kristlased või katoliiklased või isegi traditsionalistid, käige pealegi ainult traditsioonilisel missal, peaasi, et te ei tõstaks oma religiooni suhtes *absoluutsuse ja universaalsuse pretensiooni*, et te ei väidaks, et see on ainus õige ja tõeline religioon, millele peavad alluma kõik inimesed, rahvad ja isegi

riigid!; uskuge oma kabelites ja kodudes *oma* Kristuse kohta mida tahate, kuid ärge väitke, et see teie Kristus on terve universumi Kuningas, kelle valitsusele peavad alluma kõik, isegi riigijuhid!; olge vähemalt väliselt lojaalsed ja tooge kasvõi *puht-sümboolne* ohver totalitaarse riigi, pankristliku inimkonna ja jumalate panteoni presidendi Luciferi altarile!

Uue maailmakorra sünkretistlik-oikumenistliku superreligiooni *relativismi*, *subjektivismi* ja *pluralismi* kui ülimald dogmad, mis piiritlevad ka selle superkiriku piirid, võttis suurepäraselt kokku väljapaistev katoliiklik filosoof *Agostino del Noce*:

“Mida nõutakse tänapäeva katoliiklastelt [see kehtib ka kõigi tõeliste ehk fundamentalistlikeks nimetatud kristlaste kohta – autorid], kui mitte kristluse taandamist igasugusest metafüüsikast ja teoloogiast lahutatud moraalile. (...) Universaalne moraal oleks tolerantne: see võimaldab, et mõned inimesed, nimelt katoliiklased, lisaksid sellele lootuse sealpoolsusele, mis oleks puht-religioosne transtsendentaalses mõttes: Kui nad selle lootuse alusel tegutsevad innukalt praktilises, inimlikus, karitatiivses suunas, siis on see suurepärase – humanistide jaoks katoliiklus selles seisnebki. Kuid siin seatakse üks tingimus: tunnistamine, et nende usk ja lootus on ainult transtsendentaalne lisa, seevastu eetika ja poliitika peavad jääma väljapoole iga usutunnistust. Teadlikkus sellest asjaolust tähendab tegevust kõikide hea tahtega inimeste ühtsuse nimel; usk võib inimesi lahutada, samas kui armastus, mis on seotud kõikide jaoks kehtiva universaalse teadusega, ühendab inimesi. See *communis opinio* (ühine arvamus) ei ole midagi muud kui massoonlik põhitees, 19. sajandi lõpu moraalifilosoofide banaalsus, mis ilmub uuesti avalikkuse ette meie ajastul. Veel kord leiab kinnitust tuntud eristamine integristlike ja progressiivsete katoliiklaste vahel. Sellele eristamisele rõhustid juba aastate eest *kato-kommunistid*, tehes ettepaneku integristide teatud laadi boikoteerimiseks, nimetades seda sajandi ekskommunitseerimiseks ja kinnitades silmakirjalikult, et “nood on dialoogi välistamisega ennast ise ekskommunitseerinud”. Sarnast lahendust pakuvad tänapäeval ka katoliiklaste ja massoonide vahelise oikumeenilise dialoogi pooldajad.

Eksisteerib teatud ühtne moraal, mis võib olla tõlgendatud ja väljendatud erinevates keeltes, kultuurides ja religioonides. Selle katoliiklik vorm on, üldiselt võttes, samuti lubatud, kuid tingimusel, et... Tingimused said juba eelpool nimetatud. Kuid selle dialoogi üks pool on veendunud, et kolmanda aastatuhande esimene pool peab nägema katoliikluse lõppu eutanaasia läbi. See tähendab, et katoliiklus tuleb massoonliku humanismi raames ümber tõlgendada (...) Katoliiklust ei jälitata, vaid see saab nimelt ümber tõlgendatud. Humanistliku

oikumenismi raames võib väga hästi leiduda sektsioon ka katoliku riituse jaoks”.182

Kui nii, siis selle eesmärgi esimene etapp, nimelt katoliku Kiriku ülevõtmine, ümberkujundamine ja assimileerimine ühe osana suurde sünkretistlik-oikumeenilisse superreligiooni on oma põhiosas juba praegu võrdlemisi edukalt ellu viidud ja ootab vaid lõpliku kuju ja katuse saamist – superkiriku ametlike nähtavate institutsioonide rajamist. “5. kolonni” diversiooni eesmärk on ju Kiriku vallutamine, okupeerimine, Kristuse asutatud Kiriku ja religiooni ümberkujundamine ja moonutamine inimliku suva ja omavoli alusel, tema lülitamine pluralistlikusse superkirikusse ja ideoloogiline allutamine gnostikute maffia valitsetavale riigile koos revolutsiooniga kaasa minemast keeldujate, s.t tõeliste usutruude katoliiklaste kuulutamiseks skismaatikuteks. See kõik on hiilgavalt teoks saanud tänu modernistlike preestrite ja piiskoppide jõhkrale omavolile, katoliiklaste konformistliku enamuse kaasajooksmisele ning tänu praeguse paavsti Johannes Paulus II teoloogilisele subjektivismile, edevusele, auahnusele ja iseloomunõrkusele (vt *Alta Vendita* instruksioon, VIII.2.). Isegi suur osa absoluutset tõde tunnistavatest “fundamentalistidest”, kes tulevase pluralistlik-oikumenistlik-relativistliku superkiriku “ortodokssesse ühtsusesse” ei mahu, on juba Kirikust välja visatud.

Jeesus Kristus terve universumi Kuningana (*Mt 28, 18*) on asutanud oma Kiriku suveräänse ja täiusliku ühiskonnana,183 mis oma missiooni täitmiseks ei vaja mingi teise institutsiooni nõusolekut, abi ega vahendeid, vaid teostab oma eesmärgi suveräänselt oma Asutajalt ja Pealt saadud missiooni (*Mt 28, 19-20*) alusel. Kirik ei allu mingile riigivõimule, vaid on usu ja moraali küsimuste ning religioosse kultuse valdkonnas täielikult suveräänne. Nagu nägime, on gnostiliste revolutsionääride eesmärk Kiriku allutamine totalitaarsele riigile ja tema valitsevale klikile, tema muutmine totalitaarse impeeriumi ideoloogiaministeriumiks. Sellisel juhul poleks maailmas enam ühtki institutsiooni, mis piiraks totalitaarse Maailmimpeeriumi piiramatut võimu inimese üle. Oma humanismi propagandaga, aktuaalse globalismi toetamisega, ÜRO, UNESCO jt rahvusvaheliste organisatsioonide eestvedamisel ilma Kristuseta ehitatava maailmarahu utopia propageerimisega toetab kaasaja katoliku Kiriku hierarhia, k.a paavst Johannes Paulus II, objektiivselt seda totalitaarset maailmakorda, olles juba praegu muutunud kujuneva maailmimpeeriumi ja tema *Salajaste Ülemuste* ideoloogilisteks teenriteks ja juhtides miljoneid katoliiklasi tema autoriteedile osutatava absoluutse kuulekuse sofismiga eksitusse.184 Sama kehtib kõigi teiste oikumeeniliste, demokraatlike, humanistlike ja igal muul alusel “poliitiliselt korrektsete” kristlaste kohta – nende tegevus ei kujuta endast midagi

muud tulevase totalitarismi ülesehitamist ning ideoloogilist prostitutsiooni selle ehitajatega.

Paljud pretensioonikad gnostikud (ka katoliku Kiriku sees olevad) väidavad, et alles tulevane tervet inimkonda ühendav superkirik ja gnostiline kristlus on õige, tõeline katoliku Kirik ja katoliku religioon, mida Rooma Kirik olevat 2000 aasta jooksul võltsides ja moonutades inimkonna eest varjanud ning alles nüüd toovad gnostikud kui tõelised katoliiklased selle päevavalgele.¹⁸⁵ Uuele tolerantsele, pluralistlikule ja antidogmaatilisele kirikule aga hakatakse nõudma vähemalt liberalismi, humanismi ja mondialismi dogmade piires absoluutset kuulekust, nii et igaüks, kes ennast selle piiridesse allutamast keeldub, leiab ennast kui hereetik ja sektant ekskommunitseerituna.¹⁸⁶ – Kuidas nii? Alles olid nad põhimõtteliselt igasuguse absoluutse tõe, dogmade, ortodokssuse kaanonite, ühe religiooni absoluutsuse pretensioonide ja paavsti eksimatuse vastu ning nüüd püüavad nad väita, et ainult neil on ainus tõeline katoliiklik ehk üleüldine religioon, ainus tõeline katoliku Kirik, ainus tõde, millest väljaspool on ainult hereesiad ja sektid – nüüd pretendeerivad nad samasugusele eksimatusele nagu paavst, kelle eksimatuse vastu nad alles ägedalt võitlesid. Terve mõistusega inimene, miks pärast peaksid Sa uskuma mingeid tegelasi, kes väidavad, et kõigile teada ja tuntud päritoluga katoliku Kirik ja religioon on 2000 aastat eksinud ning et tõeline katoliku Kirik ja katoliku religioon on hoopis nendel, kelle päritolu ja õpetus on kahtlase ja tundmatu päritoluga? Tegemist ei ole üldsegi mitte tõelise kristluse ning religioosse tõe küsimusega, vaid ainult absoluutse ja konkurentsitu võimu saavutamisele ühele totalitaarsele ideoloogiale.

Pange tähele asjasse pühendatute ettekuulutusi: Universumi Suure Arhitekti plaanide kohaselt tuleb ümberkujundatud uus ühiskond mitte ainult religioosne, vaid lausa *teokraatlik* (“...universaalse iseloomuga *teokraatlikus ühiskonnas*, mille on vabamüürlus selliseks kujundanud” – Pignatel, tsit märkuses 179 ja Saint-Yves d’Alveydre sünarhilisest ühiskonnakorrast, X.2.). See tähendab, et kavandatud tulevane ühiskond on samavõrd ideoloogiline-totalitaarne kui kommunistlik riik, kuid tänu kaasaegse teaduse ja tehnika pakutava kõikehõlmava kontrolli ja moodsa psühholoogia väljatöötatud isiksuse manipulatsiooni ja destruktsiooni vahenditele, ning tänu käimasoleva kultuurirevolutsiooni käigus inimeste edukale võõrandamisele ajaloost, kultuurist ja moraalist saab see olema veelgi totalitaarsem. “Täna veel mõistetamatuks eesmärgiks” (Ch. Riandey, märkuses 179), mille poole ühiskond vabamüürluse juhtimisel peab jõudma, on see, et “... kristluses pettunud massid (...) võiksid *Luciferi puhta õpetuse* universaalse manifestatsiooni kaudu vastu võtta puhtaima valguse”.¹⁸⁷ Kuidas Luciferi õpetuse universaalne manifestatsioon illuminaatide plaanide kohaselt teostuma peab, selle

kohta puuduvad täpsed ja selged allikad, kuid pole sugugi vähe tõenäoline, et oma praegustest edusammudest innustunud ning Luciferi auahnusest tagant õhutatud lutsiferiaanlased kavatsevad lõppkokkuvõttes kehtestada Luciferi avaliku kultuse kui kõrgeima ja universaalse riikliku religiooni, millest sunnitakse osa võtma ka neid, kes veel mingil lubatud kujul Kristust austavad. Masside harjutamine igasuguse okultismiga, maagiaga, spiritismiga ja Luciferi või Saatana kultusega käib juba aastakümneid ning seda üha avalikumalt ja massilisemalt. Maag Harry Potteri seikluste ja pokemooninduse viimisega koolilaste hulka on alanud gnostitsismi ja maagia avalik propageerimine ka koolilaste seas. Sealt edasi on ainult paar sammu deemonite ja Luciferi kultuseni. Ehkki pole alust arvata, et miss Rowling oleks mingi gnostilistesse saladuste sügavustesse pühendatu (mis pole siiski ka mitte päris võimatu), on tema kahjuröömus ütlus ühes ajakirjandusele antud intervjuus järgmine: “Sa oled kaotanud, Naatsaretlane!” ning tema raamatutes kirjeldatu, eeskätt Hogwartsi koolisüsteemi ja mõnede ainete sarnasus esoteerilises *Ühiskondlike arhetüüpide skeemis* (X.2.2.) kirjeldatuga on tähelepanuväärne. Isegi kui J. K. Rowling oleks ainult “süütu” grafomaan, kelle raamatud kaasaja massikultuuri tellijad, produtsendid ja reklaamijad ainult sellepärast bestselleriks on teinud, et too sügavamaid tagamaid mitte aimav maagiaga ja gnoosisega koketeeriv naisterahvas täielikult meie ajastu “eesrindlikumate” arengutendentsidega samastub, ajaloo salajaste juhtide tulevikuplaane instinktiivselt ette aimab ning seda kõike suurepäraselt kirjanduses väljendab, on tema maagilise epopöa tagajärjed (koos Potterist märksa primitiivsema *pokemoonindusega*) praegusele teismeliste põlvkonnale selged: igasugune maagia, okultism, esoteerika on nüüd *in*, see samastub igasuguse “kõrgema vaimsusega” ja “tarkusega” üleüldse ning rumal ja igav primitiiv (*muggol*) on nüüd see, kes selle massihüpnosisega kaasa ei jookse või koguni selle vastu on. Andekamad praegusest Harry Potteri põlvkonnast võivad paari aastakümne pärast anda viljaka panuse uue maailmakorra teokraatliku eliidi, maagide, ülempreestrite ja preestrite ja esoteeriliste teaduste meistrite järelkasvu hulka (vt X.2.2., *Ühiskondliku arhetüüpide skeemi* tabeleid 73 ja 53) ning avalik Luciferi kultus ei üllata siis enam peale mõningate vanade ning varsti väljasurevate *muggol*’ite kedagi.

179 – “Ärge lubage rääkida, mu vennad, et vabamüürlus on antikirik – see oleks ainult välistest asjaoludest tulenev nimetus. Oma olemuse poolest on vabamüürlus superkirik, mis ühendab kõik teised (kirikud)” (Prantsuse gnostiline ajakiri *Le Symbolisme*, 1962, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 24). – “Ainult vabamüürlaste kujundatud *universaalse iseloomuga teokraatlikus ühiskonnas* võime ühel päeval ühe ja sama idee ning suure lootuse nimel ühendada islami ja kristluse, juudid ja budistid, Euroopa ja Aasia. Ühesõnaga – vabamüürluse ülesandeks on *universaalse*

kiriku loomine” (Pignatel, *Batailles Maçonniques*, lk 29, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 29). – “Tulevane maailm loob pärast kristluse ja teiste kaasajal olemasolevate vaimsure vormide assimileerimist midagi uut ning kutsub ellu, analoogselt täieliku kollektiviseerimise füüsilisele fenomenile, teatud laadi *panteismi*, milles segatakse ja sulatakse ühte kõik religioossed ideed (...), mis suunatakse täna veel mõistetamatute eesmärkide poole.” (Charles Riandey, *Le Temple*, sept-okt 1964, tsiteeritud: P. Virion, *Bientot une...*, lk 112 ja *Czepulkowski*, lk 30).

180 – Nende usutruude kardinalide, piiskoppide ja preestrite kohta, kes olid vastu Vatikani II Kirikukogul domineerinud modernistlikule ja revolutsioonilisele suunale, kirjutab Prantsuse suurlooži *Grand Orient*’i bülletään nr 37 (1963) “Need on need, kes ei suutnud ära hoida kirikukogu kokkukutsumist, nüüd aga püüavad iga hinna eest kontrollida kirikukogu, mis püüab Kirikut välja juhtida traditsiooni kitsast ummiktänavast” (siin tsiteeritud: P. Virion, *Tajemnica nieprawości*, lk 147, alusel). – Juba eelmise sajandi lõpul andis apostaatpreester Roca retsepti käituda revolutsioonile sõnakuulmatute usutruude katoliiklastega kui skismaatikutega: “Lõpetage juba ükskord nende revolutsionäärideks ja röövliteks nimetamine, kes kuulutavad tulevast üleüldist uuendust. ... Anarhistideks muutute siis pigem teie, tagurlased!” (*La fin d’ancien monde*, lk 251, siin tsiteeritud: P. Virion, *op cit*, lk 148)

181 – “Oleme veendunud, et meie ajastu kristlased on kutsutud üles tõendama kristluse elujõulisust, proovides kohandada seda uutesse struktuuridesse, mis *peale surutakse*” (L’abbe Roca, tsiteeritud: P. Virion, *op cit*, lk 117, alusel).

182 – Tekst on kirjutatud 1970ndate aastate lõpul, siin tsiteeritud: Jerzy Kowalski Józef Bar, *Judeomasonska infiltracja Kościoła katolickiego*, Warszawa, *REKURS*, 2001, lk 16, alusel.

183 – *Täiuslik ühiskond (societas perfecta)* – sotsiaalfilosoofiline mõiste, mis tähendab kõikide oma eesmärkide saavutamiseks vajalike vahenditega varustatud ühiskonda, nii et ta põhimõtteliselt ei vaja ühegi teise ühiskonna abi ning pole temast sõltuv. Täiuslike ühiskondi on ainult kaks: Kirik ja riik. Vastandiks täiuslikele ühiskondadele on *mittetäiuslikud ühiskonnad (societates imperfectae)*, mis oma eesmärkide saavutamiseks vajavad teiste ühiskondade toetust (nt perekond, ülikool, partei jne). Täiuslike ühiskondade suveräänsus ei välista loomulikult vastastikku kasulikke koostööd ja abistamist, nt Kiriku ja riigi vahel.

184 – Seoses praeguse paavsti ja enamiku piiskoppide objektiivselt tehtava kaastööga lutsiferiaanliku maailmakorra ülesehitamise heaks tekib teoreetiline ja

praktiline küsimus legaalsetele autoriteetidele osutatava kuulekuse piiridest. Küsimus ei puuduta ainult kiriklikke võime, vaid ka legaalseid riigivõime, kellele kristlane võlgneb samuti kuulekuse, neile kui Jumala seatud autoriteetidele, Jumala esindajatele (*Rm 13, 1-7*). Kas kuulekus peab kehtima alati ja igal tingimusel või on sel piirid? Küsimus pole kaine mõistuse jaoks tegelikult üldsegi keeruline: eksisteerib võimukandjate subordinatsioon ja sellega seotud kuulekuse hierarhia. Lahenduse annab ka Pühakiri: Jumala sõna tuleb rohkem kuulata kui inimese sõna! (vt *Acta Ap 4, 19* ja *5, 29* ning *Gl 1,8-10* ja *2, 11-15*). Isegi paavst teostab oma võimu ainult Kristuse asemikuna – see tähendab, tema autoriteedi piirideks on Kristuse tahe, mis väljendub Tema ilmutatud usus ja Tema asutatud Kiriku konstitutsioonis ja eesmärkides. Väljaspool neid piire tegutseb paavst illegitiimselt, ületades oma autoriteedi volitusi ning selles, mis on Jumala tahte vastane, ei tohi isegi talle osutada mingit kuulekust; samas ei tohi paavsti konkreetsetele ametikuritarvitustele osutatavat kuuletumatust ja vastupanu laiendada mässuks paavsti autoriteedi kui niisuguse vastu. See käitumine rajaneb asjaolul, et siin maailmas iga võimukandja ainult *omab* oma ametit, olemata oma ametiga isiklikult samane – amet ja seda teostav isik on lahutatavad, millest tuleneb ka illegitiimsete ametikuritarvituste võimalikkus. Amet ja isik(ud), kui nii võib öelda, langevad kokku ainult Jumalas, kes annab partitsipatsioonina (osalemisena) oma autoriteedis võimu igale maisele autoriteedile: *omnis potestas a Deo* (“Igasugune võim tuleb Jumalalt” – *Rm 13, 1*). Sellest tulenevalt iga autoriteet teostab oma võimu legitiimsel viisil ainult Jumala asemikuna, Jumala seatud korra piires. Seega juhul kui legaalne autoriteet ei kuuletu Jumalale, on õigustatud kuuletumatus ja vastupanu osutamine tema käskudele ja seadustele, tõstmata ometi tema kui autoriteedi vastu mässu – sel juhul oleme me lihtsalt subordinatsiooni korras kuulekad kõrgeimale autoriteedile (*Acta Ap 4, 19; 5, 29*). – Põhimõte on eriliselt aktuaalne kaasaja totalitaar-demokraatlike riigivõimude suhtes, mis üha sagedamini annavad eksiõpetusele *omnis potestas a populo* (igasugune võim pärineb rahvalt) toetudes välja üha rohkem ebaõiglaseid ja loomuõigusega vastuolus olevaid seadusi.

185 – “Uus kristlus, ülev, avatud, sügav, tõeliselt universaalne, tingimusteta entsüklopedistlik – tõestab lõpuks kindlalt, et – nii nagu ütles Victor Hugo – kogu taevas astub maa peale, et likvideerida piirid ja sektantlikud eraldused, lokaalsed ja rahvuslikud kirikud, inimesi eraldavad kitsad pühamud ja kitsad eesmärgid, millesse on vangistatud keisri [selle all on mõeldud paavsti] valitsetavad Kristuse suure ühiskondliku ihu kannatavad liikmed” (L’abbe Roca, *Glorieux centenaire*, lk 123). – “Tõelised ning ausad positivistid kordavad ikka ja jälle, et ühiskondlike ja religioossete asjade uus kord, mida nad kuulutavad ja mille pioneerideks ja apostliteks nad ennast peavad, pole mitte katolitsismi kukutamine ja lõpp, vaid

katolitsismi õiguspärane uuestisünd teaduse ja progressi kuues” (L’abbe Roca, *sealsamas*, lk 506).

186 – “Esoteeriline doktriin pole üks teadus, filosoofia või religioosne moraalisisüsteem teiste samasuguste seas, vaid on *ainus* teadus, filosoofia ja moraalisisüsteem, religioon, ning kõik teised on ainult kas ettevalmistus selleks või selle moonutuseks, s.t selle osaline või vale väljendus, sõltuvalt sellest, kas nad *ainuõigele doktriinile* lähenevad või sellest kaugenevad” (E. Schuré, *Suured pühendatud*, siin tsiteeritud: P. Virion, *op cit*, lk 173, alusel). - “... rahvuspiiskop, kes oma rahvuskirikut tunnustab ja pühitseb, on tema *ortodoksne katoliiklik primas* (...) Väljaspool *teaduste hierarhilist korda* ja kooskõlastatud hariduslik-valgustuslikku süsteemi pole võimalik oodata midagi muud kui *sektantlust* ning poliitilisi erimeelsusi, milles pole mingit *ortodokssest õpetusest tulenevat tõde*, mingit *katolitsismi realismi*, mingit *autoriteeti*, kuna neis pole *ühiskondliku religiooni* loovat jõudu” (Saint-Yves d’Alveydre, *Mission des Souverains* (a. 1882), lk 433-434, siin tsiteeritud: P. Virion, *op cit*, lk 157, alusel).

187 – Albert Pike oma kirjas Itaalia illuminaadile, 19. sajandi Euroopa revolutsioonide pealavastajale Giuseppe Mazzinile 15. aug 1871, tsiteeritud: Des Griffin, *Die Absteiger*, lk 376, alusel.

IX.1. Inimõigused dekalooži, Evangeeliumi ja Jumala õiguste asemele, Inimese kultus Jumala kultuse asemele

Vabamüürluse poliitiline filosoofia ja programm ilmneb Suure Prantsuse Revolutsiooni põhimõtetes, eriti aga selle *Inimese- ja kodanikuõiguste deklaratsioonis* aastast 1789. Tsiteerime neist õigustest olulisemaid ja revolutsioonilisemaid:

Art 3 – Igasuguse võimu suveräänsuse allikaks on olemuslikul viisil rahvas; ükski institutsioon, ükski üksikisik ei tohi kasutada võimu, mis ei pärine selgelt otse rahvalt.

Art 4 – Vabadus seisneb vabaduses teha kõike, mis ei kahjusta teiste huve. Sel viisil pole iga inimese loomulike õiguste realiseerimisel muid piire kui need, mis kindlustavad teistele ühiskonnaliikmetele samade õiguste kasutamise. Need piirid saavad olla määratud ainult seadusega.

Art 6 – Seadus on (rahva) enamuse tahte väljendus... (järgneb paar lauset kõikide inimeste võrdsusest).

Art 7 – Mõtete ning veendumuste vaba vahetus on üks väärtuslikemaid inimõigusi. Iga kodanik tohib vabalt kirjutada, kõnelda ning trükkida, kannab aga vastutust neil juhtudel, mil seadus määratleb selle vabaduse kuritarvitamise.

Nendes artiklites leiame kaks põhiideed:

1. et inimene on kõikides valdkondades täielikult vaba ning sõltuv ainult iseendast;
2. et igasuguse seaduse ja valitsuse autoriteet pärineb inimeselt endalt kollektiivselt võetuna, s.t rahvalt.188

Need ideed on risti vastupidised katoliku usu põhialustele ning -dogmadele,189 mille kohaselt inimene on nii loomulikus kui ka üleloomulikus (s.t armu-) korras täielikult sõltuv Jumalast kui Loojast, Seadusandjast, Lunastajast, Päästjast ja Kohtunikust. Seda nii üksiksikuna kui ka ühiskonnaliikmena, mis tähendab, et ka ühiskondliku elu korraldus (esmajoones seadusandlus, riigi valitsemine, kohtumõistmine), poliitika, majandus, haridus ja kasvatus, kultuuritegevus – kõik peab olema korraldatud vastavuses Jumala seatud moraalse korraga vähemalt loomuõiguse¹⁹⁰ tasemel.

Inimõiguste deklaratsiooni revolutsiooniliste põhimõtetega kuulutatakse esmalt üksikinimene Jumala autoriteedi alt vabaks, iseenda kuningaks, seadusandjaks ja jumalaks, korrates Saatana mässulist loosungit *Non serviam* ("Keeldun (Jumalat) teenimast!") ja petlikke lubadusi "Te saate olema nagu jumalad" (*1. Ms 3,5*). Seejärel asendatakse põhimõte *Omnis potestas a Deo* ("Igasugune võim (autoriteet) pärineb Jumalalt" – *Rm 13, 1*) eksliku ja hukatusliku põhimõttega: "Igasugune võim pärineb rahvalt". See pole mäss mitte ainult Jumala ilmutuse ja Jeesuse Kristuse seatud üleloomuliku korra, vaid ka igasuguse loomupärase ühiskondliku ja moraalse korra vastu, sest inimese ja inimühiskonna sõltuvust Jumalast on võimeline tunnetama iga terve mõistusega (ja seetõttu ilmtingimata religioosne) inimene ka ilma jumaliku Ilmutuse abita. Arusaam, et igasugused autoriteedid (seega ka seadused) on ülevalt poolt inimesele etteantud jumaliku korra väljendusena sakraalsed, on alati olnud kõikide rahvaste ja kultuuride ühiskondliku ja moraalse korra alustalaks.191

Seega: inimõiguste deklaratsioon vabamüürlaste poliitilise programmi põhiosana kujutab endast sõjakuulutust Kristus-Kuninga universaalsele valitsemisele ning seetõttu programmilist mässu igasuguse Jumalast seatud loomuliku ja üleloomuliku korra vastu koos ülbe utoopilise kavatsusega parandada

Looja loodud maailma, kehtestades selles uue, inimese dikteeritud “korra”, koos inimese kuulutamisega iseenda jumalaks.¹⁹² Kristus-Kuninga korra peab asendama jumalikustatud inimese korraga, mis on juba kaudselt Saatana kord.

188 – Mida rahvavõimu teesi autorid võimu pärinemisest rahvalt ja rahvast tegelikult arvasid (ja nende ideoloogilised järglased praegugi arvavad), seda illustreerigu järgmine tsitaat, milles väljendub kogu vabamüürluse poliitiline ideoloogia ja metoodika: “Kas rahvas üldse teab, mida ta tahab? Ta pannakse tahtma ning välja ütleva asju, mille peale ta ise iialgi ei tule ... Rahvas on suur lambakari, kes mõtleb ainult õgimisele ning korralike koerte abiga juhivad karjased teda sinna, kuhu nad tahavad” (üks Prantsuse revolutsiooni põhilistest intellektuaalsetest nõoritõmbajaist, illuminaat Chamfort, oma sõbrale Marmontelile aastal 1789, tsiteeritud: Jean-Claude Lozac’chmeur & Bernaz de Karer, *De la Revolution. Essai sur la politique maçonnique*, Vailly-sur-Sauldre, 1992, lk 26, siin tsiteeritud: Joh. Rothkranz, *JA zu Europa heisst NEIN zu Maastricht!*, lk 4-5, alusel).

189 – Need teesid on vastuolus ka iga tervemõistusliku realistliku filosoofiaga ja enamiku religioonide ja kultuuride maailmatunnetusega. Transtsendentse Jumala olemasolu hädavajalikkus igasuguse olemise sõltumatu ja tingimatu algallikana (olemine iseeneses – lad. k. *ipsum esse*) ja maailma kui oma olemises juhuslike, piiratud ning sõltuvate asjade summa esmapõhjusena on iga realistliku filosoofia põhiteesiks. Sellest kogu maailma ontoloogilisest sõltuvusest Jumalast tuleneb ka inimese ja inimühiskonna moraalne sõltuvus Jumala poolt loomusesse seatud moraalsest korrast (loomuõigusest – *lex naturalis*).

190 – Dekaloog pole ei midagi muud kui loomuõiguse (*lex naturalis*) ehk inimese loomuliku mõistusega tunnetetavate moraalseste põhimõtete kogum, mille Jumal on oma üleloomuliku Ilmutuse kaudu selgelt formuleerinud ja oma autoriteediga kinnitanud. Iseeneses pole dekaloogis midagi spetsiifiliselt ja erandlikult kristlikku, tegemist on *kõiki* inimesi ja rahvaid inimloomuse alusel kohustavate kõlbeliste põhimõtetega. Spetsiifiliselt kristlik moraal on evangeelne.

191 – “On ülimalt selge, et rahvas, kellel endal ei ole mingit võimu, ei saa seda ka kellelegi anda. Tõeline võim võib seega pärineda ainult ülalt...” (sajandivahetuse prantsuse filosoof, 33. astme vabamüürlane René Guenon, siin Jean-Claude Lozac’chmeur & Bernaz de Karer, *De la Re-volution*, lk 104 alusel tsiteeritud: Joh. Rothkranz, *JA zu Europa...*, lk 4). – Seega on tees võimu pärinemisest rahvalt kõrgvabamüürlaste ja illuminaatide jaoks ainult üks rahvamasside manipuleerimiseks ajutiselt kasutatav propagandatrikk. Ka nende arvates pärineb

tegelik võim ühelt inimesest kõrgemalt printsiibilt, nimelt *Universumi Suurelt Arhitektilt* (vt *Mt 4, 8-9* ja *Jh 14, 30*).

192 – Loomuliku korra hävitamise all ei pea me silmas ainult loomuõiguse (loomupärase moraali) põhimõtete eitamist, nende moonutamist ja nende vastu võitlemist, vaid ka Jumala kui Looja poolt loomisaktis inimese kui mõistusliku, kahesoolise, ühiskondliku ja religioosse olendi loomusesse asetatud kalduvuste ja seaduspärasuste eitamist, moonutamist ning loomuvastasele käitumisele suunamist, seda nii individuaalses kui ka ühiskondlikus sfääris (millele oli lühidalt viidatud VI.2., p. 7-10). Vabamüürlaste vahe-eesmärk teel uuele maailmakorrale on kogu olemasoleva ühiskondlik-moraalse korra hävitamine (sest nende arvates on see Jumala kui türanni loodud ja seatud) totaalse moraali- ja kultuuri revolutsiooni tulemusena ja selle asendamine või ümberkujundamine inimese (s.t Luciferi poolt “valgustatud” illuminaatide) välja mõeldud ja loodud uue, kunstliku ja parema korraga. – “Vabamüürlase kutsumus on üldinimlik kutsumus... Teie ülesandeks, 1983. aasta vabamüürlased, on tavainimene kõigepealt defineerida, seejärel ta konstrueerida... Selleks eesmärgiks tuleb olla vaba, tuleb olla inimene. Aga olla inimene, tähendab mitte omada kindlust. Eelmise päeva tõde suri juba, homse päeva tõde tuleb alles ehitada...” (Georges Marcou, Prantsuse Suure Looži suurmeister, selle obedientsi liikmetele adresseeritud konfidentsiaalses ringkirjas (1983), tsiteeritud: *de Lassus*, lk 31). – “Vabamüürlus hakkab valitsema tervet maailma ning tema surematud, põlvest põlve pärandatavad põhimõtted (...) on soliidseks vundamendiks, millele kerkib oma tervikkujul (senisest) täiuslikum ideaalne ühiskond, kus inimesed on alatiseks ühendatud vennluse, hoole ning armastuse murdmatute sidemetega” (Looži *Grand Orient*’ Konvent 1929, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 81). – “Õõnestasime, lükkasime ümber, tegime maatasa ja hävitasime, sageli pimedada vihaga – selleks, et ükskord parema maitse ning püsivusega üles ehitada. Kuna meie ümber on nüüd kõik täis varemeid, mis on meie tegu, on juba aeg, et me kogu tõsidusega õpiksime oma ehitaja ning tõelise vabamüürlase ametit” (fragment vabamüürlaste ajakirjas *L’Acacia* varjunime all Hiram a. 1910 avaldatud artiklist, tsiteeritud: L. de Poncins, *Société des nations, super-Etat maçonnique*, lk 40 ja *de Lassus*, lk 64). – “Kus leiduks veel laiahaardelisem, tolerantsem, humanistlikum filosoofia kui see, mis väljendub meie konstitutsiooni esimeses punktis. Paari oma lihtsuses üleva lausega avame selles artiklis uue ajastu evangeeliumi, headuse ja armastuse, kuid samas ka uhke kindluse evangeeliumi, mis **annab igapäevase võimaluse saada iseenda Jumalaks**” (*Harmonie, Homogenité, Solidarité*, lk 10, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 29-30).

IX.2. Massidemokraatia ja massiühiskond ehk ohlokraatia triumf

Peale kõigi poliitiliste parteide infiltreerimise on vabamüürlaste peamiseks poliitiliseks vahendiks oma kavatsuste elluviimisel *seadusandluse* kui ühiskondliku elu põhilise regulaatori täielik *sekulariseerimine* (ilmalikustamine) ehk vabastamine religiooni ja religioosse moraali mõju alt. Loosungite “Igasugune võim tuleb rahvalt”, “Religioon on igäühe eraasi”, “Kõik religioonid on võrdsed” ning üleüldise religioonivabaduse põhimõtte alusel kuulutavad uue maailmakorra ehitajad, et Jumala tunnistamine igasuguse moraalse korra, seaduse ning ühiskondliku korra allikaks ning garantiiks rikub inimese vabadust ja väärikust, ahistab tema õigusi ning takistab ühiskonna arengut. Jeesuse Kristuse ülimuslikkuse avalik-riiklik tunnistamine, katoliku religiooni kuulutamine riigiusuks, loomuõigusega ning kristliku moraaliga kooskõlas olevate seaduste väljastamine – ühesõnaga kõik, mis kuulub katoliikliku riigi kontseptsiooni juurde on vabamüürlaste jaoks riigivõimu autoriteedi hävitamine; teiseusuliste, vabamõtlejate ning ateistide diskrimineerimine; südametunnistuse vabaduse eitamine ning ühiskondliku progressi takistamine ebaratsionaalsete käskude ja keeldudega; see on neile tagurlik ühiskonnakord, mis tuleb hävitada.¹⁹³

Vabamüürlaste poliitiline vahe-eesmärk on *massidemokraatia*¹⁹⁴ võidulepääs kogu maailmas, lõpp-eesmärk aga illuminaatliku juudi “aadelahva” juhitava ühtse ülemaailmse ühiskondliku korra, majandussüsteemi ja valitsuse¹⁹⁵ moodustamine, mis peab sündima eelnevalt *sihipäraselt tekitatud* ülemaailmse kaose tulemusena kui “ainus alternatiiv” terrori, sõdade ning inimkonna enesehävitamise ärahoidmiseks.

Parteidel põhinev *massidemokraatia* viib järk-järgult elukutselistest poliitikutest parteilise ladviku valitsemiseni ehk *partokraatiani*. Parteid vajavad aga valimiskampaaniateks ja propagandatööks raha. Tööstus- ja pangandusmonopolide osanikud ja omanikud omakorda vajavad oma huvide teostamiseks poliitika abil poliitikuid ja parteisid. Ei parteilised ega ka “sõltumatute professionaalsete ametnike” valitsused pole oma valitsusprogrammide koostamisel ja elluviimisel sõltumatud suurte ettevõtete, kompaniide, trustide ja pankade juhtkonnast ja nende huvidest. On selge, et see sõltuvus on tegelikkuses märksa sügavam ja tihedam kui demokraatiast heal arvamusel olev naiivne tavakodanik ette kujutab. Aeg-ajalt avalikkuse ette tulevad faktid korrupsioonist kõige kõrgemal tasemel ning isegi mõned lõpuleviidud kohtuprotsessid on vaid jäämäe veepealne osa, mille ülesandeks on rahustada korralikku kodanikku näivusega, et võitlus demokraatia korrumppeerumisega käib ja korrupsioon on jätkuvalt kontrolli all. Tänapäeva massidemokraatia juhtidee on: “Kes suudab oma huvide eest maksta, see tellib ka endale sobiva poliitika, et edaspidi veelgi rohkem teenida ja veelgi paremat poliitikat tellida”. Maksmine

toimub sealjuures tavaliselt märksa peenemal viisil kui lihtlabane altkäemaks või muud laadi korrupsioon. Aktsionäriks ja panganõukogu liikmeks võib lojaalse teenistuse eest saada ka variisikute kaudu või pärast poliitilise karjääri lõppu; pealegi on isikuid, keda rahuldab ka paljas võim (võimu näivus).

Märksa olulisem kui parteipoliitikute korrupsiooni sotsiaalsühholoogilised mehhanismid on (eriti rahvusvaheliste) pankade ja suuretevõtete ning riikide keskpankade mõju rahvusriikide majandusele ning selle kaudu poliitikale ja kogu ühiskondlikule elule. Selle globaliseerumisega seonduva mehhanismi üksikasjaliku analüüsi ja vaatluse jätkavad autorid oma suhtelise ebakompetentsuse tõttu finantsmajanduslikes küsimustes käesolevast tööst välja, piisab V.4. all käsitletust ning probleemi põhjalikumaks uurimiseks valitud kirjanduse nimekirjast. Rahvusvaheline pangandus ja raharinglus on sõlmpunkt, mille kaudu toimub tulevase uue maailmakorra härrasrahva rikastumine, nende võimu kindlustamine ja neile vastava maailmasüsteemi järk-järguline ülesehitamine. Hiigelsammuks teel globaliseerumise, uue maailmakorra, üleüldise võlaorjuse ja ülemaailmse impeeriumi suunas on Euroopa Keskpanga asutamine ja Euroopa ühisraha kehtestamine, mis teeb lõpu Euroopa rahvusriikidele koos rahvuslike majandussüsteemidega ja kõigel sellel rajanevaga.¹⁹⁶

Kümned teravapilgulised politoloogid, sotsioloogid ja ühiskonnafilosoofid kirjutavad juba 20. sajandi algusest ehk parteilise massidemokraatia väljakujunemisest alates, et demokraatia, hävitades küll seisusliku ühiskonna, pole endaga kaasa toonud kõikide inimeste võrdseid šansse ja võimalusi ühiskondlik-poliitilistes küsimustes kaasa rääkida ja otsustada, ühesõnaga, demokraatia etimoloogilisele tähendusele vastavat “rahva valitsust”. Pigem on see tekitanud rahva nimel rääkivate, rahvale tema tahet selgekstegevate (vt märkus 188 ja 197) ning rahva nimel otsustavate elukutseliste poliitikute oligarhia, kelle on loožidele alluvad parteijuhtkonnad juba enne parlamendivalimisi *eelvalinud* (rääkimata valitsusest, keda ei vali rahvas, vaid valimistel võitnud parteide juhtkonnad).¹⁹⁷

Elukutseliste parteipoliitikute oligarhia pole reeglina midagi muud kui suurtöösturite, suurpankurite ning (eriti tänapäeval) rahvusvaheliste kontsernide majanduspoliitiliste huvide esindajad, kes oma hea ja ustava töö korral võivad loota avansile plutokraatliku eliidi hulka (sellele viitasime maailma poliitilise ja rahanduseliidi endi tunnistuste alusel alapeatükis V.4.). Väljakujunevas demokraatias (nt Eestis) on tendents kahe rolli, poliitilise ja majandusliku ladviku ühendamisele,¹⁹⁸ samas kui stabiilse ja pika ajalooga demokraatia puhul (nt Ameerika Ühendriigid) pole selleks vajadust, sest finantsoligarhia ja poliitilise oligarhia vahelised suhted on ammu stabiliseerunud ning finantsoligarhia võib oma

huve kaitsta ja plaane ellu viia ilma isiklikult poliitikasse sekkumata, nimelt oma poliitiliste esindajate ja käsutäitjate kaudu. Nii pole väljakujunenud parteiline massidemokraatia tegelikkuses midagi muud kui *plutokraatia* ehk kõige rahakamate võim, raha võim selle sõna otseses mõttes.¹⁹⁹ Juba Platon ja Aristoteles kirjutasid poliitiliste vormide arengutsükleid käsitledes, et demokraatia mandub oma kandepinda laiendades massidemokraatiaks, massidemokraatia mandub rahakate või äraostetavate demagoogide juhtimisel plutokraatiaks, plutokraatia aga kõige moraalitumate ja põhimõttelagedamate, selle sõna sügavaimas mõttes kõige halvema ja amoraalsema massi valitsuseks ehk *ohlokraatiaks*.²⁰⁰ Ohlokraatlik oligarhia püüab aga oma valitsevat seisundit põlistada loomuliku ühiskondliku hierarhia suhtes pahupidise, kuritegeliku ja amoraalse (pealegi veel salajase) hierarhia ülesehitamise ja kinnistamise kaudu, takistades kõigi vahenditega tõelise vaimse eliidi kujunemist ja võimulepääsu ühiskonnas või korrumppeerides sellise eliidi äraostmise, oma loožidesse värbamise ning indoktrinatsiooni kaudu. Sünarhistlik-hierarhilise, lutsiferiaanliku ühiskonnakorra rajamise järel aga kindlustab ta endale sobiva liba-eliidi järelkasvu ideologiseeritud haridussüsteemi raames toimuva spetsiaalse väljavaliku ja kontrollitud edasiõppe kaudu eliitõppeasutustes (vt *Avaliku Administratsiooni Instituut* Ameerika Ühendriikides, *ENA* Prantsusmaal jne).

Nii klassikalise, loomuõigusel ja filosoofiliselt realismil rajaneva poliitilise filosoofia (nt Platoni ja Aristotelese) kui ka katoliikliku ühiskonnadoktriini alusel on riigi ülesanne terve ühiskonna teenimine – hool kõikide inimeste *ühise hüve* (*bonum commune*) eest, soodsate tingimuste loomine ühiskonnaliikmete materiaalseks heaoluks, intellektuaalseks ja moraalseks arenguks, ühiskondliku õigluse ja moraalse korra tagamine ning rahu kindlustamine (ühiskonna kaitsmine väliste ja sisemiste vaenlaste eest). Katoliiklik ühiskonnadoktriin lisas neile riigivõimu ülesannetele veel kaasaaitamise iga inimese lõpp-eesmärgi – igavese elu saavutamisele, mis tähendas riigi kaasaitamist Kiriku vaimsele missioonile ja selle missiooni igasugust toetamist. Keskne mõiste klassikalises ühiskonnadoktriinis on *ühine hüve, bonum commune*. Ühiskonnakord, mis aitab kaasa *ühisele hüvele*, on positiivne ühiskonnakord (monarhia, aristokraatia, *polis* ehk positiivne demokraatia, kusjuures p. Thomase kohaselt on kõige täiuslikum ühiskonnakord nende kolme positiivse korra ühendus); seevastu ühiskonnakord, mis toimib ainult teatud kitsa grupi (türanni, oligarhia või massidega manipuleeriva ohlokraatia) huvides ja ühise hüve kahjuks, on negatiivne ühiskonnakord (türannia, oligarhia, demokraatia). Kogu ühiskond, kaasa arvatud valitsejad, allub objektiivsetele, Jumala seatud (loomuõiguse ilmnevatele või ilmutatud) moraalnormidele. Ühiskonna ja riigi tõeline ülemvalitseja on Jumal; kuningas, aristokraatia ning rahva poolt demokraatlikult valitud esindajad teostavad oma võimu legitiimselt

ainult Jumala asemikena ja Tema antud volituste raames (*Rm 13, 1-7* kehtib ainult koos *Acta Ap 4, 19 ja 5, 29* kirjutatuga).

Kaasaegses poliitilises filosoofias – olgu see siis marksistlik, neomarksistlik, sotsialistlik-tehnokraatlik, liberaalne või liberaalkonservatiivne – on *ühine hüve* riigivõimu olemasolu ja tegevuse põhjendusena üleüldse kadunud või taandunud marginaalseks. Selle asemel nähakse riigivõimu funktsioneerimist erinevate huvigruppide konkurentsi ja võitluse raames (olgu see siis klassivõitlus või erinevate rahvakihtide demokraatlik huvide võitlus, mida teostavad parteid ja ametiühingud). Ka poliitilise filosoofia teine fundamentaalne põhimõte, nimelt igasuguse autoriteedi pärimine Jumalalt ja kolmas põhimõte, nimelt Jumala seatud objektiivne moraalne kord igasuguse riigivõimu legitiimsuse tegutsemise alusena ja piiridena, on kadunud isegi konservatiivsete poliitiliste filosoofide teostest ja konservatiivsete parteide programmidest. Religioonis nähakse ainult ühte moraalsete väärtuste allikat. Majandusliku elu vabastamine religioosse moraali piirangutest toimus juba varem. Kui kaasaegne poliitiline mõte juba rohkem kui sajandi vältel käsitleb riigivõimu, poliitikat, majandust ja nüüd praktiliselt tervet ühiskondlikku elu ühiskondlike gruppide võitlusena, mis toimub väljaspool Jumala seatud seadusi ja Tema tegelikku valitsemist ühiskonna ja ajaloo üle, siis ei saa selle loogiline tagajärg olla midagi muud, kui et kõige võimsamad huvigrupid vallutavad riigid ja muudavad need *enda huvide* realiseerimise vahendiks, rahva enamuse huvide kahjuks ning esitavad seejärel *iseendi huvid ja eesmärgid* Jumala asemel altarile tõstetud inimkonna huvide pähe.

Demokraatia plutokraatiaks ning ohlokraatiaks mandumisega seondub ka kapitalistlik-liberaalse majandussüsteemi kui tootmise ja tarbimise piiramatule kasvule suunatud, rahakeskse ning kasumit absolutiseeriva majandussüsteemi küsimus. Oma sügavamas olemuses on see siinpoolsuses materialistliku paradiisi ehitamisele orienteeritud mammonakeskne süsteem sügavalt amoraalne, inimvaenulik ning ateistlik. Kuid selle majandussüsteemi kriitika, ei majanduslikust ega ka teoloogilisest vaatepunktist, pole käesoleva töö teemaks.

193 – “Meie, vabamüürlased, peame täielikult alistama ja hävitama katoliikluse” (Prantsuse looži *Grand Orient*’ bülletään, 1895, tsiteeritud: *sealsamas*, lk 27). – “Tuleb hävitada religioon üleüldse, tuleb hävitada usk nendes eelarvamustes ja üleloomulikesse asjadesse, tuleb hävitada dogma.” (Vend Cocq rahvusvahelisel vabamüürlaste kongressil 1900. a., tsiteeritud: *sealsamas*, lk 60). – Neid ütlist, mis ilmselt pole pärit kõrgeimate pühendusastmetega vendade suust, tuleb mõista teiste avalduste taustal, mis räägivad katoliikluse ülevõtmisest, assimileerimisest ning

totalitaarse riigi teenistusse rakendamisest uue superreligiooni raames (mis olemuslikult on muidugi samuti võrdne katoliikluse hävitamisega).

194 – Seda sellepärast, et parlamentaarne demokraatia avab vabamüürlastele suurepärased võimalused ülaltpoolt salaja koordineeritud tegutsemiseks (infiltratsiooniks) erinevates parteides, poliitilise marionetteatri lavastamiseks, avaliku arvamusega manipuleerimiseks ja selle ideoloogiliseks suunamiseks soovitud suunas, moraalse dekadentsi juurutamiseks ning moraalse relativismi ja subjektivismi levitamiseks, loomuliku ühiskondliku hierarhia hävitamiseks, ühiskonna vaimse eliidi korrumppeerimiseks, äraostmiseks ja selle järk-järguliseks asendamiseks plutokraatliku ja ohlokraatliku oligarhiaga – kõik vabaduse, võrdsuse, vendluse, demokraatia ja pluralismi pateetiliste siltide kattevarjus, mille abil massiteabevahendite kaudu kergeusklikke masse hüpnootiseeritakse. Kuid massidemokraatia on kavatsetud ainult vahe-etapina üleminekul nn sünarhilisele *demo-ideokraatialle*, millel on demokraatiaga sama palju ühist kui Põhja-Korea nn *rahvademokraatlikul* korral.

195 – “Ükskord tuleb ülemaailmne valitsus, hoolimata sellest, kas keegi nõustub sellega või mitte. Ainus küsimus, mille üle tasub järele mõelda, on see, kas ülemaailmne valitsus luuakse kokkuleppe või sõjalise alistamise tulemusena.” (kommunistlikku revolutsiooni Venemaal tonnide kullaga finantseerinud juudi suurpankurite dünastiast pärit Ameerika senaator Paul Warbourg, 1950. a. USA Senatis, tsiteeritud: P. Virion, *Bientot un gouvernement mondial?* ja *Czepulkowski*, lk 77). – “Tsiiviliseeritud maailm suundub demokraatia poole, rahvaesindajate kaudu teostatud rahva võimu poole, ning meie vabariik on selles määratud juhtima kõiki teisi... Meie Looja valmistab maailma sobival ajal toimuvaks ümberkujunemiseks ühesainsas keeles rääkivaks üheksainsaks rahvaks, kus sõjavägesid ja sõjalaevastikke pole enam tarvis.” (Ulysses Simpson Grant, Ameerika Ühendriikide president, aastal 1872 (!), tsiteeritud: P. Virion, *Bientot...*, lk 27). Kas president Grant oli prohvet? Vaevalt küll, pühendatuna ta lihtsalt teadis teatud pikaajalisi plaane tulevase maailmaajaloo suhtes.

196 – “Euroopa ühisraha juhib rahvaid loobuma oma suveräänsusest finants- ja palgapoliitikas nagu ka rahanduses. Liikmesriikide autonoomsuse säilitamine ühtse maksupoliitika korral on lihtsalt illusioon” (Hans Tietmeyer, Saksa Riigipanga president, 1991, tsiteeritud: *Euroopa Liit – skeptiku vaatenuk*, Ühendus Eurodesintegraator, Tallinn, 2001, lk 2). – “On kindel, et individuaalsete rahvuslike pingutuste aeg tööjõu-, sotsiaal- ja maksupoliitikas on lõplikult ümber. See nõuab mõnede ekslike rahvusliku suveräänsuse ideede lõplikku matmist. ...Ma olen veendunud, et olukord meie maailma kaubandus- ja finantspoliitikas sunnib

varem või hiljem ühist välis- ja julgeolekupoliitikat väärima oma nime. ... Rahvuslik suveräänsus välis- ja julgeolekupoliitikas on peagi ainult kujutlusvõime produkt” (Gerhard Schröder, Saksamaa kantsler, 19.I.1999, tsiteeritud: *sealsamas*, lk 2).

197 – “Loomulikult annab iga kodanik valimistel oma hääle ning arvab sealjuures, et hääletab selle poolt, keda *tema* tahab. Meie seevastu teame, et ta hääletab selle poolt, keda *meie* tahame. See on demokraatia püha seadus” (Ilja Ehrenburg oma raamatus *Traumfabrik*, siin tsiteeritud: j. Rothkranz, *Die kommende Diktatur der Humanität*, 2. Bd, lk 200, alusel). – Kaasaegse massidemokraatia parandamatutest, algusest peale tema ideelistes alustes ilmnevatest puudustest ja korruptiivsusest räägivad nt eesti lugejatelegi tuttav A. de Tocqueville oma raamatus *Tähelepanekuid Ameerika demokraatiast* ja O. Spengler oma *Õhtumaa allakäigus* ja mujal; muudest autortest J. L. Talmon (*Die Ursprünge der totalitären Demokratie*), C. Schmitt (*Cappenberger Gespräche, Demokratisierung – Möglichkeiten und Grenzen, Politische Theologie I-II* jt teostes), K. Jaspers (*Wohin treibt die Bundesrepublik Deutschland?*), G.-K. Kaltenbrunner (*Elite. Erziehung zum Ernstfall*), Elias Canetti (*Massid ja võim*), E. von Kuehnelt-Leddihn (*Demokratie, eine Analyse* jt teosed), Jose Ortega y Gasset (*Masside mäss*) ning paljud teised.

198 – Teine ja märksa olulisem põhjus, miks Eesti poliitiline eliit, majanduslik eliit ning salaühingute juhtkond isikuliselt suures osas kattub, on see, et Eesti on tegelikult muutumas uskolonialiseeritud riigiks, milles majanduslik ja seega tegelik võim libiseb riigist välja, nimelt rahvusvahelistele kontsernidele ja suurpankadele, kohalik eliit aga on muudetud ainult tegelike valitsejate ja omanike majanduslikeks ning poliitilisteks asjaajajateks.

199 – “Demokraatia on uusaegsetele finantsistidele andnud võimu, millist pole siiani olnud isegi absolutistlikel valitsejatel. Tänu raharinglusele eksisteerib väikese rühma inimeste absoluutne ülemvõim terve tööstuse, kaubanduse ja teeninduse, seega inimeste elu ja surma üle, ülemvõim, mida kasutatakse halastamatult tervete rahvaste ning nende valitsejate ja ministrite suhtes. Tööstusriikide rahvad on niivõrd suurtes sisevõlgades, kogu nende tööstus on täielikult võlausaldajate kätes nagu pankrotistunud ettevõtte. Shylock [ahne juudi liigkasuvõtja Shakespeare’i näidendist *Veneetsia kaupmees*] hoiab oma haardes töölisi, käsitöölisi, põllumeest, preestrit, teadlast, leiutajat; kõik nad on tsentraliseeritud finantsvõimu kontrolli all.” (Dr Frank Soddy, Nobeli preemia laureaat, *A Statement of the World*, 1938, siin tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 82, alusel).

200 – Platon, *De republica*, liber VIII ja Aristoteles, *Politica*, liber V, 1 jm. Platon kirjutab: “Nii kerkib nimelt *türannia* loomulikul viisil esile ei mingist muust riigisüsteemist kui demokraatiast; liialeläinud vabadusest kujuneb kõige karmim ja metsikum orjus”. Ka p. Thomas Aquinost kirjutab oma kommentaaris Aristotelese *Poliitikale*, et demokraatia korrumppeerumisest väljakujunev *türannia*, nimelt *ohlokraatia*, on negatiivsetest ehk korrumppeerunud riigisüsteemidest kõige hullem. Nii Aristoteles kui ka p. Thomas selgitavad, et loomulikult ei valitse ohlokraatias rahvamassid, vaid madalast soost pärit paheliste demagoogide jõuk, kes manipuleerib võimu enda käes hoidmiseks masside kõige madalamate instinktidega. *Ohlokraatia* tuleneb kreekakeelsetest sõnadest *ochlos*, mis tähendab jõuku, kampa või bandet (tänapäevaselt: maffiat), kuid ka rahvamassi, ning sõnast *kratos*, mis tähendab võimu.

IX.3. Teoloogiline diagnoos: patu orjus ja Civitas Diaboli

Sügavaim põhjus, miks demokraatia mandub plutokraatiaks, see aga omakorda ohlokraatiaks, pole mitte sotsioloogiline, vaid teoloogiline, tulenedes pärispatu tagajärjel inimsoos valitsevast kolmesugusest patusest kirest, nimelt *lihahimust*, *silmahimust* ning *elukõrkusest*, mis on iga patu juurteks ja mille teoloogiline olemus on: 1. ärapöördumine Jumalast (kuuletumatus Jumalale) ning 2. loodud moraalse korra vastane pöördumine loodu (s.t iseenda kui lõppeesmärgi, oma egoistlike, siinpoolsete, Jumalast kui oma elu lõppeesmärgist lahutatud huvide ja soovide) poole. Patu elav, Jumalale kuuletumatu inimene püüdleb vaid oma vajaduste, huvide ja lõbude egoistlikule rahuldamisele: varanduse suurendamisele (omamiskirg), teiste üle võimu saavutamisele (võimukirg ja kuulsusejanu) ning oma lihalike himude rahuldamisele (füüsiliste vajaduste ebamõõdukas rahuldamine, eelkõige moraalnormide vastane seks). On selge, et need himud on üksteisega seotud, niisamuti nagu suur edu ühes vallas võimaldab enamasti saavutada ka edu teises vallas.

Täielikult patule andunud inimesele on tõde Jumala, objektiivsete moraalnormide, Jumala seatud elueesmärgi ning teda pärast surma vältimatult ootava Jumala kohtu kohta piinavaks etteheitaks. Ta teeb kõik, et selle tõega mitte kokku puutuda, seda oma teadvusest ja elutegevuse haardeulatusest kaugel hoida, marginaliseerida ja naerualuseks teha; kui võimalik, siis võltsida, kahjutuks ja ohutuks muuta, seda eriti ühiskondlikul tasandil, muutes selle asemel valitsevaks piiramatu vabaduse ja kõikelubatavuse ideoloogia. Ta tahab, et piiramatu vabadus patule kuulutataks põhiliseks inimõiguseks; kui see on saanud õiguseks, muutub

see järgneva *suunatud* moraalse allakäigu tagajärjel normaalseks ja kujuneb (kujundatakse) järk-järgult *normiks*; *ebanormaalsena* aga ilmneb siis hoopis patust hoidumine ning inimene, kes järgib moraaliseadust. Liberalism, sekularism ja religiooselt neutraalne või ateistlik riik on alates hiliskeskajast üha süveneva tendentsi, nimelt Jumala ühiskondlikust elust ning inimeste teadvusest väljatõrjumise – mis alates 18. sajandi algusest toimub vabamüürlaste juhtimisel teadliku ja järjekindla programmi alusel – lõpuetappideks. Täielikult ebapiisav oleks selle permanentse revolutsiooni taga näha ainult inimlikke jõude, isegi kui need oleksid illuminaatide ja kutseliste revolutsionääride taolised kurjad geeniused liidus kõigest hingest raha teenimisele andunud suurpankuritega. Ilma Saatanata kui seda revolutsiooni läbi ajaloo dirigeeriva vaimse jõuta jääb protsessi raudne järjepidevus ja meetoodilisus seletamatuks. Inimlikud jõud on ainult nähtamatuks jääva vaimse jõu tööriistad – lõppude lõpuks tunnistavad seda ju ka illuminaadid ise (nt O. Wirth, A. Pike ja Cl. de Saint-Martin, III.2.). Kõik selleks, et inimkond saaks üha vabamaks Jumalast ja oma elu tõelisest mõttest, oleks üha rohkem antikristliku türannia ja veel tähtsam, oma himude ja Saatana ori, unustaks Jumala ning täidaks peale surma massiliselt põrgu.

Antikristliku revolutsiooni maapealne eesmärk on ülemaailmse massiühiskonna ehk kultuuritu, ajalootu ja religioonitu inimkarja loomine, kelle teadvusest on kadunud viimsedki jäljed Jumalast, kõlblusseadusest ja inimese igavikulisest eesmärgist, kes veeteeriks ainult meelelise elunautimise loomalikul tasandil (intellektuaalselt nõudlikumatele pakutakse maagia närvikõdi ja gnoosise spekulatsioone) ning teeks pattu kahtlusteta, häbitult ja mõnuga. See mass on hõlbus juhtida, manipuleerida ning ära kasutada ülemaailmsele lutsiferiaanlikule oligarhiale, kelle ainus erinevus massist on, et nad võivad endale lubada neidsamu lõbusid mida põobelgi, märksa rafineeritumal ja sageli ka märksa perverssemal²⁰¹ moel, ning neile on ainsaks lohutuseks, et nad võivad end pidada selle rahvamassi piiramatuteks isandateks ja jumalateks (kui iga inimene on kuulutatud iseenda jumalaks, siis peavad mõned olema rohkem jumalad kui teised). Püha Augustinus nimetab oma ajaloo filosoofias ja -teoloogias sellist ühiskonda *Civitas Diaboli*, vahel ka *Civitas Mundi* (*Saatana riik, maailma riik*) vastandina Kirikust ning kõigi inimajaloo õiglaste hulgast moodustuvale *Civitas Dei*'le (*Jumala riigile*), näidates, et nende kahe riigi vaheline lepitamatu ja üha ägenev võitlus on maailmaajaloo telgjoon ja olemus.²⁰²

²⁰¹ – Üheks näiteks tulevaste Euroopa Ühendriikide pealinna kõrgesti tasustatud euroametnike isikliku elu perversselt tasemest on 1998. a. Euroopas kõmu tekitanud *Dutroux' skandaal*, milles keegi härra Dutroux mõisteti süüdi jõhkras pedofiilias ja lastepornograafia tootmise organiseerimises. Uurimise käigus tuli

välja hulk tõendeid terve organiseeritud võrgu olemasolu kohta, mille sidemed ulatusid nii Belgia valitsusse ja parteieliiti kui ka Euroopa Liidu keskametkondadesse, kelle ametnikud kasutasid Dutroux' teeneid. Neid jälgi aga ei uuritud ning ainusüüdlaseks tehti Dutroux, kellel varsti õnnestus põgeneda Belgia kõige paremini valvatud vanglast. Teda pole siia maani üles leitud ning selle skandaali uurimine, mis oli ainult jäämäe veepealseks osaks, on katkestatud. Kõrgeimate valitsusringkondadega seotud *300 Komitee* kuritegelikele meetoditele ja tegevusaladele (sh ka narkokaubandusele) sai juba eelpool viidatud.

202 – P. Augustinus, *Civitas Dei*, libri XI-XVIII.

IX.4. Praktilised sammud teel Kristus-Kuninga kukutamiseks ja Civitas Diaboli rajamiseks

Vabamüürlaste kasutatavate põhiliste destruktiivsete poliitiliste vahenditena *Civitas Diaboli* ehk *praktilise ateismi ühiskonnakorralduse* saavutamiseks võib esile tuua:

- *religioosselt neutraalse* ehk *sekulaarse (ilmaliku) riigi* kuulutamist kaasaegse riigi- ja ühiskonnakorralduse ainsaks ideaaliks (mis tähendab loobumist katoliiklikust riigikorraldusest ja katoliku usu kui riikliku religiooni staatuse likvideerimist);203
- *religioonivabaduse* seaduslikku sätestamist (mis tähendab, et katoliku usk kui ainus õige ja Jumalale meelepärane religioon asetatakse õiguslikult võrdsele tasandile valede religioonide, ebauskude ja põhimõtteliselt kasvõi satanismiga);204
- *seadusandlikku positivismi* ehk seadusandluse ja kohtumõistmise lahutamist moraalist (loomuõigusest ja ilmutatud moraaliseadusest), selle tuletamist ainult “rahva tahet väljendavate” seadusandjate kogu tahtest.
- *riiklikku areligioosset* (praktikas enamaltjaolt ateistlikku) *koolisüsteemi*, mis on edukas vahend noorsoo religioonist võõrutamisel või religioonist naeruväärsete ning moonutatud arusaamiste edastamisel (seal, kus riiklikes koolides toimub veel mingit laadi usu- või religiooniõpetus);
- *perekonnavaenulikku majandus-, töö- ja maksupoliitikat* jne.
- Neile lisandub veel hulk mitteametlikke poliitilisi ja ideoloogilisi surve- ja manipulatsioonivahendeid, nagu näiteks:
- rahvamasside teadvuse ideoloogiline töötlemine vabamüürlasliku finantsoligarhia kontrolli all olevate massiteabevahendite abil “poliitiliselt korrektsete” vaadete saavutamiseks (mis kõrgematest

- loožidest ja salaühingutest tulevate ideede alusel pidevalt evolutsioneeruvad ebanormaalsuse suunas);
- riiklikult toetatav destruktiivne kultuuripoliitika, kultuuri ning kunsti nime all esitatavate absurdsuste ja nilbuste propageerimine maksumaksjate rahaga, mille eesmärk on ilu kriteeriumite likvideerimine, kunsti, kirjanduse ja muusika lahutamine tõest ja moraalist ning nn *inetuse diktatuuri*²⁰⁵ kehtestamine koosmõjus ideoloogiale allutatud massikultuuri ülemvõimuga;
  - Kristusele ja usule kompromissitult truuks jäävate kristlaste tembeldamine “religioosseteks fundamentalistideks” ja “reaktsionäärideks” ning nende veendumuste naeruvääristamine, teotamine ja laimamine massiteabevahendites;
  - “religioossete fundamentalistide” repressioonid liberaalse või antikristliku orientatsiooniga kohtunike poolt otseselt ebaõiglase (ja seega illegitiimse) või ambivalentsete, üldsõnaliste “kummist” seaduste ideoloogilise tõlgendamise abil.²⁰⁶

203 – Loomulikult kehtib massoonliku doktriini kohaselt sama ka mitmesuguste protestantlike maade kohta, kus teatud protestantluse vorm oli ametlikuks religiooniks ja kehtis riigikiriku süsteem (Inglismaa, Taani, Rootsi) ning riigi sekulariseerimist soovitakse nüüd Türgi eeskujul läbi suruda ka islamimaades. *Katoliikliku riigi* kontseptsiooni kohta tuleb öelda selgituseks niipalju, et see: 1. ei välista tolerantsi teiste religioonide esindajate suhtes (kui need on kooskõlas loomuliku moraalseadusega), 2. välistab nii füüsilise kui ka moraalse sunni katoliku usku astumiseks ning 3. on mõeldav ainult seal, kus rahva enamiku hulgas sügavale ellu juurdunud katoliku usk kindlustab sellise riigi toimimisele loomuliku vundamendi.

204 – “Vabaduse” realiseerimise esirinnas püüab marssida ka Eesti, lubades ilmselt üsna pea registreerida ametliku ja lubatud usuorganisatsioonina Satanistliku kiriku. Muidugi ei jätnud see kaasa toomata eurobürokratide ja euroideoloogide kiitust kohalikele üliagaratele eurokoogutajatele Eesti eduka vastamise viimise eest “vabaduse” eurostandarditega ning Ameerika Ühendriikide välisministeeriumi usuvabaduse komisjoni raportis sisalduvat positiivset hinnangut.

205 – Selleks on välja mõeldud *kunstniku loomingu- ja väljendusvabadus*, mille tahta saab peita kõike, alates jumalateotuste esitamisest lõuendil, skulptuuris või kinolinal ja lõpetades *performance*’iks nimetatavat avalikku masturbatsiooni või väljaheidete määrimist lõuenditele.

206 – Lääne-Euroopas tuleb näiteks regulaarselt esile juhtumeid, et usutruud religiooniõpetajad on töölt vallandatud või nendele on määratud rahatrahve “inimväärikust solvavate ja inimeste vabadust ahistavate ideede propageerimise” eest, mis seisneb selles, et nad on õpetanud või tuletanud meelde usu ja moraali elementaarseid põhimõtteid.

X.1. Globaliseerumine ja mondialism

Alapeatükis V.3. poolsalajasi rahvusvahelisi organisatsioone, ÜRO-d ja rahvusvahelisi fonde puudutavas osas käsitletu seondub üldistavalt *globaliseerumiseks* nimetatava tendentsiga, mida teatud ringkonnad püüavad viimase paarikümne aasta jooksul raudse järjekindlusega avalikkusele serveerida kui ühtsesse ülemaailmsesse tulevikuühiskonda väljaviivat *ajaloolist paratamatust*. Samasuguse ajaloolise paratamatusena serveeritakse maailma üldsusele ülemaailmse valitsuse moodustamist tulevikus, millele rahvusriigid peaksid loovutama osa oma suveräänsusest (sealjuures laiema avalikkuse ees vaikitakse, et protsess on teadlikult ja plaanipäraselt suunatud rahvusriikide ja rahvuste likvideerimisele²⁰⁷). Seevastu juba praegu paljudest riikidest võimsamate rahvusvaheliste tööstus- ja panganduskontsernide monopoolse seisundi pidevast tugevnemisest ei armastata eriti rääkida, seda püütakse alatähtsustada või serveerida globaliseerumise kui iseenesest hea ja ajalooliselt paratamatu protsessi juhuslikku negatiivset kõrvalnähtusena, mis põhimõtteliselt on valitsuste kontrolli all ja on seda ka tulevikus. Tegelikult on asi vastupidine, nimelt valitsused on põhimõtteliselt monopolide kontrolli all ja on seda edaspidi veelgi rohkem, sest rahvusvaheliste monopolide võimu tugevnemine ja nende majanduspoliitiline diktaat rahvamajandustele ja riikidele on kaasaegse globalisatsiooniprotsessi mootor ja materiaalne vundament, mitte aga mingi juhuslik kõrvalnähtus. Esmaselt ja fundamentaalselt tähendab kaasaegne globaliseerumine, et rahvusvahelised suurmonopolid võtavad üle rahvusriikide majandussüsteemid, seovad need tugevalt monopolide kontrolli all olevasse ülemaailmsesse majandussüsteemi, mis sel moel üha rohkem monopoliseerub ja tsentraliseerub. Sellele majanduslikule vundamendile hakatakse üles ehitama ja sellega siduma teisi globaalseid süsteeme: poliitika, demograafia, teaduse, hariduse, kultuuri, religiooni ja teiste ühiskondliku elu valdkondadega tegelevaid ning neid valdkondi ülemaailmselt kujundavaid rahvusvahelisi ühendusi. Kõik toimub illuminaatlike teoretikute (roosiristlaste ja martinistide) kavade kohaselt, mille järgi uue maailmakorra ühiskonna ülesehitamine peab kronoloogiliselt algama globaalsest majandussüsteemist kui materiaalsest vundamendist ja lõppema sünkretistlik-gnostilise anti- või

superkiriku kujundamise kui vaimse krooniga.²⁰⁸ Majanduse ja teiste valdkondade globaliseeru(i)misprotsess toimub juba vähemalt 80 aastat ja seepärast saab tolle konkreetse globaliseerumise positiivsete ja negatiivsete suunitluste ja tulemuste kohta ka üht-teist öelda.

Arvame, et ei leidu mõistlikku põhjust, et olla globaliseerumise *kui niisuguse* vastu põhimõtteliselt ja tingimusteta. Võib väita, et kui tsivilisatsioon areneb ja riikide ning rahvaste vahelised kontaktid tihenevad, siis selle tulemusena on teatud laadi globaliseerumine tõesti ajalooline paratamatus. Hinnang aktuaalsele globaliseerumisprotsessile *in concreto* sõltub aga sellest, *milline* see globaliseerumine on, *kelle juhtimisel, kelle kasuks ja kelle kahjuks, kelle ja mille arvel* see toimub. Praegune globaliseerumine on ebavõrdne mäng ühte väravasse. Käimasolev globaliseerumine (mitte ainult majanduslik, vaid ka laiem) viib väikese arvu inimeste tohutule rikastumisele, masside vaesestumisele, varandusliku ja sotsiaalse kihistumise pidevale suurenemisele, kesklassi kadumisele ning selle muutumisele tehnokraatlikuks või intellektuaalseks proletariaadiks, riikide ja laiade masside võlaorjusele rahvusvaheliste suurpankade ees, rahvuskultuuride hävimisele ja asendamisele unifikatsiooniga massikultuuriga, ideoloogilisele diktatuurile, ülemaailmse totaalise kontrolli süsteemile. See on vaid lühike ja leebe loetelu käimasoleva globaliseerumise progresseeruvatest tagajärgedest.

Ideoloogiat, mis propageerib ja õigustab sionistide ja illuminaatide plaanitud ning juhitud globaliseerimisprotsessi, on kõige sobivam nimetada *mondialismiks* (pr k. *le monde* – maailm), kasvõi sellepärast, et seda nimetust on eesti keeles *globalismi* asemel kasutanud ja nendest probleemidest mitmeid raamatuid kirjutanud Vello Leito. Mondialismi eesmärk on *teatud kindlat laadi* kord maailmas, ülemaailmne uus kord, mis oleks *nende (Salajaste Ülemuste)* välja töötatud, ellu viidud ja juhitud, nende huvides ning suurte masside kahjuks: *New Order of the World, uus maailmakord* – ladina keeles *Novus Ordo saec(u)lorum*, mis teatavasti seisab ühedollarilisel rahatähel koos teise kirjaga *annuit coeptis* – “tuleb kasuks neile, kes (selle) algatasid”.

Nagu mainitud, mondialistlike plaanide teostamise vundament ja põhivahend ning realisatsiooni järjekorras esmane²⁰⁹ on *ülemaailmse majandussüsteemi* loomine, mille käigus rahvusvahelised kontsernid ja suurpangad võtavad üle rahvusriikide majandused. Nii libiseb majanduslik võim riikidest välja, riikide-ülese (ülemaailmse) tööstus- ja pangandusoligarhia kätte. See võimaldab neil dikteerida oma huvisid ja tingimusi erinevate riikide valitsustele, neid šantažeerida ning sõnakuulmatuse korral karistada riigi majandussüsteemi laostamisega. Kuid koos selle majandusliku vundamendi ülesehitamise ja

tugevdamisega hakati juba varakult rajama ka teisi ülemaailmseid organisatsioone, eeskätt poliitilisi.

Illuminaatlike ordude plaanitud ja juhitava poliitilise arengu lõppeesmärk on geopoliitilisteks ja majanduslikeks piirkondadeks jagatud ülemaailmse superimpeeriumi ja supervalitsuse kehtestamine ülemaailmse föderatiivse superriigina (Ameerika päritoluga illuminaatide plaanide kohaselt) või föderatiivsete kontinentaalsete impeeriumite konföderatsioonina (Euroopa roosiristlastelt ja martinistidelt pärit *Sünarhilise pakti* kohaselt). Idee populariseerimise ja realiseerimise vaheetapp oli Rahvaste Liiga,²¹⁰ selle praeguseks järglaseks on Ühinenud Rahvaste Organisatsioon²¹¹ koos mitmete muude ülemaailmsete organisatsioonidega.

Ülemaailmse impeeriumi märksa konkreetsem realisatsioon on aga *Euroopa Liit*.²¹² Euroopa Liit, nagu asjasse pühendatud vihjavad, pole muud kui ainult eelviimane vahe-etapp teel ülemaailmse impeeriumini, täpsemalt üks selle nurgakividest. Tõsi küll, ülemaailmne tsentraliseeritud impeerium on praktikas niivõrd teostamatu idee, et mõlemad idee Euroopa põhiautorid, *krahv Richard Coudenhove-Kalergi* ning *Saint-Yves d'Alveydre*,²¹³ nägid ülemaailmset riiki reaalsena vaid kontinentide konföderatsiooni kujul, mis omakorda oleks üles ehitatud rahvusriike koondavatele föderatsioonidele (nt Euroopa Liit). Kuid föderatiivsuse ja regionalismi põhjuseks pole mitte niivõrd rahvuslike, kultuuriliste ja religioossete eripärade ning isegi mitte rahvusriikide säilitamise ja hoidmise püüe, vaid puhtpraktiline hool selle monstrumi juhitavuse ja efektiivse toimimise kindlustamise eest.²¹⁴ Neil rahvusriikidel pole loota rohkem suveräänsust, kui oli Nõukogude Liidu satelliitriikidel või on USA osariikidel; samuti pole nad õiged rahvusriigid, vaid *multikultuurilist, multireligioosset ja multirahvuslikku* inimmassi koondavad territoriaalsed-administratiivsed üksused – meenutame mõtteavaldusi, mida sai toodud massoonliku rahvuspoliitika kohta (VI.2. koos märkusega 125).

EL-i praeguste ametlike dokumentide ja euroametkondade koridorides ringlevate, enamuses vasakparteidest pärinevate dokumentiprojektide alusel on piisavat põhjust väita, et regionalismi põhimõtte, millega *EL*-i juhid püüavad tõrjuda “natsionalistide” süüdistusi tsentralismi taotluste ja tsentralistliku riigi loomise kavade kohta, pole tegelikult midagi muud kui riigist veel alamate üksuste (regioonide) favoriseerimine rahvusriikliku ühtsuse likvideerimiseks “jaga ja valitse!” põhimõttel. Regioonidele pidavat kuuluma õigus astuda Euroopa Liidu keskorganitega otsesidemettesse, vahepealsetest (rahvusriiklikest) astmetest mööda minnes. On selge, et selliste sidemete tegelikuks algatajaks pole kunagi regioonid ise, vaid Euroopa keskvalitsus, nagu on selge, et nende sidemete algatajad

regioonis on samuti väljastpoolt regiooni välja otsitud ja inspireeritud. Eesti puhul tähendaks selline regionalism näiteks seda, et Euroopa Liidu keskorganid seavad sisse otsesidemed Ida-Virumaa maakonnavalitsusega või Kohtla-Järve või Narva linnavalitsusega, mille väga tõenäolisteks tulemusteks oleksid Eesti rahvuslik-poliitilistele huvidele kahjulikud projektid. Nende projektide realiseerimise vastu puudub rahvusriigi nukuvalitsusel võimalus protesteerida, sest: 1. see rajaneb Euroopa Liidu üheks universaalseks aluseks oleval *regionalismi* põhimõttel ning 2. Euroopa Liidu keskorganite seadused ja otsused on ülimuslikud rahvusriikide organite seaduste ja otsuste suhtes. Eesti-nimeline “rahvusriik” on ülalt ja alt võetud tangide vahele: *jaga ja valitse!* Kui rahvusriigis areneb liikumine oma rahvuslike huvide kaitseks, võib Narvat, Kohtla-Järvet või Ida-Virumaad kergesti üles ässitada Tallinna valitsuse ja ülejäänud Eesti vastu, kuulutada Eestis toimuv lokaalseteks rahvarahutusteks ja saata siia korda looma paar tuhat meest EL-i kiirreageerimisüksustest (vt märkus 222).

207 – ““Tsiiviliseeritud maailm suundub demokraatia poole, rahvaesindajate kaudu teostatud rahva võimu poole, ning meie vabariik on selles määratud juhtima kõiki teisi... Meie Looja valmistab maailma sobival ajal toimuvaks *ümberkujunemiseks ühesainsas keeles rääkivaks üheksainsaks rahvaks...*” (Ulysses Simpson Grant, Ameerika Ühendriikide president, aastal 1872, siin tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 79, alusel).

208 – “Majandus annab teile aluse, ning sellele vundamendile peate te ehitama Euroopa Riikide Nõukogu” (Saint-Yves d’Alveydre, *Mission des Souverains*, lk 425, siin P. Virion, *op cit*, lk 101, alusel).

209 – Majanduse primaadil on ka teine ettekavatsetud eesmärk: levitada materialistlikku ellusuhtumist, tõrjuda religioosne maailmavaade tahaplaanile, rajada ülemaailmne ühtsus materialistlikele alustele ning eraldada inimkond tema ühtsuse tõelisest vaimsest vundamendist Kristuses ja Tema Kirikus. Sellise lameda materialismi ja konsumismi juurutamisega valmistatakse masse ette teistsuguse, lutsiferiaanlikest loožidest pärit *vaimsuse* ja *religiooni* vastuvõtuks. Et see pole ainult teooria, näitab näiteks Euroopa Liidu ülesehitamise alustamine Euroopa Majandusühendusest ja sellele järgnev religioosse, moraalse ning kultuurilise dekadentsi algus Lääne-Euroopa heaoluühiskondadest. Just nimelt materialistlikult ühemõõtmeline heaoluühiskond on suuresti süüdi Lääne-Euroopa kristlike rahvaste moraalses laostumises ning vaimse elu dekadentsis.

210 – “Rahvaste Liigal, mida me (luua) soovime, saab olla seda suurem moraalne jõud ja mõju rahvastele, mida kindlamalt võib ta toetuda kogu maailma

vabamüürlaste ühendustele” (Suure Prantsuse Looži kokkutulekul 1923 väljendatud soov, tsiteeritud: A. G. Michel, *La dictature de la franc-maçonnerie sur la France*, lk 60 ja *de Lassus*, lk 65).

211 – “Praegune rahvusvahelise elu organisatsioon on kaugel rahuldavast seisust. Kuid meie eesmärk ei peaks olema lihtsalt praeguse ÜRO likvideerimine ning uue ÜRO rajamine hoopis uutele ja ratsionaalsematele alustele. Meie eesmärk peab olema hoopis selle muutmise, reformimise ning kohandamine vastavalt maailmas valitsevatele uutele poliitilistele, teaduslikele ja tehnilistele tingimustele, et varustada see kogemustel rajanevate struktuuridega ning paindlikkust ja muutlikkust võimaldavate protseduurireeglitega, mis peavad olema pideva evolutsiooni seisundis, vastamaks pidevalt muutuvale olukorrale” (Prantsuse looži *Grand Orient*’ bülletään 1964, tsiteeritud: Pierre Virion, *Rzqd światowy*, lk 65).

212 – Ühe ülemaailmse impeeriumi märksa konkreetsemaks realisatsiooniks sellepärast, et tegemist pole mingi riikide liidu või konföderatsiooniga, vaid kavakindlalt liitriigi suunas kujundatava moodustisega. Jutud riikide liidust on ainult rahvusriikide sissemeelitamise vahendiks, s.t pettevahendiks Euroopa riikide rahvaste sissemeelitamisel, kuna nende riikide ammu äraostetud ja korrumpeeritud poliitilis-majanduslikule eliidile on *EL*-i suundumus liitriigi moodustamisele enamasti teada. – “Ühe ning üha laiaulatuslikuma üle-euroopalise ühenduse kujundamine on ilmselgelt meie mõtiskluste ja tegevuse teemaks” (Suure Prantsuse Looži suurmeister G. Piau, tsiteeritud: Prantsuse Suure Looži materjalid (1989) *Points de vue initiatiques*, nr 71 ja *de Lassus*, lk 66). – “Kas mitte vabamüürlaste seast ei pärine säde, mis põhjustas Rahvaste Liiga, Rahvusvahelise Töübüroo ja kõikide nende rahvusvaheliste institutsioonide esilekerkimise, mis moodustavad veel ebaselge, kuid tegusa plaani *Euroopa Ühendriikidele*, võibolla isegi terve maailma ühendriikidele?” (*Grand Orient*’i 1932.a. konvendi dokumendid, lk 111, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 83). Veel selgemat ja avameelsemat juttu räägivad tippeuropoliitikud: “Viimane samm on integratsiooni lõpuleviimiseks Euroopa Föderatsioonis... Selline riikide rühm loob uue Euroopa lepingu, mis saab föderatsiooni põhiseaduse aluseks. Selle lepingu põhjal töötab föderatsioon välja oma institutsioonid, seades kohale valitsuse, ... tugeva parlamendi ja otseselt valitava presidendi. Selline juhtiv jõud peaks olema avangard ja integratsiooni juhtiv jõud... Euroopa Liidu viimane etapp sõltub otsustavalt Prantsusmaast ja Saksamaast” (Saksamaa välisminister Joschka Fischer, 12. V. 2000, tsiteeritud: *Euroopa Liit – skeptiku vaatenurk*, lk 2, alusel). – Vt ka H. Tietmeyeri ja R. Prodi avaldusi märkuses 82 ning G. Schröderi avaldust märkuses 196. – Nii et need Eesti poliitikud, kes rahva rahustamiseks räägivad Eesti rahvusliku suveräänsuse

säilitamisest Euroopa Liidus, on kas poliitilised ignorandid, kes lehti ei loe ja päevapoliitikat ei jälgi või siis teadlikud valetajad ja vassijad.

213 – Täpsemalt öeldes pärineb kontinentide föderatsiooni idee krahv Codenhove-Kalergilt, seevastu sünarhiline ühiskonnakorralduse idee pärineb Saint-Yves d'Alveydre'lt (sealhulgas näeb ka tema ette teatud regionaalseid valitsusi ja parlamente). Saint-Yves d'Alveydre on omakorda ainult varasemate, roosiristlastelt A. Komenskilt ja Claude de Saint-Martinilt pärit ideede kompilaator, vahendaja ja propageerija.

214 – “Tõelises, sünarhistlikult mõistetud demokraatias ei saa mitte ükski individ leida end väljaspool kultuurilise põhiüksusena mõeldud *rahvusriiki*” (*Sünarhiline pakt*, art 489, tsiteeritud: P. Virion, *Rzqd światowy*, lk 159). Paktis mõistetakse *kultuuri* all kogu vaimset-intellektuaalset elu haaravate tegevusvaldkondade summat. Mida siis on mõeldud tsiteeritud väitega? Lihtsalt seda, et sünarhistlikult ümberkujundatud maailmas ei saa ja ei tohi ükski inimene leida end väljaspool totalitaarse süsteemi rahvusriigi nime kandvat kesket üksust, mis koondab keske ideoloogilise kontrolli alla nii religiooni, moraali, hariduse, teaduse, poliitika kui ka majanduse. Sarnastest nimetustest e tohi lasta end rahustada ja ära petta, tuleb vaadata erinevaid olemusi.

X.2. Sünarhiline ühiskonnakord

Uue maailmakorra iseloomustamiseks on lutsiferiaanlikud tipp-teoreetikud leidnud nimetuse *sünarhiline kord*. Need plaanid, mida alates 20. sajandi algusest järjekindlalt teostatakse, on pärit esmajoones roosiristlaste ja martinistide ridadest, kuid ka teistest ordudest pärit ideed on olemuslikult väga sarnased.

Sünarhiline teokraatia idee alusepanijaks loetakse eelpool (II.2.) mainitud Tšehhist pärit roosiristlast Amos Komenski't. Juba temalt võime leida kolmeosalise tsentraliseeritud valitsussüsteemi idee koos avaliku võimu ja salajase autoriteedi lahutamiseks. Tõsi küll, võrreldes hilisemate sünarhiliste plaanidega polnud neis plaanides majanduslikku võimu ning ideoloogiline võim on jagatud religioosseks ja hariduslik-teaduslikuks võimuks. Poliitika pidi olema allutatud ideoloogiale ja ideoloogia gnostilisele religioonile, s.t religioonide oikumeenilisele liidule, mida juhivad gnostikud. Kirjeldatud ühiskonnasüsteem pidi olema rangelt hierarhiline ning selle funktsioneerimine ja edasikestmine oli rajatud riiklikule ideologiseeritud haridussüsteemile (*hariduslik-valgustuslikul võimule*), mis kindlustaks ideokraatiale ustava järelkasvu väljavalimise ja koolituse (mispärast

UNESCO kõrged tegelased Komenskit ka oma vaimseks isaks peavad – vt II.2.) ning tsentraalsele ideoloogilise järelvalve- ja politseiaparaadile.

Õpetuslikult väljakujunenuna ning kaasajastatuna leiame Komenski ideokraatia mudeli põhiliselt kahest dokumendist, mis mõlemad on pärit prantsuse martinistlikest ringkondadest. Esimene neist on üksikasjalisem ning lutsiferiaanlikesse saladustesse pühendatute kitsale ringkonnale mõeldud *Ühiskondlike arhetüüpide skeem*, teine on laiemaks propageerimiseks mõeldud *Sünarhiline pakt* kui kõikide rahvaste uue orgaanilise kultuurikorra plaan. Viimast hakati martinistide ja teiste salaordude kaudu vabamüürlaste ringkondades ja rahvusvahelise poliitilise ja majandusliku eliidi hulgas levitama alates aastast 1941.

Loomulikult pole ka illuminaatide ülemaailmne tipp oma plaanides kaugeltki mitte ühtne ning nende vahel tuleb ette põhimõttelisi erimeelsusi, konkurentsi ja võitlust nii isikute, isikute gruppide kui ka suurriikide kui tulevaste kontinentaalimpeeriumite liidrite vahel. Erimeelsusi esineb näiteks tulevase ülemaailmse impeeriumi ja tema osade vaheliste suhete ehk tsentraliseerituse astme küsimuses. Enamik Ameerika päritoluga uue maailmakorra teoreetikuid (juhtivatest näiteks *Clarence Streit*) on märksa tsentraliseerituma impeeriumi poolt kui Euroopa sünarhistlikud teoreetikud. Tundub, et Euroopa Liidu juhtivate jõudude selge (ehkki avalikkuse eest varjatud) suund tsentraliseeritud föderatiivse superriigi loomisele ning nende tingimusteta allumine USA diktaadile maailmapoliitika küsimustes viitab Ameerika teoreetikute plaanide tugevnemisele Euroopa teoreetikute suuremat autonoomiat (ehkki küll mitte klassikalist konföderatsiooni) ettenägevate plaanide arvel.

*X.2.1. Sünarhiline pakt*²¹⁵

Sünarhiline pakt kujutab endast maailma poliitilise ümberkorraldamise, ülemaailmse valitsuse ning uue totalitaarse ja hierarhilise (oligarhilise) ühiskondliku korra plaane.

See *pakt* nägi maailmas ette viie kontinentaal-imperiaalse föderatsiooni moodustamise, mis koosneksid puhtadministratiivsete üksuste (provintside) tasemele taandatud rahvusriikidest. Kontinentaalsetest föderatsioonidest aga omakorda moodustataks ülemaailmne föderatiivne impeerium koos vastavate keskorganitega (parlament, valitsus, kohtud, korrakaitse- ja sõjaväelised organid), millel oleksid üsnagi konkreetsed ja laialdased võimuvolitused, seda eriti uuele maailmakorrale ohtlike kriisiolukordade lahendamisel.

Sünarhiline võimustruktuur, mis on ühesugune nii lokaalsel, rahvuslik-regionaalsel, kontinentaal-imperiaalsel kui ka ülemaailmsel tasandil, koosneb:

1. *kirikute nõukogust*, mis koondab religioosseid, haridus- ja teadusinstituutsioone, esindades intellektuaalset ja religioosset elu ehk teadmist ja tarkust;
2. *riikide nõukogust*, mis esindab poliitilist ja õiguslikku elu ehk seadust ja õiglust;
3. *kogukondade (omavalitsuste) nõukogust*, mis peab esindama majanduselu ehk tsivilisatsiooni ja tööd.

Laseme Saint-Yves d'Alveydre'l selgitada, mida ta üldse mõtleb *kiriku* all (mõiste *rahvuskirik* näitel):

“Mõiste *rahvuskirikud* all mõistan ma teaduslike või kunstiliste instituutsioonide tervikut, alates ilmalikest ülikoolidest, akadeemiast, instituutidest ja erikoolidest kuni kõikide riigi poolt seaduslikeks tunnistatud religioossete instituutsioonideni välja, kaasa arvatud vabamüürlus, kui too esineb religioosse kultuse kujul või tegeleb hariduslik-valgustusliku tööga...

Rahvuskirikuks nimetan iga rahva hariduslik-valgustuslike instituutsioonide tervikkompleksi, ning rahvuspiiskop, kes oma rahvuskirikut tunnustab²¹⁶ ja pühitseb, on tema ortodoksne katoliiklik *primas*.

Väljaspool teaduste hierarhilist korda ja kooskõlastatud hariduslik-valgustuslikku süsteemi pole võimalik oodata midagi muud kui sektantlust ning poliitilisi erimeelsusi, milles pole mingit ortodoksest õpetusest tulenevat tõde, mingit katolitsismi²¹⁷ realismi, mingit autoriteeti, kuna neis pole ühiskondliku religiooni loovat jõudu.

Just nimelt selles seisneb rahvuskirikute sisemine organisatsioon, milles apostellike võimuvolitustega varustatud episkopaadile ei jää üle midagi muud kui tunnustada ja ilma omapoolse diskussioonita pühitseda kõik oma rahva tõelised religioossed huvid, suundumused ja vajadused.²¹⁸

Kinnitan, et oleks hea, kui paavstlus võtaks initsiatiivi sellise organisatsiooni teokraatlikul soovitamisel kõikidele Kristust tunnustavatele Euroopa rahvastele. Kuid täiesti võimatu on, et Roomas asuv ning ladina klerikaalse imperialismi

plaanil põhinev paavstlus oleks senises vormis võimeline edasi täitma oma kõrgeima pontifikaadi ametit.

Võib siiski loota, et paavsti tiaara ühineb kord kristluse ühise juhtimisega, kroonides kõikidele rahvuskirikutele kui sammastele ehitatud universaalse kiriku, selle katoliikliku ja ortodoksse ehitise tippu.”219

Rahvuskirikute ülesandeks on totalitaarse kultuurikorra (pr k. *ordre culturel*) loomine, hoidmine ja selle kestvuse tagamine:

“Kultuurikord on soolaks sünarhiseeritud demokraatiale, see tähendab universaalse inimese sügava reaalsuse ühiskondlikuks väljenduseks oleva kanaliseeritud pluralismi näivuse kaudu õpetust vastuvõtvale ning mõtlemise kontrollile allutatud rahvale”.220

See kultuurikord tähendab vaimse elemendi primaati (ehk kõikehaaravat ajuloputust) ühiskonnas, integraalset humanismi kui avalikku riigireligiooni.

Sünarhiline ühiskonnakord, riigi range ideoloogilise kontrolli all olev haridussüsteem, totaalse kontrolli süsteem ja rahvusülene ülemaailmne politseiaparaat peavad tagama sellele kultuurikorrale täieliku võidu relvitute masside suhtes:

“Meie imperiaalne tahe on kõikide minevikust pärit institutsioonide paindlik, kuid tingimusteta vastavusse viimine selle ideaaliga”.221

Tähtsuse hierarhias seisavad *kirikute nõukogud* esimesel kohal. Nende nõukogude eesmärk on kõikide religioosete ja intellektuaalsete tõdede ning religioosete kultuste täielik ühendamise gnostikute kontrollitavas ja inspireeritavas pluralismis. See on totaalse oikumeenia pluralistlik superkirik (vt VIII.5. ja märkus 179). Oikumeeniline superkirik välistab põhimõtteliselt ühe või teise religiooni või kiriku pretendeerimise absoluutsele rollile (nagu see katoliku Kiriku puhul tema olemusest tuleneb). Sarnaselt, nagu see on vabamüürlaste loožides ja illuminaatlikes ordudes, peab superkirikut kõikidel tasanditel kujundama kaks teineteisele vastupidist voolu: üks alt üles – demokraatlik, sünkretistlik (pluralistlik), dünaamiline; ning teine ülalt alla – see kujundab riiklikku religiooni- ja kultuuripoliitikat (ajuloputust) ning põhineb lutsiferiaanlike gnostikute intellektuaalsel ja religioosel diktaadil. Sellepärast nimetavad sünarhilise ühiskonnateooria autorid seda korda ka *demo-ideokraatiaks*.

Seadusandlus ja haridussüsteem oleksid sünarhiliselt korraldatud maailmas ühiste ideoloogiliste standardite alusel unifikseeritud, jättes konkreetse seadusandliku ning kohtuvõimu ning haridusprogrammide teostamise küll madalamatele tasemetele, kuid võimaldades ülemaailmse imperiaalvõimu vahelesegamist seal, kus mõni kontinent või rahvusriik kipub saama liialt iseseisvaks. Rahvused ja rahvusriigid on desarmeeritud, maailmas valvavad korra järele paljurahvuselised ja riigitud, *ainult ülemaailmsele valitsusele alluvad korra- või rahukaitsejõud*, nn *maailmapolitsei*, kusjuures konkreetsesse riiki, kus toimuvad “rahutused”, saadetakse “korda kaitsma” ja “rahu tagama” kindlasti sellele riigile võõrast rahvusest pärit sõdurid.222

Ühtne maailmamajandussüsteem on edaspidigi rahvusvahelise sionistliku oligarhia ülemvõimu vundamendiks, rahvusriikide ja kontinentaalimpeeriumite kooshoidmise ning masside võlaorjuses hoidmise vahendiks, kuid neist kolmest nõukogust kui ühiskondliku süsteemi kolmest alustalast tähtsaim on *Kirikute Nõukogu* kui nähtav ideoloogiline (ideokraatlik) või lausa pseudoreligioosne (teokraatlik) valitsus. Poliitiline valitsus on selle suhtes ainult tehniline täideviija, majandus aga on omakorda allutatud poliitiliste eesmärkide teostamisele. Nende kolme avaliku nõukogu “võrseteks” tänapäeva maailmas on vastavalt *UNESCO* koos oikumeenilise ja religioonidevahelise liikumisega ning *Kirikute Maailmanõukoguga*, *ÜRO* oma poliitiliste ja sõjaliste allorganisatsioonidega (*rahukaitseväed*) ning mitmesugused rahvusvahelised majandusorganisatsioonid nagu *IMF*, *WTO* jt.

Sünarhiline pakt on lutsiferiaanliku pühenduseta profaanidest täideviijatele (vabamüürlastele ning väljapaistvatele raha- ja võimuhulludele karjeristidele) mõeldud tehniline dokument, mis esitas sünarhilise teokraatia nähtava struktuuri, kuid jättis selgitamata selle sügavaima varjatud olemuse. Selles suhtes täiendab seda teine sünarhiline dokument, märksa esoteerilisema iseloomuga ja salajasem *Ühiskondlike arhetüüpide skeem*.

*X.2.2. Ühiskondlike Arhetüüpide Skeem*223

See esoteeriline dokument kajastab pea igal oma leheküljel *avaliku võimu* (nähtava ja avaliku võimuaparaadi) ning *salajase autoriteedi* (ideeliselt inspireeriva, eesmärged seadva ja seega tegelikult juhtiva võimu) *lahutatuse põhimõtet*. Sellele põhimõttele toetub kogu sünarhilise korra toimimine nagu ka vabamüürlaste ja illuminaatide edukas tegevus tänapäeva maailmas.

Kirikute Nõukogu sünarhilis-teokraatliku ehitise tipuna koosneb kahest osast:

1. kirikute ja religioossete ühenduste, ülikoolide, teadus- ja kultuuriinstitutsioonide *avalikust nõukogust* ;

2. kogu sünarhilit ehitist kontrollivast, lutsiferiaanlikul initsiatsioonil põhinevast teokraatlikust eliidist (*Ühiskondlike arhetüüpide skeemis* nimetatakse seda institutsiooni nii *Suureks Valgeks Loožiks* kui ka *Suureks Teokraatlikuks Nõukoguks*).

Seega valitseb nähtavat oikumeenilist superkirikut nähtamatu lutsiferiaanlik superkirik (salajane lutsiferiaanlik-gnostiline hierarhia), mis ammutab inspiratsiooni esoteerilistest õpetustest²²⁴ ja maagilistest okultsetest riitustest.²²⁵

Superkiriku esoteeriline lutsiferiaanlik osa, mida Saint-Yves d'Alveydre nimetab *teokraatiaks*, ongi uue maailmakorra tegelik maailmavalitsus. Ka *Kirikute Nõukogu* avalik struktuur eesotsas *Suure Hierokraatliku Nõukoguga* (vt tabel 93) poleks tegelik valitsus, vaid ainult varjatud autoriteedi (*Salajaste Ülemuste*) ehk lõpuni lutsiferiaanlikesse saladustesse pühendatute ja “valgustatute”, *Suure Valge Looži* salajaste suuniste elluviija. Seega on plaanitava uue maailmakorra tegelik valitsus ideoloogilis-religioosne, salajane, lutsiferiaanlikult inspireeritud ja ei kattu valitsusega, kes avalikkuse ees näib valitsevat – selline ongi sünarhilise süsteemi olemus:

“Sünarhia seevastu näeb ette erilise rolli initsieeritud (pühendatud) autoriteedile, kes tunneb saladusi sisemise [s.t salajase, mitteavaliku] hierarhia, otsuste vastuvõtmise ja oma jurisdiktsiooni valdkonnas ning kes on ülim riigipea võimu suhtes, kellele ta surub peale oma seadused ja käsud. Poliitiline võim iseeneses pole seega avaliku võimu valdajaks, vaid on rahva ja salajase autoriteedi vahel vahendavaks, täidesaatvaks ja administratiivseks teguriks”.²²⁶

Analoogilise struktuuri alusel tahetakse võimustusüsteemi üles ehitada kõigil tasandil terves sünarhilise korra kohaselt ümberkujundatud maailmas. Kenneth Boulding ütleb, et “võib endale ette kujutada nähtamatu diktatuuri alla heidetud maailma, mis väliselt säilitab kõik demokraatlikud valitsusvormid”. Sarnane süsteem toimib vabamüürlaste infiltratsiooni ja salajase suunamise kaudu parteides, parlamentides ja valitsustes vähemal või suuremal määral juba praegu. Sünarhilise korra autorid nimetavad seda *demo-ideokraatiaks*. Nende arvates on see demokraatia ehk tõelise rahvavalitsuse kõrgeim ja täiuslikum vorm, milles massidemokraatia puudused (korruptsioon, egalitarism ja unifitseerimine, sellest

tulenev keskpärasuse ja iseloomutuse võim, isikliku vastutuse puudumisest tingitud võimu teostamise ebaefektiivsus, vaimse dimensiooni puudumine) ületatakse sünarhilies korras demokraatiale aristokraatlike ning teokraatlike printsiipide lisamisega.²²⁷ Juba ammu nähti ette uusaegse parteilise massidemokraatia sellise täiendamise vajadust ning seda, et massidemokraatia iseenesest pole mingi täiuslik ja kõrgeim kord, vaid ainult *ajutine* poliitiline vahend vana ühiskonna- ja riigikorra purustamiseks (vt Nahum Goldman, tsiteeritud X.6.), mis viib paratamatult ühiskondlik-poliitilise dekadentsini ja kaoseni. Nii mõtlevad gnostilised teoreetikud, ühiskonna “valgustatud” vaimueliit. Nad põlgavad ja vihkavad nii iseenda kujundatud massidemokraatiat (seda küll hoopis teistel põhjustel kui kristlik-konservatiivsed monarhistid) kui ka nende manipuleeritavat pööblit juba ammu, massidemokraatia süsteemi ehitamise algusaegadest peale:

“Alanud on videviku aeg, mis kuulutab ette kogu tsivilisatsiooni lagunemist ning uue ajastu tulekut. Olemasoleva korra kõigil religioossetel, poliitilistel ja ühiskondlikel süsteemidel on roiskumise ning surma lehk. Nn plutokraatliku ja militaarse demokraatia pseudotsivilisatsioon on astunud agoonia seisundisse, rahunusse ja hirmu sisendavasse agooniasse, milles hakkavad surema kõik valed [mõeldud on: kristlikud] moraalsed väärtused, mis kuni eilseni valitsesid maailma üle. Parakleedi tunnistajaid [s.t “kristlikke” gnostikuid] see agoonia ei või ega tohi hirmutada, kuna nemad, kel on ligipääs pühale hermeetilisele teadusele, teavad hästi, et roiskumine ja lagunemine on hädavajalikud *suure ülesande* teostamiseks...”²²⁸

Toome sünarhilies teokraatia (demo-ideokraatia) totalitaarse struktuuri näitlikustamiseks kaks tabelit *Ühiskondlike arhetüüpide skeemist*, mille oma raamatus esitab Pierre Virion:²²⁹

TABEL 73: *Juhi põhiomadused erinevatel tasanditel*

Maailma Isand:

- jumalikud ning okultsed jooned, ei oma midagi ühist inimkonnaga.

Ülempreester:

- imperiaalse hierokraatia juht; allub:

1. teokraatiale,

2. hierokraatlikule seadusele; amet on eluaegne; teostab oma võimu ainult volituste alusel, mille annab talle teokraatlik investituur hierokraatia eelneva nõusoleku põhjal.

Primas:

- rahvusliku ideokraatia juht; allub:
  1. hierokraatiale,
  2. ideokraatlikule seadusele; amet on eluaegne; teostab võimu ainult tänu volitustele, mille annab talle ülempreestri investituur ideokraatia eelneva nõusoleku põhjal.

Kuningas:

- riigi aristokraatia juht; allub:
  1. ideokraatiale,
  2. aristokraatlikule seadusele; amet on eluaegne; teostab oma võimu ainult tänu volitustele, mille annab talle primase investituur aristokraatia eelneva nõusoleku põhjal.

Valitsuse juht:

- rahvademokraatia juht; allub:
  1. aristokraatiale,
  2. demokraatlikule seadusele; on valitud ametisse seitsmeaastaseks perioodiks, võib olla valitud korduvalt; teostab oma võimu ainult tänu volitustele, mille annab talle kuninga investituur rahva eelnevalt väljendatud tahte põhjal.

TABEL 93: Otsustavad ning seadusandlikud organid

Initsieeritute Suur Valge Loož ehk Suur Teokraatlik Nõukogu, mille peaks on *Maailma Isand*.

Suur Hierokraatlik Nõukogu:

- koosneb ülempreestri *par'*idest²³⁰ – preestritest, seda juhib ülempreester. Ta annab välja hierokraatlikke seadusi, need kuulutab välja ülempreester.

Suur Ideokraatlik Nõukogu:

- koosneb primase *par'*idest, seda juhib primas. Ta annab välja ideokraatlikke põhimõtteid ja seadusi, need kuulutab välja primas.

Suur Aristokraatlik Nõukogu:

- koosneb kuninga *par'*idest, seda juhib kuningas. Ta valmistab põhimõtted ja seadused aristokraatiale, need kuulutab välja kuningas.

Demokraatlikud organid:

1. Suur Demokraatlik Nõukogu:

- rahvamajanduse föderatsiooni esinduskogu, mis koosneb demokraatlikesse regionaalsetesse nõukogudesse valitute esindajatest. Seda juhib valitsuse juht. See nõukogu valmistab demokraatlikud põhimõtted ja seadused, need kuulutab välja valitsuse juht.

2. Demokraatlik Regionaalne Nõukogu:

- esinduskogu regionaalsetes rahvavabariikides, mis koosneb üleüldiste valimiste käigus valitud ühiskonna esindajatest. Seda kogu juhib regionaalse valitsuse juht. Kogu valmistab regionaalsed normid, need kuulutab välja regionaalse valitsuse juht.

3. Korporatsioonide Nõukogu:

- ameti- ja kutseühingute esinduskogu, mis valmistab korporatsioonilisi otsuseid, mida hääletab üldkogu ja kuulutab välja esimees.

4. Linnanõukogu:

- kogukondade esindusnõukogu, mis valitakse üleüldistel valimistel. Kogu valmistab kohalikud eeskirjad, need kuulutab välja linnapea.

Eelnevaid hierarhilist võimustusüsteemi käsitlevaid tabeleid täiendab järgmine tabel, mis kirjeldab teaduste hierarhia ning ideoloogilisel selektsioonil põhinevat haridussüsteemi (mida Amos Komenski nimetas *hariduslik-valgustuslikuks võimuks*):231

TABEL 53: Teaduste hierarhia, mille sanktsioneeritud õppimine määrab indiviidi koha ühiskonnas

Sünteesiline²³² ja teokraatlik õpetus:

- Müstilised teadused: teurgia, müstagoogia, taumaturgia, kosmagooni, antropogooni, esoteeriline teosoofia, askees jne.

Sünteesiline ja hierokraatlik õpetus:

- Metafüüsilised teadused: eksoteeriline teosoofia, teoloogia, gnoosis, eksegees, esoteeriline sotsioloogia, maagia, psühurgia, ennustamine, astroloogia, liturgia, kosmoloogia, antroposoofia jne.

Sünteesiline ja ideokraatlik õpetus:

- matees, eetika, esteetika, hermeetika.

Analüütiline ja ideokraatlik õpetus (professori tase):

- Spetsialiseeritud õpe: matemaatika, moraaliteaduste, esteetika, sotsioloogia, loodusteaduste, psühholoogia, pedagoogika, tehnoloogiateooria, majandusteooria jne õppeprogramm.

Analüütiline ja aristokraatlik õpetus:

- Spetsialiseeritud õpe: poliitikateaduste, õigusteaduste, ajalooteaduste, sõjateaduste, profülaktika, administratsiooni ning rakendustehnoloogiatega seonduvate alade õppeprogramm.

Analüütiline ja demokraatlik õpetus, II aste:

21. eluaastal toimuv (tulevase eliidi) sanktsioneeritud selektsioon:

- üldine kultuur, sotsioloogia, retoorika, filosoofia, põllumajanduslikud, tööstuslikud, rahanduslikud, kaubanduslikud, käsitööstuslikud

rakendustehnoloogilised erialad. Rakenduslikud majanduserialad. Sel tasemel toimub eliidi esimene spetsialiseerumine ning ülaltpoolt sanktsioneeritud valik, mis võimaldab asuda tööle juhtivatele kohtadele majanduses, avalikus administratsioonis (tehnokraatlik eliit) või võimaldab pääsu kõrgemasse (ideokraatlikusse või teokraatlikusse) hierarhiasse.

Seesama, I aste:

- 14. eluaastal toimuv esimese sanktsioneeritud valiku läbi toimuv selektsioon, mis võimaldab asuda õppima analüütilis-demokraatliku õpetuse II astmele või jätkata spetsialiseeritud väljaõpet (kutseõpet): üldkultuur, sotsioloogia alused, loodusteaduste alused, tehnoloogiliste teaduste alused, majandusteaduste alused. Selle astme lõpetavad eksamid, mille sooritamisel saadakse I astme diplom.

Analüütilise õpetuse kõrgemad astmed läbiteinud moodustavad nn tehnokraatia (tehnokraatliku eliidi), sünteetilise õpetusega algab sünarhilise ideokraatia ja teokraatia kujundamine. Ainult ettenähtud õppeastmete sanktsioneeritud läbimine ning (ülevalpool) initsiatsioonide läbitegemine avab tee kõrgematele positsioonidele ühiskondlikus hierarhias. Andetud või, mis tähtsam, ideoloogiliselt ebakorrektsed, iseseisva ning sanktsioneeritud liinist kõrvalekalduva mõtlemisega indiviidid haridustrepil edasi ei tõuse ning on sunnitud leppima kas tänavapühkija või transporditöölise kutseõppe ja ametiga (seda parimal juhul, kui nende jaoks ei leita radikaalsemaid vahendeid).

See hierarhiline haridussüsteem sanktsioneerib, kindlustab ja põlistab selle, mida progresseeruvalt monopoliseeruv vabaturumajanduslik süsteem oli enne teostanud varanduslikul tasemel: äärmuslikult diferentseerunud klassiühiskonna väljakujunemise, ühiskonna jagunemise *establishmentiks* (alla 1% elanikkonnast), neid teenindavaks tehnokraatlik-teaduslikuks eliidiks ehk intellektuaalseks või valgeks proletariaadiks (kuni 10% elanikkonnast) ning mustatööliseks, tegelikult “mustaks proletariaadiks”, massiks, “suureks lambakarjaks” – ülejäänud 90% elanikkonnast (vt Chamfort märkuses 188 ja Fukuyama märkuses 134). Vahepealse 10 % sisse mahub tulevikus ka rahvusvaheliste (ülemaailmsete) *korrakaitsejõudude* liikmeskond, kes on hästitasustatud, ideoloogilise selektsiooni läbinud ja seetõttu lojaalsed.

Pühendatute *Suure Valge Looži* teokraatlik valitsus põhineb gnostilisel doktriinil, mille kohaselt salaõpetustesse pühendatu omandab progresseeruva “valgustatuse” käigus üha sügavama ühtsuse maailma jumaliku algega – Luciferiga

– ning selle kaudu kogu maailmaga, saavutades oma meistriga lõpuks initsiatsioonilise ühtsuse teadvuse ehk jumaliku tahtega samastumise teadvuse ehk inimkonna planetaarse ühtsuse teadvuse. Samastades end oma jumala ehk Luciferi tahtega ehk inimkonna ühtsust ja arengueesmärki haarava *universaalse, planetaarse* või koguni *kosmilise* teadvusega (selles ühtses teadvuses peab gnostiliste ideede popularisaatori Teilhard de Chardini kohaselt lõpuks osalema terve inimkond, samastudes siis nn *Pan-Kristusega, ühiskondliku Kristusega* ehk *kristuseeritud inimkonnaga*²³³), arvavad nad, et nemad on *ainsana* õigustatud ja orgaaniliselt ette määratud juhtima kogu inimkonda tema ühtsuse poole, nii nagu pea (aju) peab loomu poolest juhtima kogu keha:

“Rahvaste omavalitsuse esimene aste on nende jõuetus ehk alluvus. Seepärast ütleme otse välja tõe, mida inimesed vahest kunagi pole kuulnud: millal on ühel rahval omavalitsus selle sõna terviklikus mõttes, mille läbi nad võivad saada austuse osalisteks? Siis, kui nad on lükatud täitma ettenägelikkuse otsuseid... Siis, kui nad neile otsustele allumise läbi on tõstetud sellisele vägevuse astmele, mis neid ennast ületab; siis kui nad alluvad otsustele, mis ei alluta neid iseendi tahtele, vaid annab nad teaduse valitsuse alla..., mis on püsivam ning kaugelenägevam kui nende endi tahe”.²³⁴

See tsitaat, nii nagu kogu sünarhistlik teooria, pärineb samadest ringkondadest, kes sajandi võrra varem olid ka Prantsuse revolutsiooni kui otsese rahvavõimu organiseerimise ning hiljem massidemokraatia kui progressiivseima ühiskonnakorra propageerimise taga. Näeme, et kaasaegne parteiline massidemokraatia pidi algusest peale olema salajaselt juhitud *demo-ideokraatia* ehk masside demagoogiline manipulatsioon massiteabevahendite vahendusel. See pidi olema vahend kristlike monarhiate ning kristliku (katoliikliku) ühiskonnakorra purustamisel, et lõpuks ideokraatia ja teokraatia võiksid demokraatia varjust avalikkuse ette astuda ning asendada kristliku monarhia aristokraatlik-hierarhilise ühiskonna sünarhilises teokraatias peale pööratud ohlokraatlik-hierarhilise ühiskonnaga. Selles suhtes polnud ka nõukogude kord demokraatia antipood, vaid oli kaasaegse demokraatia ning tulevase sünarhilise demo-ideokraatia põhimõtete äärmuslik teostus. Siin, nagu alati, on Saatan jälle ainult Jumala ahv. Teisi aluseid, kui on loomulik, Jumala loodud hierarhiline ühiskonnakord, ei saa ühiskonnale ja riigile luua – need lihtsalt ei toimi, vähemalt mitte pikaajaliselt. Neid aluseid saab ainult pea peale keerata, täita nad hoopis teise vaimuga ja panna teenima vastupidiseid eesmärke, kui on jumaliku loomuliku ja üleloomuliku korruga kooskõlas oleval ühiskonnal.

X.2.3. Teoloogiline võrdlus: lutsiferiaanlik-teokraatlik ja kristlik (katoliiklik) hierarhiline ühiskonnakord

Oma väliselt vormilt on sünarhiline teokraatia ja katoliiklik monarhia või isegi (paavsti- või piiskopiriigi) teokraatia üsna sarnased. Hoolimata välise vormi sarnasusest on nende vahel siiski põhimõttelised ja olemuslikud erinevused, mis me järgnevalt välja tuua püüame.

1. Kristlikus hierarhilises ühiskonnakorras pole salaõpetustele ning salaühingutele toetuvat salajast hierarhiat, salaõpetused ja salaühingud on keelatud. Kõik ametid on põhimõtteliselt avalikud ning ligipääsetavad kõigile, sõltudes ainult vajalike oskuste ja eelduste omamisest. – Paavstid on oma vabamüürlust käsitlevates ringkirjades alati rõhutanud, et põhiliseks tunnistuseks vabamüürlaste organisatsiooni ja õpetuse pahelisest ja saatanlikust päritolust on tema kahepalgeline ning salajane iseloom, avalikkuse ning isegi endi lihtliikmete petmine, milles nad jäljendavad oma tegelikku meistrit, Vale Isa (*Jh 8, 44*) ehk Saatanat.

2. Kristlik ühiskonnakord põhineb voorustel ja vooruslike tegude toetamisel, soodustamisel ning väärtustamisel, mis ainsana kindlustavad inimese moraalse täiustumise, saamise Jumala sarnaseks ning ühinemise Jumalaga (jumalikustumise, ilma täieliku samastumiseta, mis ontoloogiliselt võimalik pole). Kristlik haridus ja kasvatus kindlustab, et pärilik aristokraatia (aadel) on ühiskonna tõeline eliit ka vaimses ning moraalses mõttes, kuid kristlik seisuslik ühiskond pole kunagi olnud niivõrd kinnine kastisüsteem, et ei võimaldaks ühiskondlikku tõusu ja võimetekohast rakendust ka madalamatest klassidest pärit võimekatele inimestele. Samas kindlustab kristlik ühiskonnakord ning kasvatus, mille keskne ideaal on *voorulik elu oma seisuses ja kutsumuses*, ka relatiivse õigluse, rahu ning harmoonia ühiskonnas. Kui pahedest tulenev ebaõiglus või muud laadi ebamoraalsus või kommunismi-taolise valeõpetuse massiline levik hakkab ohustama ühist hüve ja ühiskondlikku korda, astub ohu vastu välja kas Kirik kiriklike karistuste abil või riik, kelle kohuseks on kaitsta vooruste kaudu hüvele suunatud moraalset korda ja ning tõe suunatud usku nii sise- kui ka välisvaenlaste eest. – Seevastu sünarhiline lutsiferiaanlik teokraatia põhineb salateadmistel, gnoosisel ehk teadusel. Teiste ees salajas hoitud teadmised aga annavad vahendid teiste üle valitsemiseks, türanliku võimu teostamiseks ning ilma voorusteta, mille arendamisele gnostitsism, vabamüürlus ja sünarhiline haridussüsteem mingit tähelepanu ei pööra, teeb teadmine inimese uhkeks, ülbeks, endast madalamate suhtes üleolevaks ja neid

põlgavaks, võimuahneks ja ebaõiglaseks koos kõigi sellest tulenevate ühiskondlike tagajärgedega. Teadmiste omamisest tulenev enesekindlus ja “valgustatute” väärastunud missioonitunne käsikäes põlguse ja üleolekutundega “harimatu lambakarja” vastu paneb vohama ideoloogilises politseiriigis alati esineva valitsevate klasside piiramatu omavoli ja ebaõigluse. Riigi definitsioon nii marksistliku (kommunistliku ja kommunistliku) kui ka liberalistlik-humanistliku maailmavaate raames välistab igasugused objektiivsed aksioloogilised väärtused, taandudes kas klasside või tugevaimate huvigruppide poolt teiste klasside või huvigruppide üle valitsemise (vägivalla) teostamise vahendiks. Lugege lutsiferiaanlike intellektualistide Francis Fukuyama või Zbigniew Brzeziński mõtteavaldusi, siis näete, et Stalinil ja Pol Pothil on oodata väärilisi järglasi ka edaspidi ning seda nimelt liberalismi ja demokraatia kantsist Ameerikast.

3. Isegi paavstliku teokraatia (kirikuriigi) juhid pole kunagi usurpeerinud endale sellist praktilist (ilm)eksimatust, samastumist *kristuseeritud inimkonna planetaarse teadvusega* ning Jumala tahtega, jumaliku ettehoolduse otsustega, kui usurpeerib endale gnostiline superkirik. Seda isegi mitte oma dogmaatilises õpetuses, veel vähem aga distsiplinaarsetes, poliitilistes ja administratiivsetes otsustes. Paavsti dogmaatiline eksimatus pole mitte ideoloogilise türannia vahend, vaid on hädavajalik vahend inimlikust ekslikkusest, võimuambitsioonidest ning omavolist sõltumatu absoluutse tõe universaalseks kuulutamiseks, mis kindlustab inimestele südametunnistuse vabaduse jumaliku tõe alusel, vabaduse teadmatuse, eksiõpetuste, patu, Saatana valede ja kiusatuste ning totalitaarse riigi ideoloogilise türannia vastu.²³⁵ Väljaspool dogmaatilise eksimatuse piire on Kirik ja kristlik ühiskonnakord alati võimaldanud indiviidi kuuletumatust ja vastupanu südametunnistuse ning õigluse piire ületava omavoli vastu. Ka ebaõiglaselt ja türanlikult valitseva paavsti isik (kes on lõppude-lõpuks ainult Kristuse *asemik*, mitte aga Tema taaskehastus või mingi panteistlik väljendusvorm) pole siin olnud erandiks. – Seevastu sünarhilises teokraatias pole mingeid kuuletumatuse, teisitimõtleamise ja vastupanu võimalusi: superkiriku teokraatia (*Suur Valge Loož*) on oma inimkonna ja Jumala samastamise panteistliku hulluse alusel usurpeerinud endale *praktilise ilmeksimatuse*. Praktiline ilmeksimatus tähendab, et inimkond võib teda valitsevate hullude juhtimisel teha kasvõi kollektiivse enesetapu, kuid sellest hoolimata on otsus eksimatu sel lihtsal põhjusel, et panteistlik inimkond samastub panteistliku Jumalaga, Universumi Suure Arhitektiga ning mingit apellatsiooni võimalust sellest totalitaarsest tervikust väljapool asuvale objektiivsele tõe ja õiglusele ei eksisteeri. Kaitsetuks ja inertseks

muudetud mass, kes on ilma jäetud viimsest vaimsest vundamendist inimlikust suvast ja omavolist sõltumatu jumaliku religiooni näol, on asetatud vastamisi teda riikliku ajupesu kaudu vormiva ideoloogilise ja politseiliku vägivallaaparaadiga, kellel on alati õigus, isegi siis, kui tal õigus ei ole, sest sünarhiline teokraatia on samane Jumala ettenägelikkusega. Mõisted *tõde* ja *vale*, *halb* ja *hea* kaotavad inimlikust omavolist sõltumatu objektiivse tähenduse, selle asemel kehtivad ainult gnostilise superkiriku “jumalikud” direktiivid.

4. Katoliiklik riigi- ja ühiskonnakord, seda isegi teokraatlikest ideedest haaratud kõrgkeskajal, pole kunagi (ka mitte teokraatlikus paavstiriigis) seisnenud ilmaliku ja vaimuliku võimu sellises ühendamises ning ilmaliku võimu allutamises vaimulikule võimule, nagu on ette nähtud tulevases sünarhilises teokraatias. Katoliiklikus riigis allub ilmalik võim vaimulikule võimule ehk Kirikule ainult kaudselt ja sedagi ainult teatud tingimustel. Kaks täiuslikku ühiskonda, Kirik ja riik, on erinevad, mõlemad on oma valdkonnas suveräänsed kõrgeimad autoriteedid. Riigijuhid võivad alluda Kirikule kaudselt ainult sellepärast, et kuningas, president, peaminister, ministrid ja parlamendiliikmed on ühtlasi ka Kiriku ilmikliikmed, alludes Kirikus oma piiskopile ning paavstile ning sedagi ainult Kiriku autoriteedi valdkonda (usku ja moraali) puudutavates küsimustes, mitte aga poliitiliste otsuste vastuvõtmisel; riigijuhid alluvad Kirikule ainult siis, kui nad usus kuulekate kristlastena ennast Kirikul vabatahtlikult õpetada ja juhtida lasevad või kui nad on selleks uskliku rahva moraalse surve tõttu sunnitud. Piiskop või paavst võib Kiriku liikmeteks olevaid kuningaid, peaministreid ja parlamendisaadikuid usu ja moraali vastaste eksimuste eest ekskommunitseerida, kuid ta ei või neid käskida riigivalitsemise küsimustes, neis asjus on ilmaliku võimu üle ainult Jumal vahetult. Niisiis, ilmaliku võimu alluvus vaimulikule on kaudne, mitte otsene ja see toimib ainult riigijuhtide vabatahtliku usukuulekuse alusel. See pole midagi muud kui põhimõtte, et usku ei tohi peale suruda, vaid seda tuleb vastu võtta ainult vabatahtlikult, rakendus ühiskonna suhtes. – Seevastu sünarhilises teokraatias, nagu ka kommunistlikus riigis (mis on olemuslikult peaaegu samane), ortodoksse judaismi põhimõtete alusel ülesehitatud juudi riigis (praegune Iisrael selline veel pole) ning ka islamiriigis on ilmaliku võimu allumine vaimulikule võimule otsene ja vahetu. Vaimulik ja ilmalik võim on lihtsalt tervikliku totalitaarse võimusteemi kaks erinevat ja ebavõrdset osa. See tähendab vaimulike laskumist poliitilisse ja majanduslikku võimuvõitlusse ning nende korrumppeerumist, tagajärjeks on usu- ja moraaliõpetuse ning religioosse kultuse rakendamine oma poliitilis-

majanduslike huvide õigustamise, põhjendamise ja toetamise ehk inimliku omavoli teenistusse. Tulemuseks on ideoloogiline türannia ja juhtivate kihtide piiramatult omavoli kiiresti devalveerivate religioossete fraaside toetusel.

5. Katoliikliku riigi esmane eesmärk on kaasaitamine inimeste hingede igavesele pääsemisele selle läbi, et aidatakse ja kergendatakse oma kodanikel elada Jumala tahte vastavat voorusliku elu (Jumala seadusele vastavate positiivsete seaduste väljaandmise, moraalse korra üle valvamise, tõelise religiooni ja Kiriku toetamise, eksiõpetuste ja amoraalsuse vastu võitlemise kaudu jne). Alles seejärel ja selle kaudu on riigi eesmärk ka inimeste materiaalse heaolu, avaliku korra ja rahu kindlustamine maises ühiskonnas, mis ei saa kunagi olla täiuslik ja milles ei saa näha inimese peaesmärki – sest maapealset paradiisi ei saagi kunagi tulla, see on teostamatu utopia. Ning isegi kui saaks, siis kestaks see iga inimese jaoks ainult 70-80 aastat – ja mis siis, kui see maapealne paradiis sai teostatud teispoolse arvel? – Seevastu sünarhiline teokraatia ülesandeks ongi just sellise maapealse paradiisi, täiusliku heaoluühiskonna utopia ehitamine: “Inimese õnn ja eesmärk on siin ja praegu, maa peal, siinpoolses, mitte aga kunagi kuskil taevas”.²³⁶ Armetu vahetus, isegi kui see õnnestuks, kas pole? Et inimesed sellise hädise vahetuskauba peale üldse mõtlema hakkaksid, oli nad vaja enne põlvkondade pikkuselt kestva ateismi, teoreetilise ja praktilise materialismi ning konsumismi rünnakuga “vabastada” igasugusest igatsusest taeva ja igavese elu järele, sulgeda nad õlle, vorsti, seebika ja seksi kitsasse ja umbsesse maailma, et neil poleks aimugi, et inimese jaoks on olemas ja ette nähtud ka midagi muud ja avaramat; et nad tõepoolest usuksid, et maapealne paradiis seisneb ainult kõige selle *panem et circenses*²³⁷ külluslikus nautimises.

215 – Seda refereerib P. Virion, *Rzqd światowy*, lk 158-165 ja mujal.

216 – Seda võib mõista ka nii, et primase tunnustus määrab, kes kuulub rahvuskirikusse ja kes mitte.

217 – “Ortodoksne katoliiklik primas” ... “väljaspool pole oodata midagi muud kui sektantlust ning poliitilisi erimeelsusi, milles pole mingit ortodokssest õpetusest tulenevat tõde”. Niisiis ootavad meid superkirikus ees uued dogmad, uus praktiliselt ilmeksimatu paavst, kindlasti ka uus inkvisitsioon, uued hereetikute põletamised. Seekord kõikide valeõpetuste ühistrinde ja südametunnistuse vales püsimise “vabaduse” kaitseks ainsa tõe vastu. Moraali ja religiooni vallas on

inimesel realselt ainult kaks võimalikku valikut: kas tunnistada tõe absoluutset monarhiat, mis osaluse kaudu Jumala vabaduses kindlustab inimesele tõelise vabaduse või siis on valida kõikide valeõpetuste demokraatlik ja pluralistlik türannia. Ühiskondlikus elus on inimesel realselt valida ainult kahe võimaliku variandi vahel: olla vabast tahtest ja armastusest Jumala kuuleka0s teener Kirikus, säilitades oma vaimse suveräänsuse riigi ja kõige maise, mööduva ja orjastava suhtes, või olla totalitaarse riigi ja tema riigikiriku õigusetu ori – ori nii keha kui ka hinge poolest. Kõik teised vahepealsed valikud on kas illusioon või siis üleminekuetapp, mis ei kesta kaua. Mõelge ja valige!

218 – Ortodoksse pluralismi piire määratlevad kaanonid selle kohta, milliseid religioone ja religioosseid ühendusi tunnistada ja milliseid mitte, on antud ülevalt poolt, *Salajaste Ülemuste* (Ühiskondlike arhetüüpide skeemis – *Suure Valge Looži*) poolt. See tähendab, et *primas* ei pea ise ortodokssuse kaanoneid koostama hakkama ja ta ei tohigi seda, vaid ta peab rakendama ülevalt poolt ette antud kaanoneid ilma igasuguse omapoolse arutlemiseta.

219 – *Mission des Souverains* (a. 1882), lk 433-434, siin tsiteeritud: P. Virion, *Tajemnica nieprawości*, lk 157, alusel. – Pange tähele kõikide põhimõistete, institutsioonide ja ametite ülevõtmist katoliku Kirikult, nende võltsimist ja täitmist hoopis vastupidise sisuga! *Primas* on aunimetus ühe riigi või ajaloolis-kultuurilise piirkonna piiskoppide seast kõige auväärsema ja tähtsama piiskopkonna (diötseesi) piiskopile, kes on *primus inter pares* (esimene võrdsete seas, teiste piiskoppide eestkõneleja ja esindaja). Positsioon ei anna talle küll mingit reaalselt ja seaduslikult sanktsioneeritud püsivat võimu teiste piiskoppide üle. Sünarhistlikus ühiskonnas oleks *primas* seevastu rahvusriigi kõrgeim ideokraat, midagi liiduvabariigi kompartei peasekretäri taolist, kes alluks ainult oma kontinentaalse impeeriumi ning maailmimpeeriumi ideokraatiale ehk ülemaailmsele kirikule ning selle salajasele lutsiferiaanlik-teokraatlikule tipule ehk *Suurele Valgele Loožile*.

220 – *Sünarhiline pakt*, art 60, tsiteeritud P. Virion, *op cit*, lk 161, alusel.

221 – *Sünarhiline pakt*, art 202, tsiteeritud: P. Virion, *sealsamas*.

222 – Nii näevad ette *Sünarhilisest paktist* hilisemad ja seda täpsustavad dokumendid. Põhimõte hakkab kehtima ka Euroopa Liidu liikmesriikide 1997. a. Helsingi kohtumise otsuse alusel moodustavate 60 tuhande meheliste ühiste relvajõudude ning 2000. a. Santa Maria de Feiras toimunud kohtumisel luua otsustatud 5000-meheliste kiirreageerimisjõudude puhul. Mõlema üksuse

põhiülesanne on Euroopa Liidu *sisekonfliktide* lahendamine. Kui õnnestub Eesti mingil viisil Euroopa Liitu tõmmata või Eesti rahvas oma ignorantsuses ja naiivsuses referendumil EL-i poolt hääletab, siis muutuvad Eesti probleemid automaatselt EL-i siseasjadeks ja nende lahendamiseks võib rakendada mainitud kiirreageerimisjõude. Kui Euroopa Liidu tegelikkuses pettunud rahvas tänavale tuleb ning Eesti nukuvalitsuselt EL-ist väljaastumist nõuab (mis on õiguslikult võimatu, sest erinevalt NSV Liidu põhiseadusest pole üheski EL-i ametlikus dokumendis sellist võimalust üldse ette nähtud – viimati kinnitas seda Poola ajakirjandusele Euroopa Komisjoni laienemiskomissar Eneko Landaburu), siis võib EL-i keskvalitsus käsitleda seda lokaalsete rahutustena ning saata Eestisse korda majja looma näiteks sakslastest, ingllastest ja prantslastest koosneva kiirreageerimisjõudude grupi.

223 – Seda refereerib P. Virion, *Rzqd światowy*, lk. 173 –183. Üksikasjalikult kirjutab ta sellest ka oma raamatus *Le Mystere d’Iniquité (Misterium nieprawości)*.

224 – “Esoteeriline doktriin pole üks teadus, filosoofia või religioosne moraaüsüsteem teiste samasuguste seas. See on *ainus* teadus, filosoofia ja moraaüsüsteem, religioon, ning kõik teised on ainult kas ettevalmistus selleks või selle moonutuseks, s.t selle osaliseks või valeks väljenduseks, sõltuvalt sellest, kas nad sellele *ainuõigele doktriinile* lähenevad või sellest kaugenevad” (E. Schuré, *Suured pühendatud*, siin tsiteeritud: P. Virion, *op cit*, lk 173, alusel).

225 – “Meie liturgia on *teurgia* [intellektuaalne maagia – autorid], ja meie sakramentaalne rituaal on valge ehk jumaliku maagia riituste kogu, millel on sama kohutav jõud kui nendel riitustel, mida kasutas Mooses... Need on tõelised preestrid”. (Apostaatpreester Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 442). – Valge maagia kohta vaata selgituseks märkust 18.

226 – Pierre Virion, *op cit*, lk 175.

227 – Iseenesest pole see jällegi midagi muud kui Jumala loodud loomuliku ühiskondliku korra ümberpööramine ehk selle peegelpildi loomine ning Saatana teenistusse seadmine. P. Thomas Aquino poliitilise doktriini kohaselt (kes järgib selles Aristotelest) on kõige täiuslikum ja püsivam riigi- ja ühiskonnasüsteem segavorm demokraatiast, aristokraatiast ja monarhiast koos ilmaliku ja vaimse võimu kompetentsi ja autoriteedi valdkondade eristamisega, kuid ilma ilmaliku ja vaimuliku võimu lahutamisetä. Demokraatlik printsiip (mis oleks pigem isiku-, mitte parteikeskne) domineeriks lokaalsel (kogukondade ja linnade) tasemel, aristokraatlik printsiip maakondlikul tasemel, seevastu monarhia printsiip

domineeriks riigi kui terviku üle. Nagu näeme, on see süsteem peale mõnede oluliste erinevuste (nt erinevalt sünarhilises teokraatiast on Jumala korraga kooskõlas olevas loomulikus ühiskonnasüsteemis ilmalik ja vaimulik võim valdkonniti ja vastutuslikult ka tegelikult erinevad ning sellel, kellel on oma vastutusvaldkonnas võim, on selles valdkonnas ka tegelik autoriteet) väga sarnane sünarhilise teokraatiaga või demo-ideokraatiaga. Põhjus, miks lutsiferiaanlik sünarhia seda põhiosas kopeerib, on sellise ühiskonnakorra loomulikkuses, püsivuses, tugevuses, ratsionaalsuses ja efektiivuses – seda nii heade kui ka kurjade eesmärkide teenistusse rakendatult.

228 – Vincenzo Soro, *La Chiesa del Paraclito*, lk 377-378, edizione Todi, 1922, siin tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 59, alusel. – Üks vabamüürlaste programmistest põhiloosungitest on *Dissolve et coagula* – “Lammuta ja pane uuesti kokku”, mille teine variant on *Ordo ex chao* – “Kord (sünnib) kaosest”.

229 – *Rząd światowy*, lk 176-177.

230 – Tuleneb sõnast *par* – lad. k. võrdne, s.t need, kes on preestripühitsuse poolest võrdsed ülempreestriga.

231 – Toodud: P. Virion, *op cit*, lk 181-182.

232 – Siin on *sünteetilise* all mõistetud mitte kunstlikku (nt sünteetilised toiduained), vaid sünteesi ehk universaalset kokkuvõtvat tervikpilti andvat (sõnast *süntees*) õpetust.

233 – “Kui Kristus-Inimene on inimeseks saanud Jumala Sõnana Jumala ainusündinud Poeg, siis on ta samas ka kogu universum, aga erilisel moel terve inimkond või pigem teel olevate inimkondade arvutu rida” (L’abbe Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 528). – Tasub tähelepanu pöörata selle panteistlik-messianistliku doktriini sarnasusele talmudistlik-judaistliku ning sionistliku messianismiga ning sellest tulenevatele järeldustele juutide (juutide sionistliku eliidi) ja teiste rahvaste suhete suhtes.

234 – Claude de Saint-Martin, *L’association humaine*, tsiteeritud: P. Virion, *op cit*, lk 115, alusel.

235 – Paavsti dogmaatilise õpetuse eksimatus on: 1. ainult *teoreetiline*, s.t puudutab universaalse iseloomuga tõdesid (teatud eranditeks on siin pühakute kanonisatsioon ning teatud otseselt jumalikku Ilmutust puudutavad ajaloolised faktid); 2. *lahutamatult seotud jumaliku Ilmutusega*, s.t defineerib ainult iseenesest

ilmeksimatus Jumala Ilmutuses sisalduvaid usu- ja moraalitõdesid; 3. privileeg, mis kuulub ainult paavsti *ametile*, mitte aga tema isikule; 4. kehtiv ainult *kindlate tingimuste range täitmise* korral ja väljaspool neid tingimusi pole paavst eksimatu. – Täpne ja valet mõistmist ärahoidev mõiste eesti keeles oleks sellepärast mitte *ilmeksimatus* (ilmeksimatu on ainult Jumal), vaid lihtsalt *eksimatus* (s.t. teatud asjades, teatud tingimustel).

236 – “Taevariik – see tähendab isikupäratu ning vabaduses seisneva tõe, võrdsuses seisneva õigluse, vennluses seisneva ühiskondliku majanduse jumalikkuningriiki. See moodustab evangeelse sünarhia püha kolmiku” (L’abbe Roca, *Glorieux Centenaire*, lk 20). – “Siin, sellel planeedil, nii külmal ja kurjal, mis on täna veel mähitud pimedusse, siseneme me sellesse taevakuningriiki, tema valgusesse, tema armastusse, kuna Kristus ütles: “Jumala kuningriik on teie sees ... Jumala kuningriik on tulnud teie juurde”” (*sealsamas*, lk 326) – “Taevas ei ole üleval, vaid siin, maa peal. Inimesed Jumala abiga teostavad taeva... Mitte keegi, kel on terve mõistus, ei räägi enam taevast ning mitte keegi, tõsiselt rääkides, ei soovi minna taevasse. Taevast pole midagi otsida. Küsige Gagarinilt. Jumal on maa peal... Ta paigutas selle, mis on igavene sellesse, mis on maine ja mööduv...” (supermodernistlik preester Louis Evely, tsiteeritud P. Virion, *Misterium nieprawości*, lk 120, alusel). Kas isa Evely peab usklikke tõepoolest lollideks, kes otsivad taevast ja Jumalat Gagarini eeskujul kuskilt Maa ja Kuu vahelt või on ta ise tõepoolest parandamatult loll?

237 – *Panem et circenses!* – Rooma impeeriumi dekadentliku lõpuajastu populistlike keisrite valitsusprogrammi väljendav loosung. Need keisrid, olles sageli madalast soost, tulid võimule populistlike lubaduste ja loosungite abil üleskihitatud rahvamasside või sõdurite toetusel ning hoolitsesid (kõrgete maksudega laostatud provintside või paljaksröövitud naaberriikide arvel) selle eest, et Rooma hiigellinna pleeb (kelle toetusest olenes võimuletulek ja võimulpüsimine) oleks söönud ning primitiivsetes vaatamängudes ja lõbustustes osalemise (*massikultuur!*) läbi imperaatoriga rahul.

X.3. Teadvuse manipulatsioon riikliku ideologiseeritud haridussüsteemi ja massiteabevahendite abil

Nagu eelpool *Ühiskondlike arhetüüpide skeemi* tabelist 53 nägime, peab sünarhilise uue maailmakorra ülesehitamise, püsimise ja edasikestmise kindlustama range riikliku kontrolli all olev ideologiseeritud haridussüsteem.

Ühtse riikliku, ilmaliku ja üldkohustusliku haridussüsteemi loomise, röövimaks lapsi perekonnalt ja Kirikult ning andmaks neid “valgustatud” riigi hoolde, seadsid vabamüürlased oma eesmärgiks juba 18. sajandi keskel. 1763. a. esitas vabamüürlane La Chalotais Bretagne’i maakonnakogule esmakordselt *rahvusliku haridussüsteemi* projekti. 1793. esitas konvendile sisuliselt sama projekti Robespierre ning see sai revolutsioonilisel Prantsusmaal seaduseks. Selles dokumendis sisalduvad 4 põhiteesi olid järgmised:

1. riigi monopol terve haridussüsteemi üle;
2. kooliõpikute ja õppeprogrammide koostamine riikliku kontrolli all;
3. ilmalik koolisüsteem (igasuguse Kiriku ning religiooni mõjuta);
4. kõikide laste allutamine kohustuslikule kooliharidusele 6. kuni 18. eluaastani.

Kõik need 4 põhiteesi on vabamüürlaste ning nende õpilaste – liberaalsete humanistide, sotsialistide ja kommunistide – ühisprogrammiks hariduspoliitika vallas muutumatult jäänud siinamaani. Kui kuskil lubatakse neist reeglitest erandeid (nt kodukoolituse, erakoolide või Kiriku ja usuühingute juhivate ning ülalpeetavate koolide ja kasvatusasutuste näol), siis on tegemist vaid ajutiste mõõndustega, mis lõpevad uue maailmakorra universaalse võidulepääsuga.

Maailmakodanikuks sobiliku massiinimese kujundamiseks on vaja harjutada inimesed kõigepealt *pideva muutuse seisundi* (ehk poliitilise korrektsuse permanentse (r)evolutsiooni, vt IV.2., p. 3, 4 ja 8 ja VI.2., p. 1, 14 ja 16-17) kui niisugusega:

“Hariduse põhieesmärk on muutus... ning eriline raskuspunkt asetseb sealjuures inimeste muutmisel.”²³⁸

“Kasvatuse eesmärk peab olema muutustele avatud indiviidide kujundamine... välja kujundada ühiskond, milles inimesed olemasoleva korra muutustega rahulikumalt ja mugavamalt harjuda suudaksid.”²³⁹

“Riiklikud koolid eksisteerivad, et propageerida muutusi... sotsiaalseid muutusi, poliitilisi muutusi, religioosseid muutusi, valitsusvormide muutusi. Totaalseid muutusi.

Kuid mille muutusi ja milleks? Ühe kristliku suveräänse rahvuse muutmist rahvuslikult ja riiklikult sõltuvaks humanistlik-sotsialistlikust diktatuurist, mida nimetatakse eufemistlikult maailmaühiskonnaks ja milles maailmakodanikud peavad rahul olema pärisorja seisundiga.

Meil pole tegemist millegi vähema kui revolutsiooniga. Koolid avati sotsiaalsete muutuste agentidele, kes töötavad innukalt, et läbi suruda humanismi religiooni *usuartikleid*. Vaated, väärtushinnangud ning käitumisviisid tuleb tulevase uue maailmakorra jaoks muuta – korra jaoks, mis toob endaga kaasa ühtaegu nii inimese (s.t. inimkonna) kultuse kui ka inimeste orjuse.”240

Oma eesmärkide teostamiseks peavad sünarhistlikud “inimestekarjused” ja “ühiskonnainsenerid” nõrgestama või hävitama inimeste sidemed kõikide teiste ühiskondadega, mis võivad pakkuda totalitaarsele riigile konkurentsi ja inimesele tuge. Eriti käib see *vanemate ja laste vaheliste sidemete kohta perekonnas*. Massoonlike põhimõtete alusel ülesehitatud riik käsitleb lapsi kui riiklikku omandit, mis on perekonna kätte vaid teatud tingimustel ja ajutiselt “hoiule antud”:241

“Riiklikud koolid näevad erilisel moel vaeva perekonna autoriteedi, seisundi, struktuuri ja stabiilsuse hävitamisega. Tugevad perekonnad loovad tugeva rahvuse, see aga tuleb kõrvaldada, kui tahetakse rajada diktatuuri ja kindlustada selle püsimist. Vaadake oma perekonda ning perekondi, keda te tunnete. Kui tugevasti püsivad need koos? Lagunemine, mida te näete, ei juhtu niisama, iseenesest – see kaos on ette kavatsetud!”242

Et indoktrinatsiooni ja demoralisatsiooni riiklikus koolisüsteemis meetodiks muuta, tuleb traditsiooniliste vaadete ja väärtushinnangutega vana pedagoogiline kaader välja vahetada uute ja poliitiliselt korrektsete pedagoogide vastu:

“Õpetajad, kes pooldavad traditsioonilisi õpetamismeetodeid, on koolis valel kohal. Nad võivad ennast teostada tantsuõpetajatena või karistusasutuste valvuritena või iludussalongide omanikena (...) Kui nad aga klassiruumi jäävad, kahjustavad nad õppetegevust, lapsi ja iseennast.”243

Riikliku haridussüsteemi kaudu toimuva indoktrinatsiooni ja demoralisatsiooni põhieesmärgid ja suunad määratleb USA jaoks loožidest pärit pedagoogiline programmdokument, nn *Humanist Manifesto II* (1973):

“Me usume, et traditsioonilised, dogmaatilised ja autoritaarsed religioonid, mis asetavad ilmutuse, Jumala, jumalakultuse ja usu üle inimlike vajaduste ja

kogemuste, tulevad inimkonnale ainult kahjuks... Mitteametistidena alustame me inimese, mitte Jumala juurest...

Ühe igavese elu lubadused või hirm igavese hukkamõistmise ees on samavõrd illusoorseid kui kahjulikud... Eetika on autonoomne ja tingitud konkreetsetest olukordadest ning ei vaja mingeid teoloogilisi ega ideoloogilisi sanktsioone... Me püüdleme hea elu poole, siin ja praegu.

Me usume maksimaalsesse individuaalsesse autonoomiasse... Iga inimese piiramatu õigus sündide kontrollile, abordile ja abielulahutusele peab leidma seadusliku tunnustuse ... Me ei soovi ei seaduse ega sotsiaalsete sanktsioonide kaudu keelata vabatahtlikkuse alusel toimuvaid seksuaalseid praktikaid... Indiviidid võivad oma seksuaalseid kalduvusi vabalt järgida ning teostada oma elustiili nii, nagu neile meeldib.

Kohustus terve inimkonna vastu on kõrgeim kohustus ... See ületab kitsad ja piiratud truudusetootused kiriku, riigi, partei, klassi või rassi suhtes. Milline eesmärk võib olla inimkonnale veel suuremaks väljakutseks kui see, et igast inimesest saaks... ühtse maailmaühiskonna kodanik.”²⁴⁴

Muudeks tähtsamateks märksõnadeks ning tulevase maailmakodaniku pseudovoorusteks, mida korratakse koolis enne ja pärast lõunasööki ning sisendatakse õhtul lisaks veel televiisori või ajalehe kaudu (neile, kes veel lugeda oskavad ja viitsivad), on *demokraatia*, *pluralism*, *tolerants*, *dialoogivalmidus*, *kompromissivalmidus* (allumine avalikule arvamusele), *avatus* (teisitimõtlejateks ja –olijateks nimetatud käitumishälvikute ja perversite suhtes), *eneseteostamine* (s.t egoism, konsumism ja karjerism) jms.

Huvipakkuv haridusideoloogia dokument on ka *UNESCO Hariduskomisjoni* tellitud 1972. a. välja antud endise Prantsuse haridusministri Edgar Faure’ raamat sügavmõttelise pealkirja all *Õppida olema*. See raamat pidi olema *UNESCO* poolt liikmesmaade haridusideoloogide hulgas propageeritava haridusmudeli programmiliste aluste kogu.

Tsiteerime J. A. Cervero vahendusel²⁴⁵ sellest mondialistide valgustuslik-hariduslikust programmist mõningaid eriti kujukaid põhimõtteid.

1. *UNESCO* haridusideoloogide jaoks ei eksisteeri mingit absoluutset, objektiivset ja universaalset tõde, mingeid traditsioonilisi kogemusi ja väärtusi, mingeid dogmasid. Tõde on (r)evolutsiooniline ja dialektiline protsess (progress), mis on leitav õpilase ja õpetaja loomingulises dialoogis:

“Hariduse eesmärk on maailma mõistmine, kuid seda ei saa taandada abstraktsete universaalsete põhimõtete selgitamisele, mis on ebapiisavad, et vastata noorte mõistuste esitatavatele küsimustele. Hariduse demonstreerimine pole võimalik pedagoogika traditsioonilistest dogmadest vabanemata. Õpetamise protsessi tuleb sisse viia pidev vaba dialoog, mis kutsub esile teadvuse ja kujutlusvõime ärkamise, mis on suunatud loominguisele iseõppimisele, mille käigus õpilane muutub objektist subjektiks. Tuleb põhjustada esivanemate tabude ümberlökkamine noore põlvkonna poolt. Haridus peab pidevalt oma sisu ja meetodid küsimuse alla seadma. Objektivismi põhimõtte ei luba arvamuse formuleerimist enne selle kontrollimist. Seda tahab teaduse vaim, erinevalt dogmaatika või metafüüsika vaimust.”²⁴⁶

2. Maailmas pole midagi püsivat ja kindlat, ainsaks tõeks on pidev muutus, (r)evolutsioon ja progress. Tõde on mõte, mille loob inimene ise siin ja täna, enda jaoks; veel enamgi, inimene on jumal, kes täna loob eilse maailma rusudele homset maailma:

“Esimest korda ajalooos kasutatakse haridust teadlikult selleks, et valmistada inimesi ette sellist laadi ühiskondade jaoks, mida täna veel ei ole. Haridus võtab osa ajaloo liikumisest. Haridus peab ette valmistama muutusi, nende muutuste aktsepteerimist ning nende ellurakendamist. Haridus peab looma dünaamilise, nonkonformistliku ja mittekonserveeriva vaimuseisundi. Tuleb õppida lakkamatut avastamist ning uuendamist. Meie ühiskondade tulevik on demokraatia, progress ja muutus. Inimene, kes loob meie ühiskonda, on demokraatia, inimkonna progressi ja muutuse inimene. Uued haridusstrateegiad peavad tulenema pideva muutuse seisundis viibiva ühiskonna vajadustele vastava haridussüsteemi ja pedagoogiliste vahendite globaalsest visioonist.”

3. Et õpilased ise evolutsioonilis-kreatiivse hariduse subjektid on ning permanentse jumaliku loomisprotsessi käigus iseendale homset maailma loovad, on suur illusioon. Maailmaloomise stsenaariumid on alati ette kirjutatud ja hästi lavastatud, jättes näitemängus osalevatele õpilastele mulje sundimatust ja spontaanselt avastamisprotsessist. Stsenaariumi ja stsenaaristide olemasolu kinnitatakse “valgustatutele” eriliselt omases pseudoteaduslikus tehnokraatlikus kõnepruugis, millega varjatakse brutaaalseid fakte süütute tehniliste terminite taha:

“Muutuste ning struktuursete transformatsioonide tempo kiirendamine peab kinnitama erinevust, mis esineb eri struktuuride vahel ning infrastruktuuri ja superstruktuuri vahel. Homne haridussüsteem ei saa eksisteerida mingi muu vormi kujul kui koordineeritud kompleksina, mille kõik sektorid on struktuuriliselt integreeritud. Isiku vaatepunktist lähtudes on see täielik (totaalne) ning loominguiline, individualiseeritud ja autoadministratiivne. Ta toetab ja elustab kultuuri, olles samas ka professionaalse avansi mootoriks. See suund on pöördumatu. See on meie ajastu kultuurirevolutsiooni olemus. Arvame, et eksisteerib side sotsioökonomilise keskkonna transformatsiooni ning hariduslike aktsioonide tüüpide vahel. Haridus võtab osa ajaloo kujundamisest.”

4. Valgustatud haridusideoloogid tunnistavad ka, et uue haridusideoloogia eesmärk on pooltäiskasvanute-poollaste, poolharitlaste-poolidootide kasvatamine, kes ei hakka kunagi ratsionaalselt ja iseseisvalt mõtlema, teadlikult ja tahtejõuliselt käituma ning otsustama:

“Inimese kohta võib öelda, et ta ei saa kunagi täiskasvanuks, kuna tema eksistents on pidev ja lõppematu õppimise ja ümberõppimise protsess ... Ta on kohustatud pidevalt ümber õppima. ... Meie eesmärk on tundmatute laste kujundamine tundmatu maailma jaoks.”²⁴⁷

Loogilise, iseseisva ja realistliku mõtlemise arendamisest täiesti loobunud, pigem selle vastu võitleva, lastele õliseid sentimentaalseid loosungeid pähe taguva, intellektuaalset ja moraalset distsiplineerimatust ning kõikelubatavust propageerivale riiklikule koolisüsteemile tuleb appi mondialistliku ja sionistliku finantsoligarhia kontrolli all olev ning vasakpoolseid poolharitlasi palgal hoidev massikultuuritööstus ja massiteabevahendite süsteem. See pakub koolis pähetaotud loosungeid keskmise inimkarilooma tasemele vastavalt väljatöötatud tüüpikäitumismallidena. Intellektuaalselt ja esteetiliselt veidi nõudlikumate ja protestimeelsemate noorte rahutu vaimu ohutuks kanaliseerimiseks on välja töötatud mitmete alternatiivsete subkultuuride pakkumised. Andes noorele põõblile vajalikud algteadmised tema tööülesannetest ja ühiskonnas kehtivatest pseudodogmadest, andes neile piisavalt leiba ja tsirkust ning lubades neil vahetevahel teineteise peal (mitte kunagi aga tõeliste isandate peal) välja möllata, kindlustatakse standardsele inimtööloomakarjale piisav kvalifikatsioon, füüsilis-intellektuaalne konditsioon ning rahulik püsimine sünarhiline korra ehitatud aediku piirides. Ameerika Ühendriikide ja paljude Lääne-Euroopa riikide (Saksamaa, Inglismaa, Belgia, Hollandi, Taani,

Rootsi) riiklikus haridussüsteemis valitsev olukord on nii kaugel, et paljud tosin aastat koolipinke nühkinud ja massikultuuri madalaimat taset tarbivad inividid on pooleldi kirjaoskamatud ning veel täiskasvanutenagi 12-aastasele lapsele vastaval vaimsel tasemel. See tsivilisatsiooni enese keskmest väljakasvav barbaarsus ähvardab juba Lääne heoluühiskonna edasist püsimist. Kui poleks ambitsioonikaid, intelligentseid ja haritud immigrante arengumaade (eriti India, Filipiinide, Hiina ja Araabia riikide) haritlaskonna hulgast, keda meelitatakse täitma Euroopa riikide tehnilise ja üha rohkem ka humanitaarharitlaskonna järelkasvus tekkivaid lünki, vajuks need ühiskonnad barbaarsuse seesmise õõnestustöö tulemusena varsti kaardimajakestena kokku. Kuid, mis kõige kummalisem: see ongi osana *suurest plaanist* ette nähtud ja ette kavatsetud, sest ... uus kord peab sündima *suurest kaosest*.

238 – Harold D. Drummond, ajakirjas *Educational Leadership*, dets 1964, lk 147, siin tsiteeritud: Des Griffin, *Die Absteiger*, lk 318, alusel.

239 – Tuntud ameerika pedagoogikateadlane, probleemitu ja stressitu kasvatuspropageerija Carl Rogers, *Educational Leadership*, mai 1976, lk 717, siin tsiteeritud: Des Griffin, *sealsamas*.

240 – Barbara Morris, *Change Agents in the School*, lk 17, 25 ja 36, siin tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 317.

241 – Ei laps ega ükski inimene pole riigi omand. Laps pole ka oma vanemate omand. Ta on Jumala poolt antud vaid nende vastutusele, ülalpidamisele ja kasvatamisele. Inimene on vaid Jumala omand, ühelgi teisel inimesel ei saa tema üle olla mingit omandiõigust. Laste kasvatamise ja õpetamise eest on vastutavad üksnes tema vanemad Jumala ees ning kui nad ise selle kohustusega toime ei tule, siis usaldavad nad lapse sellise institutsiooni (kiriklik kool, erakool, riiklik kool) hoolde, kes suudab nende lapsi *nende* tahte kohaselt (esvalt loomulikult Jumala tahte kohaselt) kasvatada ja õpetada. Lapsevanemad ei kaota sealjuures kunagi oma *ainuõigust*, vastutust ja kohustust hoolitseda laste kasvatamise ja õpetamise eest, mille Jumal on usaldanud ainult neile ning mitte riigile. Nad võivad selle kohustuse teostamise *nende* poolt aktsepteeritavate tingimuste alusel riigile *delegeerida*, iseenesest aga ei oma riik mingit õigust laste kasvatamise ja harimise üle ning kui riiklik koolisüsteem seda vanemate usaldust kuritarvitab, siis on lastevanematel loomuõigusele ja jumalikule õigusele rajanev õigus ja kohustus oma lapsed riiklikust koolist ära võtta. Küll aga omab õpetamise ja kasvatamise õigust riigi igasugusest heakskiidust sõltumatu jumaliku sisseseadmise (*Mt 28, 19-*

20) alusel Kristuse Kirik. Nii on katoliku kiriku ühiskonnadoktriin alati õpetanud – näiteks paavst Pius XI suurepärase ringkiri pedagoogika loomuliklest ja üleloomulikest alustest *Divini illius magistri*.

242 – Barbara Morris, *op cit*, lk 18, siin tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 317.

243 – USA Rahvusliku Haridusliidu (*National Education Association* – lühendatult *NEA*) programmilisest dokumendist *Schools for the 70's and Beyond*, 1971, lk 76, siin tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 318, alusel.

244 – *Humanist Manifesto II* (1973), tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 319-320, alusel.

245 – J. A. Cervero, *Pajęczyna władzy*, lk 165-167, kust on võetud järgnevad tsitaadid.

246 – Hispaania haridusideoloogiline programmdokument *Libro blanco* formuleerib lapidaarselt: “Mõttetu ja eesmärgitu tõetsimine – see on see, mida on vaja.” (tsit *sealsamas*, lk 168).

247 – *Libro blanco* formuleerib eesmärgina lumpenliku massi kasvatamise: “Haridus on pidevalt lõpetamata eesmärk, mis tähendab, et mitte keegi ei saa täielikult haritud ja kultuurseks inimeseks”, mille kohta kommentaator ütles, et selle programmi ainsaks täiuslikkuseks on jäämine mittetäiuslikuks (tsiteeritud: J. A. Cervero, *op cit*, lk 168).

X.4. Totaalse jälgimise ja kontrolli vahendid

Sünarhiline lutsiferiaanlik-teokraatlik režiim vajab “ortodoksse ühtsuse” kindlustamiseks ning sellest väljapoole jäävate “hereetikute”, “sektantide” ja “skismaatikute” jälgimiseks ja väljajuurimiseks pealtkuulamis-, jälgimis- ja kontrollivahendeid. Sünarhilise totalitaarse ühiskonnakorra häireteta toimimine peab tuginema selle sõna tõsisel mõttes *totaalse kontrolli* vahenditele, mis on välja töötatud uusimate tehnoloogiate, eeskätt biotehnoloogia, elektroonika ja informaatika omavahelise koostöö käigus:

“Kaasajal toimuvad üheaegselt kaks revolutsiooni: üks informatsioonitehnoloogias, teine bioloogias. Neist esimene on nähtavam, teine aga osutub tõenäoliselt olema fundamentaalsema tähtsusega. Sarnased revolutsioonid ühinevad kindlasti omavahel ja sellel saab olema tõsine mõju ülemaailmse valitsuse teostamisele”.248

Põhjus, miks peaks inimesed tulevikus allutama totaalse kontrolli alla, on õilis ja filantroopiline: et kaitsta degenereerunud, demoraliseerunud ja barbariseerunud (s.t järjekindlalt degenereeritud, demoraliseeritud ja barbariseeritud) inimkonda nende hukatuslike tagajärgede eest, mida ta võib endale ohtlike kõrgtehnoloogiliste “mänguasjadega” vastutustundetult mängides kaela tõmmata. Pärast 11. oktoobrit 2001 lisandub sellele veel inimkonna kaitsmine tegelike ja oletatavate ning lihtsalt potentsiaalsete terroristide eest (potentsiaalseteks terroristideks on kõik “religioossed ja maailmavaatelised fundamentalistid”). Seepärast tohib nende “mänguasjadega” tulevikus mängida ainult valitud elitaarne seltskond vastutustundlikke õilishingi:

“Ainsaks väljapääsuks selle ohu vältimisel, mis võib välja kasvada teadusel rajanevate tehnoloogiate üleüldisest kättesaadavusest, osutub uute eliitide väljakujunemine, kes peavad hakkama kodustama inimmasse sarnaselt koduloomadele”.²⁴⁹

Fukuyama avaldustele sekundeerib hoopis kõrgemat klassi mees, nimelt tipp-illuminaatlik teoreetik ja praktik, *Trilateraalse Komisjoni* esimees Zbigniew Brzeziński. Oma raamatus *Between Two Ages* (1970) nimetab ta tsivilisatsiooni arengu neljandat ning lõppfaasi *tehnotrooniliseks ajastuks*, mis on tema jaoks “ratsionaalse humanitarismi ideaal ülemaailmses plaanis”. See tehnotrooniline ajastu seondub otseselt moodsate tehnoloogiate pakutavate perspektiividega, mis võimaldavad “progresseeruvalt kontrollitava ja juhitava ühiskonna järk-järgulise väljakujunemise. Sellist ühiskonda valitseb üks eliit, ... takistamatult traditsioonilistest väärtustest. See eliit ei tohiks end tagasi hoida oma poliitiliste eesmärkide realiseerimisest moodsaimate tehnikate vahendusel, mille abil on võimalik mõjutada rahva käitumist ning mis võimaldavad ühiskonna täpseimat jälgimist ja kontrollimist.”²⁵⁰

“Samaaegselt kasvavad määratult võimalused indiviidi üle sotsiaalse ja poliitilise kontrolli teostamiseks. Nagu ma juba ütlesin, muutub võimalikuks iga kodaniku peaaegu pidev jälgimine koos aktuaalse ja täieliku andmebaasi pidamisega, mis tavaliste andmete kõrval sisaldaks isegi ülimalt privaatse iseloomuga andmeid tervise või isiklike käitumisharjumuste ja hoiakute kohta. Need andmebaasid hakkavad alluma vastavate ametiasutuste vahetule juurdepääsule.”²⁵¹

Totaalse ülemaailmse kontrolli sisseseadmisest kui ühiskondlik-tehnoloogilise progressi möödapääsmatust sammust räägib ka kõrge eurobürookraat ja euroteoreetik *Jacques Attali*.²⁵² Tema arvates peab totalitaarse kontrolli

kõrgtehnoloogilisi vahendeid kasutav uus maailmakord olema üles ehitatud majandusele, täpsemalt öeldes rahandusele (*raha kord*) ja kaubandusele (konsumismile):

“Ainult raha kord kannab endas ideed, et iga asja võib mõõta ühe ja sama mõõtühiku vahendusel, ühe ja sama universaalse ekvivalendiga. See ühiskonnakord on seega kõige õiglasem”.

Viimane ei takista teda samas raamatus veidi hiljem väitmast:

“Võimu mõõdetakse ja teostatakse kontrolli all oleva raha hulgaga – kõigepealt jõu (vägivalla), hiljem seaduse vahendusel. Patuoinaks jäävad sel juhul need, kel raha ei ole ning need, kes ohustavad korda, seades kahtluse alla tema tegutsemise viisi”

Ühtne globaalne vabaturumajandussüsteem, mis ei salli konkurente, neelates ja assimileerides need kiiresti endasse, võimaldab globaalse valitsuse väljakujundamise ja teostamise:

“Erinevalt kahest eelnevast ühiskondliku korra süsteemist [sakraalse võimu kord ja vägivallavõimu kord], milles võisid eksisteerida erinevad üksteisega konkureerivad ühiskondliku organisatsiooni vormid, püüdleb kaubanduslik kord pidevalt ühe universaalse vormi loomisele kogu maailma ulatuses”.

Too ülemaailmne kaubanduslik kord põhineb *informatsioonil*, s.t iga inimese kohta käiva informatsiooni kontrollitud vahendamisel, mida iga inimene peab kandma endaga kaasas ja võimaldama seda kontrollida, et ligi pääseda ülemaailmse kaubandusliku korra süsteemile:

“Igaüks hakkab endaga kaasas kandma isiklikku identiteeti: sellisest rändurlusest saab kaubandusliku korra kõrgeim vorm. *Magnetkaart* muutub isiksuse tõeliseks proteesiks, tema täisväärtuslikuks ekvivalendiks, millekski kunstliku elundi taoliseks, mis on ühtaegu nii passi, tšekiraamatu, telefoni ja telefaksi ning isikutunnistuse eest. Magnetkaart saab inimese *mina* tõeliseks proteesiks, mis avab talle ligipääsu universaalsele turule”²⁵³ (vrd *Ilm 13, 16-17*).

See süsteem seotakse reklaami, ühiskondliku arvamuse ning mis kõige olulisem, brutaalsete eluoluliste faktide (s.t, et ükskord osutub võimatuks osta või müüa muudmoodi kui ainult sellise isikuproteesiga) sellise survega, et inimesel ei jää üle midagi muud kui “kohanduda sellise ühiskonnakorraga või osutada sellest väljalülitatuks” (J. Attali sõnad). Mis kõige tähtsam: kui kõigil on magnetkaart ja

nad on sunnitud seda igapäevaselt kasutama, siis “ei saa enam mitte keegi peita end selle eest, kes teda otsib”. Igaüks, kes tahaks osta, müüa või vahetada käest kätte, ilma magnetkaardist isikuproteesi vahendusega, et *suure venna kõikenägev silm* ei näeks, on korraliku ja lojaalse kodaniku silmis poliitiline kurjategija, kes kuulub ülesandmisele.

Potentsiaalselt tervet arenenud maailma hõlmava elektroonilise side (telefonikõnede, interneti ja elektroonilise posti) satelliitarsast kontrolli- ja pealtkuulamissüsteemist *Echelon* (USA, Kanada, Austraalia ja Suurbritannia ühisprojekt) on Eesti ajakirjanduses juba korduvalt kirjutatud²⁵⁴ ning välja sai toodud ka fakt, et Suurbritannia valitsus oli sunnitud selle süsteemi olemasolu avalikult tunnistama, väites ajakirjanikele, et selles pole midagi hullu, sest “terve süsteem ja selle kaudu hangitud informatsiooni kasutamine on *valitsuse range kontrolli all*”. On kindlasti – ja seda hullem!²⁵⁵

Kuid kaasaskantav ja igal pool nõutav universaalne magnetkaart pole veel viimane sõna totaalse kontrolli vahendite hulgas. Magnetkaardi kasutamisest võib inimene hoiduda, ta võib sellest keelduda või loobuda või selle ära visata ja koos teiste omataoliste opositsionääride ja dissidentidega ehitada üles alternatiivse naturaalmajandusliku süsteemi, mis on võimeline täielikult rahuldama elementaarseid elulisi vajadusi ilma igasuguste magnetkaartideta ning isegi ilma rahata. Totaalse kontrolli vallas on kavas midagi enam: mitte kontrollmärkide (magnetkaartide) jagamine inimestele, vaid inimeste endi (nagu kariloomade) märgistamine *biokiipide* abil. Ning see pole mitte ainult kavas, vaid see *juba ka toimub*, esialgu küll veel piiratud ulatuses, katseliselt ja vabatahtlikult.

Mis asi on biokiip:

“Biokiip – individuaalne miniseadeldis, mis võimaldab tema kandja identifitseerimist – mahutab ilma raskusteta sellised andmed nagu nimi ja perekonnanimi, minifoto, sõrmejäljed, aadress, haridus, eriala, töökoht, andmed maksumaksmise ja kohtuliku karistatuse kohta ning kindlustuspoliisi number.

Digital Angel on süsteem, mis võimaldab mahutada 34 miljardit identifitseerimiskoodi. Siiaamaani on sarnaseid seadeldisi kasutatud suuremal hulgal sõjaväes, näiteks operatsiooni *Kõrbetorm* ajal. 7-millimeetri pikkune kiip sisestati Pärsia lahe piirkonda saadetud sõdurite ja valitsuskullerite naha alla.

Üha rohkem inimesi leiab, et biokiip on suurepärase vahend kadunud või röövitud inimeste leidmiseks. 1998. aastal paigaldati need esmakordselt 45-le

jõukale Briti kodanikule, täiskasvanutele ja lastele, kes on erilisel kombel ohustatud röövimise poolt lunaraha väljapressimise eesmärgil.

Nende jälgedes astuvad ameeriklased. Võibolla lubab USA Kongress üsna varsti identifikaatorite paigaldamist lastele kohe pärast sündimist.”²⁵⁶

Veelgi huvitavam on, mida räägib üks kunagistest juhtivatest biokiipide väljatöötamisega tegelenud spetsialistidest, nimelt Carl Sanders:

“Kolmkümmend kaks aastat oma elust veetsin ma tööl mikroelektroonika vallas, projekteerides mikrokiipe biomeditsiinilisteks vajadusteks (...) Olin peainsener, kes vastutas saja teadlase töö eest ning samuti teaduslike uurimistöde ja eksperimentide tulemuste eest. Nende katsete kulminatsioonipunktiks oli *biokiip* kui lokalisatsiooni ja identifitseerimise vahend, mis minu arvates pole midagi muud kui *metsalise märk*²⁵⁷ (Ilm 13, 16-18).

Biokiipi laaditakse tänu kehatemperatuuride kõikumisele, mis välistab toitepatareide sagedased vahetused. 70ndatel aastatel anti välja üle poolteise miljoni dollari uurimiste läbiviimiseks, et leida need kohad inimeste kehal, kus esinevad kõige suuremad temperatuuri kõikumised. Selline koht on inimese *laup* juuste piiril (seal on temperatuuri kõikumine kõige suurem), aga ka *peopesa*.²⁵⁸ Töötades mikrokiibi kallal, ei olnud meil aimu, et meie leiutist võidakse hakata kasutama protsessorina inimeste identifitseerimiseks. Meie töö pidi teenima inimkonna hüve. (...) Edasiste uurimiste käigus avastasime, et sagedusel, millel töötab kiip, on suur mõju inimese käitumisele. Meile anti ülesanne uurida võimalusi inimkäitumise manipuleerimiseks mikrokiibi abil... Ilmnes, et see on võimalik. Tõestati näiteks, et biokiibi vahendusel võib põhjustada adrenaliini koguse tõusu veres. Seda laadi mikrokiibi nimetasime me *Ramboks*. Biokiibis leidub 250 tuhat komponenti, kaasa arvatud väike liitiumipatarei. Ma olin liitiumi kasutamise vastu patareide toiteallikana, kuid sel ajal kasutas NASA liitiumit paljudel otstarvetel. Ma rääkisin Bostoni Meditsiinikeskuse arstidega kontsentreeritud liitiumi mõjust inimorganismile. Nende arvates võib patarei kahjustamise ja liitiumi väljavoolu korral esineda raskeid põletusi ja haavandeid.²⁵⁹ Ma tõmbusin selle projekti kallal töötamisest tagasi, kuid olin edaspidi mitmeid kordi konsultandiks. Eksperdina mikrokiipide programmeerimise alal võtsin samuti osa paljudest konverentsidest. Üks sellistest konverentsidest oli pühendatud näiteks inimeste kontrolli ja identifitseerimise küsimustele. Seda laadi konverentsidel osalesid teiste seas ka *Henry Kissinger*²⁶⁰ ning mitmed CIA töötajad... Biokiibi väljaarendamistöde edenedes muutus uurimistöde tähtsaimaks teemaks kiibi kasutamine inimeste identifitseerimiseks. Keskenduti

probleemile, kuidas salvestata biokiibile selliseid andmeid nagu nimi ja perekonnanimi, inimese pilt (näofoto), kindlustuspoliisi number, sõrmejäljed, inimese füüsiline kirjeldus, perekonnalugu, aadress, haridus, elukutse, informatsioon maksumaksmise ning kriminaalse mineviku kohta. Tahaksin samuti rõhutada, et võtsin osa seitsmeteistkümnest konverentsist nimetuse all *One World (Üks maailm)*, mis toimusid Brüsselis ja Luksemburgis ning millel räägiti põhiliselt sellest, kuidas ühendada maailma finantssüsteem. Praegu on USA Kongressile esitatud seaduseprojekt, mis puudutab võimalust biokiibi paigaldamiseks imiku kehasse vahetult peale tema sündimist.”261

Milleks veel võib biokiipi kasutada:

“On tõestatud, et biokiibi vahendusel võib tõsta adrenaliini taset veres. Samuti võib vastu võtta signaale üksikutest närvirakkudest või saata neid sinna. See võimaldab täiesti uuel tasemel teostatavat kontrolli inimorganismi üle. Biokiipi võib kasutada sisemise šoki, käitumismuutuste, ärrituste ja paljude muude tulemuste esilekutsumiseks, millest ühed on head, teised kahtlased, kolmandad kurjad.”262

“*Digital Angel* [s.t kiibikontrolli keskus, vt eelpool] võidakse varustada mooduliga, mis võimaldab kontrollida kiibi kasutaja põhilisi elulisi funtsioone.”263

Pole juhuslik, et nii biokiip kui ka magnetkaardid, pangakaardid ning kaupade elektroonilise markeerimise süsteem (kriipsukoodid) kasutavad keske tunnumärgina (võtmena) numbrit 666, mis *kabbala* sümboolika alusel on Saatana arv, seega Antikristuse märk (*Ilm 13, 18*):

“Tehnoloogilisest vaatepunktist ja arvutitehnoloogia üldiste matemaatiliste aluste seisukohast (...) pole arvu 666 kasutamine mitte mingil kombel hädavajalik. Seevastu selle arvu olemasolu kõikides kompileeritud loendusüsteemides (eriti kui vaatlеме siin erinevate kaupade kodeerimise, nn kriipskoodide süsteemi) on sündinud fakt. Tavaline kasutaja ei pane seda tähele ja ei saa sellest aru. Ütlen otse: igas kriipskoodis, asetsegu see tavalise haamri või ükskõik millise teise kauba pakendil, leidub alati see arv. Kui me vaatlеме kriipskoodi, siis see arv on seal koodi piirava kolme joone kujul. On ilmselge, et kodeerimissüsteemi autor lõi selle täiesti teadlikult. Kuid põhimõtteliselt, s.t süsteemi tehnoloogiliselt käsitledes, ei pea see üldse nii olema. See on lihtsalt üks selgematest ja eredamatest näidetest apokalüptilise arvu, Antikristuse märgi pealesurumise kohta.”264

Loomulikult käib magnetkaartide, kiipide ja muude identifikaatorite-lokalisaatorite süsteemi juurde lahutamatu osana ühtne andmebaas ning kontrolli- ja juhtimiskeskus:

”Projekti *LUCID* eesmärk on koguda ühte tsentraliseeritud arvutisüsteemi kõik võimalikud andmed iga meie planeedi elaniku kohta. (...) *LUCID*-i võrgustik ulatub üle riigipiiride ja rahvuste. Igalt maakera elanikult kavatakse hakata nõudma kohustusliku biomeetrilise kaardi (*Universal Biometric Card*) omamist või siis elektroonilise identifikaatori (biokiibi) paigaldamist naha alla.²⁶⁵ Rohkem kui 2000-leheküljelise infomahuga kaart või biokiip võimaldab salvestada kõikvõimalikku informatsiooni, võimalusega kasutada seda kõikide individuaalsete finantstehingute puhul.”²⁶⁶

“Euroopa Majandusühenduse peakorteris Brüsselis asetseb praegu superarvuti, mis on võimeline töötleva korraka rohkem kui 2 miljardit numbrit. Nende numbrite programmeerijate eesmärk on märgistada nendega kõik industrialiseeritud maailmas elavad inimesed. See tähendab, et igähele on ette valmistatud tema isiklik isikunumber, tänu millele on võimalik omada kõiki tema andmeid. Superarvuti nimeks sai *BESTIA* (*Brussels Electronical Accounting Surveying Terminal* – Brüsseli Elektroonilise Arvepidamise ja Ülevaate Keskjaam) ning kõigil salvestatud numbritel on ühine suunakood: 666. Kui keegi – olgu valitsus, administratsioon, diktaator, politsei, ühesõnaga, ükskõik kes selleks volitatud isikutest – soovib teada saada kõiki andmeid mingi kindla isiku kohta, siis talle piisab, kui ta valib suunakoodi 666 ja seejärel selle isiku isikunumbri.

(...) *BESTIA* on suur arvuti, mis võtab enda alla kolm korrust Euroopa Majandusühenduse peakorteris. Teadlased mõtlesid selle välja, eesmärgiga teostada suur plaan: nimelt märgistada isikliku numbriga iga maakera elanik. Sel operatsioonil on üks, täpselt määratletud eesmärk: ost ja müük”²⁶⁷ (vt *Ilm 13, 17*).

Millal võib oodata ülemaailmse totaalise kontrollsüsteemi väljaehitamist ja inimeste allutamist sellele?

“Paljude arvutitööstuse ja arvutitehnoloogiate arendamisega seotud asjatundjate arvates on olemas inimeste massilise kontrollimise ja plaanipärase juhtimise võimalus. Nad kinnitavad, et kogu rahvastiku üleüldise kontrolli süsteemide sisseviimise võimalikkus pole enam kaugel. Selle praktiline teostamine on ette nähtud ajavahemikku 2010-2020...”²⁶⁸

Kuid neil, kes lasevad end märgistada, lastes end petta märgistamise illusasti kõlavatest põhjendustest ja õigustustest, minnes mõtlemata kaasa massiga või

alludes lihtsalt intellektuaalsele, moraalsele ja majanduslikule survele, tuleb teada ka seda, et laskudes vabatahtlikult märgistatud ja numereeritud kariloomade tasemele ei pääse nad ka kariloomadele vastava saatuse jagamisest – paljud juba maises elus, kõik aga kindlalt peale oma surma. Karilooma elu lõppvaatus toimub teatavasti enamasti tapamajas:

“Kui keegi kummardab metsalist ja tema kuju ning paneb tema märgi oma otsaette või oma käe peale, siis ta saab juua Jumala raevu viinast, mis lahjendamatult on valatud tema vihakarikasse, ning teda piinatakse tules ja väävlis pühade inglite ees ja Talle ees, ning nende piinasuits tõuseb üles igavesest ajast igavesti, ja neil, kes kummardavad metsalist ja tema kuju, ei ole hingamist päeval ega ööl, ei ühelgi, kes paneb endale tema nime märgi” (*Ilm 14, 9b-11*).

248 – Francis Fukuyama, *Po namysle. Ostatni czlowiek z fiolki* (“Peale arupidamist. Viimne inimene katseklaasisit”), Poola ajakiri *Res Publica Nova*, 2000, nr 6.

249 – Francis Fukuyama, *Gazeta Wyborcza*, 20.-21. V 2001.

250 – Zbigniew Brzeziński, *Between Two Ages*, siin tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 468, alusel.

251 – Zbigniew Brzeziński, ajakiri *Encounter*, jaan 1968, siin tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 468-469, alusel.

252 – Jacques Attali'd, Prantsusmaalt pärit juuti, peetakse üheks Euroopa Liidu peaarhitektidest ja tähtsaimaks euroideoloogiks. Alates 1981. aastast oli ta Prantsusmaa presidendi Jacques Mitterand'i peanoonik. 1991. a. sai ta Euroopa Ülesehituse- ja Arengupanga direktoriks. Peale selle on ta *Bilderbergeri Grupi* ja *Trilateraalse Komisjoni* liige. Tema kuuluvuse kohta muudesse salaühingutesse peale *B'nai B'rithi* täpsed andmed seni puuduvad, kuid Rothkranz peab teda kuuluvaks kaasaja illuminaatlike teoretikute absoluutsesse tippu. Jacques Attali on peale valitud ringkondadele mõeldud salajaste projektide koostamise kirjutanud ka mitmeid karjäärihimulistele ja oportunistlikele profaanidele adresseeritud uue maailmakorra teoreetilisi aluseid ja ideoloogiat populariseerivaid raamatuid.

253 – See ning eelmised tsitaadid on võetud Jacques Attali raamatust *Linie horyzontu*, siin tsiteeritud: *Fronda*, nr 9-10, lk 228-231, alusel.

254 – *Luup* 8.02.1999, *Postimees* 31.05.2001, *Eesti Ekspress* 7.06.2001 ja *Eesti Päevaleht* 20.09.2001.

255 – Loomulikult on miljardite telefonikõnede pealtkuulamine ja miljardite elektrooniliste kirjade läbilugemine inimjõududele võimatu, see on (vähemalt praegu) võimatu isegi võimsale arvutite süsteemile. Kuid mis on võimalik ja mis *Echeloni* süsteemi kaudu juba praegu toimub, see on: 1. telefonikõnede, kodulehekülgede ja elektrooniliste kirjade pidev kompuuteriseeritud salvestamine ja läbitöötamine vastavate *märksõnaliste* otsinguprogrammide abil, 2. neist kahtlase ja huvipakkuva informatsiooni väljasorteerimine, 3. väljasorteeritu järgnev üksikasjalik uurimine ning 4. kui vaja, siis vastava telefoni, kodulehekülje või mailiaadressi pidev sihipärane kontroll. Inimene lülitub arvutite abil teostatavasse kontrollisüsteemi alles alates 3. etapist. Kindlasti täiustatakse süsteemi informatsioonitehnoloogia arenedes tulevikus piisavalt, et võimaldada *Suure Venna* totaalset kontrolli elektrooniliste sidevahendite kaudu tõepoolest kõikide üle.

256 – Katarzyna Bartman, *Cyfrowy nadzorca*, Varssavis ilmunud suuretiraažilises päevalehes *Życie*, 11.09.2000.

257 – *Metsalise märk* – eesti keeles sisendab sõna *metsaline*, et tegemist on ilmtingimata mingi metsiku, taltsutamatu ja ohtliku metsloomaga, kes ei allu kellelegi. Tegelikult tähendab *bestia* lihtsalt suuremat sorti mõistusetu elusolendit, looma, metsikut või kodustatud. See võib tähendada ka täiesti taltsutatud ja kontrolli all olevat kodu- ja karilooma, näiteks lammast, lehma või siga, kes on *märgistatud* (omaniku märgiga ja numbriga varustatud). Viimane tähendus sobib suurepäraselt Chamfort'i ja Fukuyama vaadetega “valgustatud” eliidi poolt valitsetavate inimkariloomade kohta.

258 – “Ja ta teeb, et kõik – pisukesed ja suured, rikkad ja vaesed, vabad ja orjad – paneksid endale märgi *paremale käele* või *otsaette*, ning et keegi muu ei tohiks osta ega müüa kui vaid see, kel on märk, kas metsalise nimi või tema nime arv. Sel puhul olgu tarkust! Kellel on mõistust, see arvutagu välja metsalise arv, sest see on inimese arv, ja tema arv on *kuussada kuuskümmend kuus*” (*Ilm 13, 16-18*).

259 – “Ja ma kuulsin valju häält templist hüüdvat seitsmele inglile: “Minge ja valage Jumala raevu seitse kaussi välja ilmamaa peale!” Ja esimene läks ning valas oma kausi välja maa peale ning *kurje* ja *tigedaid paiseid* lõi inimeste külge, kellel oli metsalise märk ja kes kummardasid tema kuju.” (*Ilm 16, 1-2*).

260 – Henry Kissinger oli kauaagne USA riigisekretär, välisminister ja välispoliitika nõunik mitmete presidentide ajal, *B'nai B'rith*'i liige ja kõrge illuminaat, *CFR*-i liige ning üks *Trilateraalse Komisjoni* asutajatest.

261 – Carl Sanders ajakirjas *Nexus Magazine*, 1994, nr 6/7, siin tsiteeritud Poola katoliikliku kultuuri- ja poliitikaajakirja *Fronda* (nr 21/22, lk 421-423) põhjal. – “Tusconis Arizona osariigis hakatakse varsti kiibistama kooliealisi lapsi. Seda programmi nimetatakse *Kid Scan* ja see peab teenima röövitud, kadunud või kodust põgenenud lapse identifitseerimist ning lokaliseerimist täpsusega kuni 3 meetrit. Ameerika Ühendriikides räägitakse üha valjemalt seda laadi isikutunnistuse kandmise üldise kohustuse sisseviimisest” (Katarzyna Bartman, *Nowy jeszcze wspanialszy świat*, Varssavi päevalehes *Życie*, 11.09.2000).

262 – Carl Sanders, raamatust *Are You Ready for the New World Order?* (1999), siin tsiteeritud: *Fronda* nr 21/22, lk 423, põhjal.

263 – Artur Włodarski, *Anioł czy demon*, Poola suurimas päevalehes *Gazeta Wyborcza*, 18.02.2000, tsiteeritud: *Fronda*, sealsamas.

264 – Anton Panfilov, informatsioonitehnoloogia spetsialist, intervjuus ajalehele *Radonež*, 1998, nr 18, siin tsiteeritud: *Fronda*, nr 21/22, lk 424-425, alusel.

265 – Selle kiibi sisestamiseks neile, kes sellest vabatahtlikult keelduvad, pole tingimata vaja kasutada sunnimeetmeid. Kiibi väikeste mõõtmete tõttu piisab ühest süstist mingi rutiinse või juhusliku arstliku operatsiooni käigus, ilma et mitte midagi kahtlustav patsient sellise süsti tõelist eesmärki tähele paneks. Vastsündinud laste kiibistamine sünnitusmajades muutub rutiinseks ja tähelepandamatuks toiminguks.

266 – Texe Marrs, *Project LUCID*, Rivercrest Publishing, 1996, siin tsiteeritud: *Fronda*, nr 21/22, lk 431, alusel.

267 – Ajalooliste Uuringute Keskuse *Ad Unum* uurimusest *Computer e Codici*, avaldatud Itaalia ajakirjas *Chiesa Viva*, 1989, nr 201-202, siin tsiteeritud: *Fronda*, nr 21/22, lk 431, alusel.

268 – Anatoli Panfilov, ajalehes *Radonež*, 1998, nr 18, siin tsiteeritud: *Fronda*, nr 21/22, lk 430, alusel.

X.5. Uus Maailmakord on totalitaarne riigikapitalism ehk sotsialismi (kommunismi) taastulek teisest uksest

Nagu juba korduvalt väitsime, toetasid rahvusvahelised suurpankurid suurte summadega kommunistliku revolutsiooni läbiviimist Venemaal. Rahaline ning tehniline abi, ilma milleta Nõukogude Venemaa poleks suutnud majanduslikult

püsima jääda, jätkus ka pärast revolutsiooni võitu. Teise maailmasõja ajal sai Nõukogude Liit president Roosevelti selgel teadmisel ja käsul kokku 9,6 miljardi USD eest tagastamatut sõjalist ja tehnilist abi, sealhulgas ka vajaliku tehnilise dokumentatsiooni ja toorained aatompommi valmistamiseks.[269](#)

Absoluutsel enamikul lugejaist võib tekkida kahtlusi selliseid väiteid esitavate inimeste (olgu nad pealegi professionaalsed ajaloolased) või siis nende suurpankurite ja -töösturite ning riigijuhtide terve mõistuse kohta. Mis põhjusel peaksid kapitalistid *par excellence* hakkama toetama oma ideoloogilist ja praktilist surmavaenlast, kommunistlikku süsteemi, mille eesmärk on kapitalistliku korra hävitamine koos kõigi seda juhtivate ja sellest kasu saavate pursuidega?

Kuid faktid on faktid ning neid on peale eelpool esitatute palju:

1. Karl Marx, kes veel 16-aastasena deklareeris end kristlaseks, tutvus oma gümnaasiumiõpingute lõpus kabalistliku rabi Moshe Hessiga (Marx nimetas teda kommunistlikuks rabiks), kes võttis ta vastu kabalistlik-agnostilise salauhingusse *Õiglase Liit* (Weisshaupti illuminaatide haru) ning pühendas ta vahetult, ilma lutsiferiaanlikku kamuflaazi läbimata, kabalistliku lutsiferiaanluse (satanismi) kõrgeimastesse saladustesse. Ka Londoni tööstur Friedrich Engels oli sellesama Hessi usin õpilane. Hess oli see, kes viis Engelse ja Marxi Londonis kokku ka *Rothschildidega*.[270](#) Oma teostes, eriti *Kapitalis*, astub Marx teravalt välja kapitalismi tööd, omandi- ja jaotussuhteid puudutavate põhimõtete vastu, kuid ei puuduta sõnagagi kapitalismi alustalasid, nimelt pankasid ja krediiti ning ei maini kordagi nimepidi kapitalismi põhimootoreid, Rothschilde, ning seda ajal, mil öeldi, et “Euroopas on ainult üks võim ja selleks on perekond Rothschild”. Põhjusi väljajätmiseks leidub: 1) Karl Marx sai Londoni Rothschildide pangast regulaarselt suuri rahasummasid[271](#) ning 2) Karl Marx on *Kommunistliku manifesti* põhiautor ja väljaandja. *Kommunistliku manifesti* 5. punkt aga seab kommunistliku revolutsiooni eesmärgiks “krediidi tsentraliseerimise riigi kätte riiklikku kapitali kasutava ning eranditult monopoli omava riigipanga kaudu”.[272](#) Kuidas on lood Euroopa riikide ja Ameerika Ühendriikide riiklike keskpankadega, seda me juba nägime.

2. Alates 1930ndate aastate keskelt on erinevad Ameerika Ühendriikide ja Inglise, hiljem ka teiste maade suurpangad ja firmad avanud oma esindusi Nõukogude Liidus ning selles on vale näha ainult pragmaatilist äri, sest faktid räägivad sageli *tagastamatust abist* (seda mitte ainult “punase kapitalisti” Armand Hammeri veidrusena, vaid sama heldelt on sovjettidele

abi jaganud ka Rockefellerid ja Morganid). Nende tegelaste puhul on see haruldane ja sel peab olema tähtis põhjus. Rockefelleri, Carnegie', Fordi jt suurkapitalistide "heategevuslikud" fondid on peale Nõukogude Liidu ja sotsialismileeri maade abistamise pidevalt toetanud kommunistlikke ja sotsialistlikke parteisid ning nende propagandat nii USA-s kui ka mujal mittedotsialistlikus maailmas. Selles suhtes on Ameerika valitsusel ja luurel kuhjaga andmeid, on tehtud mitmeid uurimusi ja raporteid (eriti kurikuulsa McCarthy ajal), mis ühemõtteliselt tõestavad nende fondide sidemeid ja abi kommunistidele, kuid nende fondidega pole midagi juhtunud. Kui Normann Dodd, McCarthy algatusel asutatud *Maksuvabade Fondide Uurimise Erikomisjoni* uurimisdirektor oli visiidil Rowan Gather'i, *Fordi Fondi* esimehe juures, ütles too talle täiesti avameelselt: "Me tegutseme siin Valgest Majast tulevate juhtnööride alusel. Nende juhtnööride olemus on järgmine: me tegutseme oma annetuste jõul, ... et muuta elu Ameerika Ühendriikides niimoodi, et me võiksime ükskord sobival ajal ja sobival viisil ühineda Nõukogude Liiduga".[273](#)

Miks siis olid suurpankurid ja suurtöösturid huvitatud kommunistide ja kommunistliku süsteemi finantseerimisest ja toetamisest, oma jalgealuse õõnestamisest ja oma vaenlase nuumamisest?[274](#) Faktidele peab leiduma ka mõistlik majandusteoreetiline ja poliitiline põhjendus.

Põhjendus on lihtne. Nägime, et rahvusvahelised pangandus- ja tööstusmonopolid on jõudnud nii kaugele, et on sisuliselt erastanud ka riigid, välja valides ja seades ametisse valitsusjuhte kui oma poliitilis-administratiivseid ametnikke, parlamendisaadikute juhtimisest rääkimata. Nägime, et niisamuti nagu on finantsmonopolistliku kapitalismi alustalaks keskpank, on see ka kommunistliku riigi üheks alustalaks; teame ka, et nõukogude kommunistlik nomenklatuura käsutas ja kasutas riiki nagu oma eraomandit. Kommunistlik riik Nõukogude riigi kujul ei ole siis midagi muud kui täielikult tsentraliseeritud jäik riigikapitalism, milles puudub ainult vabaturu ja tööpuuduse stimuleeriv mõju konkurentsile. Taotletav süntees ülemaailmselt ühtses majanduslik-poliitilises korras aga on *sotsialistlik riigikapitalism*, milles kommunistliku riigiparaadi ja majandussüsteemi tsentraliseeritus ning totaalne kontroll on ühendatud kaupade vaba turuga ja tööpuudusega kui majanduslikku efektiivsust tõstva teguriga, mis tasakaalustab plaanimajanduse ja riikliku kontrolli negatiivsed mõjud.

"Kui me mõistame, et sotsialism ei ole rikkuste jagamise programm, vaid on tegelikkuses rikkuste kontsentratsiooni ja kontrolli meetod, siis sotsialismi toetavate superriikaste paradoks lakkab olemast paradoks. Selle asemel ilmneb see

loogilise ning isegi täiusliku vahendina megalomaanide käes. Kommunism, täpsemini öeldes sotsialism, pole rõhutatud masside, vaid hoopis majandusliku eliidi liikumine.”[275](#)

Kui ülemaailmse monopoliseerimise käigus koondub rikkus üha väiksema hulga inimeste kätte ning ka enamiku formaalselt iseseisvateks jäävate väikeste ja keskmiste firmade aktsiaid ostavad ära rahvusvahelised kontsernid või suurpangad, siis tähendab see tõeliste omanike ringi pidevat ahenemist ja omandisõltlaste hulga pidevat kasvu. Kümnekonna aasta pärast tuleb välja, et sellises riigis nagu Eesti on kogu majanduse (sh ka teeninduse, transpordi-, energeetika-, massiteabesüsteemi, ühesõnaga kõige, mis raha vajab ja raha sisse toob) ja seega terve rahvusliku rikkuse tegelikeks omanikeks paar-kolm rahvusvahelist suurpanka ja parkümmend rahvusvahelist monopoli. Nende firmade Eesti poolsed tegevdirektorid või isegi näilised omanikud aga on ainult väljaspool Eestit asuvate tõeliste omanike esindajad, kes on Eesti majanduse täieliku kontrolli kaudu tegelikult erastanud ka Eesti riigi, rahvuslikud varad ja maa ning teinud Eesti rahva moonakateks omal maal..

Samasugune protsess toimub ka põllumajanduses: väikesed talud laostuvad, majanduslikus võitluses jäävad ellu ainult monokultuuriliselt spetsialiseerunud suurtalud, kes on orienteeritud mingi kindla põllumajandussaaduse tootmisele suurtes kogustes. See tähendab, et *omanike* ring – see tähendab suhteliselt sõltumatute, vajaduse korral iseseisvalt toime tulevate inimeste ring – jääb maal üha väiksemaks, suurtalud aga muutuvad üha sõltuvamaks turukonjunktuurist, kohalikest toiduainetetööstuse, kaubanduse ja panganduse monopolidest ning tervest globaalsest majandussüsteemist, saades tegelikult põllumajandustööstuse monopolidest täielikult sõltuvateks hankivateks allettevõteteks. Kui mingis lülis toimub radikaalne muutus, siis langeb terve suurtalu ühe hooajaga pankrotti ning ainult ühe põllukultuuri kasvatamisele orienteerunud talu sajakonna hektari põllumaaga ei suuda ära toita isegi omaenda peret. Talurahvas, kes neile endile kuuluval maal on võimelised üle elama kõik majanduskriisid, sõjad, okupatsioonid ja muud katastroofid, sest neile kuulub kontroll toidu üle, on iga rahva iseseisvuse ja lausa tema eksistentsi aluseks. Maaomandi suhete ja põllumajanduse ebaloomuliku ümberkujundamisega ja sellest tuleneva talurahva otsese või kaudse hävitamisega või sõltuvusse seadmisega orjastatakse rahvas täielikult – vajalike tingimuste tekitamisel võib sellise rahva näljasurmale määrata või näljasurma ähvardusel teda kõigeiks sundida. Seepärast on Eesti kohalike eurolakeide toetusel toimuv Eesti põllumajanduse ja maaelu sihikindel hävitamine euro-oligarhia kõige hullem ja tõsisem kuritegu Eesti rahva vastu. Need Eesti talunikud, kel on veidigi ettenägelikkust ja aru peas, peavad iga hinna eest vastu pidama, orienteerudes

omaenda pere täielikule äratoitmisele tõenäolises katastroofisituatsioonis – seda esmalt *iseenda* huvides, abstrahheerudes igasugusest pateetilisest ja müüdavate võltsisamaalaste ammu äratallatud isamaalisest kohusetundest.

Rahvusvahelisi monopole nuumav globaalne majandussüsteem on seega *sotsialistliku* liikumise majanduslik aspekt, mis on suunatud *eraomanduse* vastu – mitte selle täieliku likvideerimise, vaid selle äärmusliku tsentraliseerimise ja omanike ringi kitsendamise kaudu. Sotsialism on samas ka riigikapitalism – riikide kui rahvusvaheliste suurkapitalistide majanduslik-administratiivsete büroode kaudu juhitud kapitalism. Tulevikus, pärast selle lõplikku väljakujunemist sünarhiliseks korraks, võib seda õigusega nimetada ka uusorjanduslikuks korraks.

1970. a. kirjutas W. Cleon Skousen oma raamatus *The Naked Capitalist*:

“Ükskõik mis allikast pärineval võimul on omadus äratada isu veel suurema võimu järele... Oli peaaegu möödapääsmatu, et superrikkad hakkasid ühel päeval taotlema kontrolli saavutamist mitte ainult omaenda rikkuste, vaid terve maailma rikkuse üle. Et seda eesmärki saavutada, õhutasid nad täiesti teadlikult võimuahnete poliitiliste vandenõulaste ambitsioone, kellele anti ülesandeks kõikide olemasolevate valitsuste kukutamine ning ülemaailmse diktatuuri kehtestamine”[276](#)

Loomulikult tähendab see riski, et poliitilised käsutäitjad, revolutsionäärid, võivad pärast võimu saavutamist ja olukorra stabiliseerimist riigis pöörduda oma kunagiste rahastajate ja isandate vastu – nii nagu seda tegi kunagi Hitler, kes tuli võimule samuti Warbourgide ja Rockefellerite (ning Rothschildide) rahaga. Kuid mäng väärub mängimist. Pealegi oskavad suurte rahade omanikud oma positsioone ka suurepäraselt kindlustada, hoides oma kontrolli all olevaid jõude (suurriike) tasakaalus ning kutsudes vajaduse korral üht rahvusvahelise finantsoligarhia huvide suhtes liialt iseseisvat poliitikat ajava riigi teiste riikide (s.t sõja) abil korrale. Sünarhia suunas arenev, vabamüürlaste infiltreeritud ja suunatud massidemokraatia võimustusüsteem kindlustab ideaalse kontrolli demokraatlike riikide poliitilise võimustusüsteemi üle, nii et vähemalt parlamentaarses demokraatias võib illuminaatide poliitikale ebasobiva valitsuse iga kell välja vahetada. Demokraatlikus süsteemis tegutsevad parteid, veel vähem aga demokraatlikud riigid tervikuna, pole sionistide ja illuminaatide mondialistlikule poliitikale mingiks tõsiseks vastaseks. Suhteliselt raskem on kontrolli all hoida kommunistlik-totalitaarse riigi nomenklatuurat või seda oma kontrolli alla tagasi saada, juhul kui see on otsustanud sionistlik-illuminaatlike *Salajaste Ülemuste* suhtes iseseisvaks saada. Kuid neid Nõukogude Liidu juhitud kommunistliku süsteemi ning Ameerika

Ühendriikide juhitud kapitalistliku süsteemi vahel mitte ainult mängitud, vaid ka reaalselt esinenud lahkkelisid ei maksaks siiski ületähtsustada, sest lõppude lõpuks kontrollisid juudi rahvusest kommunistid nõukogude süsteemi kuni selle lõpuni perestroikaks nimetatud protsessis (nii Mihhail Gorbatšov kui ka Nõukogude Liidu viimane ja Putini praegune välisminister Jevgeni Primakov on rahvuselt juudid). Hoopis tõsisemaks võivad osutuda tulevikus veelgi ägenevad lahkkelid tõusva maailmavõimu Hiina ning Ameerika Ühendriikide ja sionistlike uue maailmakorra ehitajate vahel, hoolimata nende osaliselt ühistest ideedest. Hiina on riik, mida sionism ja vabamüürlus ilmselgelt ei kontrolli ning ka tulevikus enda kontrollile rahumeelselt allutada ei suuda, pidevalt tugevneva Hiina sõjaline või majanduslik allutamine aga võib liialt kalliks maksma minna. Pole võimatu, et lahkkelid ja võimuvõitlus võivad tulevikus ilmned ka sionismi enda leeris, nimelt lutsiferiaanlik-teokraatliku hierarhia ja kõrgeima rahavõimu vahel, juhul kui viimane püüaks esimese võimu siiski endalt maha raputada.

Niisiis oli kommunistlik totalitaarne süsteem sionistidele ainult üks vahend ühe ja sama eesmärgi, uue maailmakorra teostamiseks, nagu oli ja on seda ka vabaturumajanduslik kapitalism koos massidemokraatiaga (vt N. Goldmann, X.6.). Kommunismi ülesanne oli sünarhilisele korrale sobiva pinnase ettevalmistamine rahvusriikide, religioossete ja rahvuslike traditsioonide ning moraali hävitamise kaudu, peale selle aga ka keskklassi hävitamise, klassilise kihistumise ja kapitali kontsentreerimise kaudu üksikute inimeste – enamasti endise nomenklatuura, praeguste uuskapitalistide – kätte (vt märkus 39). Vähemalt sama oluline oli kommunismi *sotsiaalpsühholoogiline manipulatiivne* ülesanne: nimelt mängida tervele maailmale inimkonna suurima ja ainsa vaenlase rolli, et Lääne vabaturumajandus ja liberaalne demokraatia paistaksid selle taustal *ainsa mõistliku alternatiivina*, lausa messianistliku paradiisina – et ühest põrgust pääsenud hüppaksid vabatahtlikult, innukalt ja rõõmuga teise põrgusse kui väljareklaamitud pääsemisse.

Kaalukaid tõendeid selle mõttekäigu paikapidavuse kohta on rohkem kui küllaga:

1. See oleks vabamüürlastest ja illuminaatidest ühiskonnainseneride pikaajaliste plaanide puhul tavapärase hegeliaanliku vastandite ühtsuse ja sünteesi dialektilise taktika järjekordne hiilgav kasutamine (vt V.3.).
2. Nõukogude Liidu demokratiseerimist ja lagunemist ennustasid paljud pühendatud ette juba kümneid aastaid enne selle tegelikku toimumist, selle

“lagundaja” tipp-illuminaat Gorbatšov toimis aga mitte olude sunnil, vaid kavakindlalt ja teadlikult “kõrgemat plaani” ellu viies.[277](#)

3. Sionistlikest ja illuminaatlikest ning otseselt kommunistliku revolutsiooni finantseerimisega seotud suurpankurite ringkondadest on pärit ka sõnaselgeid tunnistusi, et kapitalistliku ja demokraatliku Ameerika ning kommunistliku ja totalitaarse Nõukogude Liidu võitlus on ühest allikast juhitud lavastus, mille eesmärk on hegeliaanliku dialektika alusel teesi ja antiteesi sünteesina jõuda ülemaailmse sotsialistliku, kontrollitud demokraatiaga ja plaanimajandusega korrani. Paremini ja selgemalt, kui tegi juudi pankur Otto Kahn 1919. a. Budapestis, ei anna seda väljendada: “Teie ütlete, et marksism on meie jaoks püha ja puutumatu kapitalismi vihaseim vaenlane. Kuid see on vaid vastaspoolus, mis lubab meil olla pooluseid ühendavaks teljeks. Mõlemal poolusel on sealjuures üks ja sama eesmärk, nimelt maailma uuendamine: ülevaltpoolt rikkuse üle kontrolli saavutamise kaudu ning altpoolt revolutsiooni kaudu”.[278](#)

Selle taustal võime nüüd ka sügavamalt mõista, mida tähendab p. Neitsi Maarja hoiatus Fatimas 1917. aastal ja millised on tema palve mittetäitmise traagilised tagajärjed kogu maailmale: “Kui ei lakata Issandat teotamast, ei lähe mööda kaua aega, kuni puhkeb uus ja veel hullem sõda [s.t Teine maailmasõda]... Et seda takistada, tahan ma paluda, et *Venemaa* pühitsetaks [paavsti ja piiskoppide poolt] minu immakulaatsele südamele... Kui minu palved täidetakse, siis *Venemaa* pöördub ja maailmas hakkab valitsema rahu. *Kui ei, siis levitab ta oma eksitused üle terve maailma*, kutsub esile sõdasid ja Kiriku jälitamist...”.[279](#)

Nagu Nõukogude *Venemaa* “eksitused” ehk marksism-kommunism ei pärinenud tegelikult *Venemaal* endalt, vaid olid sinna imporditud, ehkki *Venemaa* oli selle ideoloogia plaanide elluviimise ja levitamise põhiline geopoliitiline vahend, nii pole need *Venemaa* (kommunistlikud) eksitused ka Nõukogude Liidu ja tema satelliitsüsteemi kokkuvarisemise tagajärjel veel surnud ja maailmast kadunud, vaid on ainult oma kuju muutnud. Need elavad parima tervise juures – ehkki (seni veel) veidi rahumeelsemal ja vastuvõetavamal kujul kui omal ajal Nõukogude Liidus – edasi Lääne-Euroopa riikides, (eriti Prantsusmaal, Saksamaal, Itaalias, Inglismaal, Kreekas, Skandinaavia riikides, demokraatide parteis ka USA-s[280](#)), valmistudes tervet maailma juhtima *suure sotsialistliku sünteesi* suunas, milles kindlasti ka *Venemaa* oma väärilise koha leiab. Kindlasti on *Venemaal* ka edaspidi täita oluline roll ülemaailmse sotsialismi ehitamise vahendina, sest alahinnata ei tohi endistesse sotsmaadesse ja isegi lääneriikidesse jäetud arvukate KGB agentide ja endise nomenklatuura pragmaatilise-oportunistlike liikmete

oskuseid ja kogemusi uute tingimustega kohanemisel, s.t demokratiseerunud sotsriikide kapitalistlik-demokraatlikuks oligarhiaks ümberkujunemisel. Mis saab *Euroopa Liidust* majanduspoliitiliselt ja ideoloogiliselt ning mida ta suures osas juba praegu on – ei midagi muud kui riigikapitalism ehk *sotsialism!* See ei tulene ainult sellest, et Prantsusmaal, Saksamaal ja Inglismaal ning samuti *Euroopa Liidu* keskkomisjonides ja parlamendis annavad tooni sotsialistid ja muud vasakpoolsed – vasakule poole triivivad evolutiivselt *kõik* parteid. Euroopa Liidu riikide valitsevad parteid võivad ennast nimetada ükskõik kuidas, tegelikult on Euroopa Liidu tsentraliseeritud ja bürokratiseeritud riigikapitalism sotsialism uues kuues. Sotsialism ei ole ju rikkuste jagamise programm, vaid rikkuste kontsentratsiooni ja kontrolli meetod.

269 – Allikad: William T. Still, *Nowu porzqdek świata*, XIII ptk. ja Des Griffin, *Die Absteiger*, lk 219-250. Need omakorda põhinevad mitmete omal ajal *lend-lease*'iga (Nõukogude Liidule osutatud abiprogrammiga) seotud olnud Ameerika Ühendriikide sõjaväelaste paljastustel ning isegi USA Senati asutatud uurimisgrupi lõpuni viimata ja siiani ametlikult avaldamata uurimusel. 1951. a. aatomipommi puudutavate saladuste üleandmise eest surmanuhtlusega karistatud Ethel ja John Rosenberg tehti patuoinasteks ning said karistada selle pärast, et tegutsesid omal algatusel.

270 – William T. Still, *op cit*, X ptk, kes toetub: Nesta Websterile (*World Revolution*), Richard Wurmbrandile (*Marx & Satan*) ja W. Cleon Skousenile (*Naked Communist*). Karl Marxi vaesus on kommunistide poolt liikvele lastud suur müüt. Peale Rothschildi sai Marx regulaarselt raha ka Engelsilt.

271 – J. Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht*, I Bd, lk 283 ja II. Bd, lk 364.

272 – “See on silmatorkav, et Marx ei käsitlenud kunagi rahakapitalismi. Ettevõtjat kui tootmisvahendite omanikku sõimatakse kapitalistiks. On vaevalt võimalik tunnistada, et Marx ei tundnud tõelist kapitalisti, nimelt rahakapitalisti, lihtsalt ära. Kas tema, kes oli Londoni Rothschildide rahasaaja, suunas töölisklassi emotsioonid teadlikult vales suunas, nimelt selle kaudu, et ta ehitas üles ja levitas vale kontseptsiooni kapitalismi kohta? See oleks siis rahvusvaheliste rahastrateegide ja rahvusvahelise sotsialistliku liikumise täiuslik ühine pettemäng, nii nagu see nende kosmopoliitiliste ringide mõistusele ja iseloomule ka täielikult vastaks.” (Herbert Schweiger, *Geld und Weltpolitik*, Graz, 1984, siin tsiteeritud: J. Rothkranz, *op cit*, I Bd, lk 283, alusel). – Ka Lenin olevat öelnud, et riikliku keskpanga loomine on juba üheksakümmend protsenti riigi kommuniseerimisest.

273 – William T. Still, *op cit*, lk 177.

274 – “Ameerika rahvas on Nõukogude rahvaga ühinenud rahvaste suures liidus lahutamatult ühendatud... me vaatame tulevikku, sellele ajale, mil me võidu ja rahu vilju nendega jagama hakkame... Veel sündimata lapsed hakkavad väga suure osa oma vabadusest võlgnema nõukogude rahva võitmatule jõule” (president Roosevelti nõuniku ja parema käe Harry Hopkinsi kõnest Madison Square Gardenis Venemaale osutatava sõjalise abi (*lend-lease*) teemal peetaval miitingul, siin tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 235, alusel). – “Tegelikkuses on kõik, mis Nõukogude Liidul oli, saavutatud Lääne abiga. Pole liialdus öelda, et Nõukogude Liit loodi USA-s. (...) Ainus loogiline samm on tunnistada, et kui nad finantseerisid Nõukogude Liitu, ilma seda kartmata, sai see olla nii ainult sellepärast, et nad seda kontrollisid. Kas leidub mõni teine mõistlik selgitus?” (Gary Allen, *None Dare Call It Conspiracy*, lk 75 ja 73, siin tsiteeritud: William T. Still, *op cit*, lk 165, alusel).

275 – Gary Allen, *op cit*, lk 33, siin tsiteeritud: William T. Still, *op cit*, lk 177, alusel.

276 – W. Cleon Skousen, *The Naked Capitalist*, lk 38, siin tsiteeritud: William T. Still, *op cit*, lk 177, alusel.

277 – Aastatel 1987-1989 toimusid *B'nai B'rith*'i kõrgete liikmete ja David Rockefelleri isiklikul juhtimisel Trilateraalse Komsijoni delegatsiooni külaskäigud Moskvasse ning nende kohtumised Gorbatšovi ja teiste kõrgete partei- ja riigitegelastega. Pärast laenasid Saksa pangad Nõukogude Liidule suurima summa pärast Teist maailmasõda, nimelt 16 miljardit DM, 1990. a. jaanuaris asutati *Ida-Euroopa Maade Taasülesehitamise ja Arengupank* algkapitaliga 30 miljardit DM. –Perestroika-ajastu teisel perioodil ilmus Mihhail Gorbatšovi sõnavarasse ka mõiste *uus maailmakord*, mida perestroika rahulik läbiviimine pidi teenima.

278 – Tsiteeritud: Joh. Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht*, I Bd, lk 282. – Teisi avaldusi samas vaimus: “Alles lühikese aja eest kinkis meie rass maailmale uue prohveti. Kuid sellel on kaks nägu ning ta kannab kahte nime: ühel pool on tema nimeks Rothschild ja teisel pool Karl Marx.” (hr Blumenthal, Rootsi *Judisk Tidskrift*, nr 57, tsiteeritud: J. Rothkranz, *sealsamas*). – “Kapitalismi ning kommunismi vaheline võitlus ajalooareenil võidetud vereadli pärandi pärast on kodusõda võitluses võiduka vaimuaadli liikmete vahel. Mõlema partei kindralstaap on värvatud Euroopa vaimse juhtrassi – juutide - hulgast.” (krahv Richard Coudenhove-Kalergi, *Praktischer Idealismus* (või *Adel*), lk 25). – “... et me nii Idas

kui ka Läänes liigume vastu ühele uuele tsivilisatsioonivormile. See on nii, nagu liiguks erinevad jõud maailma erinevatest osadest ühe ühise eesmärgi poole, mis pole *sotsialistlikule ideaalile* sugugi mitte vähe sarnane.” (M. Gorbatšov, 1992. a. alguses antud intervjuus Prantsuse sotsialistlikule ajakirjale *Liberation*, tsiteeritud: J. Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht*, I Bd, lk 176, alusel).

279 – Selles Kiriku juhtkonnale ja selle kaudu tervele maailmale mõeldud ilmutuses (privaatilmutused ei täienda Jumala Ilmutust, mis on apostlite surmaga lõpetatud, vaid ainult selgitavad seda aktuaalses ajaloolis-poliitilises kontekstis!) sisaldunud palve sisu oli, et Venemaa pühitsetaks terve maailma piiskoppide ja paavsti poolt p. Neitsi Maarja Immakulaatsele Südamele, millele järgneks terve Venemaa pöördumine katoliku usku, kirikulõhe ületamine, kommunistliku süsteemi ja ideoloogia kokkuvarisemine ning religioosne uuenemine ja pöördumine terves maailmas. Seda pole katoliku kiriku hierarhia siia maani teinud. Samuti pole siia maani täielikult avaldatud “kolmandat Fatima saladust”, mis käsitleb seda, mis juhtub maailmas siis, kui apostaatlike rahvaste üleüldist pöördumist (ja Venemaa pühitsemist, mis on selle aluseks) Jumala poole tõelises usus ei järgne. *Kolmanda saladuse* nime all avaldatu on ainult osa tervest saladusest, mille on modernistlikud kirikujuhid (kardinal Ratzinger) osavalt ümber tõlgendanud ning kuulutanud minevikku kuuluvaks, seega juba mitteaktuaalseks. See tõlgendus ja manipulatsioon on niivõrd armetu, et isegi paljud mittekatoliiklased on taibanud, et tegemist peab olema hämmamisega.

280 – Ma ei piirdu siin ainult neis riikides pidevalt võimu jagamisel osalevate sotsialistlike ja varjamatult kommunistlike (nt Prantsusmaal, Itaalias) parteide nimetamisega, mille programmiline eesmärk on ka praegu sotsialistliku ühiskonna ehitamine, vaid räägin parteidemokraatia süsteemist kui tervikust, sest vabamüürlaste infiltratsiooni ja ideede suunatud (r)evolutsiooni tulemusena on *kõik* traditsioonilised poliitilised voolud ning suuremad ja olulisemad parteid kogu maailmas liikunud oma seisukohtade poolest üha rohkem ja rohkem vasakule ning see tendents jätkub pidevalt.

X.6. Tee uuele maailmakorrale ehk *Ordo ex chao*

Kuidas kavatsevad illuminaadid jõuda oma poliitiliste lõppeesmärkideni – ülemaailmse valitsuse moodustamiseni ning rahvuskultuure ja rahvusriike hävitava kosmopoliitilise uue maailmakorra kehtestamiseni? Kuidas seda kavatsetakse saavutada, kui praegu valitsevad maailmas rahvaste teadvuses püüdlused hoopis riiklikule iseolemisele ja massikultuuri ning kosmopoliitilise ideoloogia kiuste – ja loomuliku reaktsioonina sellele – on märgata rahvusliku eneseteadvuse tõusu? See

on keeruline ja üksikasjalikku selgitamist vajav teema, millele siin vaid üldjoontes viitame.

Siinkohal oleme sunnitud mõnna, et isegi kõige salajasemad ja otsekoheemad illuminaatide plaane avavad allikad, nagu seda on näiteks Pike'i ja Mazzini kirjavahetus, on võrdlemisi napid ja üldsõnalised, pärit kauge aja tagant (mistõttu on neisse kindlasti sisse viidud meile tundmata aktuaalseid parandusi ja täiendusi) ja neis esineb palju lünki ja ütlematajätmissi, mida tuleb meil muude dokumentide, ajaloolis-poliitiliste faktide ning aktuaalsete poliitiliste tendentside jälgimise alusel täiendada ning neis väljaütlemata meetodite ja eesmärkide suhtes ise järeldused teha. Samuti ei tea me enamuse õnneliku juhuse tõttu anti-mondialistide kätte sattunud tulevikku puudutavate salaplaanide puhul, millist tähtsust nad mondialistide uue maailmakorra ehitamise plaanides tegelikult omavad. Seepärast on selles peatükis kõik muu (s.t tulevane maailmasõda, massiterror, üleüldine kaos ning selle tagajärjed) – mis ei puuduta otseselt selliseid autentseid dokumente nagu Pike'i ja Mazzini kirjavahetus, *Rooma Klubi* plaanid ja illuminaatlik-sionistlike prominentide (Brzeziński, Goldmann) avaldused – rajatud ainult autorite poolsetele enam või vähem *tõenäolistele* järeldustele ja arutlustele, mille suhtes ka autorite vahel pole üksmeelt ja kindlat seisukohta. Nende plaanide tegelik realiseerimine, mis ei sõltu ainuüksi mondialistidest, vaid ka neist sõltumatutest või neile vaenulikest jõududest, rääkimata maailmaajalugu juhtivast Jumalast, võib osutada võrdlemisi teistsuguseks kui esialgselt plaanitud.

Uue maailmakorra ettevalmistamise protsessi meetoditena on tähtsal kohal:

1. salaühingute poolt avaliku arvamuse suunatud evolutsiooni ning taktikaliselt läbimõeldud poliitiliste lavastuste kaudu hoolikalt ettevalmistatud *revolutsioonid*, mis peavad viima kõikide loomulike ja iseseisvate, riiklikult mittekontrollitavate ühiskonnastruktuuride purustamiseni, ja järgnevalt totalitaarse riigiparaadi kergeks saagiks langeva atomiseeritud ja passiivse inimmassi kujundamiseni;
2. ühtede riikide ja piirkondade väljamängimine teiste vastu (kasutades selleks mitmesugust finants- ja majandusšantaazi), mis viib
3. *sõdade* ja *maailmasõdade*²⁸¹ koos
4. sõjapurustuste *taasüleehitamise*ga rahvusvaheliselt finantsoligarhialt muidugi mitte niisama saadud rahadega;²⁸²

5. mitmesugused finantssõja meetodid (alates kõige tavalisematest investitsioonidest, privatiseerimistest ja riikidele antavatest laenudest ja lõpetades börsi- ja majanduskrahhidega, tervete riikide ja kontinentide majanduse sihikindla põhjalaskmisega), mis peavad kontsentreerima rikkuse *International Bankers'* ite kätte, lükkama riigid ja rahvad võlaorjusesse;

6. ülemaailmne ühiskondlik kaos kas maailmasõja või üleüldise massilise terrori ja majanduskrahi tagajärgede näol, mis ajendab paljusid naiivseid inimesi ainsat väljapääsu nägema selles, mida serveeritakse ajaloolise paratamatusena või väiksema kurjana – nimelt ülemaailmses impeeriumis, rahvusriikide ja rahvuslike armeede likvideerimises ning totaalse kontrollisüsteemi sisseseadmises, mis ainsana suutvat kindlustada *ülemaailmse rahu*.

Finantssõja meetodite ja vahenditena mängivad olulist rolli lokaalsed ja rahvusvahelised *finantsmahhinatsioonid* (sh börsikrahhid ja majanduskriisid, milles alati kaotavad väiksed ja keskmised ning võidavad suured, kes on börsikrahhist ja majanduskriisist teadlikud, olles selle ise organiseerinud). Ettekavatsetult põhjustatud majanduskriisidele ja vallapäastetud sõdadele järgnevad *rahvusvahelised laenud* ja *investeeringud* eelnevalt purustatud või pankrotti aetud majanduse taas ülesehitamiseks (muidugi mitte kristlikust halastusest ja heategevusest lähtuvalt). Privatiseerimine või nõrgemate ja väiksemate firmade ja pankade ülesostmine teenib *rahvusvaheliste pangandus- ja tööstusmonopolide* ning üha tsentraliseerituma globaalse majandussüsteemi ehitamist. Kõik see peab järk-järgult viima kogu tsiviliseeritud maailma riigid ja rahvad üha suuremasse sõltuvusse ülemaailmsest ühtsest pangandus- ja rahandussüsteemist, kuni ükskord rahvusvahelisele finantsoligarhiale sobival ajal üldsuse eest seni varjatuks jäänud silmused organiseeritud globaalse majandus- või panganduskriisi kaudu korraga pingule tõmmatakse ning terved riigid, valitsused ja rahvad, miljonid kui mitte miljardid inimesed leiavad end olevat rahvusvaheliste pankurite võlaorjad.283

Kuid finantssõja veretute (kuid mitte sugugi inimohvriteta) meetodite kõrval ei välistata ka edaspidi vahendina sõjalist jõudu kuni Kolmanda maailmasõja vallapäastmiseni.284 Kõik see toimub vabamüürlaste programmilise loosungi *Ordo ex chao* ehk “(Uus) kord (sündigu) kaosest!” kohaselt.

1871. a. toimus *Alta Vendita* juhi Giuseppe Mazzini ja Ameerika vabamüürluse ja illuminaatluse tolaeagse juhi Albert Pike'i vahel huvitav kirjavahetus, milles visandati lühidalt üksteisele järgneva kolme maailmasõja

plaani, mille lõppeesmärk oli Euroopa ning terve maailma “vabastamine” kristlusest ning allutamine “valgustatute” lutsiferiaanlikule diktatuurile.²⁸⁵ Refereerime järgnevalt William T. Stilli,²⁸⁶ kes kirjeldab nende kirjade sisu järgmiselt:

“Mazzini ja Pike nägid oma originaalses plaanis ette kolme üksteisele järgnevat maailmasõda. (...) Need sõjad pidid ajama kõik rahvad niivõrd verisesse ja kaootilisse konflikti, et lõpuks *ütleks iga rahvas lahti oma rahvuslikust suveräänsusest sellise rahvusvahelise valitsuse kasuks* nagu Rahvaste Liiga või teisel katsel praegune Ühinenud Rahvaste Organisatsioon – *selleks, et vältida järjekordset ülemaailmset verevalamist.*

Esimene neist maailmasõdadest pidi nende lootuste kohaselt kukutama tsaarivalitsuse Venemaal ning kehtestama seal illuminaatliku diktatuuri, mis oleks uueks astmeks ühiskondliku kontrolli vahendite hulgas. See pidi andma illuminaatidele soliidse tegevusbaasi suure hulga rahvaga ning tohutute materiaalsete võimalustega, et tugevdada illuminiismi ülemaailmset masinavärki.

Teine maailmasõda pidi uuel Nõukogude Venemaal võimaldama Euroopa – või nagu tegelikkuses osutus, poole Euroopa – vallutamise. Kolmas maailmasõda pidi puhkema Lähis-Idas muhameedlaste ja juutide vahel ning põhjustama Johannese ilmutuse raamatus kirjeldatud Harmageddoni lahingu.

Kolmanda maailmasõja lõpus peaksid sõdadest väsinud rahvad olema valmis nõustuma ükskõik millise plaaniga, mis tooks kaasa võimalikult pika rahuperioodi. See aga peaks viima terve maailma ühendamisele lutsiferiaanliku uue maailmakorra alla.”

1871. a. kirjutas Pike Mazzinile uue maailmakorra lõplikule ülesehitamisele eelneva suure ülemaailmse kaose vallapäästmisest ja selle tagajärgedest järgmist:

“Nihilistid ja ateistid (degenereerunud olevused, kelle mõistus on täielikult segi pööratud Saatana inspireeritud dokumentidega, nagu seda on [Netšajevi] *Revolutsionääri katekismus*²⁸⁷) lastakse lahti, ... et kutsuda esile kohutavaid sotsiaalseid rahutusi, mis kogu oma hirmuäratavusega näitavad selgelt absoluutse ateismi kui bestiaalsuse ja kõige verisemate mässude otsese allika hukutavaid tagajärgi. See kutsub esile kohutava ühiskondliku kataklüsmi... ning kõige verisemad segadused. Kõikjal on kodanikud sunnitud end kaitsma revolutsionääride vähemuse vastu, asudes neid tsivilisatsiooni hukutajaid hävitama. Massid aga, ilma jäänud illusioonidest kristluse lubaduste suhtes (mis sel ajal on ilma orientatsioonita ja teejuhita), ... ilma toiduta, ihaldades ideaale, kuid teadmata,

kuhu ja kellele suunata oma ülistus, võtavad lõpuks vastu tõelise valguse puhtaima Luciferi õpetuse üleüldise manifestatsiooni vahendusel, mis lõpuks avalikkuse ette tuuakse – manifestatsiooni vahendusel, mis tuleneb üleüldisest reaktsioonist kristluse ning ateismi suhtes, mis mõlemad üheaegselt võidetakse ja hävitatakse.””

Kui me tänapäeval asendame nihilistid ja ateistid fundamentalistlik-religioosete terroristidega (parem, kui vaenlane on täiesti tõeline ja ehtne, sest seda veenvam ja ehtsam tundub näitemäng avalikkusele – keegi ei julge hakata toimuva taga kahtlustama oma kodus seipsetud vandenõud ja stsenaariumikohast kokkumängu²⁸⁸) ja lisame sellele praegused pinged Iisraeli ja palestiinlaste vahel, näemegi, et praegu maailmas toimuv on Pike'i ja Mazzini ühise stsenaariumi kolmanda ning lõppvaatuse algus. Edasi on oodata ülemaailmset terrorismi, mis annab valitsustele ettekäände üleüldise sõja kuulutamiseks nii tõeliste kui ka potentsiaalsete terroristide vastu, siis tuleb ilmselt ülemaailmne majandus- ja panganduskrahh ning seejärel tõenäoliselt Kolmas maailmasõda.

Kui terroristid ükskord likvideeritakse, siis tuleb nende taastekkimist ennetada totaalse kontrollsüsteemi sisseseadmise ja isikuvabaduste piiramise abil – “kodanike endi rahu huvides”. Kui Kolmas maailmasõda saab ükskord läbi, siis tuleb likvideerida ka selle väidetavad põhjused – rahvusriigid ja rahvusarmeed ning asendada need maailmavalitsuse ja maailmapolitseiga. Massiterrorist ja sõjaõudustest ärahirmutatud kodanikud hakkavad ise nõudma valitsustelt ülemaailmse valitsuse ja totaalse kontrollsüsteemi silmust, kuhu saaks pea sisse pista, et pääseda pommidest, automaadivalangutest, elumaju rammivatest lennukitest, veevärki puistatud mürkidest ja bakteritest ning aatomipomme kaela viskavatest, baktereid ja mürkgaase levitavatest terroristidest või võõrvägedest. Nad hakkavad siis nõudma ja igatsema ka uut religiooni, mis lõpuks ometi tooks “ülemaailmse rahu ja kõikide inimeste vendluse” (mida väidetavalt ei suutnud kindlustada ükski traditsiooniline ebatolerantne ja inimesi ühendamise asemel lahutav religioon) – see pakutakse neile kõikide eksituste suhtes tolerantse, sünkretistlik-pluralistliku lutsiferiaanliku humanismi kujul. Nad tahavad lõpuks ometi ülemaailmset rahu ilma sõdadeta – ning saavadki ülemaailmses totalitaarses impeeriumis kehtiva rahu, sest kui hambuni relvastatud ja totaalse kontrolli vahenditega varustatud maailmapolitsei surub maha riigisiseseid mässud ja rahutused, mida rõhumise ja ebaõigluse all meeleheitel aetud relvastamata põobel aeg-ajalt tekitada võib, pole see mingi sõda – seda nimetatakse ainult avaliku korra taastamiseks vms. Korrumppeerunud ja anarhilise massidemokraatia asemele hakkavad nad nõudma stabiilset ja (pseudo)religioosselt sanktsioneeritud *sakraalset* ühiskonnakorda – see antakse neile sünarhilise *demoideokraatia* kujul.

Enamus vastavalt ettevalmistatud rahvast valib endale ise orjuse – nii on vähemalt plaanis. Ning kui ka ei peaks valima, siis ta orjastatakse.

Vallapäästetud maailmasõda või massiterror ja üleüldine kaos lükkab allesjäänud inimkonna tsivilisatsiooni arengus tagasi arvatavasti peaaegu et kiviaega, kuid ka sellega on arvestatud. Nimelt kiviaega ei pea tagasi kukkuma mitte terve inimkond. Uue sünarhilise ühiskonna tulevane oligarhia valmistub nende endi vallapäästetud kaost võidukalt üle elama, ehitades näiteks Põhja-Ameerikas Kaljumägede alla tuhandeid inimesi mahutavaid ja hästivarustatud luksuslikke pommivarjendeid ja tunnelite süsteeme, kus võib elada aastaid; valmistub enda jaoks päästma ka tsivilisatsiooni olulisemaid vilju, eeskätt teatud teaduslikke, tehnilisi ja tehnoloogilisi saavutusi, mis annaksid neile kiviaega tagasi langenud barbaarsete masside suhtes määratu eelise, muutes nad nende suhtes justkui tulnukateks teiselt planeedilt, imetegijateks ja šamaanideks, peaaegu et pooljumalateks.

Ülemaailmsel massiterroril, kaosel, veel enam aga tulevasel maailmasõjal oleks peale uue sotsiaalpsühholoogilise ja tsivilisatsioonilise seisundi loomise veel üks, uue maailmakorra ehitajate ammu taotletud ja tasapisi juba teostatav eesmärk: nimelt oleks see ideaalne vahend maailma rahvaarvu oluliseks vähendamiseks.²⁸⁹ Et see eesmärk on kindlalt mondialistide kavatsustes, näitab nii nende ringkondade järjekindel lamendilöömine *demograafilise plahvatuse* ümber kui ka nende aastakümnetepikkused järjekindlad püüdlused demograafia- ja perekonnapoliitika vallas: rasestumisvastaste vahendite, abortide, steriliseerimise, individualistliku ja hedonistliku eluviisi ning homoseksualismi propageerimise kaudu vähendada rahvastiku juurdekasvu terves maailmas ning muuta iive koguni negatiivseks. Illuminaatide usinate õpilaste – jakobiinide, 1870. a. Pariisi kommunaaride, kommunistide ning polpotlaste²⁹⁰ – teod tõendavad, et need ringkonnad oskavad ja võivad eesmärgi saavutada mitte ainult eelpool nimetatud “rahulike” vahenditega, vaid vajaduse korral (seega lähemas tulevikus ilmselt veel kord) ka vägivaldsete vahenditega. Et selliseid vahendeid on valmis kasutama mitte ainult kommunistlikud kurjategijad, vaid ka “vabaduse, demokraatia ja inimõiguste kantsi Ameerika” juhid, kinnitavad (peale Ameerika kui isehakanud maailmapolitseiniku üle terve maailma ulatuvate sõjaliste operatsioonide) näiteks Zbigniew Brzeziński ja Paul Warbourgi väited:

“Kui inimesed püüavad uut vanadesse raamidesse integreerida, on pinge vältimatu. Teatud aja jooksul on olemasolevad raamid piisavalt painduvad, et integreerida uut selle mõne tuttava vormiga kohandamise kaudu. Kuid ükskord osutuvad vanad raamid ülekoormatuks. Raskuste hulk, mida uuendused endaga

kaasa toovad, ei lase neid enam traditsiooniliste vormidega kohandada ning uuendused peab lõpuks kehtivaks muutma *vägivalla sundusega*. Juba täna on rahvusvahelise poliitika vanad raamid oma mõjupiirkondadega, rahvusriikide vaheliste sõjaliste liitudega ning suveräänsuse fiktsiooniga... muutunud reaalsusega selgelt ja ühemõtteliselt ühildamatuks.”²⁹¹

“Ükskord tuleb ülemaailmne valitsus, hoolimata sellest, kas keegi nõustub sellega või mitte. Ainus küsimus, mille üle tasub järele mõelda, on: kas ülemaailmne valitsus luuakse kokkuleppe või sõjalise alistamise tulemusena?”²⁹²

Saatan tasub oma ustavatele teenritele alati saatanlikult heldelt – enamikule *kasulikest idiotidest* ja püüdlikest musta töö tegijatest juba maises elus. Siis kui nad on oma töö ära teinud ja neid enam vaja pole, võib nad “ära koristada”. See on igasuguse maffialaadse kuritegeliku organisatsiooni põhimeetod ning igasuguse revolutsiooni põhiseadus – “Revolutsioon õgib oma lapsi”, öeldakse selle kohta. Veel suuremas revolutsioonijärgse “ärakoristamise” ohus kui revolutsiooni reamehed on aga need, kes revolutsiooni põhjustest, eesmärkidest, seda juhtinud ja sellest kasu lõikavatest jõududest üht-teist teavad ning kes on revolutsioonilisele oligarhiale piisavalt lähedal, et talle edaspidises võimujagamises ohtlikuks muutuda. Ohustatud on ka revolutsiooni tagajärjel võimule tulnud oligarhia liikmed ise, sest totalitaarsel võimul on alati kalduvus koondumisele üheainsa isiku kätte, kõiki oma konkurente likvideerides. Meenutame, kuidas lõpetas oma elu enamik kommunistlike revolutsionääride ja tšekistide vanu kaardiväelasi ning Stalini lähimaid kaastöötajaid; meenutame ka seda, kuidas lõpetas oma elu Robespierre koos paljude teiste jakobiinidega. Tulevaste terroriaktide, revolutsioonide, sõdade ning maailmasõja käigus ja pärast maailmavalitsuse ja sünarhilise korra lõplikku sisseseadmist, on kavas likvideerida või asumisele saata ka enamik mittejuudi rahvusest vabamüürlasi, kuna sünarhistlikus ühiskonnas neid musta töö tegijaid enam tarvis pole – veel enam, nii laiaulatusliku ja enamuses mittejuudi salaorganisatsioonide võrgu edasine säilimine võib uuele sionistide juhitavale ja nende huve teenivale ühiskonnakorrale ohtlikuks saada. See, mida ütles Lenini ja Stalini ning Rockefellerite-Rothschildide klanni vaheline sidepidaja ja vahendusmees, tipp-illuminaat Christian Rakovski omal ajal Vene revolutsionääride saatuse kohta, kehtib kõikide vabamüürlaste kohta ka tulevikus:

“Kuna kommunistliku revolutsiooni eelduseks on terve kodanluse kui klassi likvideerimine ning kodanluse iga poliitilise juhi füüsiline likvideerimine, siis on vabamüürluse tõeliseks saladuseks vabamüürluse kui organisatsiooni enesetapp ning iga vähegi olulise ja tähtsust omava vabamüürlase füüsiline enesetapp. Nüüd saate te aru, et kui igale vabamüürlasele on ette nähtud selline lõpp, siis milleks on

vaja niipalju müsteeriume, teatristseene ning palju erinevaid “saladusi” – ainult selleks, et varjata tegelikku saladust. Ärge laske mööda juhust – kui teil selleks tulevikus võimalus avaneb – mõne tulevase revolutsiooni käigus vaadelda seda hirmu ja jahmatuse ilmet, mis ilmub vabamüürlase näole, kui ta ükskord taipab, et ka tema ise peab revolutsionääride käe läbi surema. Kuidas ta siis vingerdab, viidates oma revolutsioonilistele teenetele! See on siis tõeline näitemäng, et surra – naerust nimelt!”²⁹³

Veel selgesõnalisemalt ja ühemõttelisemalt kirjeldab oma töö ära teinud mittejuudi rahvusest vabamüürlaste saatust üks teine dokument. Ehkki autorite arvates on piisavalt põhjusi kahelda selle *kui dokumendi autentsuses*, ei tähenda see sugugi, et enamus selles väljendatust ei vastaks *ajaloolis-poliitilisele tõele*. Vähemalt järgmine lõik on suurepäraselt vastavuses nii Rakovski küünilise mõttekäiguga kui ka paljude väljapaistvate revolutsionääride revolutsioonijärgse saatusega:

“Igat katset asutada [pärast sionistlikele plaanidele vastava uue maailmakorra rajamist – autorid] ükskõik millist uut salaühingut karistatakse samuti surmaga. Siiani eksisteerinud salaühingud – mis meile kõik hästi teada on, mis meile häid teeneid on osutanud ning veel edaspidigi osutavad – kavatseme siis kõik laiali saata. Nende liikmed tuleb saata pagendusse Euroopast kaugele asuvasse piirkondadesse. Nii toimime me eelkõige kõigi nende mittejuudi vabamüürlastega, kes on tunginud liialt sügavale meie loožide saladustesse. Kellele aga meie oleme ükskõik millisel põhjusel armu andnud, peab elama pidevas väljasaatmise hirmus. Seetõttu hoidub ta meie saladuste reetmise eest...”²⁹⁴

Kui revolutsioonide, massilise terrori ja tõenäolise maailmasõja tulemusena on hävitatud vana ühiskonnakorra ja moraalse korra viimased riismed, kui on tekitatud üleüldine kaos, siis ehitatakse vana maailma varemetele üles Universumi Suure Arhitekti plaanidele vastav uus *demo-ideokraatlik* ühiskond. Praeguse liberalismi, inimõiguste ja piiramatute vabadustega saab sellel olema üsna vähe pistmist – need on vaid ajutised loosungid, mille eesmärk on teenida vana ühiskondliku ja moraalse korra hävitamist. Et tulevane uus maailmakord on läbinisti teokraatlik (ideokraatlik), seda me juba nägime. Sõna *demo-* väljendab selles mõistes ainult sünarhilise ideokraatia valitsetavat inimmassi. See kord saab olema ka läbinisti anti-egalitaarne ja hierarhiline. Anname sõna *Sionistliku Maailmakongressi* kunagisele presidendile Nahum Goldmannile:

“Meie ajastu ajaloolise missiooni ja mõtte võib kokku võtta järgmiselt: selle ülesandeks on kultuurinimese ümberkujundamine ning seni valitsenud

ühiskondliku süsteemi asemele uue rajamine. (...) Igasugune ümber- ning uuestikorraldamine seisneb kahes: vana korra hävitamises ning uue korra ülesehitamises. (...) Seega seisneb meie ajastu esimene ülesanne hävitamises: kõik ühiskondlikud kihistused ja vormid, mis moodustasid vana süsteemi, tuleb hävitada, üksikinimesed tuleb nende päritud ja harjumuspärasest miljööst välja rebida; ühtegi traditsiooni ei tohi enam pühaks pidada; igipõlisus kehtigu siitpeale ainult haiguse sümptoomina; lööksõnaks olgu: mis oli, peab kaduma.

Jõud, mis meie ajastu negatiivse ülesande täide viivad, on ühiskondlik-majanduslikus valdkonnas *kapitalism* ning poliitilis-vaimses valdkonnas *demokraatia*. Kuipalju need jõud juba saavutanud on, teame me kõik; kuid me teame ka seda, et töö pole viidud veel päris lõpuni. Veel võitleb kapitalism vanade traditsiooniliste majanduslike vormide vastu, veel peab demokraatia palavat võitlust kõigi reaktsioonijõudude vastu. Selle töö viib lõpule militaristlik vaim.

Siis aga tõuseb meie ette teine, suurem ning keerulisem ülesanne: uue korra ülesehitamine. Ühiskonnaliikmed, kes rebiti oma vanadest kihistustest, oma vanalt pinnaselt juurtega välja ning nüüd korratult, anarhiliselt siin-seal leavad, tuleb uute kategooriate ja vormide alusel korrastada. Kui esimese ülesande lahendamiseks kuulutati nad esmalt kõik võrdseiks (*sic!*), tuleb nüüd kõik inimesed uuesti eraldada ning eristada: nendest ehitatakse uus püramidaalne, hierarhiline süsteem. Ka seda ülesannet püüdis kapitalism lahendada: me teame kui ebaõnnestunult. (...) Ka teise ülesande lahendab militaristlik vaim oma teise suure juhtpõhimõtte, subordinatsiooni idee alusel. Ta aitab võimule tõeliselt aristokraatliku põhimõtte: valitsema peab see, kes valitseda suudab.”²⁹⁵

Ning kes siis valitseda “suudab”? Eks ikka vägevaimad “Euroopa [ning ka Ameerika] vaimse juhtrassi” (krahv Coudenhove-Kalergi, vt V.5., alguses) hulgast, need, kellele kuuluvad suurpangad, ajakirjandus ja televisioonijaamad, need, kelle õigus valitseda põhineb lihtsal tõsiasjal, et nad “valitsemist juba tegelikult teostavad” (Isaac Blumchen, vt V.5., alguses), hoides tervet maailma juba praegu raha ja ajuloputuse raudses haardes ning käsutades oma huvides maailmapolitseinikku Ameerika Ühendriike.

²⁸¹ – “Nagu ütles kord Edwin Stanton, president Lincolni sõjaminister: “Sõdasid ei algatata, et ühte või teist rahvast võita, vaid et esile kutsuda teatud *seisundit*.” Kui tõsi! Sõda Jaapani vastu ei peetud sellepärast, et ühte vaenlast võita. Seda peeti, et esile kutsuda teatav seisund – hävituse ning *põletatud maa* seisund terves Jaapanis. See toimus, et pärast sõjategevuse lõppu tuleksid *International Bankers* kui taasülesehitajad ning oma isiklike eesmärkide jaoks sobivama maa oma

valdusse võtta saaksid. Veidi aega peale sõda – siis kui USA lendavad purustuskompaniid olid oma töö ära teinud – eraldati Jaapani taasülesehitamiseks hiigelsummad. Kapital, mille abil ehitati ja arendati välja Jaapani hiilgavuued tööstushooned, sadamad, tänavad, kaubalaod ning pilvelõhkujad, ei pärine Jaapanist. Need summad pärinevad nendelt samadelt inimestelt, kes lõikasid hiigelkasumeid sõjavõlgadest, mida paljud rahvad üle kogu maailma olid nende ees kokku kogunud. See raha pärines *International Bankers*'itelt. (...) On tõsi, et Jaapani ühiskonnas on kõik eesliinipositsioonid poliitikas, tööstuses, rahanduses ning hariduses täidetud jaapanlastega. Kuid neil pole mingit ostustusõigust selle üle, mis juhtuma peab. Varjukujud kulisside taga – need, kes summad valmis seavad ja tšekid alla kirjutavad – on Jaapani tõelised valitsejad.” (Des Griffin, *op cit*, lk 281-282).

282 – Seda meetodit nimetab Des Griffin kujukalt linnasaneeringuks. See tähendab mingi kas sõjas purustatud, niisama allakäinud või teadlikult ja plaanipäraselt *alla käia lastud* piirkonna viimaste säilinud varade (sageli lihtsalt maa ja loodusvarade) ülesostmist võileivahinnaga ja järgneva taasülesehituse investeerimist *International Bankers*'ite poolt, kellele tühermaale kerkiv uus moderne tööstuspiirkond, kuurort või luksuselurajoon hakkab järgnevalt hiigelkasumeid sisse tooma. Tänapäeval on linnasaneeringut sõja asemel lihtsam ja vähemkulukam teha vabamüürlaste ning kohalike korrumppeeritud poliitikute kätega, kes lasevad tervetel tööstusharudel, linnadel, transpordisüsteemidel jne teadlikult alla käia ja pankrotti minna, et neid saaks seejärel võileivahinnaga rahvusvahelistele monopolidele privatiseerida. Vello Leito kirjeldab seda meetodit oma raamatus *Eesti ja geopoliitika* järgmiselt: “Mis ripakil, see ära. Mis ripakil ei ole, see tõmmatakse ripakile ja ikkagi ära.” Selle meetodi massiline rakendamine ongi kohalike eurolakeide abil toimumas Eesti tööstuses, põllumajanduses, energeetikas, transpordis ja teeninduses, et valmistada ette sobivat pinda, et Euroliidu (ning osaliselt ka Ameerika) rahaoligarhia saaks Eesti odavalt alla neelata.

283 – Kõikidest neist mehhanismidest kirjutab kompetentselt ja selgelt Des Griffin oma raamatutes *Descent Into Slavery* ja *Insider*.

284 – “Meil on tulevikus ülemaailmne valitsus, sõltumata sellest, kas keegi sellega nõustub või mitte. Ainus küsimus, mille üle võib arutleda, on, kas see ülemaailmne valitsus moodustatakse vastastikuse kokkuleppe või hoopis sõjalise allaheitmise tulemusena” (Paul Warbourg, Rothschildidega seotud Ameerika juudi suurpankurite dünastiast pärit Ameerika Ühendriikide senaator 1950. a. senatis peetud kõnes, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 77).

285 – See Mazzini tähelepanuväärne kiri oli palju aastaid väljas Briti Muuseumi raamatukogus Londonis (allikas: William T. Still, *Nowy porządek świata*, lk 146). – Paarkümmend aastat enne Mazzinit kirjutasid tulevases maailmasõjast ja selle tulemustest Karl Marx ja Friedrich Engels. Karl Marx: “Tulevase maailmasõja tulemusena ei kao maa pealt ainult reaktsioonilised klassid ja dünastiad, vaid terved reaktsioonilised rahvad. Ning see on progress.” Friedrich Engels: “Järgmise maailmasõja tõttu kaovad maa pealt terved reaktsioonilised rahvad. Ning see on samuti progress, mis loomulikult ei saa toimuda ilma mõnede delikaatsete rahvuslillekeste mahatallamiseta. Kuid ilma halastamatu vägivaldaga ei anna ajaloos midagi saavutada.” (Richard Wurmbrand, *Marx & Satan*, lk 42 ja 43, siin tsiteeritud: William T. Still, *op cit*, lk 147, alusel).

286 – Järgnevad lõigud on võetud William T. Still, *op cit*, lk 146-147.

287 – Netšajevi *Revolutsionääri Katekismus* on revolutsioonilise vihkamise, vandenõu ja destruktsiooni käsiraamat, mida hindasid kõrgelt nii Lenin, Trotski kui ka Stalin.

288 – *Ehtsate* islamiterroristidega, kes on nii Lääne vabaturumajanduse, liberalismi, sionismi kui ka mondialismi leppimatud vaenlased ja kellega mingi otsene sobing võimalik ei ole, võib aga teha järgmist: 1. neid terrorirünnakutele provotseerida või meelitada; 2. fundamentalistlike islamisidena esinevate *CIA* või *Mossadi* agentide vahendusel terrorirünnakutele käskida, edastades alama astme rühmitustele justkui ülevalt poolt (nt. Osama bin Ladenilt) tuleva valesõja ning vahendid. Piisavalt järelemõtlemist pakub ka see maailma ajakirjandusest (mitmed erinevad allikad) läbilipsanud fakt, et *World Trade Center*'s töötanud ligi 4000 juudi rahvusest isikut said paar päeva enne 11. septembrit Iisraeli julgeolekubüroolt *Shabak* pärineva tungiva soovitusena 11. septembril tööle minna ning ka Iisraeli peaminister Ariel Sharon jättis ära oma samale päevale määratud esinemise Manhattanil peetaval koosolekul.

289 – Nagu järeldub Roland Rösleri hästidokumenteeritud raamatust *Der Menschen Zahl* (milles käsitletakse ÜRO ja tema allorganisatsioonide nagu *WHO*, *UNESCO*, *UNICEF* jt ideoloogilisel ja poliitilisel ning Rockefellerite jt suurpankurite rahalisel toetusel tegutsevate inimvaenulikkude rahvastiku- ja perekonnapoliitikat teostavaid organisatsioone nagu näiteks *International Planned Parenthood Federation – IPPF*, ja nende organisatsioonide eesmärke), on *Rooma Klubi* valmistatud uue maailmakorra rahvastikupoliitilistes kavades soovitatud terve maakera optimaalseks rahvaarvuks kõige enam *1 miljard inimest*! J. Coleman mainib oma raamatus *300 Komiteest*, et too *Komitee* tegi *Rooma Klubi*ga seotud

teadlastele ja uurimisasutustele USA kunagise välisministri Cyrus Vance'i juhtimisel ülesandeks koostada ülemaailmne pikaajaline "demograafiapoliitiline programm". See USA presidendi Jimmy Carteri poolt heakskiidetud, praegu aktuaalne ja mitmesuguste vahenditega järk-järguliselt realiseeritav programm (mida ka Coleman luges), kannab nime *Global 2000 Report* ja näeb aastaks 2050 ette maailma rahvaarvu "vähendamise" 3 miljardi inimese võrra, keda sünarhiline *establishment* peab kasututeks muidusööjateks ja ohuks oma heaolule. On loomulik, et neid arve ei anna saavutada ainult abortide, *anti-baby*-pillide, steriliseerimise, eutanaasia, eugeenika, homoseksualismi ning narkomaania propageerimise kaudu (mida kõike *praegu* rahvaarvu vähendamiseks massiliselt kasutatakse) – selle kaudu võib kunagi tulevikus saavutada ainult ülemaailmse null-kasvu, mitte aga rahvaarvu vähenemise. Soovitava rahvaarvu tagamiseks tuleb mondialistidel kasutusele võtta radikaalsemad ja efektiivsemad meetodid, alates majanduskrahhidest, näljahädadest ja epideemiast ning lõpetades sõdadega, massiterroriga ning tõenäoliselt maailmasõjaga. Vello Leito arvab, et Pike'i ja Mazzini poolt ettenähtud Kolmas maailmasõda ei tule tegelikkuses klassikalise sõjana, sest taotletavaid eesmärke annab kaasaegse globaalse rahandus- ja majandussüsteemi raames rakendatavate majanduslik-poliitiliste jõuvõtete abil saavutada ka ilma sõjalise jõu otsese kasutamisetä. Autorid kalduvad põhjendatult arvama, et sionistide ja mondialistide radikaalsemaid plaane (nt. 3 miljardit inimest 50 aastaga) ei anna ega ka ei kavatseta saavutada ilma sõjalise vägivalla ja genotsiidi massilise käikulaskmiseta. Asjaolu, et Kampuchea Pol Pothi režhiimi kui "katsepolügooni" ettevalmistamisel olid mängus 300 Komitee ja Rooma Klubi teoreetikud, samuti 300 Komitee liikme George Bush jr. praegune terroristlik "terrorivastane" imperialistlik vägivallapoliitika annab selliseks oletuseks piisavat alust. Siia lisandub asjaolu, et islami tsivilisatsioon (nagu ka tõusev võim Hiina) on sionistlikele ja mondialistlikele plaanidele täielikult alistatav ainult sõjalise jõu abil.

290 – Kampuchea marksistlik-maoistliku režhiimi juht Pol Poth õppis Pariisis Sorbonne'i Ülikoolis filosoofiat ja sotsioloogiat. Oma õpingute ajal ei tutvunud ta mitte ainult Marxi, Engelsi, Lenini, Sartre'i ja neomarksistide õpetusega (seda väidavad kõik tema eluteed käsitlevad populaarsed allikad), vaid tutvus ka isiklikult martinistide salaordu kõrgete liikmetega ning nende õpetusega sünarhistlikust ühiskonnakorrast. Kas ta martinistide hulka ka vastu võeti, pole teada, J. Rothkranz kaldub seda eitama, arvates, et Pol Pothi ei peetud selleks piisavalt tõsiseks – kuid selleks, et martinistide teooriaid elava materjali peal katsetada, kõlbas ta küll. Koos mõnede teiste samasuguste marksistlikult ja lutsiferiaanlikult inspireeritud tüüpidega kodumaale tagasi pöördunud hakkas innukas õpilane omandatud teooriad järjekindlalt praktikasse rakendama.

Tulemuseks oli 40% Kampuchea rahvastiku hävitamine uue ideaalse ühiskonnakorra loomise käigus, mille paljud lahendused meenutasid kahtlaselt täpselt nii Howard Odumi (vt märkus 61) mõtteid kui ka *Ühiskondlike arhetüüpide skeemis* väljendatud ideid. J. Colemani andmetel töötati Pol-Pothi režiimi aluspõhimõtted välja 300 Komitee tellimisel Rooma Klubiga seotud ning NATO ametliku uurimisasutusena tuntud Tavistocki Instituudi ühes allüksuses.

291 – Zbigniew Brzeziński, *Between Two Ages*, lk 274, siin tsiteeritud: Des Griffin, *op cit*, lk 469-470, alusel.

292 – Kommunistlikku revolutsiooni Venemaal tonnide kullaga finantseerinud suurpankurite dünastiast pärit Ameerika senaator Paul Warbourg 1950. a. USA Senatis, tsiteeritud: *Czepulkowski*, lk 77.

293 – Des Griffin, *Die Herrscher. Lucifer's 5. Kolonne*, lk 300. – Saatuse irooniana oleks seesama saatus peaaegu tabanud ka Rakovskit ennast. Stalini puhastuste käigus sattus ta pihku väheinformeeritud, pühendatute hulka mittekuuluvatele, kuid oma tööd kohusetundlikult tegevatele NKVD-lastele, kes said Rakovski vihjetest, et tema puhul pole tegemist mitte mingi tähtsusetu nupukesega ja välismaa imperialistide spiooniga, vaid revolutsiooni salajases hierarhias keskse kujuga, edasiseks uurimiseks ainult hoogu juurde. Mahalaskmise asemel pääses Rakovski armuandmise korras kahekümne aasta töölaagriga, kus ta viibis kaks aastat, enne kui tal lasti sõita välismaale.

294 – Siioni Tarkade protokoll nr 15, 2-3.

295 – Nahum Goldmann, *Der Geist des Militarismus*, lk 37-40, siin tsiteeritud: Joh. Rothkranz, *JA zu Europa heisst NEIN zu Maastricht*, lk 18-19, alusel. – *Militarismi vaimu* all on siin ilmselt mõeldud kommunistlikku riiki või sünarhilise ja sotsialistliku demo-ideokraatia taolist diktatuuri. Kuid arvestades noorema Bushi administratsiooni aktuaalseid imperialistlikke tendentse, võib arvata, et *militarismi vaimu* juhtivaks mootoriks võib väga hästi sobida ka USA.

X.7. Raha võim, totaalne ajupesu ja küberinimene ehk post-inimese uus pärisorjus

Inimese võim teha, mis talle meeldib,
tähendab väheste võimu
lasta teistel teha, mis vähestele meeldib. 296

Võtame lühidalt ja ülevahtlikult kokku kõik antikristliku ja lutsiferiaanliku revolutsiooni eelpoolkirjeldatud saavutused. See revolutsioon on ilma olulise vastupanuta saavutanud ühe võidu teise järel:

1. Aasta 1517 märgib religioosse revolutsiooni algusaastat, mille käigus inimese religioossus “vabastati” Kiriku kui Kristuse pärandi ustava hoidja, inimeste teejuhi, õpetaja ja kasvataja objektiivsest toest ning anti igatühe enda subjektiivsuse ehk ignorantsuse, rumaluse ja omavoli hoolde. – Sellega lõhuti inimese jaoks siinses maailmas eksisteerivad toed ja abivahendid tema sideme saavutamiseks tõelise Jumalaga ning võimaldati inimeste soovidele ja “religioossetele vajadustele” vastavate *privaatkristuste, privaatjumalate* (puuslike) ja *privaatreligioonide* tekkimist.²⁹⁷

2. 18.-19. sajandil võidukäigu teinud liberalismi ja ilmaliku riigi idee (esmalt koostöös absoluutse monarhiaga, hiljem aga *demokratismiga*²⁹⁸) põhjustas Kiriku ja riigi (vaimuliku ja ilmaliku võimu) lahutamise. – Praktikas tähendas see poliitika vabastamist igasuguse riigivõimu suhtes välise ja kõrgema moraalse kontrolli alt ning tee avamist *etatismi*²⁹⁹ ideoloogiale ja totalitaarsele riigile koos inimeste allutamise ja riiki valitsevate huvigruppide ideoloogilisele manipulatsioonile.

3. 19.-20. sajandi revolutsioonide tagajärjel kukutati viimsed kristlikud monarhiad Euroopas ja Ladina-Ameerikas ning hävitati vana kristliku, hierarhilise ja sakraalse ühiskonnakorra jäänused. – Plats puhastati Universumi Suure Arhitekti joonestatud sünarhilise ehitise püstitamiseks.

4. 19.-20. sajandi vahetusel väljakujunenud massidemokraatia andis salauhingute kätte suurepäraseid võimalusi ühiskonna varjatud manipuleerimiseks ja juhtimiseks, tõe asendamiseks (manipuleeritud ja suunatud) avaliku arvamusega ning isiksuse arengut pärssiva egalitaarse massiühiskonna ehk sünarhilise oligarhia valitsetavate passiivse inimkariloomade *massi* väljakujundamiseks.

5. Vabamüürlaste ja illuminaatide kõikeläbiv infiltratsioon seadusandlikes, valitsus- ja kohtuorganites ning kõigis tähtsaimais riiklikes ja ühiskondlikes institutsioonides võimaldab poliitiliste otsuste ja avaliku arvamuse suunamist absoluutsele enamikule inimestest täiesti teadmatus ning nende tegelikele huvidele vastupidises suunas. – Luciferi “5. kolonn” on vallutanud riigi ning terve ühiskonna, dikteerides demokraatia nimel rahvale, mida rahval tuleb mõelda, otsustada ja teha.

6. Nii kommunistliku ühiskonnakorra aluseks olev materialistlik ideoloogia kui ka kapitalistliku ühiskonna arengumootoriks olev tarbimiskeskne eluviis ja mõtlemine (konsumism) on põhjustanud, et kaasaja inimeste suure enamuse mõtlemises, väärtushinnangutes, eesmärkides ja eluviisis domineerib täielikult lame siinpoonsus: paradiisi ehitamine siin maa peal ilma igasuguse suhteta ja mõtteta sealpoolsele ehk inimese surmajärgsele saatusele ja vastutusele Jumala ees. – Inimeste mõttest ja elust kaotati inimelu tegelik eesmärk, koos sellega ka tõeline Jumal ning teadlikkus oma vastutusest Tema ees, see asendati suhteliste vahe-eesmärkide absolutiseerimisega, mis teenib ainult Saatana eesmärke ja lutsiferiaanliku oligarhia huve.

7. Tegelikult eraomanduses olevatele riiklikele keskpankadele ja nende liigkasuvõtlikele laenudele ning rahvusvahelistele suurpankade ja tööstusmonopolide võimule rajaneva globaalse majandus- ja pangandussüsteemi väljakujundamine juudi suurpankurite eestvedamisel on määratult süvendanud varanduslikke ja seega ka klassivaheid, koondanud rikkused väheste kätte ning seadnud inimesed, rahvad ja riigid suurpankurite maffia võlaorjusesse. See võimaldab tervete riikide ja rahvaste tegelikku valitsemist ja nende saatuse juhtimist raha abil, nii et lõpptulemusena on suurpankurid faktiliselt erastanud ka riigid. – Globaalne majandussüsteem on rajanud materiaalse vundamendi ka ülemaailmse sünarhilise ühiskonnakorra ja ühtse maailmaimpeeriumi püstitamiseks.

8. Vabamüürlaste “5. kolonni” järjekindla infiltratsiooni kaudu katoliku Kirikus, filosoofilise ja teoloogilise modernismi levitamise, Vatikani II Kirikukogu tulemuste olulise mõjutamise ja suunamise ning Kirikukogule järgnenud revolutsiooni kaudu Kirikus tehti kahjutuks Luciferi teenrite peavaenlane, nende peamine takistus täieliku võimu saavutamisel inimhingede üle ning teel uuele totalitaarsele maailmakorrale. Pole liialdus väita, et katoliku Kiriku on *okupeerinud* tema vaenlase agendid ja kollaborandid, kes on hõivanud enamiku kiriklike ametid, tõelised katoliiklased aga on tõrjutud kas marginaalsetele kaitsepositsioonidele või kuulutatud Kirikust väljaheidetuks (nagu P. Pius X Vennaskond). Kiriku okupeerimisele on järgnenud katoliku usu ja Kiriku olemuse võltsimine ja muutmine reetlikule hierarhiale (oma kohuseid mittetäitvale, nõrgale ja modernistlikest ideedest pimestatud paavstile ning hereetilistele või usust taganenud piiskoppidele) absoluutse ja tingimusteta osutatava kuulekuse sofismi kattevarjus. – Selle okupatsiooni ja revolutsiooni ning pseudo-oikumenistliku liikumise tulemusena on ahervare, mis avalikkuse ees ilmneb

katoliku Kirikuna, sisuliselt *juba* muudetud üheks gnostilise universaalse superkiriku osaks, uue maailmakorra kuulekaks lakeiks ning sünarhia ootab ainult Kiriku hävitamise lõppvaatust.

9. 20. sajandi teisel poolel hoogu saanud moraal- ja kultuurirevolutsiooni tulemusena on “eesrindlikemates” riikides (Holland, Taani, Rootsi, Saksamaa, Belgia, Prantsusmaa) kasvanud üles *juba* teine põlvkond inimesi, kellel praktiliselt puuduvad elementaarsed moraalipõhimõtted (kaasa arvatud (süütu) inimelu pühaduse põhimõte); see on mass lumpeneid, kelle ainsaks põhimõtteks on teha, mis hetkel meeldib, ainsaks elueesmärgiks maksimaalne heaolu ja lõbu ning ainsaks takistuseks oma soovide piiramatul teostamisel on teiste inimeste vastupanu ning politsei. – See ongi Chamfort'i ja Fukuyama nimetatud inimloomakari, irratsionaalne ja passiivne lumpeni ja tööorjade mass, kellest pole mingit vastast uue maailmakorra arhitektidele. Nad armastavad oma orjust ning on vastava manipulatsiooni tulemusena valmis jalge alla tallama ja lõhki kiskuma oma isandate iga vaenlase. Jääb üle ainult rakendada vahendid selle massi taltsutamiseks, kontrollimiseks ja manipuleerimiseks ning lasta see mass seejärel uue maailmakorra vastaste (ning seejärel üksteise) peale lahti.

10. Kaasaegsete kõrgtehnoloogiate koostööle rajanevad totaalse kontrolli vahendid on põhimõtteliselt *juba* valmis, käimas on vaid avaliku arvamuse töötlemine nende järk-järguliseks sisseviimiseks (pealesurumiseks) ning selleks ettekäänete otsimine (loomine). – Totaalse kontrolli, manipulatsiooni ja repressiooni vahendid, mis võimaldavad kontrollida, suunata ja juhtida, vajaduse korral ka takistada iga inimese käitumist tema isikliku elu kõikides valdkondades praktiliselt likvideerivad inimese vaba tahte kasutamise võimalused. Vaimse härrasrahva võimu all olevad inimmassid muutuksid praktiliselt etteprogrammeeritud kaugjuhitavateks biorobotiteks, nn postinimesteks.³⁰⁰

11. On üle jäänud ainult inimkonna materiaalne ja psühholoogiline ettevalmistamine viimaseks ja otsustavaks lõpuspurdiks uue maailmakorra ehitise lõpuleviimisel – ülemaailmse ühiskondliku, majandusliku ja poliitilise kaose tekitamine, et kaosest võiks illuminaatide kui inimkonna päästjate juhtimisel kerkida uus kord (*Ordo ex Chao*). Ilmselgelt on etapi sissejuhatuseks 11. oktoobri terroriakt koos järgneva terrorivastase sõjaga, mille käigus üks superriik võtab endale õiguse kuulutada sõda igale teisele riigile, kes pole nõus tema dikteeritud korraga.

Kõikide riikide võlaorjus *International Bankers'*ite ees on juba fakt, kaudselt (inflatsiooni, monopolide dikteeritavate konjunktuuri- ja turutingimuste, suurpangas lõppevate aktsiaseltside kettide, taevastesse kõrgustesse kerkivate kommunaalmaksude, pangalaenude, liisingute jms kaudu) on juba praegu nende võlaorjad ka enamik inimesi. Sellest, mis kaasaegse maailmaga juba toimunud on ja mis teda veel ees ootab, võib kaasaegsetesse majanduslikesse oludesse ümberkohandatuna lugeda *1. Ms 41 ja 47, 13-26.301*

Ka *Rooma Klubi* raportite ja ettepanekute uurimine ning nendes öeldu alusel ütlemata jäetu kohta loogiliste järelduste tegemine laseb meil plaanitava ühiskonna piirjooni aimata. Neis raportites ja ettepanekutes korduvad peamiselt kolm ideed:

- a) maailma rahvaarvu mitmekordse redutseerimise hädavajalikkus;
- b) ülemaailmse totaalise kontrollsüsteemi sisseseadmine sündimuse, tarbimise, elanike paiknemise ja liikumise jms üle;
- c) maailma majandus- ja tarbimissüsteemi täielik ümberkorraldamine senisest märksa madalama energia-, maavarade jm ressursside tarbimise tasemele, mis nõuab ka radikaalseid ümberkorraldusi rahvastiku paiknemise ja tegevusalade osas (nt suurlinnade likvideerimine, elanike ümberasumine maale ja tegelemine peamiselt põllumajandusega – kas see ei meenuta teile veidi Pol Pothi sarnaseid tegusid Kampucheas?).

Kõik muidugi ilusate õilsate eesmärkide nimel: et päästa inimkond lähenevast demograafilisest, ökoloogilisest, kliimaatilisest jms katastroofist (mis enamaltjaolt on samade “päästjate” poolt eelnevalt tekitatud või võltsingute ja valede abil pseudoprobleemiks üles puhutud). Ei ole kurja, mis ei varjaks ennast õilsate eesmärkide taha. Ainult et lahendus, mida “targad” inimkonnale ellujäämiseks pakuvad, nõuab vähemalt paar miljardit inimelu, allesjäänute orjastamist ning allutamist Pol Pothi režiimi taolisele uusorjanduslikule korrale.

Kariloomade tasemest madalamale³⁰² alandatud inimmassi orjus oleks absoluutne ning haaraks kõiki inimese eluvaldkondi, alates tema majanduslikust olukorrast ja lõpetades sellega, kuidas ja mida ta mõtlema peab. Kui mingi plaaniväline tegur selle protsessi lõplikku teostumist ei takista, siis võib poolloomastatud post-inimeste karja loomine, kes poleks midagi enam kui vormimismaterjal väikesearvulise “üliinimeste” ringkonna käes, saada tegelikkuseks.

Juba Teise maailmasõja ajal (1943) kirjutas Clive Staple Lewis:

“Looduse ja loomuse alistamine inimese poolt – kui mõnede teaduslike plaanide unistused teoks saama peaksid – tähendaks mõnesaja inimese täielikku valitsust miljardite inimeste üle... Lõppseisund saavutatakse siis, kui inimkond eugeenika, sünnieelse geneetilise konditsioneerimise³⁰³ ning täiuslikult rakendatud psühholoogial põhineva kasvatuse, hariduse ja propaganda abil saavutab täieliku kontrolli iseenda üle... See inimeste enesealistamine tähendab lihtsalt konditsioneerijate täiuslikku valitsust konditsioneeritava inimmaterjali üle. See tähendaks post-inimlikku maailma, mille kallal praegu töötavad peaaegu kõik inimesed kõikide rahvaste hulgas – mõned teadlikult, suur enamik teadmatult”.³⁰⁴

296 – Clive Staple Lewis, *The Abolition of Man*, 1943. – “Pole välistatud, et XX sajandi ühiskonnainseneride vahendid – psühhoanalüüsist ja laste kollektiivsest kasvatamisest (sotsialisatsioonist) alates ning agitatsiooni, propaganda ja koonduslaagritega lõpetades – olid lihtsalt liialt primitiivsed, et muuta inimliku käitumise loomuliku alust. Biotehnoloogias ja bioloogilistes teadustes toimuv revolutsioon on avatud iseloomuga – see võib anda meile vahendid saavutamaks seda, mis ei õnnestunud mineviku ühiskonnainseneridel, nimelt *inimloomuse muutmist*. **Siis lõpeb inimkonna ajalugu definitiivselt, sest me jätame hüvasti inimliigiga, mida me praegu tunneme. Siis algab uus ajalugu, post-inimese ajalugu.**” (Francis Fukuyama vestluses Nathan Gardelsiga, Poola suurim päevaleht *Gazeta Wyborcza*, 20.-21. V 2001).

297 – Sealt on ainult üks samm religioosse modernismini, mille kohaselt ükski religioon pole Jumala enda seatud, vaid on inimese looming (kui pole jumala Ilmutust, pole ka ainsat tõelist religiooni), ning mis kuulutab veelgi radikaalsemalt, et Jumal on inimese idee (*Absoluudi* idee). Sellise inimese “religioosse vabastamise” esimene loogiline samm oli protestantlike riigikirikute teke, millega religioon allutati riigile.

298 – *Demokratism* on demokraatiat kõige täiuslikumaks riigikorralduse vormiks seadev, seda absolutiseeriv ja Jumala universaalsest võimust lahutav (väites, et kogu võim ja autoriteet pärineb mitte Jumalalt, vaid rahvalt) ideoloogia, mis viib loogiliselt *etatismini* ja totalitaarse demokraatiani.

299 – *Etatism* – tuleneb prantsusekeelsest sõnast *etat*, mis tähendab riiki. See on ideoloogia, mille kohaselt kõrgeim ja täiuslikum võim iga inimese ja terve inimühiskonna üle on riik, millest tulenevalt tema võim inimese ja ühiskonna üle on piiramatu (või on piiratud ainult rahva tahtega, *Chamfort*’i käsitlemise kohaselt muidugi!). *Etatism* on totalitaarne ja praktiliselt ateistlik ideoloogia (ehkki võib

kooskõlas olla ka *deismi* või *panteismiga*), ükskõik, kas see on kommunistliku diktatuuri, totalitaarse demokraatia või sünarhilise demo-ideokraatia alustalaks.

300 – Vt Fukuyama, märkuses 126. – Peale inimeste kloonimise kavade arutavad ja uurivad lutsiferiaanlikest ideedest ja teaduse kõikvõimsusest hullunud teadlased tõsiselt ka elektrooniliste ja bioproteeside sisseviimist inimeste ajju ja teistesse organitesse, et parandada ja muuta inimese loomust – et konstrueerida poolinimene-poolrobot: “... on võimalik ühendada närvirakud miniatuursete protsessorite ja arvutitega, et teostada neuronite gruppide ning teatud ajufunktsioonide monitooringut ja kontrolli või et isegi parandada teatud üldvõimeid nagu mõtlemine ja mälu. Kui tahad, võid muuta oma meelte kasutamist, meeoleu, isegi mõistuse seisundit” (Charles Ostman, nanotehnoloogia spetsialist, intervjuus ajakirjale *Mondo 2000* 1994, nr 12, siin tsiteeritud: *Fronde* nr 21-22/2000, lk 426-427, alusel).

301 – Selgituseks: kõik Jumala valitud rahva (VT-i juutide) hulgast pärit tegelased ei pruugi sellepärast, et nad Vanas Testamendi raamatutes heas valguses kirjeldatud on, kohe automaatselt pühad ja eeskuju väärivad olla. Vana Testamendi raamatute jumalik inspireeritus on hoopis teistlaadne kui Uue Testamendi raamatute oma, olles pigem prohvetlik ja tüpoloogiline (s.t Uue Testamendi täiuslikku tegelikkust sarnaste võrdkujude kaudu ette kuulutatav) kui otsene ja vahetu ning sisaldades palju ajaloolist materjali, milles püha Jumala tegevus on põimitud inimeste patu, kahepalgelisuse ja kurjusega. *1. Ms 41 ja 47, 13-29* lugemisel tasub tähele panna, kas kuskil on kordagi öeldud, et Joosepi teguviisi taga seisab otseselt Jumala käsk või nõuanne või on see pigem Joosepi enda idee. Joosepi kirjeldatud tegude tegelikust moraalsest väärtusest on katoliku eksegeedid (piibliseletajad-teoloogid) alati teadlikud olnud ning pole seda maha vaikinud nagu ka paljude teiste Vana Testamendi kangelaste kahtlase väärtusega tegude puhul.

302 – Koduloomadele on vähemalt siiamaani alles jäetud nende loomus ning loomusele vastavad hoiakud ja käitumised, ehkki ilmselt ka see peab tulevikus geneetiliste eksperimentide tulemusena muutuma.

303 – *Konditsioneerimine* – soovitud tingimuste (lad. k. *conditio* – tingimus, seisund, olek) ja eesmärkide etteplaneerimine ning saavutamine selle kaudu, et objekt pannakse vastavatesse kunstlikult tekitatud tingimustesse, et teda suunata ja manipuleerida ning muuta tema käitumist soovitud suunas.

304 – *The Abolition of Man*, siin tsiteeritud: Roland Rösler, *Der Menschen Zahl*, lk 8, alusel.

XI Lõppsõna

Rahvad on vajunud endatehtud urgu
nende jalg takerdus sellesse võrku, mille nad
peitsid.

Issand tunti ära, ta on kohut mõistnud,
oma enda kätetöösse langes lõksu riivatu!

Riivatud taandugu surmavalda,
kõik rahvad, kes unustavad Jumala.

Sest vaest ei unustata jäädavalt
ega kao kunagi armetute lootus.

Tõuse, Issand, ärgu võimutsegu inimene!

Mõistetagu rahvaile kohut su palge ees.

Issand, aja nad hirmule!

Tundku rahvad end olevat ainult inimesed![305](#)

Nägime kümnete erinevate näidete varal Luciferi inspireeritud uue maailmakorra ehitajate saatanlikku kavalust, valelikku taktikat ning nende suurt lõppeesmärki. Kiriku ja paavstivõimu, kristliku monarhia ja igasuguse kristliku sakraalse-hierarhilise ühiskonnakorra ründamine ja tembeldamine tagurlikuks ja orjastavaks türanniaks oli mõeldud ainult oma vastaste võimult kõrvaldamiseks ja *nende* korra hävitamiseks, et kehtestada *oma* türannia. Tegelikult teadsid uue maailmakorra ehitajad algusest peale, et ei anna välja mõelda ega kunstlikult luua kindlamat, püsivamat ja paremini toimivat süsteemi, kui on Jumala poolt inimese kui ühiskondliku olevuse loomisel inimloomusesse sisse seatud ja hiljem Kristuse Kiriku pühitsetud loomulik ühiskonnakord (milles oleksid ühendatud ja omavahel harmoniseeritud demokraatia, aristokraatia ja monarhia ning isegi teokraatia parimad omadused). Seda korda annab ainult üle võtta, kohandada ja rakendada enda kurjade eesmärkide teenistusse. Seda kasvõi sellepärast, et *Universumi Suurel Arhitektil* pole karvavõrdki loovat jõudu, vaid ainult destrukttiivne, äärmisel juhul Jumala loodut jäljendav ja moonutav jõud. Nii ilmnebki, et paavsti teokraatia, kristlike monarhiate ja vürstiriikide ning kunagi poolt Euroopat haaranud Püha Rooma Keisririigi lammutamise ja nende asendamine ilmalike demokraatiate kui vahe-etappidega viib lõpptulemusena välja rohkem kui poolt Euroopat haarava mittepüha Euroopa impeeriumi loomiseni. Illuminaatide ja vabamüürlaste poolt orjuseks ja türanniaks nimetatud hierarhilise korra lammutamine demokraatlike ideaalide nimel viib välja lammutatule peaaegu sümmeetrilise sünarhilise vastukorra loomiseni, milles leiavad lisaks kõige madalamaks ja vähetähtsamaks vormiks taandatud demokraatiale oma koha ka aristokraatia, monarhia ning teokraatia – ainult et seda mitte tõelise Jumala ja ühiskonna ühise hüve teenistuses,

vaid Luciferi ning “adelrahva” väikesearvulise eliidi huvide teenistuses, kes valitsevad ülejäänud massi kui kariloomi. Selle vastukorra tõenäoliseks krooniks peaks saama üleüldine Luciferi kultus riikliku kõrgeima religioonina (millele allutatakse ka gnostiline kristlus), mis oleks tõelise Jumala, Looja ja Päästja kohutavaim teotamine.

Tõeline Jumal – kes on mässulised inimesed ning Saatana koos tema liitlasteks olevate demonitega mitte ainult et eimillestki loonud, vaid kes neid ka lakkamatult olemises hoiab, nii et pruugiks Tal vaid seda tahta ning nad kõik langeksid silmapilkselt olematusse (või algosakesteks) tagasi – võib loomulikult, kasutades psalmi kujundlikke sõnu, Kristuse kui terve universumi ainsa tõelise Kuninga võimu vastu suunatud inimeste ja demonite mässu üle ainult naerda kui tormi üle veeklaasis. Ta võiks sellele mässule oma kõikvõimsust kasutades silmapilkselt lõpu teha:

Miks saalivad rahvad
ja hõimud mõlgutlevad tühja?
Miks maailma kuningad koonduvad ühte
ja võimukandjad peavad seltsides nõu
Issanda ja ta Võitu vastu:
“Rebigem katki nende ahelad,
visakem enestelt nende köidikud?”
Kes taevas asub, naerab.
Issand irvitab neid.
Siis ta ähvardab neid oma vihas
ja kohutab neid oma raevus:
“Eks ole mina oma kuninga seadnud
Siionile, oma pühale mäele?”
Ma annan teada Issanda otsuse,
ta ütles minule: “Sina oled mu Poeg,
täna mina sünnitasin sinu.
Küsi minult,
siis annan ma rahvad su pärandiks
ja maailma ääred mu omandiks.
Sa peksad nad rusuks raudse valitsuskepiga,
sa killustad nad kui saviastjad.”
Niisiis, kuningad, saage mõistlikuks,
laske endid hoiatada, maailma kohtumõistjad!
Teenige Issandat kartusega
ning ilutsege värisemisega.

Andke suud Pojale,
et ta ei saaks tigidaks ning teie ei hukkuks oma teel,
sest peagi hakkab loitma tema viha.
Õndsad on need, kes usaldavad teda![306](#)

Katoliku usutõe kohaselt on Jeesus Kristus kogu universumi absoluutne valitseja, Kuningate Kuningas – seda mitte ainult oma jumalikus loomuses, vaid inimliku ja jumaliku loomuse hüpostaatilise ühenduse dogma alusel ka inimesena. Kristus-Kuninga võimule, mis on samane Jumala kõikvõimsusega kogu loodu üle, alluvad nii katoliiklased, protestandid, juudid, muhameedlased, budistid, animistid, uskmatud, ateistid kui ka Tema vastu mässavad lutsiferiaanlased ja satanistid. Tema võimule alluvad nii üksikisikud kui ka ühiskonnad, nii üksikisiku elu kui ka ühiskondlik elu, nii rahvaste, riikide, kultuuride ja tsivilisatsioonide kui ka terve maailma ajalugu. Kõigi jaoks on Kristus-Kuningas ülim seadusandja, valitseja ja kohtunik, teostades oma kuningaametit nii loomulikus kui ka üleloomulikus (armu-) korras. Inimesel on niipalju õigusi ja vabadusi, kui palju Jumal loomisel tema loomusesse on seadnud ning lunastamisel talle on kinkinud ning need on lahutamatud tema kui loodu kohustustest. Inimese kõrgeim õigus, vabadus ja kohustus on Jumalat teenida, ja seda mitte nii, nagu inimene heaks arvab, vaid nii nagu seda tahab tema Looja ja Jumal. Ainult Jumalat teenides saavutab inimene valitsemise iseenda üle, kogu loodud maailma üle ning koos sellega ka tõelise vabaduse – mitte türannliku, vaid armastuses ja teiste inimeste ning kogu loodu hüveks teostuva valitsemise; mitte abstraktse ja konkreetset määratlemata vabaduse (mis loodud olendi puhul on ontoloogiliselt võimatu), vaid vabaduse teha head ja vältida kurja.

Alates 18. sajandist programmiliseks muutunud katseid Kristus-Kuningat ühiskondlikust elust välja tõrjuda, Tema õigusi kärpida, Tema vastu mässata, Teda troonilt tõugata ja võimu usurpeerida ning Jumala kuningriigi asemel *inimese kuningriiki* kehtestada ei saa seega teoloogilisest vaatepunktist hinnata millekski muuks kui tormiks veeklaasis (vt *Ps 2*). Sõda Kristuse kuningriigi ja Saatana kuningriigi vahel pole mingi normaalne sõda, sest selle sõja võitjas ei saa olla vähimatki kahtlust. Kristuse surnuist ülestõusmisega ning taevasseminekuga on võit *juba ette ära saavutatud* ning see oleks kõikvõimsa Jumala poolt saavutatav ka iga teise vahendiga ja igal teisel Talle sobival viisil. Kuid Jumal laseb sel sõjal kesta, ta on seda teinud juba küllalt pikka aega ning näib, et on andnud initsiatiivi täielikult oma vastase kätte. *Miks*, võime õigustatult küsida: kuidas on Luciferi võim maa peal, see üha arenev satanistlik türannia, kooskõlas Jumala absoluutse pühadusega ja õiglusega ning Tema halastusega Luciferi ja tema teenrite türannia all kannatavate inimeste, Kristusele ustavate usklike suhtes?

Paljude inimeste vastus neile küsimustele võib olla, et Jumalat polegi või kui on, siis pole Ta kõikvõimas või pole hea. Siis jääb inimene lõpuks vastamisi *absoluutse kurjaga* (kas isikulise või mitteisikulise kurjaga, pole sel juhul niivõrd oluline), mille päritolu ta endale selgitada ei suuda, niisamuti nagu ta ei suuda leida ka realistlikke võimalusi selle kurja võitmiseks. Kangelaslikud jõupingutused jääda inimlikuks ja säilitada eneseväärikus ebainimlikkuse ja inimeste loomastamise kiuste võivad üksikute puhul anda küll imetlemisväärseid tulemusi, kuid lõpevad enamiku puhul varem või hiljem meelegeite, allandmise, alistumise ning kohandumisega. Kui ka sellisel kangelaslikul üksikinimesel õnnestuks saavutada isiklik moraalne võit süsteemi üle, ei annaks see midagi ühiskonnale – enamik jääks edasi samasuguseks inimloomakarjaks, kes tolle üles annaks või ise jalge alla tallaks, kes julges massist erineda ja inimeseks jääda. See ei annaks midagi peale viirastusliku eneseuhkuse ja enesega rahulolu ka inimesele endale – võitlus inimese eneseuhkuse säilitamise ehk *iseenda kui oma elu lõppeesmärgi* pärast ei maksaks Jumala kui Looja ja Päästja silmis *olemuslikult* palju rohkem kui mõne antikristliku impeeriumi türanni saatanlik uhkus ja mässumeelsus. Inimene pole iseennast loonud, pole iseendale elueesmärki seadnud ning seega ei saa ta ennast oma lõppeesmärgiks seades iseennast ka päästa. Inimese elueesmärk ja pääsemine võib tulla ainult Jumalalt, tema Loojalt ja Valitsejalt – nii nagu Tema seda tahab.

Märksa rohkem väärt, mõjusam ning sõltuvalt asjaoludest (millest täpsemalt tagapool) inimese igavese pääsemise suhtes võib-olla isegi viljakam kui ühe uskmatu uhke humanisti võitlus ebainimliku süsteemiga, on vastupanu ja võitlus, mida peab saatanliku süsteemiga iga loomulikul tasemel religioosne inimene tõelise Jumala ja jumaliku maailmakorra (niipalju kui tema seda oma religioosse süsteemi kohaselt tunnetab) ning loomupäraste moraalsete väärtuste kaitseks. Kuid ka see pole *iseeneses* veel piisav ei tõelise Jumala ees, ei edukaks võitluseks satanistliku maailmaimpeeriumiga ega ka toimuva põhjustes selgust andvate vastuste ja toimuvast väljapääsu võimaldavate lahenduste leidmiseks. Enamik inimliku päritoluga religioone (v.a vahest islam) laseb ennast varem või hiljem, väiksema või suurema vastupanuga, sulatada sünkretistliku superreligiooni süsteemi superkirikus lutsiferiaanliku gnostitsismi juhtimisel ning neile järgneb absoluutne enamik nende religioonide toetajaid. Tõelised vastused ja tõelise ning vankumatu vaimse toe leiame me satanistliku maailmaimpeeriumi vastu, seda nii üksikisiku kui ka ühiskonna tasemel, ainult Jeesuse Kristuse asutatud religioonilt tema puhtal, võltsimata ja kärpimata kujul, nimelt katoliku usult katoliku Kirikus.

Nägame, et võtme uue maailmakorra ehitamise nime all alustatud ettevõtmiste eesmärgi ja olemuse mõistmiseks annab ainult inimajaloo teoloogiline käsitlemine. Seepärast ei saa uurimuse katoliiklastest autorid seda raamatut

lõpetada ilma järgneva teoloogilise lõppsõnata, mis on ühtlasi ka lahenduse visandiks (teades sealjuures, et tõeline lõppsõna ja lahendus jääb niikuinii tõelisele kõikvõimsale Jumalale) – seda mitte ainult katoliiklaste, vaid ka mittekatoliiklastest kristlaste, teiste religioonide, privaatreligiooni tunnistajate ning ka agnostiliste humanistide jaoks.

Miks ikkagi Jumal, kui Ta olemas on, kui Ta kõikvõimas, püha, õiglane, hea, armastav ja halastav on, laseb seda kõike sündida? –

1. Inimese elu siin maailmas pole eesmärk omaette ja iseeneses, surma kui absoluutse lõpuga, vaid ainult katseaeg *suhtelise kurja* ja *suhteliste hüvedega*, mille käigus inimesed saavad võimaluse teenida endale sellise igavese saatuse, nagu nad ise tahavad – kas igavese elu, õnne ja absoluutse hüve Jumala kui oma lõppeesmärgi juures, või siis igavese hukatuse ja piina kui absoluutse kurja koos teiste Jumala ning oma elu objektiivse eesmärgi vastu mässavate demonite ning inimestega. Seevastu sellele, kes mingitki inimese surmajärgset saatust ei tunnista, tunduvad nii maapealsed hüved kui ka maapealne kurjus absoluutsetena. Sellest saame aru, kuivõrd mõjusaks inimvaimu orjastamise vahendiks on sionistliku messianismi ning vabamüürlaste propageeritav materialism, lameda siinpoolsuse ja maise paradiisi ideoloogia. Kui see lubatud paradiis osutub tegelikkuses olevat hoopis põrgu eeskoda, siis inimesele, kel puudub usk või veendumus surmajärgse elu suhtes, tundub see juba absoluutse kurjusena, põrgu endana. Maine paradiis, täiuslik heaoluühiskond ja ülemaailmne rahuriik aga on ebarealistlik utopia, seda ei tule selles patu seaduse all olevas maailmas kunagi, sest Jumal Loojana on sellele maailmakorrale seadnud teised tingimused ja eesmärgid, mis täituvad täiuslikuna alles väljaspool selle maailmakorra piire. Seepärast teostub iga katse ehitada maist paradiisi maise põrguna.

2. Jumal laseb radikaalset kurja sündida sellepärast, et Ta on inimesele andnud *vaba tahte* ning tahab, et Tema alamad teeniksid Teda ainuüksi vabast tahtest, s.t armastuse jõul, mitte aga Tema kõikvõimsuse ees tuntava hirmu ja vägivalla sunnil. Seal, kus on vaba tahe, on võimalik teha mitmeid valikuid – sealhulgas ka radikaalsete moraalsete äärmuste vahel. Seepärast laseb Jumal maailmas sündida ka vaba tahte kuritarvitamisel – nimelt vaba tahtega Jumalast ärapöördumist, enda andmist patu ja Saatana orjusse, lausa enese teadlikku Saatana pühendamist. See vaba tahte piiramatu kasutamise (füüsiline, mitte moraalne) vabadus kehtib kuni surmani, mis sunnib ka kõiki patu ja Saatana orje vältimatult astuma Jumala kohtu ette, kes määrab nad

igavesse piinarikkasse vangistusse põrgus, kus nende patu kurjust maa peal õigustanud *liberalism, vabadused* ja *inimõigused* osutuvad tühjadeks sõnakõlksudeks.

3. Inimese vaba tahe pole siiski selline, mis võiks hea ja halva vahel valikut tehes ilma mingite raskusteta, iseene loomulikul jõul ja ilma Jumala erilise abita valida moraalse korruga kooskõlas olevad head eesmärgid ja raskusteta kõrvale heita Tema seatud korra suhtes mässi tähendavad kurjad eesmärgid. Inimene viibib *pärispatu tagajärgede* all.³⁰⁷ See tähendab, et inimese vaba tahe on küll säilinud, kuid nõrgestatud ja tal on seda iseene loomulikul jõul, ilma üleloomuliku armu abita, väga raske suunata isegi loomuliku moraalse korruga kooskõlas olevate eesmärkide suunas. Pärispatu mõju all oleva ja üleloomuliku armu abil vabastamata ja tervendamata inimese tahe on suunatud iseenda egoistlike soovide, iseene kui oma lõppeesmärgi poole ning see moodustabki patu kui Jumala loodud korra vastase mässi olemuse. Jumala pühitsev arm küll ravib inimese vaba tahet ning annab sellele põhimõttelise suuna Jumala tahtega kooskõlas olevate vaheeesmärkide ning Jumala kui inimese lõppeesmärgi suunas, kuid jätab alles selle tahte nõrkuse iseeneses ning ei sunni teda heale, jättes alati ka võimaluse, et inimene edaspidigi Jumalale kuuletumatu on või Tema vastu otsest mässi tõstab. Sellest tuleneb patt ehk moraalne kurjus (mis muidugi oma määra poolest erineb) mitte ainult üksikute teadlike Saatana teenrite, vaid kõigi inimeste, seda isegi kõige pühamate elus.

4. Jumal on inimese loonud ühiskondliku olendina, tahtes, et ta ka oma igavese saatuse, s.t igavese elu või hukkamõistmise teeniks välja ühiskonnas koos teiste inimestega, nii heade kui kurjadega. See tähendab, et kõigil tema tegudel, nii headel kui kurjadel, on tagajärjed ja mõju ka teistele inimestele, nii headele kui kurjadele. Samuti vastupidi: ka tema ise kannatab teiste inimeste kuritegude all ning rõõmustab heade inimeste heategude üle. Ükski inimene ei saa päästetud ega hukka mõistetud lahus tervest ühiskonnast. Liberalismi, demokraatismi ja humanismi viljad ühiskonnas pole arenenud veel kaugeltki oma täisküpsuseni, nimelt avalikult antikristliku ja lutsiferiaanliku korrani, seepärast on piisav alus oodata veel hullemat. Rahvaid on võimalik patu, valeõpetuste, ateismi ja ebajumalakummardamise hukatuslikkust tundma õpetada ainult neid tagajärgi nende omal nahal täiel määral proovida lastes – ning see nimelt praegu toimubki.

5. Eelmisele lisandub veel jumaliku õigluse moment (mida küll kunagi ei saa lahutada Tema teistest omadustest, sh ka halastusest ja armastusest, sest

Jumala karistused teenivad alati ka inimeste õpetamise ja kurjast pööramise eesmärki). Kas me võime väita, et inimesed, isegi enamik inimesi tänapäeva maailmas, ikka tõesti pole tahtnud seda korda, mis praegu kehtib, et nad pole seda ise valinud (kasvõi osaliselt, selle korra mõningate põhialuste vastuvõtmise ja pooldamise kaudu, arvates, et neid aluspõhimõtteid saab lahutada neist loogiliselt tulenevatest tagajärgedest) või tolereerinud, et see neile täielikult vastu nende tahtmist peale on surutud? Kindlasti mitte! Kindlasti oleks absoluutne enamik inimesi praegu uue maailmakorra vastu, kui see esitataks neile ühekorraga oma lõplikul, valedega maskeerimata ning ütlematajätmistega varjamata kujul. Kuid selles asi ongi, et see kord esitatakse massidele järk-järgult, ilusate valedega maskeeritult ja vaikimistega varjatult – ning see võetakse vastu samuti järk-järgult, ilusate muinasjuttude ja utoopiliste soovunelmate pähe. Kas enamik inimesi maailmas on krediidil rajaneva panganduse ja vabaturumajanduse, parteilise demokraatia, religioonivabaduse, ilmaliku riigikorra ja käitumishälvikute tolerantsi jms poolt? Absoluutne enamik Euroopa ja Ameerika riikides igal juhul! Kas enamik inimesi on poliitikute ja riigiametnike korrupsiooni, plutokraatia piiramatu võimu, satanistide koguduse ametliku registreerimise, homoseksualismi, pedofiilia ja zoofiilia lubamise ning riigi ja kõigi riiklike institutsioonide, eeskätt haridussüsteemi ideologiseerimise poolt mingite poliitilise korrektsuse kriteeriumite alusel? Kindlasti mitte! Kuid kõik see viimane tuleneb loogiliselt esimesest – öeldes A, ütlete te sellega ka B ja C: olles parteilise massidemokraatia absolutiseerimise, dogmaatilisest ja moraalsest tõest lahutatud tolerantsi, religioonivabaduse ja ilmaliku riigikorra poolt, olete te ka terve selles latentselt peituva ja sellest loogiliselt järjekindlusega tuleneva krempli poolt. Inimesed on ise tahtnud ja tahavad ka edaspidi kapitalismi, liberalismi, demokratismi, materialismi, konsumismi, moraalselt permissivismi (kõikelubatavust), ainult ilma selle vigadeta ja puudusteta. Kuid pole kapitalismi, liberalismi, humanismi, demokratismi jne ilma vigadeta, sest need on iseeneses üks suur viga ja eksitus, mäss ainsa objektiivse loodud korra vastu. Inimesed tahavad seda kõike ja saavadki, tulevikus nimelt uue maailmakorra all, sest kapitalism, liberalism, demokratism ja muud eksitused, väärastused ja hereesiad pole veel kaugeltki oma loogilise lõpuni arenenud. Inimesed tahavad, et Jeesus Kristus ja Jumal üleüldse nende üle ei valitseks? Olgu – nad peavad siis tunda saama, mida tähendab, kui valitsevad teised inimesed ja Antikristuse hirmuvalitsus! Esmalt peab olema teostunud õiglus, et inimesed saaksid seda, mida nad tahtsid, et kurjast pöördunute suhtes võiks teostuda halastus.

6. Katoliku Kirik kui ainus Jeesuse Kristuse asutatud Kirik on Jeesuse Kristuse *Müstiline Ihu* (Kl 1, 18. 24, vrd Rm 12, 5), Jeesus Kristus on tema Pea (Ef 1, 22; 5, 23). Kuna Jeesus Kristus on inimesed lunastanud oma kannatuse ja ristisurma läbi, siis viib ainus tee Kristuse lunastuse viljadest osasaamiseni ehk igavese pääsemiseni Tema maise elu ja kannatusteekonna jäljendamise ja järgimise kaudu (vajaduse korral kuni märtrisurmani). Igavese elu peab ära teenima, loomulikult mitte iseenda, vaid Jumala armu jõul, kuid armu jõul peab selle sõna tõsisel mõttes välja teenima ja välja võitlema. Koos Kristusega, oma Peaga, osaleb Tema kannatusteekonnal ristile ja sellele järgnevale surnuist ülestõusmise triumfile ka Tema *Müstiline Ihu* – Kirik. Iga triumfi, kasvamise ja õitsengu on Kirik saavutanud neile eelnevate kannatuste ja (veriste) jälitamiste hinnaga. Sama seaduspärasus kehtib loomulikult ka *kõikide* üksikinimeste kohta, kõikide pühitseva armu seisundis viibivate inimeste kohta, ka nende kohta, kes pole katoliiklased ega mitte kristlasedki. Nii nagu Kristus, peavad nad kannatama patu tagajärgede, kurjade inimeste ning Saatana jälitamise ja tagakiusamiste käes, ise neile sama mõõduga vastamata, vaid jälitustest ja vaenust hoolimata ja nende kiuste voorustes, Jumala- ja ligimesearmastuses kasvades, olema tõelise Jumala tahte (niivõrd, kuivõrd na Teda oma olukorras tunnevad) truud kuni surmani. Nii hindamatu väärtuse eest, nagu seda on igavene elu ja ühinemine Jumalaga, on isegi oma elu andmine vähe.

7. Eelmisega seondub ka Kristuse kannatuse ja risti tõeline päästev ja täiustav tähendus iga päästetava üksikinimese jaoks. Kristuse kannatuse ja ristisurma läbi tulnud lunastuse ja päästmise eesmärk on iga inimese moraalne täiustumine, tema vabastamine kõige maise (pattude, pahede, himude, nõrkuste, arguse ja laiskuse) türanniast ning tema osaliseks tegemine Jumala täiuslikus pühaduses ja vabaduses. See on inimese sisemine vabastamine kurjast vooruste omandamise (moraalse pühaduse) kaudu ja tema väline vabastamine kurjast selle kurja murdumatu ja vankumatu kannatamise kaudu, ilma sellele moraalselt alla andmata, vajaduse korral kuni märtrisurmani: a) ise kurja mitte teha, b) teistelt tulevale kurjale moraalselt mitte alluda, c) kurjale kurjaga mitte vastata (*mis ei tähenda absoluutset patsifismi ja vägivallatust!* – õigluse ja moraalse väärtuste ning oma kodumaa vaenlaste eest kaitsmiseks relvajõudu kasutav sõjamees on samavõrd kristlik nähtus kui usumärter). Kümneid päid maha lööv või padrunisalvesid hordide pihta tühjendav Superman olla on kerge – hoopis raskem on olla moraalne Superman siis, kui padrunid on otsas ja barbarite hordid Supermani kallal kõige rafineeritumaid füüsilise ja psüühilise piinamise meetodeid rakendavad. Passiivsed voorused (kurja

kannatamine ilma sellele alla andmata) on alati täiuslikumad kui aktiivsed, olles viimaste hädavajalikuks vundamendiks – kui see vundament puudub, siis osutub vangivõetud eilne Superman täna piinamistele allutatuna moraalseks kaltsuks. Tõeline kangelane pole mitte see, kes oskab võidelda, vaid see, kes võidetuna oskab ka kannatada, vaenlasele alla andmata. Seepärast viis Jeesuse Kristuse teekond võidule kurjuse (patu) ning kurjuse jõudude (Saatana ja tema järgijate) üle läbi kannatuse ja ristisurma, olles ülima kangelaslikkuse, moraalse täiuslikkuse ja võitmatuse eeskujuks ja allikaks. Nietzsche ja teised kristluse kriitikud, kes näevad kristluses ainult passiivset orjamoraali ja nõrgukeste religiooni, pole kas millestki aru saanud või seda arusaamist endale tunnistada tahtnud. Võibolla on nad vaadanud ainult degenerereerunud väikekodanlike valevagade kombekristlaste kui kristlase karikatuuride peale, sest tõeliste kristlaste, nimelt esimeste sajandite usumärtrite, igasugustes katsumustes ja jälitamistes murdumatute piiskoppide (*Athanasius contra mundum* – “Athanasius terve maailma vastu”), kuningatele ning keisritele julgelt vastu astunud piiskoppide ja paavstide ning hilisemate ristirüütlite mehine kristlik eeskuju on nad aga ära kohutanud. Kristlase ülim võit kurja üle seisneb selle mehises kannatamises, selle türanniale allumata – selles on nii kurjuse võitnud Kristuse risti saladus.

Autorite kindel usk ja veendumus, mille paikapidavust sai piisavalt selgelt tõestatud terve selle uurimuse vältel on see, et kuna uue maailmakorra ehitajate sionistide, illuminaatide ja vabamüürlaste plaanid on olemuslikult *anti-kristlikud*, sest eesmärgiks on Kristuse Kiriku, ja kristliku korra hävitamine, nii ei saa neid plaane põhjalikult mõista ja neile efektiivset vastupanu osutada ilma teoloogilisi põhitõdesid tundmata. Lisandub asjaolu, et mondialistide võim on muutunud niivõrd tugevaks ja kõikehõlmavaks, et seda ei anna murda ühegi puhtinimliku jõuga. Uue maailmakorra kui uue Paabeli torni suudab purustada ainult Jumala üleloomulik intervensioon. Selle intervensiooni tulemusena saab ka selgeks, kes on ajaloos efektiivselt ja suveräänselt tegutsev ja seega ainus tõeline Jumal.

Pole teist sama tõest ja sügavat ajaloo filosoofiat, kui on p. Augustinuse teoses *De Civitate Dei* esitatud. Selle kohaselt on inimkonna ajalool ainult üks juhtmõte – see on tervet ajalugu läbiv ja pidevalt ägenev ning teravnev võitlus Saatana kuningriigi (*Civitas Diaboli*) ja Jumala ning Tema Kristuse kuningriigi (*Civitas Dei*) vahel; ajalool on ka ainult üks, maise ajaloo piires välja ulatuv lõppeesmärk – Kristuse kuningriigi üleüldine triumf ajaloo lõpul ning sellele järgnev Saatana ja Jumala kuningriikide igavene radikaalne eraldamine. Selles võitluses ei saa olla erapooletuid, kõrvalejääjaid ja mingi kolmanda, neist kahest

erineva jõu peale panuse tegijaid. Siin maailmas on need kuningriigid veel omavahel läbi põimunud ning vaenlasi omadest eristav rindejoon pole selge, muutudes sageli nähtamatuks ja raskesti aimatavaks – Jumala ja Saatana kuningriigi vaheline rindejoon läbib Kirikut ja parteid, miilitsat ja vanglat, KGB-d ja nõukogudevastast liikumist, nagu ütles Nõukogude ajal Einar Laigna. Seevastu inimesest kõrgemad vaimsed jõud on radikaalselt jagunenud ainult kahte vastandlikku leeri: need vaimud, kes on ainsa tõelise Jumala poolt – inglid, ja vaimud, kes tõstsid Tema vastu Luciferi (Saatana) juhtimisel mässu – deemonid, kes püüavad nüüd ka inimkonda endaga kaasa tõmmata. Inimkonna ajalugu aga pole isoleeritud ning ainult inimkonna enda kätes, vaid see on absoluutselt sõltuv Jumalast ning vägagi suures osas sõltuv ja mõjutatav ka immateriaalsete vaimsete olendite ehk inglite ja deemonite maailmas toimuvast. Sellest tulenevalt on iga inimese iga moraalne otsus, kas otseselt või kaudselt, otsus kas Kristuse kuningriigi või Saatana kuningriigi poolt. Seda ka siis, kui inimesed Jeesusest Kristusest üldse midagi ei tea või kui neil on ilma nende endi süüta Temast vale ettekujutus – sel juhul otsustavad nad oma moraalsetes valikutes Kristuse või Saatana poole kasuks kaudselt, nimelt selle põhjal, milline on nende ettekujutus Jumalast ja Tema tahtest inimeste suhtes.

Ajaloo arengusuund on selle võitluse ägenemise ja teravnemise ning mõlema partei selgema väljakujunemise poole, et lõpuks jääks kõigile inimestele ainult otsene ja selge valik: kas Saatana (Antikristuse) või Jumala (Kristuse) kuningriik. Saatan pole Kristusele võrdne vastane ning ta teab, et kui ta esitaks oma eesmärgid ja oma olemuse varjamatult, ilma neid väliselt õilsate ja heade eesmärkide ning tegelaste (pseudo-Kristused, pseudo-prohvetid, valed religioonid, messianistlikud maise paradiisi utopiad) taha varjamata, siis järgneks talle ainult käputäis eneseuhkusest ja mässumeelest segaseid. Kuid tõsi on ka see, et iga kõrvalekaldumine Kristuse kuningriigist ning Tema väe ühtsuse lõhkumine (hereesia ehk valeõpetuse ja skisma ehk kirikulõhe läbi) on objektiivselt Tema vaenlase Saatana aitamine. Mingi muu religiooni tunnistamine või areligioossus seevastu pole objektiivselt võttes sageli mitte erapooletus, vaid kujutab endast praktikas vähemal või rohkemal määral kollaboratsiooni Saatana kuningriigi vägedega Kristuse kuningriigi vastu.[308](#)

Nüüd, kus teadlikud Luciferi (Saatana) teenrid on koondamas kõiki religioone, kaasa arvatud kristlastest ning katoliiklastest kollaborante ja kaasajooksikuid, lutsiferiaanluse ülemjuhtimise alla ühes sünkretistlik-oikumeenilises superkirikus, hakkab see alternatiiv erilise selgusega välja joonistuma: kas Kristuse kuningriik või Tema vaenlased Saatana võimu all, ei mingeid muid vahepealseid võimalusi. See alternatiiv peaks oma kulminatsiooni

leidma A. Pike'i ettekuulutatud lutsiferiaanliku religiooni avaliku manifestatsiooniga.

Sellises olukorras on kõikide inimeste moraalseks kohustuseks, kes otsustavad koonduda Kristuse kuningriigi eest võitlejate hulka, hoida oma vägede ühtsust *Kristuse tahte* kohaselt. Kuid siin tekibki järgmine keeruline probleem: milline peab olema see ühtsus Kristuse tahte kohaselt, kui praegu on maailmas nii palju erinevaid kristlikke kirikuid ja sekte, kes pretendeerivad (või vähemalt pretendeerisid enne liba-ikumenismi *AIDS*-i nakatumist) Kristuse õpetuse ja tahte kõige täpsemale järgimisele? Veel enam, milline peab olema see ühtsus praegu, kui ka see Kirik, mis alles 40 aastat tagasi kuulutas ja õpetas, et ainult tema on Kristuse asutatud Kirik, seega Kristuse tahte ja Tema asutatud religiooni ainus autoritatiivne kandja, kuulutab nüüd oikumenismi raames vastupidist, olles peale selle veel ise lõhenenud mitmeteks gruppideks?

Kahtlemata on oikumenism ehk tõeliste kristlaste (ja ütleks ka laiemalt: siiralt tõde ja Jumala tahte täitmist otsivate inimeste) siiras püüdlus tõelisele ühtsusele Jumala (Kristuse) tahte kohaselt oluliseks eesmärgiks kõigile kristlastele ja lausa nende moraalseks kohustuseks tervet inimkonda orjusesse heitva vaenlase ähvarduse ees. Kuid kui kõik kristlased teaksid ja teades ilma pikemata ka aktsepteeriksid seda Kristuse tahtega kooskõlas olevat ainsat viisi Kristuse kuningriigi ühtsuseks, siis oleks see juba ammu saavutatud. Kristuse tahe oma kuningriigi ja Kiriku ühtsuseks pole siiski niivõrd ilmselge – seda eriti Kiriku praegust olukorda arvestades – et selle mittetundmine ja mitteaktsepteerimine ainult kurja tahtega seletatav oleks.

Autorid ei saa jätta selgelt välja ütlemata seda, mis on katoliku Kiriku selge õpetus läbi aastatuhandete:

Ainus Kristuse tahtega kooskõlas olev kõikide Temasse uskujate ühtsus (ja see tähendab, ainus tõeline oikumenism) on võimalik ainult:

1. ühtse, tervikliku ja üleüldise ehk katoliku usu põhjal (ilma sellest, mida Jeesus Kristus on ilmutanud, midagi välja jätmata, teisendamata, moonutamata, sellele midagi omalt poolt juurde lisamata – s.t, ilma hereesiateta) – vt *Mt 28, 18-20*;
2. ühtses ja ainsas Kirikus, ühise maapealse nähtava juhi, Kristuse asemiku juhtimise all (säilitades rahvuslik-kultuurilisi ja sellest tulenevaid liturgilisi jm eripärasid, kuivõrd need on kooskõlas ühtse ehk katoliku usuga) – vt *Mt*

16, 18, loomulikult originaalis, mitte (eestikeelses) tõlkes, kus *ekklesia* on tõlgitud Kiriku asemel koguduseks.

Sellest tulenevalt peavad kõik inimesed, kes tahavad meie Issanda ja Päästja Jeesus Kristuse kaudu päästetud saada, vastu võtma terve katoliku usu ning hoidma seda kuni surmani, laskma end ristida ning astuma katoliku Kirikusse, tunnistades paavsti oma peaks ja Kristuse maapealseks asemikuks ja püsid Kiriku ühtsuses kuni surmani. See on Jumala enda tahtel rajanev *absoluutne* ja *objektiivne* moraalne kohustus kõigile inimestele, kes tahavad igaveseks eluks päästetud saada.[309](#)

Igasugune teine oikumenism – konkreetselt see, mida praegu harrastatakse erinevate kristlike kirikute ning katoliku Kiriku praeguse juhtkonna vahel – pole mitte Kristuse tahtega kooskõlas olev püüdlus kristlaste ühtsusele tõelises Kristuse Kirikus, vaid puhtinimlik püüdlus kergema tee leidmiseks, näilise ühtsuse saavutamiseks tõe ja seega Kristuse arvel tehtavate kompromisside abil, rääkimata sellest, et see on astumine gnostilise superkiriku ülesehitamise teenistusse. Selline liba-oikumenism on vabamüürluse inspireeritud ja nad toetavad seda palavalt, sest nagu me eelpool nägime (vt VIII.3.), on liba-oikumenism ja sünkretistlik pluralism uue maailmakorra superkiriku väliseks vormiks.

Kas see tähendab, et traditsiooniliste ehk normaalsete, usutruude katoliiklaste seisukohast on igasugune ühistegevus teiste kristlastega, mis pole nende otsene pööramine katoliku usku, mõttetu ja lubamatu? Ei, sugugi mitte. Katoliiklased pole jäigad usuhullud, kes oma usku teiste inimeste teadlikkust ja südametunnistust arvestamata peale suruvad, vaid nad teavad, et tõeline usk saab teostuda ainult vaba tahte alusel. Tõeline oikumenism, mis *ei kärbi* katoliku usudogmasid ja ei tee konsensus-kompromisse tõe arvel, kuid samas ei suru katoliku usutõde ka mittekatoliiklaste südametunnistust arvestamata jäigalt ning tingimusteta peale, on katoliiklaste ja teiste kristlaste vahel võimalik ja see on olemas. Seda on arukad ning põhjalikult inimesi tundvad katoliiklased siiralt Kristust teenivate kristlaste ning isegi kõigi loomulikult religioosete inimeste suhtes ka alati harrastatud.

Arvestades ühist vaenlast, kes ründab tervet Lääne tsivilisatsiooni (ja julgeme väita, et kõigi tsivilisatsioonide ja traditsioonide) loomulikku ja religiooset vundamenti – mitte ainult Kristuse evangeeliumil põhinevat, vaid ka seda loomuõigusel ja naturaalsel religioosusel põhinevat vundamenti – on loomulik, et kõik need inimesed, kes ei soovi saada saatanliku korra orjadeks, vaid soovivad edasi truuks jääda tõelisele Jumalale ning päästa inimese vabadus,

hakkavad ühiselt tegutsema kasvõi osaliselt ühiste eesmärkide nimel. Sellise ühistegevuse kaudu jõutakse ka Jumala tahte selgema äratundmiseni ja sedakaudu ka liikumisele ühtsuse suunas. See on praegu ainuvõimalik *tõeline oikumenism*, mis aga erineb olemuslikult sellest ametlikust, teeseldud, fotograafide ja videokaamerate jaoks poseeritud kompromissteoloogide ja esinduspiiskoppide võltsist liba-oikumenismist – too viib Kristuse detroniseerimiseni ning Tema paigutamiseni tulevases maailmareligioonide parlamendis Luciferi vasakule käele. Kuid selle tõelise oikumenismi viimased sammud tõelise usulise ja kirikulise ühtsuse saavutamiseks sõltuvad ainult Jumala erakorralistest armudest ning Tema erakorralisest interventsioonist maailma ja oma Kiriku vabastamiseks vaenlase “5. kolonnist”.

Mainisime, et Kristuse *Müstilise Ihuna* peab katoliku Kirik enne oma triumfi läbi tegema samasuguse kannatusteedkonna, nagu tegi seda tema Asutaja, Õpetaja ja Pea – kannatusteedkonna kuni ristisurmani. Paistab, et me oleme jõudmas Kristuse ristilöömise ja ristisurma müstilise kordumiseni Tema *Müstilise Ihu*, Kiriku peal, mil näib, et katoliku Kirik on hävitatud, järele on jäänud ainult laip, millel on elusast, tõelisest katoliku Kirikust järele jäänud ainult nimi ja välimus, kuid tema elu, katolitsismi vaim ja olemus on sealt lahkunud. Ristisurmale järgnes Kristuse ettekuulutuse kohaselt (*Mt 16, 21; 17, 22-23, 20, 17-19*) küll surnuist ülestõusmise triumf. Kiriku ülestõusmise ja võidu triumf järgneb samuti absoluutse kindlusega (*Mt 16, 18; 28, 20 ja Ilm 19, 19 – 20, 10*) ja seda ka juba praeguses maailmaajaloos, mitte ainult peale selle maailma lõppu. Kuid nii nagu Kristuse kannatusteedkonna ja ristisurma ajal kahtlesid Temas suur enamik Tema jüngreid, nii kahtleb katoliku Kirikus toimuva kriisi sügavaima põhja ajal (mis pole arvatavasti veel kätte jõudnud) Kiriku võidus ka enamik katoliiklasi, rääkimata mittekatoliiklastest. Sellest hoolimata tuleb katoliiklastel ning seetõttu ka meil muutumatult kuulutada kõigile seda vankumatut usutõde, et Jeesus Kristus on inimkonna ainus Päästja ja Kuningas, et katoliku religioon on ainus Tema asutatud religioon ja katoliku Kirik on ainus Tema asutatud Kirik. Tõenäoline on, et nii nagu Kristus tõestas oma jumalikku kõikvõimsust ja oma Päästja missiooni suurimale häbiväärsele kaotusele järgneva surnuist ülestõusmise ime läbi, nii tõestab Ta oma Kiriku jumalikku päritolu ning selle ainulaadsust ainsa kohustusliku päästevahendina selle Kiriku täielikest varemeist ülestõstmise ning lootusetust olukorrast oma vaenlaste üle võidu saavutamise ime läbi. See ime saab siis ilmselgeks faktiks ja tõendiks tervele maailmale, põhjustades kõigi hea tahtega inimeste pöördumise katoliku usku.

Kuid enne selle ime faktilist toimumist on katoliiklasel praeguses olukorras alusetu oodata enamiku tõsiste mittekatoliiklastest kristlaste või ka elutarkade ning

vooruslike mitte kristlaste lõplikku ühinemist ühtse Kristuse kuningriigi väega nende katoliku usku pöördumise ja nende katoliku Kiriku liikmeks saamise läbi. Mispärast peaks mõni tõsiselt jumalikku tõe (mis olemuse poolest saab olla absoluutne ja ainus) ning satanistliku maailmakorra türannia eest kaitset ja tuge otsiv inimene astuma sellise institutsiooni liikmeks, mille kõrgeimad juhid enam ise omaenda missiooni ei usu; kes kriipsutavad läbi ja põlgavad ära terve Kiriku kahe aastatuhande pikkuse traditsiooni ja tarkuse, tehes kõik ümber; kes kuulutavad, et ainsat tõelist religiooni pole olemas, et ainsat tõelist Kirikut pole olemas, et katoliku usku pöörduda pole enam vaja, et päästetud võib saada ka budistina; kes peale selle vennastuvad Kiriku selgete vaenlastega, selle maailma vägevatega, olles muutunud nende armetuteks ideoloogilisteks lakeideks? Seevastu vaenlase “5. kolonni” poolt Kirikust välja heidetud usutruude katoliiklaste kinnitusi, et nemad esindavad ja säilitavad tõelist, võltsimata katoliku religiooni ja Kirikut (pange tähele: nad ei ütle, et ainult nemad *on* tõeline katoliku Kirik või et ainult neil *on* tõeline katoliku religioon), usuvad arusaadavalt ainult vähesed ning inimlikult võttes polegi enamikult sellises olukorras alust rohkemat nõuda. Pole liialdus või jultumus väita, et Kristus on oma kuningriigi ja Kiriku praeguse seisundi ning Saatana kuningriigi ajutise ülemaailmse triumfi ees võlgu ime – seda nii oma Kuninga ja Päästja missiooni kui ka oma Kiriku missiooni tõestamiseks. Loomulikul viisil praegusest olukorrast Luciferi teenrite vägesid võita ei õnnestu.

Loomulik, et selle arutluskäigu lõpuks võib igal lugejal tekkida küsimus: *kas praegu maailmas toimuv viitab Antikristuse peatse tulekuni ja tema ülemaailmse impeeriumi ajutise triumfi saabumisele lähiaegadel?* Võib olla on Antikristus juba sündinud ja juba praegu kuskil tegutsev. Vastusega sellele küsimusele tuleb olla väga ettevaatlik ja reserveeritud, mitte lasta end haarata subjektiivsetest meeleoludest, vaid jääda kainelt Jumaliku Ilmutuse ja Kiriku õpetuse pinnale, arvestades ka kümnete ja sadade apokalüptiliste visionääride ja maailmalõpu-kuulutajate “surmkindlate” maailmalõpu-ettekuulutuste haledaid läbikukkumisi minevikus. Autoreil pole mingit kavatsust lisada selles raamatus kirjeldatud probleemide kergeks lahenduseks omalt poolt apokalüptilisi visioone ja ettekuulutusi, kasvõi sel lihtsal põhjusel, et kellelegi autoreist pole antud visionäärlikke ja prohvetlikke ande. Usaldades tulevikku puudutava suhtes alati väga kainet ja reserveeritud Kiriku Õpetusametit ning arvestades neid märke ja tingimusi, mis Jumaliku Ilmutuse kohaselt peavad kindlalt eelnema Antikristuse tulekule ja selle maailma lõpule,³¹⁰ võime pigem suure kindlusastmega väita, et Antikristuse impeeriumit ja maailmalõppu lähiaegadel oodata pole alust. Küll aga võib meid oodata nii loomulikke kui ka üleloomulikke põhjuseid omav suur ja põhjalik katastroof ülemaailmses mastaabis, maailma ja Kiriku suurpuhastus. Miks

autorid on veendunud pigem viimases, see on hoopis teine teema, mis väljub käesoleva uurimusele seatud piiridest.[311](#)

Kui aga peaks olema ka vastupidi ning Antikristuse ilmumine ja tema ülemaailmse impeeriumi kujunemine on lähiaegade küsimus, siis ei muuda see inimese ette seatud moraalsete valikute suhtes oluliselt midagi. Ajaloo eesmärk, mõte ja selles toimivad loomulikud ning üleloomulikud jõud jäävad samaks sõltumata sellest, kas praegused plaanid uue maailmakorra ehitamiseks jõuavad välja Antikristuse impeeriumini või kukuvad seekord veel Kristus-Kuninga, maailma-ajaloo juhi ja valitseja tahte kohaselt läbi. Antikristuse riigi ajutist triumfi maailmas on Jumala ilmutuse eshatoloogilistes[312](#) osades (põhiliselt *Johannese Ilmutuse raamatus* ehk *Apokalüpsises*) ette nähtud. Samamoodi vältimatuna on seal ette nähtud Antikristuse kuningriigi, Paabeli hoora ja Metsalise langus ja hukk ning Kristuse kuningriigi triumf – seda mitte ainult maailma-ajaloo vahetul lõpul või teispooluses, vaid juba ka ajaloo vältel. Kristuse ja Antikristuse vaheline võitlus on terve maailma-ajaloo universaalne ja ainus võti, seda nii üksikisikute kui ka rahvaste jaoks. Selles viimases ja tõeliselt ülemaailmses sõjas, ainsas Jumala poolt mitte ainult lubatud, vaid lausa tahetud maailmasõjas, ei saa olla erapooletuid – kes tahab jääda erapooletuks, see on saanud juba Antikristuse kollaborandiks. Kristus on juba võitnud ja Antikristus kaotanud – küsimus on ainult selles, kes selles ette ära otsustatud tulemusega võitluses kelle poole asub. Vaenlase ülekaal on praegu masendav, viimased suured kindlused on võetud, olukord on selline, et päästa võib ainult Jumala üleloomulik intervensioon. See aga ei tähenda sugugi, et neil, kes poliitiliste ja teiste loomulike vahendite tulemuslikkusesse ei usu, tuleks käed rüpes oodata tegevusetult Jumala vägesid taevast, ära põlates kõikide loomulike, sealhulgas ka poliitiliste vahendite kasutamise. Kes aitab ennast ise, seda aitab ka Jumal. Iga moraalselt lubatud samm satanistliku uue maailmakorra vastu, tõelise Jumala õiguste ning moraalse korra kaitseks – mitte ainult kristlaste, vaid kõigi normaalsete, Jumalat ja moraalselt korda tunnistavate inimeste poolt – on objektiivselt samm Kristuse kuninglike õiguste taastamiseks ja inimeste vabastamiseks Saatana orjusest. See võib osutada ka sammuks, mis toob selle astunud inimese lähemale Kristusele, inimese ainsale Päästjale ning võib talle tuua igavese elu.

Tõsi on, et selles sõjas võib võita ainult see, kes ei looda mitte niivõrd iseenda tarkuse ja vapruse, kuivõrd Jumala, Tema ettehoolduse, Tema armu ning üleloomuliku intervensiooni peale kõige lootusetumas olukorras. Kuid Jumala armu ja abi peale võib realselt loota ainult see, kes suuremeelselt ja ohvrimeelselt annab Jumala käsutusse ning Kristuse kuningriigi kaitseks kõik oma loomulikud jõud ja võimed.

[305](#) – *Psalm 9, 16-21* Uku Masingu tõlkes.

[306](#) – 2. *Psalm* Uku Masingu tõlkes. – Lisama peab, et seda psalmi, nagu paljusid teisi Pühakirja tekste, oskavad muidugi oma kasuks tõlgendada ka talmudistlikud rabid ja sionistid. Sionistliku siinpoolse messianismi kohaselt ei ole Jumala Pojaks, kellele Jumal annab võimu terve maailma, kõikide rahvaste ja kuningate üle, konkreetne isik, Messiaskuningas, vaid terve Iisraeli rahvas kui messianistlik kuningrahvas (Messias on juba saabunud ja selleks on Iisrael). Judaismi ja *kabbala* mõju all olev gnostiline kristlus (roosiristlased, martinistid jt) seevastu tõlgendavad seda nii, et Kristuseks on lõppkokkuvõttes terve “vabastatud”, “valgustatud” ja “kosmilise ühtsuse teadvuse omandanud” inimkond (*Pan-Kristus, kosmiline Kristus, ühiskondlik Kristus* jne) eesotsas juudi rahvaga kui selle Kristuse ühiskondliku ihu peaga.

[307](#) – Pärispatu tagajärjel inimese mõistuse, tahte ja madalamate võimete (fantaasia, tunded, kired, tungid) vahel valitsev võitlus pole mitte ainult katoliku usudogma, vaid see on iga vähegi vaimse ja elutarga inimese elukogemusel rajanev ning ka enamikus natuurreligioonide müütides väljenduv veendumus.

[308](#) – Vt *Mt 12, 30* ja *Mk 9, 38-41* – mõlemad võivad osutada õigeks nii kristlaste kui ka mittekristlaste suhtes.

[309](#) – *Absoluutne* tähendab ilma eranditeta, ilma alternatiivsete või paralleelsete võrdväärsete võimalusteta. *Objektiivne* tähendab: selleks volitatud seadusandja poolt kõigile inimestele neist sõltumatult seatud korra kohaselt, mis on tema enda loodud asjade ja nendevaheliste suhete olemasoleva seisukorra alusel kinnistatud ning täide viidud, nii et tegelikkuses ei eksisteeri ükski muu alternatiivne või paralleelne kord. See kord on välja kuulutatud evangeeliumi seaduse abil, mis rajaneb loomuseadusele. Kuid selleks, et mingi seadus mingil territooriumil kehtima hakkaks, peab ta olema õiguskohaselt välja kuulutatud. Kuna evangeelium on *üksikisikute* pääsemist puudutav seadus, siis peab see üksikinimesele siduvaks ja kohustuslikuks muutumiseks olema talle isiklikult õiguspärasel viisil (s.t seadusandja Kristuse tahte kohaselt) välja kuulutatud. – Sellest tulenevalt ei seo evangeeliumi seadus aktuaalselt näiteks Amasoonase ürgmetsade indiaanlast, kes pole oma elus näinud ühtegi kristlikku misjonäri. Teda seob ainult loomuseadus koos loomulikust religioossusest tuleneva kohustusega teenida tõelist Jumalat ja täita Tema tahet niivõrd, kuivõrd seda inimese loomuliku mõistuse abil on võimalik ära tunda ning sellest tulenev kohustus võtta vastu kõik käsud ja Jumala tahteavaldused, mida Jumal tulevikus neile avaldada tahab (s.t Jumala ilmutus Jeesuse Kristuse läbi). Kui ta teeb seda kõike, mis on tema olukorras tema

võimuses, siis teenib ta tõelist Jumalat oma vähemal või rohkemal määral valedest religioosstest kujutelmadest hoolimata ja enamasti nende kiuste – sel juhul on tal olemas pääsemiseks hädavajaliku (*Hb 11, 6*) üleloomuliku usu vooruse olemuslik vundament ehk tahe vastu võtta kõik, mida Jumal ilmutab ja Jumal ei keela talle ka pühitsevat armu. Sama kehtib ka teiste religioonide esindajate suhtes ning *mutandis mutandis* (muutes tingimusi sõltuvalt muutunud olukorrast) ka nende mittekatoliiklike kristlaste suhtes, kes *võivad subjektiivselt* Kristuse tahtet täita, üleloomulikku usku ja pühitsevat armu omada ning seeläbi päästetud saada, ehkki objektiivselt viibivad nad vales religioonis ja vales kirikus (nt kui nad on lapsest saadik kasvanud luterlikus perekonnas luterlikul maal ning neil pole katoliiklusest praktiliselt mingit õiget ettekujutust). Kuid hoolimata sellest on nad kõik absoluutselt kohustatud vastu võtma Kristuse tegeliku ja täieliku tahte katoliku usu vastuvõtmise ja katoliku Kiriku liikmeks astumise kujul, niipea kui neile volitatud võim selle piisava selgusega teatavaks teeb.

[310](#) - Pühakirjas on maailma lõppu ja Kristuse teist tulemist ettekuulutavate märkidena (vt. *Matt. 24, 37 jj.*; *2. Peetr. 3, 3 jj.*) mainitud mitut üsna selget ja ühemõttelist tingimust, mis kaasajal pole ilmselgelt veel täidetud (ning mis lähima kümmeaasta jooksul ka ilmselgelt ei täitu):

a) *Evangeeliumi kuulutamine terves maailmas kõikidele maailma rahvastele.* See ei tähenda küll seda, et kõik maailma rahvad peaksid oma enamuses katoliku usku pöörduma, kuid seda küll kindlasti, et neil peaks olema selleks realistlik võimalus. Enamus kirikuisasid ja teolooge on seisukohal, et seda märki tuleb mõista nii, et terves maailmas kõikide sel ajal elavate rahvaste enamusel on reaalne võimalus tundma õppida ja vastu võtta Kristuse Evangeelium selle Kristuse tahte kohasel, võltsimatul ja autentsel moel, s.t. katoliku usuna, astudes katoliku Kirikusse, nii et vastupidine samm – usu vastuvõtmisest keeldumine ei saaks toimuda muudmoodi kui täie teadlikkusega ning seetõttu raske süüna. Kaasajal, mil Kristuse Evangeelium on võltsitud või tundmata isegi enamuse katoliiklaste seas, on raske rääkida selle tingimuse tegelikust täitmisest;

b) *Iisraeli, s.t. juutide pöördumine.* Kuna katoliku usku tunnustavaid juute on vähemal või rohkemal määral alati olnud, siis saab see tingimus tähendada ainult *enamuse* või vähemalt märkimisväärse ning mingi terve juudi rahvuse esindamisele pretendeeriva moraalse terviku pöördumist katoliku usku. Nii on kirikuisad ja teoloogid-dogmaatikud ja eksegeedid (piiblitõlgendajad) seda tingimust alati ka mõistnud;

c) *Antikristuse tulek ning tema ühtne ülemaailmne impeerium*. See tingimus on ühemõtteliselt viisil üsna raskesti tuvastatav, kasvõi sellepärast, et Antikristus ja tema pooldajad ei kuuluta avalikult, et tegemist on Antikristusega. Kirikuisade pea ühemõttelise tunnistuse alusel saab Antikristus olema juudi rahvusest ning tema poliitiline karjäär algab juutide (Iisraeli) kuningana (valitsejana). Igatahes pole kaasaja maailma avalikkuse ees veel kuskil märgata sobiva kaliibriga juudi rahvusest lutsiferiaanlikult karismaatilist populist ja demagoogi, kes võiks lähiajal haarata Iisraelis võimu ja realselt pretendeerida tulevase ülemaailmse antikristliku impeeriumi juhiks. Veidi lihtsam ja selgem on määratleda, kas maailmas on üks ülemaailmne antikristlik impeerium või mitte. Ehkki sammud selles suunas toimuvad ning alates 1980-ndate aastate keskpaigast aastat toimib ka ülemaailmse valitsuse loomist ettevalmistav komisjon, on kaasaja maailma suurvõimud, eriti Hiina ja Venemaa, ning loomulikult arabia maailm tervikuna hoolimata erilise sümpaatia puudumisest Kristuse ja ristiusu vastu nende kõigi puhul veel väga kaugel sellest, et muutuda mingi ülemaailmse antikristliku impeeriumi osaks.

311 – Kolmele eelmise märkuses toodud teoloogilisele (Jumala poolt otseselt ilmutatud) argumendile tasub lisada ka selle asjaolu, et olemuslikes küsimustes ning ka teatud üksikasjades hämmastavalt kooskõlalised *privaatilmutused* (millest paljud pärinevad pühakutelt või on Kiriku poolt uuritud ning teoloogiliselt veatuks tunnistatud – NB! see ei tähenda veel nende üleloomuliku e. jumaliku päritolu tunnistamist!) väga erinevatest maailma piirkondadest, erinevatest aegadest ning osaliselt isegi erinevate religioonide tunnistajatelt kuulutavad kõik ette küll tulevase suuri sõdasid, looduslikke ja isegi kosmilisi kataklüsme koos ilmselge jumaliku intervensiooniga kui suurt puhastust inimkonnas (lähemalt vt. www.w-w-3.com). Kuid see ei ole veel Kristuse teine tulemine ega maailma lõpp, vaid nagu paljud neist privaatilmutustest ette kuulutavad, järgneb suurele puhastusele katoliku religiooni, Kiriku, Kristus-Kuninga ja Tema pühima Neitsiliku Ema triumf terves maailmas koos ülemaailmse kristliku tsivilisatsiooni õitsenguga, alles sellele järgneb (tõenäoliselt peale pikemat ajajärku) massiline usustaganemine ja Antikristuse tulek.

Nii võime koos mitte väheste teoloogide, müstikute ja kirikutegelastega, nii kaasaegsete kui ka surnutega (sh. ka pühakutega) jagada arvamust, et peatselt ilmselgelt saabuv kataklüsm ei lõpeta veel maailma-ajalugu, vaid juhatab peale suuri sõdasid, epideemiad ja looduskatastroofe ning kaasaja tsivilisatsiooni, majandus- ja poliitilise süsteemi üleüldist kollapsi sisse katoliku Kiriku üleüldise ja ilmselge *maise* triumfi ajastu. Alles sellele usu, Kiriku ja kristliku tsivilisatsiooni

õitsengule järgneks uus usustaganemine, Antikristuse tulek ja tema impeeriumi lühiajaline triumf enne Jeesuse Kristuse teistkordset tulekut Kohtunikuna.

[312](#) – *Eshatoloogia* – õpetus viimsetest asjadest, s.t maailma ajalugu lõpetavatest ja kokkuvõtvatest sündmustest, viimsest kohtust ja põrgu ning taeva definiitiivsest igavesest lahutamisest koos kõigi neisse määratutega.